Jude Deveraux
TWIN OF ICE
Copyright © 1985 by Deveraux Inc.
Translation © 2006 by Eva Zaťkova Cover design © 2006 by Viera Fabianová Slovák edition © 2006 by Ikar
Z anglického originálu Twin of Ice (Pocket Books,
a division of Simon & Schuster, Inc., New York 1985)
preložila Eva Zaťkova.
Redigovala Jana Ondovčíková.
Obálku navrhla Viera Fabianová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo Ikar, a. s., Bratislava v roku 2006
ako svoju 2092. publikáciu.
Sadzba a zalomenie do strán Ikar, a. s., Bratislava.
Vytlačili Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.
ISBN 80-551-1070-0

PROLÓG

Tučná Starena so sivými vlasmi vytŕčajúcimi spod obdratého klobúka a s čiernymi zubami sa nezvyčajne vrtko usadila na sedadle veľkého voza. Za ňou na korbe ležala kopa rozličnej zeleniny, zakrytá navlhnutým plátnom.

Obzrela sa a uvidela vysokého, pekného reverenda Thomasa, ktorý sa ustarostené mračil.

„Dáš si pozor? Nebudeš robiť nič pochabé? Nebudeš na seba pútať pozornosť, však?"

„Sľubujem, že nie," povedala Sadie mäkkým, mlado znejúcim hlasom. „Budem sa ponáhľať späť." Cmukla na kone a pomaly sa vydala na cestu.

Cieľom jej cesty bola uhoľná baňa. Hradská z mesta Chandler do banského tábora bola dlhá, kľukatá, ale dobre ujazdená. Na rázcestí musela chvíľu čakať na vlak, ktorý sa pomaly šinul jedinou koľajou Južnej železnice. Do každého zo sedemnástich banských táborov v okolí Chandleru chodil vlastný vlak.

Za zákrutou, ktorá viedla do Fentonovej bane, minula Sadie ďalší voz. Takisto na ňom sedela stará žena. Sadie zastavila štvorzáprah a zadívala sa ďaleko do krajiny.

„Nejaký problém?" opýtala sa Sadie rýchlo.

„Žiaden, ale odbory už vedú odvážnejšie reči. A ty?"

Stroho prikývla. „V tuneli číslo šesť to minulý týždeň poriadne dunelo. Chlapi nechcú strácať čas s podopieraním stien keď kopú. Máš pepermint?"

„Rozdala som ho, Sadie", povedala žena a naklonila sa bližšie. „Buď opatrná. Malá Pamela je najhoršia. Rafe Taggert mi naozaj naháňa strach."

„Z neho má strach asi každý. Ide ďalší voz." Hlas jej zrazu zhrubol a skríkla na kone, aby sa pohli. „Uvidíme sa budúci týždeň, Aggie. Dávaj si pozor."

Okolo Sadie práve prechádzal voz s mužmi. Zamávala im na pozdrav. O chvíľu už odbočovala na dlhú cestu, ktorá viedla do banského tábora Malá Pamela.

Cesta cez kaňon bola strmá a stráže zbadala až keď bola celkom pri nich. Začalo jej búšiť srdce.

„'bré ráno, Sadie. Nesieš kvaku?"

„Veľkú, peknú." Zaškerila sa a ukázala vrásky a zahnité zuby.

„Odlož mi, dobre?" povedal strážnik a odomkol jej bránu. O poplatku za vstup sa nebavili. Otvárať bránu do uzavretého tábora niekomu z vonku bolo samo osebe veľkým privilégiom.

Stráž tam stála na to, aby sa dnu nedostali žiadni odborári. Keď vzniklo podozrenie, že by sa odborári pokúšali baníkov organizovať, najprv sa strieľalo, až potom sa kládli otázky. Strážam stačilo len povedať, že ktokoľvek koho zabili je odborár a miestna vláda a súd by ich oslobodili. Majiteľ baní má predsa právo chrániť svoj majetok.

Sadie sa musela posnažiť, aby vmanévrovala štvorzáprah do úzkej, uhlím vysypanej uličky. Po každej strane stáli malé drevené debny, ktoré majitelia baní nazývali domami. Bolo v nich štyri či päť maličkých miestností, záchod a vzadu kôlňa na uhlie. Voda sa nosila vo vedrách na uhlie zo začmudenej lokálnej studne.

Sadie prešla s koňmi okolo obchodu s potravinami a chladne pozdravila majiteľa. Boli prirodzenými nepriateľmi. Baníci dostávali mzdu v lístkoch, ktorými sa dalo platiť len v obchode, ktorý vlastnila spoločnosť. Povrávalo sa, že majitelia baní zarábali viac na obchode s potravinami, ako na uhlí.

Po pravej strane, medzi železnicou a strmým kopcom, bola ulička Sunshine Row. Bol to rozhádzaný úzky rad dvojitých domov, ktoré boli natreté príšernou žltou farbou. Nemali žiadne dvory a medzi jednotlivými domami bol asi trojmetrový odstup. Sadie veľmi dobre poznala pach spáleného uhlia z vlaku, skombinovaný s ostatnými pachmi tábora a navyše tu bol otrasný hluk. Tu žili baníci, ktorí ešte neboli v tábore dlho.

Sadie zastavila kone pred baníckym domom, ktorý bol o niečo väčší od ostatných.

„Sadie! Myslela som, že už neprídeš." Z domu vyšla mladá žena a utierala si ruky a predlaktia tenkým uterákom.

„Poznáš ma," povedala Sadie chrapľavo a dala sa do namáhavého vypriahania. „Dnes som si prispala a slúžka ma zabudla zobudiť. Ako sa darí, Jean?"

Jean Taggertová sa na starenu usmiala. Sadie bola jednou z mala ľudí z vonku, ktorí mali povolený vstup do tábora. Jean sa každý týždeň bála, že banská polícia prehľadá Sadiin voz.

„Čo nesieš?" opýtala sa takmer pošepky.

„Sirup proti kašľu, masť, trochu morfia pre pani Carsonovú, desať párov topánok. Do jednej kapustnej hlavy sa toho až tak veľa nezmestí. A závoj pre Ezrovu nevestu."

„Závoj!" vykríkla Jean a usmiala sa. „Máš pravdu, závoj ju poteší. A čipky často pomôžu oveľa viac ako čokoľvek iné. Tak poď, začneme."

Jean a Sadie trvalo tri hodiny, kým rozdelili všetku zeleninu. Ľudia z mestečka platili lístkami, ktoré im potom Jean tajne vracala. Majitelia baní ani táborová polícia, ba ani baníci netušili, že tovar, ktorý nosieva Sadie je zadarmo. Baníci boli veľmi hrdí, neprijali by dobročinnosť. Ich ženy by však pre svoje deti a unavených mužov urobili čokoľvek.

Už bolo neskoro, keď sa Sadie s Jean vrátili do domu.

„Ako sa má Rafe?" opýtala sa Sadie.

„Ťažko pracuje. Ako môj otec. A so strýkom Rafom sú len samé problémy. Ale už musíš ísť. Nemôžeme riskovať, že sa aj ty do niečoho zamotáš," povedala Jean a chytila Sadie za ruku. Sadie sa jej vytrhla a Jean sa rozosmiala.

„Tak na budúci týždeň. A, Sadie, mňa sa nemusíš báť. Už o tom viem dlho."

Sadie sa neschopná slova vyšplhala do voza a cmukla na kone.

O hodinu neskôr zaparkovala pred starou farou v Chandleri. Padol súmrak a ona rýchlo vbehla cez odomknuté dvere a krátku chodbu do kúpeľne, kde na vešiaku viseli čisté šaty.

Sňala si z hlavy parochňu, umyla z tváre hrubý mejkap, zoškrabala si čiernu gumu zo zubov a rýchlym pohybom zhodila zo seba vypchaté šaty, v ktorých vyzerala ako tučniak. Natiahla si spodnú bielizeň z jemnej bavlny, biely plátenný korzet si vpredu zašnurovala a vkĺzla do na mieru ušitej sukne z modrého seržu, olemovanej čiernymi korálikmi. Na bledozelenú hodvábnu blúzku si natiahla kabátik z tej istej látky ako bola sukňa, so zamatovým, ako sklo zeleným lemom.

Práve si zapínala tmavomodrý kožený opasok, keď sa ozvalo zaklopanie na dvere. „Vstúpte."

Reverend Thomas otvoril dvere a na chvíľu sa zadíval na ženu pred sebou. Slečna Houston Chandlerová bola vysoká, štíhla a krásna. Mala tmavohnedé vlasy, presvietene červenkastými prameňmi, široko od seba posadené modrozelené oči, rovný aristokratický nos a malé, dokonale tvarované ústa. „Takže, Sadie nám na ďalší týždeň zasa zmizne, však?" Reverend sa usmial. „Musíš ísť, Houston. Tvoj otec..." „Nevlastný otec," opravila ho. „Veď hej, ale hnevať sa bude tak či tak." „Anne a Tia sa už s vozmi vrátili?" „Dávno. Tak už choď."

„Áno, pane," usmiala sa. „Dovidenia na budúcu stredu," zavolala cez plece, vyšla cez hlavný vchod fary a svižne vykročila domov.

KAPITOLA 1

Máj 1892

Houston Chandlerová prešla niečo vyše jedného bloku dolov tak rýchlo, ako len vládala a zastala pred trojposchodovým viktoriánskym domom vo francúzskom štýle z červených tehál, ktorý bol v mestečku všeobecne známy ako sídlo Chandlerovcov. Upravila sa, na chvíľku zastala, aby sa vydýchala a vyšla po schodoch.

Keď si do porcelánového stojana v malej vstupnej hale odkladala slnečník, začula ako jej nevlastný otec kričí na sestru.

„Nestrpím vo svojom dome takýto slovník! Len preto, že sa považuješ za doktorku, nemáš právo neslušne sa správať! V mojom dome určite nie," kričal Duncan Gates.

Blair Chandlerová bola takmer nerozoznateľná od svojho dvojčaťa. Dívala sa na muža, ktorý bol o niečo nižší od nej a stavaný ako kamenná budova. „Odkedy je tento dom váš? Môj otec..."

Houston vstúpila do rodinného salóna a postavila sa medzi sestru a nevlastného otca. „Nie je už čas na večeru? Mali by sme ísť..." Keď bola chrbtom k otčimovi, vrhla na sestru prosebný pohľad.

Blair sa s potlačeným hnevom od oboch odvrátila a odišla.

Duncan vzal Houston pod pazuchu a viedol ju pozdĺž schodišťa do jedálne. „Ešteže mám aspoň jednu dcéru, ktorá vie, ako sa treba správať."

Houston až trhlo, keď počula tú otrepanú poznámku. Nenávidela, keď ju porovnávali s Blair. A ešte horšie bolo, keď z takéhoto porovnávania vychádzala ako víťaz.

Ešte ani poriadne nesedeli za veľkým prestretým mahagónovým stolom, na ktorom bol krištáľový a porcelánový riad a šterlingské striebro, Opál Gatesová oproti manželovi, dvojičky krížom jedna oproti druhej, a Duncan Gates za vrchstolom sa nezdržal.

„Myslel som si, že sa budeš snažiť svoju matku potešiť," prehovoril a díval sa na Blair. Slúžka mu práve servírovala takmer polkilový steak. Vzal do rúk nôž. „To si naozaj taká sebecká, že ti na nikom inom nezáleží? Naozaj tvoja matka pre teba nič neznamená?"

Blair so zaťatou sánkou vrhla pohľad na matku. Opál bola ako vyblednutá kópia svojich dvoch krásnych dcér. Zdalo sa, že nech akýkoľvek duch v nej kedysi prebýval, dnes už nejestvoval, alebo bol veľmi hlboko pochovaný. „Mama," prehovorila Blair. „Chceš, aby som sa vrátila do Chandleru, vydala sa za nejakého tučného bankára, porodila desať detí a vzdala sa medicíny?"

Opál sa na dcéru jemne usmiala a nabrala si baklažán z tácky, ktorú jej práve podávala slúžka. „Chcem, aby si bola šťastná, drahá, a myslím, že je od teba veľmi ušľachtilé, že si sa rozhodla zachraňovať životy druhých ľudí."

Blair sa triumfálne zadívala na otčima. „Houston sa svojho života vzdala, aby vás uspokojila. Nestačí vám to? Chcete zlomiť aj mňa?"

„Houston!" zareval Duncan a zvieral nôž tak, až mu obeleli hánky. „Neprekáža ti, že tvoja sestra hovorí také veci?" Houston sa pozrela najskôr na sestru, potom na nevlastného otca. Za žiadnych okolností sa nechcela pridať na stranu ani jedného z nich. Keď sa Blair vydá, vráti sa do Pennsylvánie, ale Houston bude so svojím nevlastným otcom naďalej žiť v jednom meste. Slúžka ohlásila doktora Leandra Westfielda a Houston sa veľmi uľavilo.

Rýchlo vstala. „Susan," povedala slúžke, „prestri ešte jeden tanier."

Leander vošiel do izby dlhým, sebavedomým krokom. Bol vysoký, štíhly, tmavý, výnimočný fešák. Mal zelené oči, pre ktoré sa oplatí umrieť, ako raz povedala Houstonina priateľka. Vyžaroval sebaistotu, ktorá spôsobovala, že sa ženy na ulici obdivne zastavovali. Pozdravil zdvorilo najprv pani domu a potom obe slečny.

Leander sa naklonil ponad stôl a letmo Houston pobozkal na líce. Takto verejne pobozkať svoju manželku bolo neslýchané. A Houston bola ešte len jeho snúbenicou. Ale Leander šíril okolo seba takú auru, že mu prešli veci, ktoré by iným mužom v žiadnom prípade neprepáčili.

„Navečeriaš sa s nami?" opýtala sa Houston slušne a ukázala na miesto vedľa seba.

„Už som jedol, ale rád by som sa pridal na šálku kávy. Dobrý večer, Blair," pozdravil a sadol si oproti nej.

Blair sa naňho mlčky pozrela a s nechuťou sa vŕtala v jedle.

„Blair, budeš sa s Leandrom rozprávať slušne!" prikázal Duncan.

„To je v poriadku, pán Gates," povedal pokojne Leander, ale zmätene sa na Blair zadíval. Usmial sa na Houston. „Si dnes krásna ako nevesta."

„Nevesta!" vydýchla Blair a takmer prevrhla stoličku. Vstala od stola a vybehla z izby.

„To čo malo..." začal Duncan, položil vidličku a vstával.

Houston ho zastavila. „Nechajte ju, prosím. Niečo ju veľmi rozrušilo. Možno jej chýbajú priatelia z Pennsylvánie. Leander, nechcel si sa so mnou pozhovárať o svadbe? Pôjdeme?"

„Iste." Leander ju bez slova odprevadil do koča, cmukol na kone, vyviezol ju hore strmou Druhou ulicou a zaparkoval na jednom z mnohých slepých koncov mesta. Začínalo sa stmievať a horský vzduch sa ochladzoval. Houston sa stiahla hlbšie do koča.

„Teraz mi povedz, čo sa deje," ozval sa keď zväzoval koňom uzdy. Zatlačil brzdu a obrátil sa k nej. „Zdá sa, že ste s Blair obe z niečoho rozrušené."

Houston musela potláčať slzy. Bolo také pekné byť s Leem osamote. Cítila sa s ním bezpečne. Bol oázou príčetnosti v jej živote. „To pán Gates. Stále Blair vyčíta, že za nič nestojí. Večne jej pripomína, že už keď bola dieťa, vedel, že z nej nič nebude a chce od nej, aby sa vzdala štúdia medicíny a ostala žiť v Chandleri. Navyše ju stále porovnáva so mnou a hovorí jej aká som ja, na rozdiel od nej, dokonalá. Ach, Lee, je to príšerné."

„Srdiečko," Lee si ju privinul, „ty *si* dokonalá. Si sladká a láskavá a sladká a..." Odtiahla sa od neho. „Sladká! Chceš povedať, že som niečo ako karamelka...?"

„Nie," usmial sa na ňu Lee. „Len si myslím, že si sladká a pekná žena a je od teba milé, že sa tak trápiš pre svoju sestru. Ale Blair by sa mala pripraviť na istú kritiku, keď sa chce stať lekárkou."

„Ale nemyslíš si, že by sa mala vzdať medicíny, však nie?"

„Nemám ani potuchy, čo by tvoja sestra mala alebo nemala robiť. Netýka sa ma to." Znovu sa po nej načiahol. „A prečo sa vlastne bavíme o Blair? Máme predsa vlastný život, nie?"

Zvieral ju čoraz tuhšie a začal sa jej maznať s uchom.

Túto časť dvorenia Houston neznášala. Lee bol veľmi príjemný spoločník. Poznala ho už tak dobre. Boli nakoniec „spolu" odkedy ona mala šesť a on dvanásť rokov. Teraz mala dvadsaťdva a s Leandrom Westfieldom trávila veľa času. Odjakživa vedela, že bude pani Westfieldovou. Všetky školy a všetko, čo sa v nich doteraz naučila bolo prípravou na to, aby sa raz mohla stať Leeovou manželkou.

Ale odkedy sa pred pár mesiacmi vrátil zo štúdií v Európe, začal so všetkým tým bozkávaním a túlením. Vždy ju zatlačil do kúta koča, pokrčil jej šaty a ona pri tom myslela len na to, že by mu bola veľmi vďačná, keby ju prestal obchytkávať. Lee sa napokon vždy rozhneval, nazval ju ľadovou princeznou a odviezol ju domov.

Houston vedela, ako by mala na Leeove dotyky reagovať. Napriek vidieckosti bol Chandler v Colorade vcelku osvieteným mestečkom. Prinajmenšom ženy boli v istých veciach vzdelané. Ale pri Leeho dotykoch Houston vôbec nič necítila. Toľkokrát kvôli tomu zaspávala s plačom. Nevedela si predstaviť, že by niekoho mohla milovať viac ako Leandra, no jeho dotyky ju jednoducho nevzrušovali.

Zrejme si všimol ako sa Houston cíti, pretože sa opäť odtiahol s hnevom v očiach.

„Už o tri týždne," povedala s nádejou v hlase. „Onedlho sa vezmeme a potom..." „A potom čo?" opýtal sa a zboku sa na ňu díval. „Ľadová princezná sa roztopí?"

„Dúfam," zašepkala takmer nečujne. „Nikto v to nedúfa viac ako ja, ver mi."

Chvíľku nikto nič nepovedal.

„Si prichystaná na zajtrajšiu recepciu u guvernéra?" opýtal sa Lee, z vrecka vytiahol dlhú cigaru a zapálil si ju.

Houston sa naňho rozochvené usmiala. Tých pár minút po tom, ako ho odmietla bolo vždy najhorších. „Šaty, ktoré si oblečiem sú čisté a vyžehlené."

„Vieš, že sa guvernérovi budeš tak či tak páčiť, však?" usmial sa na ňu, ale cítila, že ten úsmev bol strojený. „Jedného dňa budem mať za manželku najkrajšiu ženu v krajine." Pokúsila sa uvoľniť.

V guvernérovom dome sa vždy cítila sebaisto. Tak ju vychovali. Zrejme ju mali prihlásiť aj na kurz, kde by ju naučili ako nebyť chladnou ženou bez štipky sexuality. Vedela, že mnohí muži si myslia, že ich manželky by sa nemali sexu príliš oddávať. Ale zároveň vedela, že Leander nebol ako ostatní. Už dávno jej vysvetlil, že by bol rád, keby sa jej páčil. Houston sa presviedčala, že to tak bude, ale väčšinou sa jej jeho bozky priečili.

„Zajtra musím ísť do mesta," ozval sa a prerušil tok jej myšlienok. „Nechceš ísť so mnou?"

„Rada by som. Aj Blair sa chcela zastaviť na pošte. Niekto jej určite zase posiela nový medicínsky časopis z New Yorku."

Leander popchol kone, Houston sa v koči oprela a rozmýšľala, čo by povedal, keby vedel, že jeho ‚sladká dáma' každý týždeň robí niečo, čo sa nedá nazvať v pravom zmysle slova legálnym.

Blair sedela opretá o čelo orechovej postele s ozdobným baldachýnom. Jedno koleno mala pokrčené a oblečené mala široké turecké nohavice. Jej veľká bielomodrá izba bola na treťom poschodí. Bol z nej krásny výhľad na Ayerský vrch na západe. Kedysi mávala izbu na druhom poschodí ako zvyšok rodiny. Keď mala dvanásť odišla z Chandleru, Opál otehotnela a pán Gates z Blairinej izby urobil kúpeľňu a detskú izbu. Opál o dieťatko prišla a izba bola odvtedy nevyužitá, plná bábik a vojačikov, čo nakúpil pán Gates.

„Naozaj nechápem, prečo s nami musí ísť aj Leander," povedala Blair. Houston sedela vystretá na stoličke potiahnutej bielym brokátom. „Roky sme sa nevideli a teraz sa mám o teba deliť."

Houston sa na sestru usmiala. „Leander nás požiadal, aby sme ho sprevádzali, nie naopak. Niekedy sa mi zdá, že ho vôbec nemáš rada. Ale neviem si predstaviť, že by to bolo možné. Je predsa taký milý, láskavý, má postavenie a..."

„A úplne ťa ovláda!" Blair vybuchla a vyskočila z postele. Houston zarazil náhly a príkry sestrin výbuch. „Ty nechápeš, že v škole pracujem presne s takými ženami ako si ty, so ženami, ktoré boli také nešťastné, že sa opakovane pokúsili o samovraždu?"

„O samovraždu? Blair! Vôbec nechápem o čom to rozprávaš. Nemám vôbec v úmysle sa zmámiť." Houston sa chcela vyhnúť hádke a nevšímala si náhlu nástojčivosť svojej sestry.

„Houston," povedala potichu Blair „kiežby si sa mohla vidieť. Tak veľmi si sa zmenila. Kedysi si sa vedela smiať a teraz si taká odmeraná. Chápem, že si sa Gatesovi musela trochu prispôsobiť, ale prečo by si si musela vziať práve tohto muža?"

Houston vstala, oprela sa o orechový šatník a jemne pohladila kefu na vlasy so striebornou rúčkou. „Leander nie je ako pán Gates. Naozaj. Je celkom iný. Blair," zadívala sa na sestru vo veľkom zrkadle, „milujem Leandra," povedala nežne. „Po celé tie roky, po celý čas som chcela len jedno: vydať sa, mať deti a starať sa o rodinu. Nikdy som netúžila po tom, aby som urobila niečo veľké, vznešené, niečo, o čo sa snažíš ty. Naozaj nevidíš, že som takto šťastná?"

„Chcela by som tomu veriť," povedala Blair úprimne. „Ale niečo mi v tom bráni. Možno to, že Leander sa k tebe správa, ako by si mu už patrila. Keď vás vidím, vyzeráte ako manželia, ktorí spolu žijú dvadsať rokov."

„Sme spolu dlho." Houston sa obrátila tvárou k sestre. „Čo iné by som v manželovi mala hľadať, ak nie spolupatričnosť?"

„Mne sa zdá, že najlepšie manželstvá majú ľudia, ktorí sa jeden druhému zdajú zaujímaví. Ty a Leander ste takmer rovnakí. Keby bol ženou, bola by z neho dokonalá dáma."

„Ako ja," zašepkala Houston. „Ale ja nie som dámou *stále.* Robím veci, ktoré..."

„Sadie?"

„Odkiaľ to vieš?" opýtala sa prekvapene Houston.

„Meredith mi o tom povedala. A čo ti asi povie tvoj milý Leander keď zistí, že sa každú stredu vystavuješ takému nebezpečenstvu? A ako to bude asi vyhovovať jeho postaveniu chirurga, že má za ženu kriminálničku?"

„Nie som kriminálnička. Robím niečo, čo je dobré pre celé mesto," ozvala sa Houston ohnivo, ale hneď sa utíšila. Nebadane si vsunula do drdola na zátylku ešte jednu sponku. Úhľadne upravené lokne jej lemovali tvár a na hlave mala klobúčik s vejárom dúhovo modrých pier. „Neviem, čo by na to Leander povedal. Hádam to nezistí."

„Pchá! Ten nafúkaný, rozmaznaný chlap ti zakáže čokoľvek, čo má niečo spoločné s baníkmi. Houston, ty si si už tak zvykla poslúchať, že urobíš všetko, čo bude chcieť."

„Možno sa už nebudem prezliekať za Sadie, keď sa vydám," vzdychla si.

Blair sa zrazu spustila na kolená a chytila Houstonine dlane do svojich. „Bojím sa o teba. Nie si už tou sestričkou, s ktorou som vyrastala. Gates a Westfield ti požierajú dušu. Keď sme boli deti, hádzala si najlepšie snehové gule zo všetkých, a teraz vyzeráš, akoby si mala strach zo sveta. Ešte aj vtedy, keď robíš niečo také úžasné, ako to, že na furmanskom voze nosíš tajne do banského tábora zeleninu. Och, Houston..."

Prerušilo ju zaklopanie na dvere. „Slečna Houston, doktor Leander je tu."

„Áno, Susan, hneď idem." Houston si uhladila sukňu. „Mrzí ma, že ti môj život pripadá taký hrozný," prehovorila chladne, „ale mám vlastný rozum. Chcem sa vydať za Leandra, pretože ho ľúbim." Vykĺzla z izby a zišla privítať snúbenca.

Houston sa naozaj snažila zatlačiť sestrine slová do úzadia, ale nedarilo sa jej to. Neprítomné Leandra pozdravila a keď boli v koči, len matne si uvedomovala hádku medzi Leandrom a Blair. Nepočula nič, len ozvenu vlastných myšlienok.

Blair bola jej dvojčaťom, boli si bližšie ako si bývajú bežné sestry a obavy, ktoré Blair mala, boli celkom prirodzené. A predsa, ako len mohlo Blair napadnúť, že by Houston mohla uvažovať o tom, že si Leandra nevezme? Keď mal Leander osem rokov, rozhodol sa, že sa stane chirurgom a bude zachraňovať ľudské životy. Keď mal dvanásť, stretli sa s Houston po druhý raz a už študoval knižky, ktoré si požičiaval od vzdialeného bratanca - lekára. Houston sa rozhodla, že sa naučí, ako sa stať dobrou manželkou lekára.

Nikto zo svojho rozhodnutia neupustil. Lee odišiel do škôl, na Harvard a neskôr do Viedne. Houston absolvovala školy vo Švajčiarsku a vo Virgínii.

Ešte stále sa musela uškrnúť pri spomienke na hádku, ktorú mali s Blair, keď si vyberali školy. „Vzdáš sa vzdelania, len aby si sa niekde naučila, ako sa prestiera stôl a ako máš vojsť do miestnosti v šatách z troch metrov saténu, aby si nepadla na tvár?" kričala Blair. Išla na Vassar a potom na medicínu, zatiaľ čo Houston navštevovala Školu slečny Jonesovej pre mladé dámy, kde sa naučila takmer všetko. Od aranžovania kvetov až po to, ako nastoliť mier medzi mužmi, ktorí sa hádajú pri večeri.

Lee ju vzal za ruku, aby jej pomohol nastúpiť do koča.

„Si nádherná, ako vždy," pošepol jej do ucha.

„Lee"? ozvala sa Houston, „Myslíš, že sme jeden pre druhého... zaujímaví?" Oči mu s úsmevom skĺzli po šatách. Obopínali jej telo a tvarovali ho tak, že vyzeralo ako elegantná čaša. „Houston, vieš, že ma fascinuješ."

„Nie, ja sa pýtam, či sa máme o čom porozprávať?"

Zdvihol obočie. „Je zázrak, že viem vôbec rozprávať, keď som s tebou," odpovedal a viezli sa ďalej, šesť blokov do centra mesta.

KAPITOLA 2

V meste Chandler *v* Colorade žilo osemtisíc obyvateľov a aj keď to nebolo mnoho, uhlie, dobytok, ovce a pivovar pána Gatesa z neho urobili malé prosperujúce mestečko. Bol tu už dokonca zavedený telefón a elektrina á tromi železničnými traťami sa dalo bez problémov dostať do väčších miest, ako Colorado Springs či Denver.

Jedenásť blokov, ktoré tvorili centrum Chandleru sa skladalo z nových domov, ktoré boli postavené z kameňa nalámaného v chandlerských kameňolomoch. Sivo-zelené kvádre často zdobili zvláštne, komplikované vzory. Budovy boli postavené v západnej verzii viktoriánskeho štýlu.

Po meste boli roztrúsené domy v rôznych štýloch, napríklad v štýle kráľovnej Anny, či v neskoroviktoriánskom slohu. Na severnom konci mestečka stál na nízkom kopci dom Jacoba Fentona. Bola to veľká tehlová budova a až donedávna ju všetci považovali za najväčší dom v Chandleri. Ale na západnom konci, kúsok od Fentonovho domu na plochom vrchu, ktorý bol súčasťou miestneho pohoria, stál dom Kaňa Taggerta. Fentonov dom by sa svojimi rozmermi zmestil do vínnej pivnice Taggertovho sídla.

„Ešte stále sa celé mesto snaží dostať dnu?" opýtala sa Blair a kývla hlavou k domu, ktorý sa črtal cez vetvy stromov. To, čo sa „črtalo" bolo však dostatočne veľké, aby ste to zbadali takmer z akéhokoľvek miesta v meste.

„Všetci," usmiala sa Houston. Ale, obávam sa, že odkedy pán Taggert odmietol už hádam všetky pozvania a sám nikoho nepozýva, ľudia o ňom začali šíriť veľmi nepekné klebety."

„Nie som si celkom istý, či všetko čo o ňom ľudia hovoria, sú klebety," povedal Leander. „Jacob Fenton hovorí..."

„Fenton!" vybuchla Blair. „Fenton je zlodejský podvodník..."

Houston sa ani nesnažila počúvať, oprela sa o sedadlo a dívala sa na dom cez malé okienko na zadnej stene koča. Lee a Blair pokračovali ďalej v hádke aj keď Lee zastal, aby dal prednosť jednej z tých nových, koňmi ťahaných električiek.

Nemala ani potuchy, či to, čo hovorili o pánovi Taggertovi bola pravda alebo lož, ale pre ňu bol dom, ktorý si ten muž dal postaviť, najkrajšou vecou, akú kedy videla.

V Chandleri toho o Kanovi Taggertovi nikto veľa nevedel, ale isté bolo, že pred dvoma rokmi prišlo asi sto robotníkov z východu krajiny a s nimi aj vlak plný konštrukčných materiálov. O pár hodín sa začali stavebné práce a onedlho na kopci vyrástol ohromný dom.

Isteže, všetci boli zvedaví. Vlastne od zvedavosti umierali. Niekto dokonca tvrdil, že robotníci nemuseli platiť za stravu, pretože chandlerské ženy ich vykrmovali, len aby získali nejakú informáciu. Nepomohlo to. Nikto sa nedozvedel, pre koho dom stavajú a prečo si ktosi stavia takýto dom v mestečku ‚Nikde' v Colorade.

Krásnu stavbu v tvare písmena U, s dvoma poschodiami a červenou strechou sa podarilo dokončiť o tri roky. Ľudí nenechali spať hlavne jej rozmery. Miestni obchodníci tvrdili, že by sa na jedno poschodie zmestili všetky chandlerské hotely. A keď ste vedeli, že Chandler bol križovatkou medzi severným a južným Coloradom a mali ste predstavu o tom, koľko je v meste hotelov, bolo vám všetko jasné.

Celý rok po tom, ako dom dokončili, vlaky privážali drevené debny, ktoré putovali dnu. Boli označené tabuľkami z Francúzska, Anglicka, Španielska, Portugalska, jednoducho z celého sveta.

Ale po majiteľovi stále ani stopa.

A potom jedného dňa vystúpili z vlaku dvaja muži, obaja vysokí, urastení, jeden pekný blondín, druhý tmavý, bradatý a namosúrený. Obaja mali oblečené obvyklé banícke obleky, pozostávajúce z plátenných nohavíc s trakmi a modro-bielej košele. Keď kráčali po ulici, ženy si pred nimi z cesty odťahovali sukne.

Ten tmavý vošiel k Jacobovi Fentonovi a všetci predpokladali, že sa ide uchádzať o prácu v jednej z baní, ktorú vlastnil. Ale namiesto toho povedal: „No, Fenton, tak som sa vrátil. Ako sa ti páči môj dom?"

Ale až kým neprešiel cez celé mesto na pozemok, ktorý patril k novej stavbe, a nevošiel cez dovtedy zamknutý hlavný vchod, až vtedy si všetci uvedomili, že mal na mysli „ten" dom.

Nasledujúcich šesť mesiacov sa podľa Duncana Gatesa stal Chandler dejiskom absolútneho obliehania. Vdovy, slobodné ženy, matky mladých vydajachtivých diev, všetky uskutočňovali frontálny útok a uchádzali sa o priazeň muža, pred ktorým si kedysi odťahovali z cesty sukne. Z Denveru sa do mesta nahrnuli desiatky krajčírov.

V priebehu týždňa sa podarilo odhaliť meno toho muža a začal lov na ‚pána Taggerta'. Niektoré z pokusov získať si jeho pozornosť boli vskutku originálne. Bolo neuveriteľné, koľko žien v jeho prítomnosti omdlievalo. Väčšina z mdlôb bola však bezpochyby predstieraná, ale všetci sa zhodli na tom, že najoriginálnejšia bola Carrie Johnsonová. Táto tehotná vdova sa v pôrodných bolestiach snažila na lane vyliezť do spálne pána Taggerta. Myslela si, že jej pomôže pri pôrode jej dieťatka a že sa do nej beznádejne zamiluje a bude ju na kolenách prosiť, aby sa zaňho vydala. Ale Taggert bol vtedy preč a pomohla jej len náhodne okoloidúca práčka.

Šesť mesiacov robila takmer každá žena v meste zo seba blázna. Bezúspešne. A tak sa dostavili trpké reči: Kto by už len chcel za muža boháča, ktorý sa ani nevie poriadne obliecť? A vyjadruje sa ako posledný kovboj. Začali sa naňho vypytovať. Čo myslel tým, keď povedal „vrátil som sa"?

Niekomu sa podarilo nájsť starého sluhu Jacoba Fentona, ktorý si pamätal, že Kane Taggert bol kedysi Fentonovým koniarom a začal si s jeho dcérou Pamelou. Hneď ako sa to Fenton dozvedel, vykázal ho zo svojho majetku. A dobre urobil.

V meste bolo opäť o čom hovoriť. A kto si vôbec Taggert myslí, že je? Kde vzal tú drzosť, aby si postavil taký neslýchaný, výstredný dom, ktorý sa na mierumilovné, malé milé mestečko Chandler díva zvrchu? Nebodaj plánoval pomstu drahému Jacobovi Fentonovi?

Ženy si opäť začali odhŕňať sukne z cesty, po ktorej kráčal.

Ale zdalo sa, že Taggert si nič z toho neuvedomuje. Väčšinou ostával vo svojom dome, do mesta zišiel na starom voze raz za týždeň, len aby si nakúpil potraviny. Niekedy prichádzali vlakom rôzni muži, pýtali sa na cestu do jeho domu a ešte pred súmrakom odchádzali. Okrem nich jedinými osobami, ktoré vchádzali či vychádzali z domu boli Taggert a muž, ktorý ho stále sprevádzal a ktorého oslovoval Edan.

„Aha, tamto je Houstonin vysnívaný dom," povedal Leander, keď prešla električka. Hádku medzi ním a Blair ukončili alebo odložili na neskôr a priviedli tým Houston opäť k sebe. „Keby Houston nemala mňa, myslím, že by sa pripojila k ženám, ktoré sa bili o Taggerta a jeho dom."

„*Rada* by som si ho prezrela zvnútra," povedala možno s väčšou túžbou v hlase, ako by chcela odhaliť. Aby ju zakryla, doložila: „Vystúpim tu, pri Wilsonovi, Lee. Stretneme sa o hodinu u Farrella."

Keď bola vonku, uvedomila si, ako sa jej uľavilo, že sa vymanila z neustálych hádok medzi Leandrom a jej výbušnou sestrou.

Wilsonov obchod bol jedným zo štyroch veľkých obchodov so zmiešaným tovarom v Chandleri. Väčšina ľudí nakupovala v novšom, modernejšom obchode Famous, ale pán Wilson sa kedysi poznal s Houstoniným otcom, a tak mu ostala verná.

Steny obchodu boli pokryté vysokými orechovými skrinkami s presklenými dvierkami. Delili ich od seba mramorové police. Boli plné rozličného tovaru.

Za jedným z pultov sedel Davey Wilson, syn majiteľa. Účtovnú knihu mal otvorenú pred sebou, ale jeho ruka s plniacim perom sa nehýbala.

Vlastne ani jeden zo štyroch zamestnancov a ani jeden z troch zákazníkov sa nehýbal. Všetko sa topilo v neprirodzenom tichu. Houston zrazu zbadala, prečo to tak je: pri jednom z regálov stál chrbtom k ostatným Kane Taggert.

Houston sa potichu vybrala k polici s liečivami, ktoré si, samozrejme, vôbec nemala v úmysle kúpiť. Vycítila, že sa niečo deje.

„Ó, mama," zaúpela Mary Alice Pendergastová škrekľavo, „to si nemôžem dať na seba, vyzerala by som ako banícka nevesta. Ľudia by si pomysleli, že som niktoš, nejaká slúžka, chyžná, ktorá si namýšľa, že je dáma. Nie, nie, nie, mama, toto si na seba nedám."

Houston zaškrípala zubami. Tie dve ženské sa snažili uloviť pána Taggerta. Keďže už odmietol všetky ženy v meste, mysleli si, že nadišiel čas na ich nechutné hry. Pozrela sa smerom k nemu a zbadala jeho tvár v zrkadle za pultom. Lemovalo ju toľko vlasov, že bolo len veľmi ťažké rozoznať mu v nich črty, ale Houston mu videla aspoň oči. Bezpochyby počul nechutné komentáre Mary Alice. Navyše sa zdalo, že mu prekážajú. Medzi obočím mal zlostnú vrásku.

Otec Mary Alice bol takým miernym, domácim králikom, ktorý nikdy nezvyšoval hlas. Ale Houston z nažívania s pánom Gatesom vedela, čo dokáže povedať a urobiť nahnevaný muž. Nepoznala pána Taggerta, ale mala dojem, že v jeho temných očiach vidí hnev.

„Mary Alice," ozvala sa Houston, „ako sa dnes cítiš? Si trochu bledá."

Mary Alice zdvihla prekvapený pohľad, akoby Houston len teraz zbadala. „Prečo, Blair-Houston? Je mi dobre. Nič mi nie je."

Houston skúmala fľaštičku s povzbudzujúcim liekom na pečeň. „Len dúfam, že opäť, preboha, neomdlieš," povedala dôrazne s očami vpíjajúcimi sa do Mariných. Mary Alice pred Taggertom dvakrát zamdlela, hneď ako prišiel do mesta.

„Ako sa...! Čo si to...!" Mary Alice vyprskla.

„Poď, drahá," povedala jej matka a tisla dcéru k dverám. „Vieme dobre, kto je naším priateľom a kto nie."

Keď Mary Alice s matkou odišli, Houston sa sama na seba zrazu nahnevala. Neskôr sa bude musieť ospravedlniť. Netrpezlivo si natiahla rukavičky a chystala sa odísť z obchodu, keď sa opäť pozrela smerom k pánovi Taggertovi a v zrkadle zbadala, že ju sleduje.

Otočil sa k nej. „Ste Houston Chandlerová, však?"

„Som," povedala chladne. Nemala vôbec v úmysle baviť sa s neznámym mužom. Čo ju to, preboha, napadlo - zastať sa toho cudzinca pred niekým, koho pozná celý svoj život?

„Ako to, že vás tá žena oslovila Blair? Blair je vaša sestra, nie?"

Obďaleč sediaci Davey Wilson krátko odfrkol. Teraz boli v obchode štyria predavači, Houston a Kane a všetci do jedného stáli ako priklincovaní.

„Sme so sestrou identické dvojčatá a keďže nás nikto nevie rozoznať, ľudia nás oslovujú Blair-Houston. Teraz ma prosím ospravedlňte, pane." Otočila sa na odchod.

„Nie ste ako vaša sestra. Videl som ju, vy ste krajšia."

Houston sa naňho na okamih zadívala. *Nikto* ich *nikdy* nebol schopný rozoznať. Keď sa spamätala z momentálneho šoku, opäť sa pobrala k dverám.

Práve sa dotkla kľučky, keď zrazu Taggert prebehol cez miestnosť a schmatol ju za ruku.

Houston žila celý svoj život v mestečku plnom baníkov, kovbojov a poznala obyvateľov štvrte, o ktorej existencii by ani nemala vedieť. Miestne ženy so sebou vždy nosievali pevný slnečník, aby ním v prípade potreby mohli nejakého trúfalca pretiahnuť po hlave. Ale Houstoninou zbraňou bol pohľad, ktorý dokázal muža priklincovať k podlahe.

Takým práve počastovala pána Taggerta.

Stiahol ruku z jej pleca, ale neustúpil. Stál pri nej veľmi blízko a Houston sa cítila maličká.

„Chcel som sa vás niečo opýtať," prehovoril hlbokým hlasom. „Ak by vám to teda neprekážalo," dodal so stopou smiechu v hlase.

Krátko prikývla, ale nechystala sa ho povzbudiť, aby hovoril.

„By ma zaujímalo, keby ste boli moja pani a tak a bolo by treba závesy do domu, viete, do toho bieleho na kopci, ktorú z týchto látok by ste vybrali?"

Ani ju nenapadlo, aby sa pozrela smerom k policiam s balmi látky, na ktoré ukazoval. „Pane," prehovorila povýšeneckým tónom. „Keby som žila v dome aký máte vy, objednala by som špeciálnu látku tkanú v Lyone, vo Francúzsku. A teraz, dovidenia." Tak rýchlo, ako to len bolo možné, vybehla z obchodu a kráčala ďalej pod pásikavými plátennými strieškami, ktoré zakrývali južnú stranu ulice. Jej opätky klopkali po širokom chodníku. Mesto bolo dnes rušné. Pozdravila sa a prehodila zopár slov s niekoľkými známymi.

Na rohu Tretej a Leadovej sa proti žiarivému horskému slnku ochránila slnečníkom a vydala sa smerom k Farrellovmu obchodu s náradím. Zbadala Leeov koč pred vchodom.

Keď prechádzala okolo Freyerovej lekárne, uvoľnila sa a začala uvažovať o svojom stretnutí s tým čudným pánom Taggertom.

Už sa nemohla dočkať, kým všetko vyrozpráva svojim priateľkám a povie im, ako sa jej opýtal, či vie, ktorý dom je jeho. Možno sa predsa len mala ponúknuť, že mu odmeria okná a objedná závesy. Aspoň by si našla zámienku prezrieť si dom zvnútra.

Usmievala sa sama pre seba, keď ju zrazu za plece schytila niečia ruka a drsne ju zatiahla do tmavej uličky za chandlerskou operou. Nestihla ani skríknuť, pretože ten niekto jej dlaňou zakryl ústa a pritlačil ju chrbtom k stene. Vydesenými očami pozerala do bradatej tváre Kaňa Taggerta.

„Neublížim vám. Len som sa s vami chcel porozprávať a videl som, že pred nimi nechcete hovoriť. Nebudete kričať, však?"

Houston zavrtela hlavou. Spustil ruku z jej úst, no neodtiahol sa od nej. Snažila sa ostať pokojná, ale dýchalo sa jej veľmi ťažko.

„Zblízka ste ešte krajšia." Ani sa nepohol, ale očami skĺzol po priliehavom zelenom bavlnenom kostýme. „A vyzeráte ako dáma."

„Pán Taggert," prehovorila najpokojnejšie, ako len bola za daných okolností schopná. „Je mi veľmi nepríjemné, keď ma niekto takto zatiahne do uličky a drží proti múru. Ak mi chcete niečo povedať, hovorte, prosím."

Nepohol sa ani o krok, ale jednou dlaňou sa oprel o stenu vedľa jej hlavy. Po stranách oboch očí mal drobné vrásky. Mal malý nos a spodná pera, čo sa črtala v záplave čiernej brady bola plná.

„Ako to, že ste sa ma zastali v tom obchode? Prečo ste tej žene pripomenuli, že už v mojej prítomnosti zopárkrát omdlela?"

„Ja..." Houston zaváhala. „Jednoducho nemám rada, keď niekomu ubližujú. Mary Alice sa zahanbila, pretože sa pred vami zosmiešnila, ale vy ste si to vôbec nevšimli."

„Ale všimol," povedal a Houston videla, ako sa mu spodná pera rozťahuje do úsmevu. „S Edanom sme sa na všetkých dobre zabavili."

Houston stuhla. „Nebolo to od vás veľmi slušné. Džentlmen by sa dáme nemal nikdy posmievať."

Odfrkol si rovno do jej tváre a Houston zacítila jeho príjemný sladkastý dych a rozmýšľala, ako asi vyzerá, keď nie je pokrytý tým množstvom vlasov.

„Podľa mňa to všetky skúšali, lebo som boháč. Inak povedané, robili zo seba šľapky, takže to neboli dámy a ja som sa k nim teda nemal prečo správať ako džentlmen k dámam."

Houston pri jeho slovníku zažmurkala. Žiaden muž v jej prítomnosti doposiaľ takéto slová nevypustil z úst.

„A vy ste sa prečo nepokúšali zaujať moju pozornosť? Vám sa mojich peňazí nezažiadalo?"

Toto už Houston vytrhlo z letargie. Spozornela a uvedomila si, že musí niečo urobiť, pretože sa už takmer sama opiera o stenu. „Nie, pane, *nechcem* vaše peniaze. A práve teraz chcem odísť. Už mi, prosím, nikdy takýmto spôsobom neskrížte cestu." Zvrtla sa na opätku a keď opúšťala uličku, počula ako sa chichúňa.

Prechádzala cez širokú prašnú ulicu. Len-len že sa jej vyhol smradľavý voz naložený kozami a Houston si uvedomila, že je nahnevaná. Nemá sa čo čudovať. Jej dnešná reakcia mohla naozaj pánovi Taggertovi pripadať ako len ďalší pokus získať jeho peniaze.

Lee jej niečo povedal, ale bola príliš rozrušená, aby to vnímala.

„Prepáč, čo si hovoril?" opýtala sa Houston.

Vzal ju za lakeť a odprevadil ku koču. „Povedal som, že bude lepšie ak pôjdeš teraz domov, aby si sa stihla pripraviť na guvernérovu recepciu."

„Áno, iste," neprítomné odpovedala.

Houston bola celkom šťastná, keď sa Blair a Lee začali opäť hádať, pretože jej to ponechalo priestor, aby mohla premýšľať o rannom stretnutí. Niekedy mala pocit, že po celý život nebola nikým iným, len slečnou Blair-Houston. Dokonca aj keď bola Blair preč, toto meno jej ostalo. A dnes jej napriek všetkému niekto povedal, že nie je ako jej sestra. Ale, samozrejme, že sa iba chvastal, nemohol ich predsa nijako rozoznať.

Vydali sa na západ, von z mesta a Houston zbadala, že pán Taggert a Edan pôjdu okolo nich v rozpadávajúcom sa starom voze. Prekvapilo ju, keď sa pristihla ako sa v koči vzpriamuje.

Kane pritiahol uzdu a skríkol: „Westfield!"

Zarazený Lee zastavil koňa.

„Chcel som len pozdraviť dámy. Slečnu Blair," pozdravil Blair vo vzdialenom kúte koča, „a slečnu Houston". Keď sa pozrel priamo na Houston, hlas mu zmäkol. „Prajem vám dobré ráno," povedal, plesol bičom nad hlavami štyroch koni a pohli sa preč.

„Čo to, preboha, malo znamenať?" podivil sa Leander. „Nevedel som, že sa poznáte s Taggertom."

Ale skôr ako stihla Houston odpovedať, ozvala sa Blair: „Tak to bol *ten* muž, čo si dal postaviť *ten* dom? Nečudo, že si nikoho nepozýva na návštevy. Vie, že by ho ponižovali. Mimochodom, ako nás rozoznal?"

„Šaty," povedala Houston trochu prirýchlo. „Stretli sme sa v obchode s látkami."

Blair a Leander sa opäť pustili do rozhovoru, ale Houston už nepočula ani slovo. Myslela na svoje zvláštne ranné stretnutie.

KAPITOLA 3

Dom Chandlerovcov stál na pol akrovom pozemku, na ktorom bola aj tehlová budova pre koče. Pozdĺž troch strán sa lala priestranná veranda. Z veľkej záhrady vytvorila Opál v priebehu rokov zelený klenot. Z brestov, čo zasadila, keď dom postavili, boli teraz dospelé stromy, ktoré tvorili tieň pre bujné trávniky a kvetinové záhony a chránili ich pred ostrým coloradským slnkom. Vo vytvarovaných obrazcoch z kvetov boli ukryté úzke tehlové chodníčky, kamenné sochy a kamenné vaničky s vodou pre vtáctvo. V zadnej časti pozemku stál vyrezávaný biely altánok. Medzi domom a budovou pre koče bola kvetinová záhrada. Opál sa vždy postarala o to, aby v každej izbe domu boli čerstvo rezané kvety.

„Takže," prehovorila Blair, keď sa Houston skláňala nad ružovým kríkom v severozápadnom kúte záhrady. „Chcem vedieť, čo sa deje."

„Nemám potuchy o čom hovoríš."

„Kane Taggert."

Houston na okamih ustrnula s rukou na ružovom puku. „Stretla som ho vo Wilsonovom obchode a neskôr nám na ulici zaželal dobré ráno."

„Ale to nie je všetko, však?"

Houston sa obrátila k sestre. „Zrejme som sa do toho nemala starať, ale pán Taggert vyzeral nahnevaný a ja som len chcela zabrániť hádke. Bohužiaľ, bolo to na úkor Mary Alice." Nato Houston sestre porozprávala o nechutných poznámkach slečny Pendergastovej.

„Nepáči sa mi, že sa s ním zamotávaš."

„Presne to by povedal Leander."

„Tak to má aspoň v jednom pravdu!"

Houston sa zasmiala. „Tento deň by sme asi mali zapísať do rodinnej Biblie. Blair, prisahám, že po dnešnej večeri už pána Taggerta ani len nespomeniem."

„Po dnešnej večeri?"

Houston vytiahla z rukáva lístok. „Pozri sa," povedala vzrušene. „Priniesol to sluha. Pozýva ma k sebe na večeru."

„No a? Ty máš dnes predsa ísť niekam s Leandrom, nie?"

Houston nevenovala sestrinej poznámke pozornosť. „Blair, ty si asi neuvedomuješ, aký rozruch tento dom v meste spôsobil. *Každý* sa už pokúšal dostať dnu. Ľudia z celej krajiny sa naň chodili pozerať, ale pozvanie na návštevu ešte nedostal nikto. Raz dokonca pánovi Taggertovi oznámili, že mestom prechádza anglický vojvoda a mohol by ho v dome pohostiť, ale pán Taggert tých ľudí ani len nevypočul. A teraz pozýva *mňa."*

„Ty máš večer predsa ísť ku guvernérovi a ten je hádam dôležitejší ako nejaký starý dom, nie?"

„Nikdy nepochopíš, aké to bolo," povedala Houston so zasneným výrazom. „Rok za rokom sme sa dívali, ako z vlakov vykladajú debny plné vecí. Pán Gates tvrdil, že majiteľ si nenechal postaviť koľajnice až k domu, len aby všetci v meste videli, čo všetko doň smeruje. Debny prichádzali z celého sveta. Ó, Blair, určite boli plné nábytku. A tapisérií! Tapisérie, určite až z Bruselu."

„Houston, nemôžeš byť naraz na dvoch miestach. Sľúbila si, že na tú recepciu pôjdeš a musíš tam ísť."

Houston sa neprítomné pohrávala s ružovým pukom. „Keď sme boli deti, vedeli sme, ako byť naraz na dvoch miestach."

Blair chvíľu trvalo, kým pochopila. „Chceš, aby sme sa vymenili?" Zalapala po dychu. „Ty chceš, aby som strávila večer s Leandrom, predstierala, že ho milujem a ty si zatiaľ pôjdeš obzerať dom nejakého smilníka?"

„Čo ty vieš o Kanovi, keď o ňom hneď hovoríš, že je smilník?"

„Takže o Kanovi? Myslela som, že sa nepoznáte."

„Nemeň tému. Blair, urob to pre mňa. Len na jeden večer. Išla by som inokedy, ale bojím sa, že mi to pán Gates nedovolí a myslím, že ani Leandrovi by sa to veľmi nepáčilo a už nikdy nedostanem takúto príležitosť. Len jeden posledný výlet predtým, ako sa vydám."

„Hovoríš to, akoby vydaj znamenal smrť. A okrem iného, Leander určite okamžite zistí, že nie som ty."

„Nie, ak sa budeš slušne správať. Vieš, že sme obidve dobré herečky. Len si spomeň, ako dobre hrám každú stredu starú Sadie. Musíš len vydržať ticho a nezačínať s Leem hádku. A upustiť z debát o medicíne a kráčať ako dáma namiesto toho, aby si vyzerala, že práve niekde bežíš hasiť požiar."

Blair si dala s odpoveďou načas, ale Houston videla, že to zvažuje. „Blair, prosím, prosím. Málokedy od teba niečo žiadam."

„Áno, nič iné, okrem toho, že chceš, aby som trávila mesiace v dome nášho nevlastného otca, aj keď vieš, že ho neznášam, a dlhé týždne s namysleným mužom, za ktorého sa chystáš vydať a..."

„Blair, prosím," zašepkala Houston. „Veľmi by som ten dom chcela vidieť."

„Ale zaujíma ťa iba dom, nie Taggert, však?"

Houston vedela, že vyhrala. Blair sa snažila pôsobiť odmietavo, ale z nejakého dôvodu nakoniec súhlasila. Houston len dúfala, že sa nebude snažiť presvedčiť Leeho, aby ju vzal do márnice.

„Prekristoverany!" zvolala Houston, „Už som bola na stovkách večeri a ešte nikdy sa hostiteľovi nepodarilo ma ohúriť. Okrem toho tam budú ďalší ľudia." Aspoň teda dúfala, že budú. Nechcela sa zasa ocitnúť pritlačená chrbtom k múru.

Blair sa zrazu usmiala. „Prekážalo by ti, keby som po vašej svadbe povedala Leandrovi, že strávil večer so mnou a nie s tebou? Len ten pohľad naňho by mi stál za to."

„Samozrejme, že môžeš. Lee má veľký zmysel pre humor a určite sa mu taký žart bude páčiť."

„Neviem prečo, ale mám isté pochybnosti... Ale mňa to pobaví určite."

Houston sa vrhla na sestru. „Poďme sa prichystať. Musím si obliecť niečo, čo sa do toho domu hodí a ty si dáš tie modré saténové šaty od Wortha," povedala nadšene.

„Radšej by som si dala svoje obľúbené pumpky, ale to by asi neprešlo, však?" povedala Blair a nasledovala Houston do domu. V očiach sa jej mihotal nepokojný plamienok.

To, čo sa dialo potom, by sa dalo nazvať orgiami nerozhodnosti. Houston prechádzala celým svojím ohromným *trousseau,* ktorý jej dali vyrobiť na svadbu a dlho hľadala tú správnu róbu. Napokon sa rozhodla pre šaty z lilavostrieborného brokátu s nízkym hranatým výstrihom olemovaným hermelínom a s krátkymi nadýchanými rukávikmi z fialkového sifónu. Blair vždy všade so sebou nosila tašky

plné zvláštne tvarovaných medicínskych nástrojov. Houston šaty ukryje v jednej z kožených tašiek a prezlečie sa u Tie.

Zo strachu, že by ju niekto mohol počuť, nechcela telefonovať a radšej zaplatila penny jednému z Randolphových chlapcov, aby doručil odkaz jej priateľke Tii Mankinovej, ktorá bývala pri odbočke k Taggertovmu domu. Pre prípad, že by sa niekto pýtal, bude u nej Blair.

Blair začala pochybovať a tvárila sa, akoby ju Houston prosila o niečo nesplniteľné. Asi dvadsať minút nariekala nad tesným korzetom, ktorým si musela stiahnuť pás, aby sa zmestila do šiat od Wortha. Ale keď sa Blair napokon pozrela do zrkadla, Houston v jej očiach pobádala iskru a videla, že je so svojím výzorom spokojná.

Tých pár minút, ktoré strávili v salóne s pánom Gatesom a matkou boli pre Houston zábavným potešením. Blairine šaty z nej urobili peknú nezbednicu a pánovi Gatesovi protirečila, akoby to ani inak nevedela.

A keď prišiel Leander, mala ohromnú radosť z toho, že nachytali aj jeho. Čokoľvek povedala, nič nepreniklo k Leeho povýšeneckej maske a jeho rezervovanosť ju už začínala hnevať. Keď konečne prišla k Tii bola rada, že sa zbavila aj Leeho, aj Blair.

Tiu zbadala v hustom tieni bavlníka a vyšla za ňou po zadných schodoch do izby.

„Blair," zašepkala Tia keď Houston pomáhala do šiat. „Netušila som, že sa poznáš s naším tajomným pánom Taggertom. Kiežby som mohla ísť s tebou. A stavím sa, že Houston ti závidí. Miluje ten dom. Už ti hovorila o období, keď...? Asi by som o tom nemala hovoriť."

„Asi nie," povedala Houston. „Už musím ísť. Drž mi palce."

„*Zajtra* mi všetko porozprávaš. Chcem vedieť o každej nožičke na nábytku, o každom kuse dlážky, o každom strope," štebotala Tia, keď priateľku vyprevádzala dolu schodmi.

„Poviem ti," zakričala Houston a už kráčala hore príjazdovou cestou, ktorá viedla k Taggertovmu domu. Nepáčilo sa jej, že prichádza takto bez koča, ako utečenec alebo žobrácka, ale nemohla riskovať, keď takúto príležitosť chcela využiť.

Kruhová príjazdová cesta viedla rovno k domu, ktorého vysoké biele múry sa ako krídla rozprestierali po oboch stranách hlavnej budovy. Strechu lemovalo zábradlie a Houston rozmýšľala, či sú hore terasy.

Vchodové dvere boli biele, s dvojitými sklami. Nazrela dnu, uhládzala si šaty a snažila sa upokojiť rozbúchané srdce. Potom zaklopala. O minútku už počula ozvenu ťažkých krokov, ktoré sa rozliehali po dome.

Kane Taggert mal na sebe hrubý pracovný oblek a keď jej otváral dvere, doširoka sa na ňu vycieral.

„Dúfam, že som neprišla priskoro," ozvala sa Houston a snažila sa udržať oči na jeho tvári, aby náhodou nedočkavo nezaškúlila na okolité predmety.

„Práve včas, večera je hotová." Ustúpil a Houston sa naskytol prvý pohľad na vnútrajšok domu.

Priamo pred ňou sa z oboch strán zbiehalo úžasné dvojité schodisko so zábradlím z leštenej čiernej ocele. Stálo na bielych stĺpoch, navrchu ozdobených zvláštnymi rezbami, ktoré sa ťahali až na strop. Napravo bola študovňa vymaľovaná bielou a zlatou farbou s mäkkým elektrickým svetlom, ktoré všetko zahaľovalo akoby zlatistým oparom.

„Páči sa vám tu?" opýtal sa Kane a zjavne ho jej výraz pobavil.

Houston prišla k sebe a podarilo sa jej aspoň zatvoriť ústa. „Je to ten najkrajší dom, aký som kedy videla," zašepkala.

Kane pyšne nafúkol mocnú hruď. „Chcete si to tu ešte obzrieť, alebo sa radšej najete?"

„Obzrieť," odpovedala a očami sa snažila preniknúť do každého kúta a na každý schod v dohľade.

„Tak poďme," vyzval ju Kane a rýchlo vykročil.

„Táto izbietka je moja pracovňa," otvoril dvere a odhalil miestnosť väčšiu ako celé jedno podlažie v dome Chandlerovcov. Bola nádherne obložená orechovým drevom a na jednej stene bol mramorový kozub. Ale v strede izby stál lacný dubový stôl a dve kuchynské stoličky. Dosku stola zakrývali papiere, ktoré pokrývali aj parkety.

„A tu je knižnica."

Nedal jej čas, aby si ju obzrela a viedol ju do obrovskej miestnosti so zlatistými stenami, na ktorých boli osadené prázdne vitríny na knihy. Jej slová sa odrážali od troch veľkých holých plôch omietnutej steny.

„Majú tam byť nejaké drahé koberce, ale ešte som ich nezavesil," povedal a viedol ju do ďalších miestností.

„A toto sa volá veľká obývačka."

Houston len letmo stihla nazrieť do veľkej vybielenej miestnosti bez akéhokoľvek nábytku, a už jej ukazoval malú obývačku, na bledozeleno vymaľovanú jedáleň a vzápätí smerovali dolu do haly a do služobnej časti domu.

„Tuje kuchyňa, posaďte sa." Kývol hlavou smerom k veľkému stolu a stoličkám, ktoré museli pochádzať z toho istého miesta, ako stôl v pracovni. Keď si sadala, na hrane stola zbadala mastný fľak. „Váš pracovný a kuchynský stôl vyzerajú podobne," podotkla opatrne.

„Hej. Objednal som ich zo Sears & Roebuck," povedal a naberal niečo do misiek z obrovského hrnca, čo stál na oceľovej peci. „Hore mám toho ešte viac. Fakt, pekné veci. Jedna stolička je potiahnutá červeným zamatom so zlatými strapcami."

„Je to zaiste zaujímavý kus."

Postavil pred ňu misku gulášu s obrovskými kusmi mäsa plávajúcimi v masti a sadol si. „Jedzte, kým to nevychladne."

Houston vzala do ruky lyžicu a prplala sa v tanieri. „Pán Taggert, kto vám navrhoval dom?"

„Jeden chlapík z Východu. Prečo? Páči sa vám, čo?"

„Veľmi. Len som bola zvedavá..."

„Na čo?" opýtal sa s plnými ústami.

„Prečo je taký holý. Prečo v žiadnej izbe nie je nábytok? Videli sme, teda všetci z Chandleru, ako vám po dokončení stavby privážajú debnu za debnou. Všetci sme si mysleli, že v nich bol nábytok."

Pozoroval ako si prehadzuje mäso v miske z jednej strany na druhú. „Nakúpil som veľa nábytku, kobercov a sôch. Teda, zaplatil som dvom chlapíkom, aby pre mňa nakupovali, ale teraz je to všetko ešte v podkroví."

„Uskladnené? Ale prečo? Váš dom je prekrásny a žijete tu, ak sa nemýlim, sám, len s jedným zamestnancom. A ani si nemáte na čo poriadne sadnúť. Teda, samozrejme, okrem toho nábytku, ktorý máte so Sears & Roebuck."

„No, milá dáma, to je presne dôvod, prečo som vás sem pozval. Budete to jesť?" Vzal jej misku a začal z nej jesť.

Houston sa lakťami opierala o stôl, nakláňala sa dopredu a nevedela sa vynadívať. „Prečo ste ma sem pozvali, pán Taggert?"

„Myslím, že viete, že som bohatý. Veľmi bohatý. A viem zarábať peniaze. Po prvých piatich miliónoch je to už hračka. Ale je pravda, že neviem ako tie peniaze utrácať."

„Neviete ako ich...?" zamumlala Houston.

„No, keď mám voľačo objednať zo Sears, celkom to ide, ale pokiaľ ide o utrácanie miliónov, musím na to zamestnať ďalších ľudí. K tomuto domu som sa dostal tak, že som jednu dámu požiadal, či by nepoprosila manžela, a*by mi postavil dom. Dala mi naňho číslo, zavolal som mu, prišiel ku mne do kancelárie, povedal som mu, že chcem niečo, čo by bolo krásne a on postavil tento dom. Našiel mi aj tých dvoch chlapíkov, o ktorých som hovoril, tých, čo mi nakúpili nábytok. Ešte som ani nevidel, čo pokúpili."

„Prečo ste si neobjednali aj človeka, ktorý by vám dom zariadil?"

„Pretože mojej manželke by sa to nemuselo páčiť a potom by sme aj tak všetko prestavovali a nevidím dôvod, prečo by sme to mali robiť dvakrát."

Houston sa oprela o chrbát stoličky. „Aha. Nevedela som, že ste ženatý."

„Ešte nie. Ale už som si vybral."

„Gratulujem."

Kane sa na ňu pod fúzy usmial. „Do tohto domu nemôžem priviesť len nejakú hocijakú ženu. Musí to byť skutočná, *pravá,* celým telom dáma. Niekto mi raz povedal, že pravá dáma je silná žena, vodkyňa, ktorá bojuje proti nespravodlivosti, postaví sa aj za bedára a všetko zvládne s klobúkom na hlave, ktorý sa jej ani nepohne. A pravá dáma dokáže muža zmraziť pohľadom. To ste dnes urobili vy, Houston."

„Ako prosím?"

Odsunul prázdnu misku nabok a naklonil sa k nej. „Keď som prišiel do tohto mesta, všetky ženské zo seba robili husi a bili sa o mňa. Nevšímal som si to a ony sa začali správať ako suky. Muži stáli mlčky bokom so založenými rukami a smiali sa na tom. Niektorí sa aj nahnevali, ale mne nikdy žiaden z nich nič nepovedal. A nikto ku mne nikdy nebol tak obyčajne, jednoducho milý. Len vy."

„Iste, pán Taggert, ostatné ženy..."

„Ani jedna z nich sa ma nezastala, tak ako ste sa ma dnes zastali vy. A to, ako ste sa na mňa pozreli, keď som sa vás dotkol...! Skoro som na mieste skamenel."

„Pán Taggert, myslím, že by som mala odísť." Nepáčil sa jej ten zvrat v konverzácii. Bola tu sama, s polodivým mužom, a nikto ani len netušil, kde je.

„Ešte som neskončil."

„Azda by ste mi to, čo mi chcete povedať, mohli napísať v liste. Už naozaj musím ísť."

„Poďte so mnou von. Mám tam kopec zeleniny," povedal prosebným tónom malého chlapca.

Dúfala, že to neoľutuje, ale pod „kopcom zeleniny" mal možno na mysli záhradu.

A veru to bola záhrada! Akre voňavých, zakvitnutých kríkov, trvaliek, ruží, stromov...

„Je nádherná! Ako celý váš dom," povedala Houston a v duchu si priala, aby mohla preskúmať cestičky, ktoré sa pri mesačnom svetle črtali medzi porastom. Čo ste mi ešte chceli povedať, pán Taggert? Skutočne už budem musieť odísť."

„Viete, sledoval som vás, keď ste boli dievčatko. Hrávali ste sa s Marcom Fentonom. Jasné, nikdy ste si ma nevšimli, bol som len mladý koniar," povedal napäto, no potom sa uvoľnil. „Vždy som rozmýšľal, čo z vás bude, keď ste Chandlerová a hrávate sa s Fentonovcami... Ale vyrástli ste v poriadku."

„Ďakujem." Bola z tohto rozhovoru zmätená a nevedela presne kam smeruje.

„Chcel som len povedať, že mám tridsaťštyri rokov, mám viac peňazí ako viem minúť, mám veľký prázdny dom a podkrovie plné nábytku, ktorým treba zariadiť dom a chcel by som, aby mi niekto zohnal kuchárku, aby sme s Edanom nemuseli jesť vlastné výtvory. Slečna Houston Chandlerová, potrebujem manželku a rozhodol som sa, že chcem vás." To posledné vyslovil takmer triumfálne.

Houston chvíľu trvalo kým prehovorila. „Mňa?" zašepkala.

„Áno, vás. Myslím, že to sedí. Žena z rodu Chandlerovcov by mala žiť v najväčšom dome aký kto videl tu v Chandleri a v celom Colorade. A našiel som si niekoho, kto si na vás posvietil. Chodili ste do dobrých škôl a viete ako nakupovať. A viete aj ako sa usporadúvajú večierky, také ako kedysi organizovala žena Jaya Goulda. Mohol by som vám kúpiť aj nejaké taniere z pravého zlata, keby ste chceli."

Houston sa pomaly spamätávala. Potom sa zvrtla na opätku a dala sa na odchod.

„Počkajte chvíľku," ozval sa a kráčal vedľa nej. „A čo dátum svadby?"

Zastala a zadívala sa naňho. „Pán Taggert, dovoľte mi, aby som sa vyjadrila celkom jasne. Po prvé, už som zasnúbená. Po druhé, aj keby som nebola, vôbec nič o vás neviem. Nie, *nevydám* sa za vás, ani keď ma o to slušne požiadate. A určite nie, keď budete so mnou hovoriť takýmto veľkopanským tónom." Opäť sa obrátila na odchod.

„Tak o to vám ide? O dvorenie? Budem vám až do svadobného dňa posielať každý deň čerstvé ruže!"

Zastala a obrátila sa k nemu. Nadýchla sa. „*Nechcem,* aby ste sa mi dvorili. V skutočnosti si nie som celkom istá, či vás ešte vôbec niekedy chcem vidieť. Prišla som si pozrieť váš dom. Ďakujem vám, že ste mi ho ukázali. A teraz mi, pán Taggert, dovoľte, aby som sa vrátila domov. Ak rozmýšľate o ženbe, obráťte sa, prosím, na niektorú z mnohých nezadaných žien v meste. Som si istá, že medzi nimi nájdete takzvanú *pravú,* celým telom dámu." Houston sa napo-sledy obrátila a keby takmer nebežala, iste by nerozvírila ani obláčik prachu.

„Krista!" uľavil si Kane keď odišla a vyšiel na poschodie.

Edan stál hore. „No?"

„Odmietla," odpovedal znechutený Kane. „Chce toho chudáka Westfielda. A ty nehovor žiadne ‚hovoril-som-ti-to-predsa'. Ešte sme neskončili. Lady Chandlerová bude mojou manželkou. Som hladný. Poďme si nájsť niečo pod zub."

KAPITOLA 4

Houston sa potichučky vkradla do domu a snažila sa, aby

jódy ani raz nezavŕzgali. Pán Gates Leandrovi absolútne dôveroval a Houston s ním mohla ísť kedykoľvek von, takpovediac bez dozoru.

Keď vkĺzla do izby, usmiala sa na matku, ktorej zamračená tvár sa zjavila vo dverách spálne. Keď vošla, dvere sa zavreli. Houston sa usmiala, lebo si uvedomila, že mama sa pravdepodobne mračila preto, že Houston mala byť vlastne Blair, ktorá teraz vošla do Houstoninej izby. Nečudo, že matka ich hru odhalila a nepáčilo sa jej to.

Houston zareagovala na matkinu nesúhlasnú tvár pokrčením pliec. Opál Gatesová svoje dcéry milovala, rozmaznávala ich a nikdy by neskúmala čo robia, ani by ich neprezradila pánovi Gatesovi.

Houston sa začala vyzliekať a rozmýšľala o uplynulom večere. Taký krásny dom a taký prázdny a zanedbaný. A jeho majiteľ jej ho celý ponúkol! Iste, aj on bol súčasťou balíka, ale nakoniec všetky dary, čo za niečo stoja, majú nejaké tienisté stránky.

Sedela v korzete a spodnej bielizni pri toaletnom stolíku a neprítomné si natierala tvár chladivým krémom. Žiaden muž sa k nej nikdy nesprával tak, ako dnes Kane Taggert. Celý svoj doterajší život prežila v tomto malom mestečku a všetci vedeli, že je poslednou z rodu jeho zakladateľov. Vyrastala s vedomím, že bola akýmsi esom, lebo „žiadna oslava sa nezaobíde bez jednej z Chandlerovcov". Keď z východu krajiny prišli vážení a bohatí Westfieldovci, Houston bola ešte dieťa a všetkým pripadalo celkom prirodzené, že Chandlerovci a Westfieldovci svoje rody spoja.

A Houston vždy robila to, čo jej prikázali. Blair sa, naopak, vždy stavala na odpor. Počas všetkých tých rokov v školách sa naučila robiť presne to, čo sa od nej očakávalo. Všetci v okolí si mysleli, že by sa mala vydať za Leandra Westfielda a ona pracovala na tom, aby sa to stalo. A keďže bola Chandlerová, očakávalo sa, že bude dáma. Tak ňou bola.

To, že sa prezliekala za tučnú starenu a chodievala do baníckych osád bola jediná vec, ktorá nebola hodna dámy, ale aj tak to zatiaľ ostalo tajomstvom.

Dívala sa do zrkadla a videla, ako sa jej do tváre vkráda strach. Čo by asi Leander povedal, keby sa dozvedel o Sadie. Leander oceňoval, keď sa veci diali podľa jeho predstáv. A presne vedel, akú manželku si po svojom boku predstavoval: takú, čo by nevyrábala prekvapenia.

Vstala a začala si rozväzovať korzet. Dnešný večer bol dobrodružstvom. Posledným, predtým ako sa navždy vzdá všetkých dobrodružstiev a stane sa váženou pani Westfieldovou.

Keď sa zbavila korzetu, zopárkrát sa zhlboka nadýchla a hlavou jej preblesla zvláštna myšlienka: čo by asi tak muž ako Kane Taggert povedal na to, keby vedel, že jeho manželka každú stredu jazdí s vozom plným zeleniny?

„No, zlatko," nahlas prehovorila zhrubnutým hlasom Houston, „len si daj pozor, aby ti nespadol klobúk. Pravým dámam sa nikdy ani nepohne."

Snažila sa pridusiť smiech, čo sa jej dral z hrdla a padla na posteľ. Aké prekvapenie by zažil celý Chandler, keby sa rozhodla prijať návrh Kaňa Taggerta?

Posadila sa. Čo by si asi tak, preboha, obliekol na svadbu? Asi červený oblek so zlatými strapcami.

Ešte stále sa smiala, dovyzliekala sa a natiahla si nočnú košeľu. Bolo celkom príjemné dostať ešte jeden návrh na vydaj. Aspoň sa ukázalo, že nie úplne všetci v meste boli presvedčení, že Houston je osobným majetkom Leandra Westfielda. Všetci, vrátane Houston, predsa vedeli, ako bude vyzerať jej budúcnosť. Boli s Leem tak dlho, že presne vedela, čo rád jedáva na raňajky a ako si potrpí na vyžehlené košele.

Jedinou nezodpovedanou otázkou bola svadobná noc. No, hádam to po prvej noci Leander nebude od nej žiadať pričasto. Neznamenalo to, že by Houston nemala rada mužov. Dokonca ani po tom, čo sa stalo jej kamarátke Ellie noc predtým, ako sa vydala. Ale dotýkať sa Leandra jej niekedy pripadalo trochu... incestné. Milovala ho, vedela, že nebude mať vôbec žiadny problém žiť s ním, ale líhať s ním...

Šuchla sa do postele, zakryla sa prikrývkou a uložila sa na spánok. Dúfam, že Blair s Leandrom dopadli dobre. Určite bude mať zajtra zlú náladu, pretože sa s Blair isto-iste pohádali. Nedokázali by spolu stráviť ani hodinu bez toho, aby si nešli po krku.

Vzdychla si a pomaly zaspávala. Dnes prežila dobrodružstvo, no zajtra sa opäť vráti do starých koľají svojho každodenného života.

Houston musela často odbíjať Leandrove výpady, keď jej pomáhal do koča a podobne, ale v ten deň si pomyslela, ako zvláštne sa všetci správajú. Blair sa jej celé dopoludnie vyhýbala a vyzerala, akoby celú noc preplakala. Houston len dúfala, že Blair a Lee nemali včera veľmi vážnu hádku a že Lee neodhalil ich podvod. Houston sa pokúsila s Blair porozprávať o predošlej noci, ale Blair sa na ňu len pozrela pohľadom, akoby sa jej život skončil a ušla z izby.

O jedenástej ju prišiel Lee vyzdvihnúť na piknik, ktorý mal byť prekvapením. Houston počula, ako naňho na verande Blair niečo kričí. Navyše sa k nej Lee dnes správal nejako príliš odviazané a pri jednom takom geste v strede ulice mu takmer dala po rukách.

Napokon sa s pocitom, že vošla do nejakej hry, v ktorej ničomu nerozumie, usadila v koči. Lee bol po celý čas ticho, ale stále sa usmieval. Houston sa trochu uvoľnila. Nemohlo sa teda stať nič také strašné, keďže sa usmieva.

Doviezol ju na opustené a vzdialené miesto s veľkými skalami a vysokými stromami, ďaleko za mestom, kde nikdy predtým neboli.

Takmer jej ani nepomohol z koča, takže skoro vypadla, ale hneď ju zovrel do silného objatia. Snažila sa nadýchnuť, bojovala s ním a najprv ani nepočula, čo jej hovorí.

„Nemohol som myslieť na nič iné, len na minulú noc," povedal. „Stále som cítil vôňu tvojich vlasov na svojich šatách, chuť tvojich pier, cítil som..."

Houston sa podarilo vymaniť. „Čo si...?" vyhŕkla. Začal jej rozpúšťať vlasy a čudne na ňu hľadel. „Nebudeš sa ma dnes zase hanbiť, však? Nebudeš zase taká, aká si bola do včerajšej noci, však?"

Kým rozprával, Houston rozmýšľala, ale ešte si nedokázala pripustiť, že by bola pravda to, čo sa zdalo ako jediná možná odpoveď na jeho bizarne znejúce slová. Blair sa nemohla.... Nemohla sa Leeovi oddať. Alebo áno? Nemožné! „Houston, dokázala si mi, že vieš byť iná. Nechcem, aby si sa vrátila do roly ľadovej princeznej. Teraz už viem, aká v skutočnosti si a poviem ti, že ak by som už nikdy nevidel tú ľadovú ženu, bol by som ešte šťastnejší. Tak poď a pobozkaj ma, tak ako včera v noci."

Houston si zrazu uvedomila, že okrem toho, že Blair bola úžasná, sa jej Lee snaží povedať ešte niečo iné. Nielenže sa tešil z toho, aká bola včera večer, nie ona, ale Blair, no už nikdy nechcel, aby sa vrátila tá chladná žena, s ktorou bol zasnúbený, teda Houston. Vyslobodila sa z jeho objatia. „Naznačuješ mi, že som včera v noci bola iná ako zvyčajne? Bola som... lepšia?"

Usmial sa na ňu prihlúplym úsmevom a pokračoval v chválospevoch. Na Blair.

„Vieš, že si bola. Takú som ťa nikdy nevidel. Ani som netušil, že taká dokážeš byť. Budeš sa asi smiať, ale už som si začínal myslieť, že nie si schopná hlbšieho citu a vášne, že pod tvojím chladným zovňajškom je ešte chladnejšie srdce. Ale keďže máš sestru, ktorá začne soptiť pri najmenšej provokácii, muselo sa niečo prilepiť aj na teba."

Opäť ju schytil do náručia a skôr ako stihla niečo namietnuť, vtlačil jej nepríjemný bozk, ktorý jej skoro rozdrvil pery a keď sa jej podarilo vymaniť, videla, že sa nahneval.

„Už zachádzaš priďaleko," povedal. „Nemôžeš byť v jednej minúte divoká a vášnivá, a v druhej frigidná. Si ako rozdvojená!"

Houston mala sto chutí zakričať, že túži po nesprávnej sestre, že je zasnúbený s tou frigidnou, studenou a nie s ohnivou, ktorá ho zjavne priťahovala viac.

Lee akoby zrazu vyčítal jej myšlienky, pretože výraz na tvári sa mu zmenil.

„To nie je možné. Však nie, Houston?" prehovoril. „Povedz mi, že to, čo si myslím, nie je pravda. Nikto nedokáže byť naraz dvoma osobami, však?"

Houston si uvedomila, že to, čo spočiatku vyzeralo ako nevinná hra začínalo byť vážne. Ako jej také niečo mohla Blair urobiť?

Lee od nej odišiel a sťažka si sadol na kameň. „Vymenila si sa včera v noci so svojou sestrou?" opýtal sa ticho. „Strávil som večer s Blair a nie s tebou?"

Nejako sa jej podarilo zašepkať: „Áno."

„Mal som to tušiť od začiatku. Tak dobre zvládla tú samovraždu a vôbec nevedela, že sme boli v dome, ktorý som kúpil pre ňu - pre teba. Myslím, že som to nechcel vidieť. Od okamihu, keď povedala, že by chcela na prípade so mnou pokračovať, aby videla, či mi je schopná pomôcť, som sa tak tešil, že som sa už na nič viac nepýtal. Malo mi to byť jasné, keď som ju pobozkal... Nech vás obe trafí šľak! Dúfam, že ste sa na môj účet dobre zabavili."

„Lee," ozvala sa Houston a položila mu ruku na plece. Nevedela, čo mu má povedať, ale chcela sa o to aspoň pokúsiť.

Tvár, ktorú k nej obrátil bola desivá. „Ak si si vedomá toho, čo sa udialo, nepovieš už ani slovo. Neviem, čo vás to obe posadlo, aby ste na mňa narafičili takýto ohavný trik, ale poviem ti, že sa mi vôbec nepáči, že som sa stal objektom vášho šialeného žartu. Teraz, keď ste sa so svojou sestrou na mne dobre zabavili, musím sa rozhodnúť, aké dôsledky zo včerajšej noci vyvodím."

Leander ju doviezol domov a takmer ju vystrčil z koča. Blair stála na verande.

„Musíme sa porozprávať," povedala jej Houston. Blair len prikývla a mlčky ju nasledovala do malej ružovej záhrady za domom.

„Ako si mi mohla niečo také urobiť?" začala Houston. „Aké to máš zásady, keď dokážeš ísť s mužom po prvýkrát von a hneď sa s ním vyspíš? Alebo robím unáhlené závery? Spala si s ním, však?" Blair len nemo prikývla.

„Po jedinom večere strávenom s ním?" Houston nemohla uveriť vlastným ušiam.

„Ale bola som *ty\"* odpovedala Blair. „Bola som s ním zasnúbená. Myslela som, že vždy... Keď ma tak pobozkal, bola som si celkom istá, že vy dvaja..."

„Čo my!?" Houston vykríkla. „Chceš povedať, že si si myslela, že sa úplne bežne... milujeme? Myslíš, že by som ťa žiadala, aby sme si vymenili miesta, keby to bola pravda?"

Blair si schovala tvár do dlaní. „Nemyslela som. Nemohla som. Po recepcii ma vzal do svojho domu a..."

„Do *nášho* domu," ozvala sa Houston. „Do domu, kde trávim mesiace zariaďovaním a prípravami na *svoju* svadbu."

„Boli tam sviečky a kaviár a pečená kačka a šampanské. Veľa šampanského. Pobozkal ma, pila som šampanské... A tie sviečky a jeho oči, a nevedela som sa ovládnuť. Ach, Houston, mrzí ma to. Odídem z Chandleru. Už ma nikdy neuvidíš. Leander nám po čase odpustí."

„Nečudo, že keď ťa pobozkal, zaiskrilo sa ti pred očami," povedala Houston hlasom plným sarkazmu.

„Videla som také drobné zlaté a strieborné bodky." Blair to azda myslela celkom vážne! Houston hľadela na sestru. O čom to, preboha, rozpráva? Šampanské a sviečky? Snažil sa Lee zvádzať svoju snúbenicu? Pokúsil sa o niečo, čo nakoniec vypálilo tak, že strávil noc s nesprávnou sestrou? A bola Blair tou nesprávnou sestrou?

„Ako ťa pobozkal?" opýtala sa Houston ticho.

Tá otázka Blair šokovala. „Nemuč ma. Budem sa snažiť odčiniť to, Houston. Prisahám. Je mi jedno, čo budem musieť urobiť. Budem..."

„Ako ťa pobozkal?" trvala Houston na odpovedi ešte hlasnejšie.

Blair zafňukala a sestra jej podala vreckovku. „Vieš aké to je, nemusím ti to popisovať."

„Nemyslím si, že to naozaj *viem."*

Blair sa zaštikútalo. „Bolo to... Bolo to nádherné. Nikdy by som si nemyslela, že taký chladný muž ako Lee, môže mať v sebe toľko ohňa. Keď sa ma dotkol..." pozrela sa na sestru. „Houston, pôjdem za Leem a všetko mu vysvetlím, poviem mu, že to bol môj nápad a že ty si v tom celkom nevinne. Neviem, prečo by sa o tom mal dozvedieť ešte niekto iný, okrem nás troch. Posadíme sa, porozprávame sa o tom a on to určite pochopí."

Houston sa naklonila. „Určite? Ako mu asi vysvetlíš, že som chcela stráviť večer s iným mužom? Povieš Leeovi, že jeho jediný dotyk ťa tak rozpálil, že si sa nedokázala kontrolovať? Tak to bude ozajstný protiklad k frigidnej slečne Houston Chandlerovej."

„Ty nie si frigidná!"

Houston bola chvíľku ticho. „Lee dnes nedokázal hovoriť o ničom inom, len o tom, aká úžasná si včera v noci bola. Po tebe už nebude chcieť nikoho neskúseného..."

Blair prudko zdvihla hlavu. „Nikdy som sa s nikým nemilovala! Lee bol prvý."

Houston nevedela, či sa má smiať alebo má Blair obdivovať. Mala smrteľnú hrôzu, keď si predstavila svoju svadobnú noc. A vedela, že na svete nie je dosť šampanského na to, aby ju donútilo reagovať rovnakým spôsobom ako Blair. Leeho bozky ju nikdy neprimali na všetko zabudnúť.

„Houston, nenávidíš ma?" spýtala sa ticho Blair.

Houston zauvažovala. Bolo to zvláštne, ale dokonca ani nežiarlila. Hlavou sa jej len preháňala myšlienka, že Lee bude teraz od nej požadovať to isté. Ako sa má vysporiadať s tým, čo jej urobila Blair? Zrejme sa niečo naučila na medicíne, ale v Škole slečny Jonesovej pre mladé dámy vo Virgínii sa len učili, že miesto ženy je v salóne a čo sa deje za zavretými dverami spálne bolo tabu."

Houston už mala na špičke jazyka otázku o detailoch včerajšej noci, ale nešlo jej to. „Nie som nahnevaná. Len potrebujem nejaký čas, aby som to, čo sa stalo nejako strávila," povedala. „Ale nezamilovala si sa do Leeho, však?"

Blair sa na sestru vydesene pozrela. „Nie! Nikdy! To by bolo to posledné. Povedal... Hovoril o mne niečo?"

Houston pri spomienke na to, ako jej Lee rozprával, že je zvyčajne taká chladná, ale včera v noci... Stisla zuby. „Zabudnime na to, ak sa dá. Porozprávam sa s Leem, keď ho prejde prvý hnev a necháme si to všetci traja pre seba. Všetko bude asi nejaký čas trochu nepríjemné, ale som si istá, že niečo vymyslíme. Naše sesterstvo je dôležitejšie."

„Ďakujem ti," povedala Blair a impulzívne objala svoju sestru. „Nikto nemá takú sestru ako ja. Ľúbim ťa."

Zdalo sa, že sa Blair cíti trochu lepšie, ale v Houston hlodali nejaké zvláštne pochybnosti, ktoré zahnala s tým, že sú absurdné. Milovala Leeho, odjakživa ho ľúbila a vždy vedela, že sa zaňho vydá. Taká malichernosť, ako jedna noc strávená s nesprávnou sestrou, nemôže predsa nič zmeniť, či áno?

„Samozrejme, že nie," povedala nahlas, uhladila si sukňu a vykročila k domu. Jedna noc predsa nemôže vymazať všetky tie spoločne strávené roky.

KAPITOLA 5

O štvrtej popoludní sedeli Houston, Blair a ich matka v salóne. Blair si čítala medicínsky časopis, a Houston s Opál vyšívali. Zrazu sa rozleteli a hneď nato s treskotom zaplesli dvere.

„Kde je?" zreval Duncan Gates a luster nad ich hlavami sa zatriasol. „Kde je tá necudná pobehlica? Kde je tá ženská?"

Pán Gates sa vrútil do miestnosti a jeho územčisté telo sa len tak nadúvalo hnevom. Schytil Blair za rameno, vytiahol ju zo stoličky a ťahal k dverám.

„Pán Gates!" vykríkla Opál, hneď na nohách. „Čo to má znamenať?

„Táto... táto satanová dcéra strávila noc s Leandrom a napriek faktu, že je poškvrnená, on z nej zamýšľa urobiť počestnú ženu."

„Čože?!" vykríkli všetky tri naraz.

„Hovorím, že Leander sa chystá vziať si za manželku túto pobehlicu," ťahal z izby protestujúcu Blair.

„Houston, vy ste si včera vymenili miesta, je to tak?" opýtala sa matka.

Houston len mlčky prikývla a opäť chytila do rúk vyšívanie, akoby sa nič nestalo.

Slnko zapadlo, izba potemnela, slúžka zasvietila elektrické lampy, ale Opál ani Houston stále neprehovorili ani slovo.

Houstoninou mysľou sa preháňala len jediná myšlienka: Je koniec. Všetkému je koniec.

O polnoci sa otvorili vchodové dvere a Duncan vsotil Blair do salóna.

„Je to dojednané," povedal chrapčiacim hlasom. „Blair a Leander sa o tri týždne zosobášia. V nedeľu to oznámia v kostole."

Houston potichu vstala.

„Dcérka," prehovoril Duncan dojato, ,je mi to veľmi ľúto." Houston ledva kývla hlavou a pobrala sa ku schodom. „Houston," ozvala sa Blair pri schodoch. „Zaprisahám ťa," zašepkala.

V tom okamihu však Houston nemala súcitu na rozdávanie a ani keď počula, ako sestra prepukla v plač, neobrátila sa, aby ju utešila. Vo svojej izbe chvíľu otupené sedela. Celý jej život sa za jedinú noc zmenil. Všetko je stratené.

Na stene visel zarámovaný diplom zo Školy slečny Jonesovej pre mladé dámy. Zúrivo ho strhla a celou silou hodila krížom cez izbu. Neuľavilo sa jej, ani keď počula, ako sa sklo roztrieštilo.

Stuhnutými prstami si začala rozopínať šaty. O chvíľu neskôr už stála v nočnej košeli. Len stála, ani sa nepohla, ba ani si nevšimla, kedy do izby vošla jej matka.

„Houston?" ozvala sa Opál a položila jej ruku na plece. „Choď za ňou," povedala Houston. „Blair ťa teraz potrebuje. Ak tu ostane a vydá sa za Leandra, bude sa musieť mnohých vecí vzdať."

„Ale aj ty. Veľa si dnes večer stratila." „Stratila som to už dávno. Naozaj. Choď za ňou. Budem v poriadku."

Opál vzala do rúk zničený diplom. „Tak si choď ľahnúť." Houston poslušne vliezla do postele. „Vždy poslušná, však, mama? Večne poslúcham. Keď nie rodičov, tak Leandra. Vždy som bola také poslušné, dobré dievčatko. A čo som tým získala? Som pravá dáma a moja sestra sa bozkáva obutá v teniskách a dostane všetko, na čom som ja od detstva pracovala."

„Houston," zaprosila Opál.

„Daj mi pokoj!" zakričala na ňu Houston. „Daj mi už konečne pokoj!"

Šokovaná Opál bez slova opustila izbu.

Svitlo jasné a krásne nedeľné ráno. Slnko presvecovalo Ayerský vrch, ktorý trónil na západnom konci mestečka Chandler. Každá farnosť v meste mala vlastný kostolík a takmer všetky bývali vždy plné.

Ale ani horúce coloradské slnko nedokázalo roztopiť ľad v oboch dvojičkách, ktoré kráčali po boku svojho nevlastného otca. Ich matku náhle zachvátil nejaký zvláštny neduh a tak nemusela byť svedkom verejného poníženia svojich dcér.

Leander ich už čakal pri laviciach. Díval sa na Houston a keď sa priblížili, vystrel k nej ruku. „Houston," zašepkal.

Tak *teraz* nás už vie rozoznať, pomyslela si, ale nepovedala ani slovo a jeho ruke sa vyhla.

Duncan takmer postrčil Blair k Leandrovi a napokon sa všetci usadili. Blair vedľa Leeho, Duncan, a na konci Houston.

Houston sa zdalo, že omša trvala pár sekúnd, pretože vedela, že na konci príde *oznam.* Aj tak však prišiel nejako priskoro.

Nanešťastie omšu necelebroval reverend Thomas, ale zastupoval ho reverend Smithson, ktorý mohol byť azda o niečo taktnej ši.

„Teraz mi prislúcha niečo oznámiť," začal pobaveným tónom. „Zdá sa, že náš drahý Leander zmenil názor na to, ktorú z dvojičiek si chce vziať za manželku a zasnúbil sa s Blair. Ani ja by som si určite nevedel vybrať. Takže opäť gratulujeme, Lee."

Na okamih ostalo v celom kostole hrobové ticho. Potom sa muži začali pochechtávať a ženy vzdychali v údive. Všetci vstali a postupne sa začali rozchádzať.

„Houston, musíš ma vypočuť," povedal Lee a chytil ju za plece. „Musím ti to vysvetliť."

„Už si mi to vysvetlil," zasyčala. „Keď si mi povedal, aká úžasná bola Blair a ako dúfaš, že sa ľadová princezná už nevráti, vtedy si mi všetko vysvetlil. Dobré ráno." Houston sa usmiala na okoloidúceho.

„Dobrý deň, Houston. Či Blair?" opýtal sa niekto.

„Gratulujeme, Lee." Nejaký muž plesol Leeho po pleci a so smiechom odišiel.

„Houston, poďme niekam."

„Ty môžeš ísť... Za svojou nevestou." Zazrela naňho.

„Houston," zašepkal Lee. „Prosím."

„Keď nedáš tú ruku z môjho pleca preč, prisahám, že začnem kričať. Už neznesiem viac poníženia, ako si mi spôsobil."

„Leander!" ozval sa Duncan. „Blair ťa čaká." Lee sa váhavo odvrátil od Houston, vzal Blair za lakeť, vysadil ju do koča a vyrazili. Možno až prirýchlo.

Houston ostala sama a ženy sa pri nej v okamihu zbehli a odrezali ju od Duncanovej ochrannej ruky. Ich tváre boli striedavo ustarostené, zvedavé, niektoré súcitné. Všetky však vyzerali mimoriadne zmätené.

„Houston, čo sa stalo? Myslela som, že ste s Leem boli šťastní."

„Ako by Leander mohol chcieť Blair? Veď sa stále hádajú."

„Kedy sa to rozhodlo?"

„Houston, spoznala si niekoho iného?"

„To máte teda úplnú pravdu, milé dámy," zrazu sa za nimi ozval hromový hlas. Všetky sa otočili a uvideli, ako sa nad nimi týči Kane Taggert. V meste azda nikto od neho nepočul veľa slov a všetci vedeli, že sám sa vôbec nestará do toho, kto čo v mestečku robí. Ale nikto nebol asi prekvapený viac ako Houston.

„Mrzí ma, že som to nestihol na omšu, inak by som sedel s tebou," povedal, keď sa k nej predral. „Nebuď taká prekvapená, miláčik. Viem, že som sľúbil, že naše tajomstvo udržím trochu dlhšie, ale keď Lee všetko verejne priznal, už som to nemohol vydržať."

„Tajomstvo?" ušlo jednej zo žien.

Kane objal Houston. Bol to taký nerovný pár: on chlpatý, drsný, celý dokrčený, zatiaľ čo ona bola dokonalá. „Houston zrušila zasnúbenie s Leandrom, pretože sa úplne zbláznila do mňa, milé dámy. Nemohla si pomôcť."

„Kedy sa o stalo?" Jedna zo žien sa pozbierala zo šoku natoľko, aby sa mohla niečo spýtať.

Houston opäť začala dýchať. „Začalo to, keď sme s pánom Taggertom večerali v jeho dome," zašepkala s vedomím, že onedlho oľutuje všetko, čo teraz povie, ale v tej chvíli bolo celkom príjemné takto vyviaznuť zo situácie, v ktorej dostala verejne košom.

„Ale čo Leander?"

„Leander sa uspokojil s láskou drahej Blair," povedal Kane sladko. „A teraz nám dámy prepáčte, musíme už ísť. Dúfam, že všetky do jedného prídete o dva týždne na svadbu. Na dvojitú svadbu." Položil ruku na Houstonino pozadie a potlačil ju smerom k svojmu starému vozu.

Vyrazili a Houston mlčky a strnulo sedela na okraji sedadla.

Zastali na začiatku jeho pozemku. Pred nimi sa rozprestierala obrovská záhrada a na jej konci stál dom. „Musíme si pohovoriť," povedal a ponúkol jej lakeť, aby jej pomohol zosadnúť.

Houston bola príliš otupená na to, aby protestovala.

„Skočil by som do kostola skôr, ale mal som nejakú robotu. Ale zdalo sa, že som prišiel práve včas. Ešte minútu a tie staré husi by vás zožrali zaživa."

„Prosím?" Houston počúvala len na pol ucha. Až do dnešného rána dúfala, že je to všetko len zlý sen, z ktorého sa zobudí a bude stále zasnúbená s Leandrom.

„Počúvate ma vôbec? Čo je to s vami?"

„Celkom nič, len verejné poníženie, pán Taggert." Zastala. „Ospravedlňujem sa, nechcela som vás zaťažovať svojimi problémami."

„Vy ste nepočuli ani slovo z toho, čo som vám hovoril, čo? Ste nepočuli, keď som im povedal, že sa ideme brať? Všetkých som ich pozval na dvojitú svadbu."

„A ja vám za to ďakujem," povedala Houston a dokonca sa jej podarilo aj usmiať. „Bolo od vás veľmi láskavé, že ste mi prišli na pomoc. Bol by z vás úchvatný rytier. Ale teraz už budem musieť ísť."

„Vy ste teda prekliata ženská! Keď sa za mňa nevydáte, čo budete robiť? Myslíte si, že si vás niektorý z tých takzvaných mužov z lepšej spoločnosti vezme? Boja sa celého westfieldovského klanu. Alebo si myslíte, že vás chce Mare Fenton?"

„Mare Fenton?" opýtala sa zmätene. „Prečo by ma mal Mare Fenton .chcieť?"

„Len som sa pýtal." Podišiel k nej bližšie. „Ako to, že si ma nechcete vziať? Mám veľký dom, som boháč, práve ste dostali košom a nemáte veľmi na výber."

Zdvihla k nemu pohľad. Jeho rozmery v nej vzbudzovali rešpekt, ale nebála sa ho. A zrazu sa všetky myšlienky na Leandra a Blair stratili. „Pretože vás nemilujem," povedala rozhodne. „A nič o vás neviem. Podľa toho, čo som o vás počula, by ste mohli byť už aspoň desať ráz ženatý a všetky svoje ženy mať pod zámkou v pivnici. Vyzeráte, že by ste niečoho takého boli schopný." Keď hovorila, dívala sa na jeho zarastenú tvár a ťažkú košeľu, ktorú mal na pleci natrhnutú.

Celú minútu sa Kane na ňu díval v úžase, s otvorenými ústami. „Toto si o mne myslíte? Počujte, dáma," prikročil k nej ešte bližšie, „nemal som čas na to, aby som sa ženil. Od svojich osemnástich, kedy ma Fenton kopol do zadku, som nerobil nič iné, okrem toho, že som zarábal peniaze. Tri roky som takmer nespal. A vy mi tu teraz hovoríte, že by som mohol mať hoci aj desať žien?"

Hrozivo sa nad ňu nakláňal a Houston sa odťahovala.

„Mohla som sa mýliť," povedala s jemným úsmevom.

Kane sa ani nepohol. „Viete, že ste najkrajšia žena, akú som kedy videl?" Ovinul jej ruku okolo drieku, pritiahol si ju, druhou rukou sa jej zaboril do starostlivo zopnutých vlasov a pobozkal ju.

Leander Houston pobozkal nespočetne veľakrát. Poznala ho, nebolo v tom pre ňu nikdy nič nečakané. Ale Kanov bozk sa nepodobal na nič z toho, čo kedy zažila. Jeho ústa sa prisali na jej. Nebol to rafinovaný bozk džentlmena dáme. Skôr ju napadlo, že takto nejako sa musí bozkávať koniar.

Pustil ju z náručia tak prudko, že skoro spadla. Chvíľu sa na seba dívali. „Milá dáma, keď ma môžete pobozkať takýmto spôsobom a tvrdíte, že milujete Westfielda, potom si s vami poradím aj bez lásky."

Houston na to nemohla nič povedať.

Vzal ju za lakeť. „Teraz vás zaveziem späť a môžete začať s plánovaním našej svadby. Nakúpte, čo treba. Vložím vám na účet nejaké peniaze. Chcem mať na obrade veľa kvetov, tak sem dajte nejaké doviezť. Dajte ich poslať z Kalifornie, alebo skúste niečo nájsť v mojich skleníkoch. Svadba bude v dome. V podkroví je dosť stoličiek. Chcem, aby prišli všetci."

„Počkajte, prosím!" povedala, upravovala si vlasy a on ju zatiaľ viedol cez celý dom k dverám. „Ešte som nesúhlasila. Pán Taggert, dajte mi nejaký čas, prosím. Ešte som sa nespamätala zo straty snúbenca." Položila mu ruku na zápästie a pod hrubou tkaninou pocítila mocné svaly.

Vzal jej ruku do dlane a na chvíľku si myslela, že ju chce pobozkať.

„Kúpim vám prsteň. Aký sa vám páči? Diamanty? Smaragd? Tie modré sa ako volajú?"

„Zafíry," povedala neprítomné. „Ale, prosím vás, nekupujte mi prsteň. Manželstvo je záväzok na celý život. Nechystám sa doň len tak bezhlavo vrhnúť."

„Nechajte si čas na premýšľanie. Máte predsa celé dva týždne, aby ste si zvykli na to, že budete mojou ženou."

„Pán Taggert," prehovorila nahnevane. „Počúvate vy vôbec *niekedy,* čo hovoria druhí ľudia?"

Zaškeril sa spod fúzov. „Nie. Nikdy. A preto som teraz boháč. Keď som videl niečo, čo som chcel, šiel som za tým."

„A ja som ďalšia položka na vašom zozname?" opýtala sa ticho.

„Na samom vrchu. Hneď vedľa obytného domu v New Yorku, ktorý vlastní Vanderbilt a ja ho veľmi chcem. Zaveziem vás domov, aby ste mohli svoju rodinu oboznámiť s našimi plánmi, a postaviť ma na Westfieldovo miesto. Oľutuje to! Má Chandlerovú, ale ja mám Dámu Chandlerovú." Švihol opratami po konských chrbtoch tak náhle, že Houston nestihla odpovedať a hodilo ju na sedadlo.

Pred vchodom do chandlerovského sídla vyskočil z voza a takmer ju z neho stiahol. „Musím sa vrátiť. Poviete rodičom o mne, hej? A zajtra vám pošlem prsteň." Vrhol rýchly pohľad ponad jej plece smerom k domu a zopakoval: „Musím už ísť," a naskočil späť na voz.

Houston stála pred kamenným múrikom pred domom a dívala sa ako sa okolo voza zvíril prach, cez ktorý ho takmer nebolo vidno. Cítila sa, akoby sa okolo nej práve prehnalo tornádo.

Doma ju už čakali Duncan a Opál. Opál sedela v kresle, oči mala červené od plaču a Duncan s rukami zloženými na hrudi sa prechádzal hore-dolu po miestnosti.

Skôr než Houston vošla do salóna, na chvíľku zastala, aby pozbierala odvahu. „Dobré popoludnie, mama. Pán Gates."

„Kde si bola?" vyštekol Duncan zúrivo.

„Ach, Houston," vykríkla Opál. „Neber si ho! Nájdeš si niekoho iného. Len preto, že Leander urobil chybu, nemusíš ju urobiť aj ty."

Skôr ako stihla Houston niečo povedať, ozval sa Duncan. „Houston, ty si rozumnejšia. Blair sa vždy hlavou vrhala do problémov už keď bola dieťa. Ty si vždy mala toľko rozumu, koľko len žena môže mať. Mala si si brať Leandra, ale..."

„Leander si nemieni vziať mňa," podotkla Houston.

„Ale Kane Taggert nie!" zakvílila Opál a ukryla si tvár do premočenej vreckovky.

Houston zrazu cítila povinnosť Kaňa obrániť. „Čo, preboha, ten muž komu urobil, že si zaslúži taký nepriateľský prístup? Nesúhlasila som s jeho ponukou na vydaj, ale na druhej strane nevidím dôvod, prečo by som sa zaňho vydať nemala."

Opál vyskočila zo stoličky a rozbehla sa k dcére. „Je to netvor. Veď sa naňho pozri. Nemôžeš predsa žiť s takým páchnucim medveďom. Opustia ťa všetci tvoji priatelia. A kolujú o ňom strašné príbehy..."

„Opál!" skríkol Duncan a jeho žena sa vzlykajúc poslušne vrátila na svoje miesto. „Houston, poviem ti to tak, ako by som hovoril s mužom. Je mi celkom jedno, či sa Taggert niekedy v živote umyl. To mi neprekáža. Iste si môže dovoliť vaňu. Ale sú tu iné veci..." Tvrdo sa na ňu pozrel. „Medzi chlapmi o ňom kolujú chýry, že aby dosiahol svoje, neváhal zabiť dvoch mužov."

„Zabiť?" zašepkala Houston. „Kde ste to počuli?"

„Je celkom jedno, kde..."

„Nie je to jedno!" vyštekla. „Nechápete to? Ženy v meste rozzúrilo, keď ich ignoroval a navymýšľali o ňom príbehy. Prečo by to isté nemohli urobiť aj chlapi? Leander mi sám hovoril o niekoľkých chlapíkoch v meste, ktorí sa pánovi Taggertovi snažili predať také veci, ako vyťažené zlaté bane a podobne. Možno začal klebety šíriť niektorý z nich."

„Zdroj, z ktorého som to počul ja, je veľmi dôveryhodný," povedal Duncan pochmúrne.

Houston bola chvíľku ticho. „Jacob Fenton," šepla a podľa výrazu na Duncanovej hranatej tvári videla, že uhádla. „Aj ja som sa z klebiet dozvedela," pokračovala Houston, „že sa pán Taggert kedysi uchádzal o ruku drahej dcéry Jacoba Fentona, Pamely. Pamätám si, že keď som bola malá, ľudia klebetili o tom, ako nehorázne ju jej otec rozmaznával. Samozrejme, že znenávidel muža, ktorý bol kedysi jeho koniarom a mal dosť odvahy na to, aby sa uchádzal o ruku jeho drahej rozmaznanej dcéry."

„Snažíš sa naznačiť, že Fenton klame?" opýtal sa Duncan. „Ty uprednostňuješ toho prišelca pred rodinou, ktorú poznáš oď detstva?"

„Ak sa vydám za Kaňa Taggerta, a opakujem, *ak* áno, budem mu veriť viac ako Fentonovcom. Teraz ma, prosím, ospravedlňte. Som už veľmi unavená, idem si ľahnúť."

Vykĺzla zo salóna s eleganciou, ktorú si hádam ani sama neuvedomovala a keď vošla do svojej izby, bezvládne sa zvalila na posteľ.

Vziať si Kaňa Taggerta? Vziať si muža, ktorý sa správa a rozpráva horšie ako nejaký grobian z River Street? Vziať si muža, ktorý sa k nej správal absolútne bez úcty, ktorý ju ťahal z voza a na voz akoby bola vrece zemiakov? Vziať si muža, ktorý ju pobozkal ako nejakú slúžtičku?

Posadila sa a nahlas sa samej seba opýtala: „Vziať si muža, ktorý, ako by povedala Blair, keď ma pobozká, zahmlieva sa mi pred očami?"

„Hádam by som mohla," zašepkala, oprela sa o čelo postele a po prvýkrát si pripustila, že by sa možno naozaj mohla stať pani Taggertovou.

KAPITOLA 6

Do rána už Houston samu seba presvedčila, že sa za Kaňa Taggerta v žiadnom prípade nevydá. Matka počas raňajok oplakávala a niekoľkokrát vykríkla: „Moje úbohé krásne dcéry, čo len s nimi bude?" Duncan a Blair sa zatiaľ hádali o tom, že Blair zničila Houston život. Houston sa ani nezdalo, že by to bola hádka, pretože obaja spolu takmer vo všetkom súhlasili.

Houston vstúpila do debaty, keď začula, že Kane Taggert mal byť pre ňu len prostriedkom, ktorým sa chce potrestať za to, že stratila Leandrovu priazeň. Ale nikto si nevšímal, čo Houston hovorila a zdalo sa, že aj tak nič nedokáže Blair uľaviť v jej vlastnej mizérii, takže ich oboch opäť prestala počúvať. To, že sa stala predmetom toľkého nariekania, ju len utvrdilo v tom, že sa za Kaňa Taggerta nevydá.

Hneď po raňajkách sa začali „zastavovať" ľudia. „Práve som dopiekla jablkovú štrúdľu a viem, že ju máte veľmi radi, Opál, tak som hneď urobila dve a jednu vám nesiem. Ako sa majú dvojičky?"

Do poludnia bol dom plný ľudí a jedla. Pán Gates ostal v pivovare a požiadal slúžku, aby mu obed priniesla tam, takže Opál, Blair a Houston museli náporu otázok čeliť samy.

„Naozaj si sa zamilovala do pána Taggerta, Houston?"

„Dajte si ešte koláč, pani Treesdaleová," ponúkla ju Houston namiesto odpovede.

Okolo jedenástej sa Blair podarilo vykĺznuť von a nevrátila sa až do tretej. „Ešte sú tu?" zhíkla, keď uvidela zhromaždenie na trávniku.

O pol štvrtej pred domom Chandlerovcov zastal muž v nádhernom koči, aký ešte nikto nikdy v Chandleri nevidel. Bol natretý nabielo, s bielymi kolesami, krémovou skladacou strieškou a zdobili ho lesklé strieborné ornamenty. Vpredu bol kozlík potiahnutý červenou kožou a za ním sedadlo pre spolujazdca.

Ľudia roztrúsení na trávniku, na verande a v záhrade naraz prestali klásť otázky a klebetiť a mlčky hľadeli.

Z koča vystúpil pomerne nedbalo oblečený muž a kráčal smerom k skupinke ľudí pred domom. „Ktorá je slečna Houston Chandlerová?" opýtal sa do ticha.

„Ja," vystúpila Houston dopredu.

Muž siahol do vrecka a vytiahol obdĺžnik zloženého papiera. „Tento koč tu, je od vášho nastávajúceho, od Kaňa Taggerta. Je to dámsky koč, faeton, a aj kôň je veľmi dobrý," prečítal.

Zložil papier, vložil si ho späť do vrecka a obrátil sa na odchod. „Aha, ešte niečo." Otočil sa späť. „Pán Taggert vám posiela aj toto." Hodil Houston malý balíček zabalený v hnedom papieri.

Potom odkráčal cestičkou von, popiskoval si a všetci ho sledovali, kým nezmizol za rohom.

„No, Houston," ozvala sa Tia, „neotvoríš darček?" Houston si nebola celkom istá, či by mala balíček otvoriť, pretože tušila, čo v ňom nájde. Keď prijme prsteň od Kaňa Taggerta, prijme aj jeho...

Ale v škatuľke bol najväčší diamant aký kedy videla. Obrovský kus úchvatného kameňa, obklopený deviatimi hranatými smaragdami.

Vzdych, ktorý sa vydral z hrudi okolostojacich žien takmer odvial lístie z okolitých stromov.

Houston rozhodne zaklapla vrchnák malej škatuľky potiahnutej modrým zamatom a podišla ku koču. Nezaváhala, neodpovedala na žiadne otázky, len vysadla, šibla koňa a krásny hnedák sa svižne rozbehol.

Prešla Sheldonovou ulicou, potom cez rieku Tijeras, ktorá rozdeľovala mesto na južnú a severnú časť a napokon strmým kopcom k Taggertovmu domu. Keďže na klopanie sa nikto neozýval, vošla dnu, vybrala sa doľava a zastala vo dverách Kanovej pracovne.

Sedel zhrbený za stolom, poťahoval si z veľkej cigary, robil si poznámky a dával príkazy Edanovi, ktorý sa opieral o operadlo stoličky a s nohami na stole fajčil podobne odpornú cigaretu.

Edan ju zbadal prvý. Veľký blondín sa okamžite postavil a štuchol Kaňa do pleca.

Kane zodvihol zamračenú tvár.

„Vy musíte byť Edan," ozvala sa veselo Houston a vystrela k nemu ruku. Nebola si celkom istá či bol sluhom, alebo priateľom. „Som Houston Chandlerová."

„Houston," pozdravil. Nebol to sluha. S takým ovzduším sebavedomia okolo seba, nie.

„Rada by som sa s vami pozhovárala," povedala Houston a obrátila sa ku Kanovi.

„Ak sa to týka svadby, mám teraz veľa práce. Ale ak potrebujete peniaze, povedzte Edanovi, vypíše vám šek."

Houston si odohnala z tváre dym, podišla k oknu a otvorila ho. „Nemali by ste sedieť v takom dyme, je to nezdravé."

Kane na ňu hľadel chladnými očami. „Kto ste, aby ste mi rozkazovali? Len preto, že sa máte stať mojou ženou, nebudete..."

„Ak si dobre spomínam, ešte som s vaším návrhom nesúhlasila a ak si neviete nájsť čas a porozprávať sa so mnou v súkromí, nemyslím, že niekedy *budem* vašou ženou. Pekný deň, pán Taggert. Aj vám Edan."

„Pekný deň aj vám, Houston," odzdravil Edan s jemným úsmevom.

„Ženská!" počula Kaňa za chrbtom. „Vravel som ti, že so ženskou budú len problémy."

Dobehol ju pri vchode. „Možnože som sa trochu unáhlil," povedal. „To len, že nemám rád, keď ma pri práci niekto vyrušuje. Musíte to pochopiť."

„Nevyrušovala by som vás, keby to nebolo dôležité," povedala chladne.

„Dobre teda, pôjdeme dnu a porozprávame sa," súhlasil a ukázal na prázdnotou zívajúcu knižnicu. „Ponúkol by som vám stoličku, ale jediné dve, ktoré mám sú v spálni. Chcete ísť tam?" zaškeril sa na ňu.

„Určite nie. Chcem sa totiž, pán Taggert, s vami pozhovárať o tom, ako to vlastne myslíte s tým svojím návrhom, aby som sa za vás vydala."

„Vy si myslíte, že by som strácal toľko času dvorením, keby som to nemyslel vážne?"

„Dvorením?" opýtala sa prekvapene. „Aha. Áno, myslím, že to, čo sa udialo v nedeľu ráno by sme mohli považovať za dvorenie. Ale chcela som sa vás opýtať na jednu vec, pane. Zabili ste niekedy niekoho, alebo zamestnali ste niekedy niekoho, aby zabil namiesto vás?"

Kanovi spadla sánka a do očí sa mu vkradol hnev, ale potom zrazu vyzeral pobavene. „Nie, nikdy som nikoho nezabil. A čo by ste ešte o mne chceli vedieť?"

„Čokoľvek by ste mi chceli zveriť," povedala vážne.

„Nič moc. Vyrástol som v stajni Jacoba Fentona,..." Tvárou mu trochu šklblo. „Vykopli ma, pretože som si začal s jeho dcérou a odvtedy zarábam peniaze. Nikoho som nikdy nezabil, nikoho som neokradol, nepodviedol, nikdy som neudrel ženu, iba som trochu poodieral zopár chlapíkov. Ešte dačo?"

„Áno. Keď ste ma požiadali o ruku, povedali ste mi, že potrebujete, aby som vám zariadila dom. Čo budem robiť s vami?"

„So mnou?" S úsmeškom si strčil palce do pútok na opasku. „Nebudem pred vami nič skrývať, ak sa pýtate na tamto."

„Som si istá, že som nemala na mysli nič také, ako sa mi snažíte naznačiť," povedala rozhodne. „Pán Taggert," ozvala sa opäť a začala ho pomaly obchádzať. „Poznám baníkov, ktorí sa obliekajú lepšie ako vy. Vaše spôsoby a slovník sú otrasné. Moja matka zažíva smrteľnú hrôzu pri predstave, že sa vydám za barbara ako ste vy. Keďže nemienim stráviť život desením vlastnej matky, budeme sa musieť dohodnúť na istých podmienkach."

„Podmienky?" opýtal sa a zadíval sa priamo na ňu. „Čo by ste ma chceli naučiť?"

„Napríklad, ako sa primerane obliecť. Ako jesť..."

„Jesť? Veď mi chutí..."

„Pán Taggert, stále spomínate mená ako Vanderbilt a Gould. Povedzte mi, pozvali vás niekedy k nim domov za prítomnosti žien?"

„Nie, ale..." začal, ale potom odvrátil pohľad. „Bol som tam raz, ale stala sa taká malá nehoda a rozbilo sa zopár tanierov."

„Chápem. Zaujímalo by ma, či si predstavujete, že budem vašou ženou, že budem zariaďovať a udržiavať chod tohto domu, že budem usporadúvať večierky podľa vašich predstav, zatiaľ čo vy budete sedieť za vrchstolom a jesť hrášok nožom. Predpokladám, že jete hrášok nožom."

„Nejem hrášok vôbec. Chlap potrebuje mäso a nepotrebuje ženu na to, aby mu..."

„Dovidenia, pane." Otočila sa na opätku, ale urobila len dva kroky a schytil ju za lakeť.

„Vy si ma nevezmete, keď vám nedovolím niečo ma naučiť?"

„A obliecť a oholiť."

„Neviete sa dočkať, kým uvidíte ako vyzerám, čo?" Zaškeril sa, ale hneď sa *zarazil*, lebo zbadal vážny výraz na Houstoninej tvári. „Koľko času mám na to, aby som sa rozhodol?"

„Asi desať minút."

Urobil grimasu. „Kto vás naučil obchodovať? Tak ma nechajte porozmýšľať!" Prešiel k oknu a stál tam zopár dlhých minút.

„Aj ja mám na vás nejaké požiadavky," povedal, keď sa k nej vrátil. „Viem, že si ma beriete pre peniaze." Zdvihol ruku, keď sa pokúsila niečo namietať. „Nesnažte sa to poprieť. Nebrali by ste si ma s mojimi spôsobmi keby som nemal taký dom, aký mám a keby som sa vám ho nechystal dať k dispozícii. Dáma ako vy, by sa s koniarom ako ja ani neunúvala rozprávať. Chcem od vás, aby ste predstierali a všetkým povedali, že ..." Sklopil zrak. „Chcem, aby si ľudia mysleli, že ste, ehm, že ste sa do mňa zamilovali, že si ma neberiete len preto, že vaša sestra zakopla a ja som sa len tak pritrafil. Chcem, aby si aj vaša sestra", toto zdôraznil, „myslela, že ste do mňa blázon, presne tak, ako som to povedal pred kostolom. A chcem, aby si to myslela aj vaša matka. Nechcem, aby sa ma bála."

Houston čakala čokoľvek, ale toto nie. Takže toto mal byť ten obrovský, strach vzbudzujúci muž, ktorý stál mimo všetkých v mestečku. Aké strašné muselo preňho byť, keď sa snažil urobiť čo i len ten najmenší pokus o spoločenské správanie. Samozrejme, že by ho ženy nechceli mať doma, keď sa stávajú ‚nehody', pri ktorých padá za obeť čínsky porcelán. Nezapadal už ani do sveta chudobných, kam ho radila jeho reč a spôsoby, ani do sveta bohatých, kam ho zaradili jeho peniaze.

Potrebuje ma, pomyslela si. Potrebuje ma tak, ako ma ešte nikto nikdy nepotreboval. Pre Leandra som bola niečo extra. Pekná, milá, ale nepotrebná. No pre tohto muža sú veci, ktoré som sa naučila, životne dôležité.

„Budem predstierať, že som tá najmilujúcejšia manželka pod slnkom," povedala potichučky.

„Takže sa za mňa *vydáte!"*

„No, prečo nie? Myslím, že áno," odpovedala a samu ju to prekvapilo.

„Nech to ďas uchytí, Edan!" zareval, keď vybiehal z miestnosti. „Lady Chandlerová sa za mňa vydá!"

Houston sa posadila na podobločnicu. On si síce bude brať „Dámu" Chandlerovú, ale za koho sa to, preboha, išla vydávať ona?"

Keď sa Houston vydala na cestu domov, bol už večer. Bola vyčerpaná a občas ju napadlo, že by bola radšej keby nikdy žiadneho Kaňa Taggerta nestretla. Pravdepodobne sa domnieval, že bude doma pracovať, kým jeho snúbenica bude chodiť na všetky dôležité večierky, každému bude rozprávať ako ho miluje a všetko bude v poriadku.

„Keď nás spolu neuvidia, nikto neuverí, že sa vôbec poznáme," povedala mu ponad stôl zahádzaný papiermi. „*Musíte* ísť na záhradný večierok, ktorý sa koná pozajtra. Dovtedy vám však treba dať ušiť obleky a oholiť vás."

„Kupujem pozemok vo Virgínii a zajtra kvôli tomu príde jeden chlapík. Ostanem doma."

„Môžete preberať obchodné záležitosti, keď vám budú skúšať oblek."

„Chcete povedať, že sem príde nejaký malý chlapík a celého ma obchytá svojimi maličkými ručičkami? Tak to teda nie! Nech sem niekto prinesie viacero oblekov a ja si jeden vyberiem."

„Červený, alebo fialový?" rýchlo sa opýtala.

„Červený. Raz som videl jeden pekný červený s kockami..."

Houston takmer vykríkla a to ho zastavilo. „Dáte si *ušiť* oblek *na mieru a ja* vyberiem látku. A pôjdete na záhradný večierok so mnou a pôjdete so mnou aj na zopár ďalších podujatí v nadchádzajúcich dňoch, až do nášho sobáša."

„Ste si istá, že dámy majú byť takéto panovačné? Myslel som, že pravé dámy nikdy nezvyšujú hlas."

„Nezvyšujú hlas na pravých džentlmenov, ale na mužov, ktorí chcú nosiť červené kockované obleky, môžu použiť akékoľvek prostriedky."

Kane sa na chvíľu urazil, no potom to vzdal. „Dobre teda, budem mať taký oblek, ako chcete a pôjdem na vašu poond... na vaše krásne čajové posedenie." Zmena v jeho tóne jej vyčarila na tvári úsmev. „Ale na tie ostatné večierky, to už neviem..." *Zarazil* sa.

„Pôjdeme pekne po poriadku," povedala a náhle sa cítila veľmi vyčerpaná. „Musím sa vrátiť domov. Moji rodičia sa už o mňa isto boja."

„Poď sem," povedal a pritiahol si ju k sebe okolo stola.

V domnienke, že jej chce niečo ukázať, nechala sa viesť. Drsne ju schytil za zápästie a posadil si ju na kolená.

„Budeš ma učiť a myslím, že aj ja teba naučím nejaké nové veci."

Začal ju štekliť bradou na krku, jemne ju bozkával. Práve sa chcela ohradiť, ako sa to k nej správa, ale jej telo sa začalo podvoľovať.

„Kane," ozval sa z dverí Edan. „Prepáčte."

Bez nejakých zbytočných ceremónií ju Kane zhodil z kolien. „Neskôr sa ti dostane viac, miláčik," povedal, akoby bola nejakou miestnou ľahkou ženou. „Choď pekne domov, musím pracovať."

Houston prehltla to, čo chcela povedať a- s tvárou rozpálenou do červená od hanby zamumlala rýchlo pozdrav na dobrú noc a odišla.

Keď sa konečne vracala domov, hladná, unavená, napoly urazená a napoly zahanbená, odhodlala sa, že rodine oznámi, že si vezme hrôzostrašného Kaňa Taggerta.

Prečo? Pýtala sa sama seba a spomalila koňa takmer do kroku. Prečo, prebohaživého, súhlasila s tým, že sa vydá za muža, ktorého neľúbi, za muža, ktorý neľúbi ju, za muža, ktorý ju každých päť minút privádza do zúrivosti, za muža, ktorý sa k nej správa akoby bola niečo, čo si vyhliadol a chce si to kúpiť?

Odpoveď sa dostavila takmer okamžite.

Pretože sa pri ňom cíti živá. Pretože ju *potrebuje*.

Blair hovorí, že keď boli deti, Houston vedela hádzať snehové gule ako nikto, ale Duncan a Leander to v nej ubili. Už dávno pochopila, že je jednoduchšie mužom ustúpiť a byť tou tichou, bezduchou dámou.

Niekedy sa na recepciách či na večierkoch cítila, akoby bola len maľbou na stene - peknou a príjemnou, ale absolútne nepotrebnou pre každodenný život. Raz sa s týmto pocitom dokonca zdôverila aj Leandrovi a on jej nato povedal niečo o kvalite života, ktorá sa mení aj bez umeleckých predmetov.

Ale napokon to dopadlo tak, že Lee zradil Houston a jej tichú, chladnú krásu kvôli žene, ktorá mu rozpálila telo.

Nikdy sa s mužom necítila tak, ako s Kanom Taggertom. Leeho vkus bol dokonalý. Vedel sa obliecť, vedel nakupovať nábytok. Úplne pokojne by si mohol interiér domu, ktorý dal pre nich postaviť, zariadiť celkom sám. Ale pán Taggert bol bez nej stratený. Nielenže by si nedokázal zariadiť dom nábytkom, ktorý má, ale on si ho ani nevedel kúpiť.

Houston rozmýšľala o všetkých tých rokoch, ktoré strávila v školách. Blair si o nich nemyslela nič dobré. Mala dojem, že jej sestra nerobí nič iné, len popíja čaj a aranžuje kvety. Houston si však dobre pamätala aj na prísnu disciplínu u slečny Jonesovej, aj na jej pravítko, ktoré štípalo jemné dlane, keď niektoré z dievčat neuspelo.

Keď bola s Leem, musela sa naozaj vedome snažiť, aby pozbierala všetko, čo sa v škole naučila, pretože jemu nikdy neušlo, keď niečo nevedela. Ale s pánom Taggertom sa cítila slobodná. Dnes naňho vykríkla. Za štrnásť rokov s Leem sa to nikdy nestalo. Ani len naňho nezvýšila hlas.

Nadýchla sa chladného nočného vzduchu. Čaká ju veľa práce! Zorganizovať všetko potrebné na svadbu, objaviť a rozmiestniť všetok ten nábytok, ktorý je ukrytý v podkroví, zariadiť dom podľa *jej* predstáv. A navyše je tu veľká výzva, aby z pána Taggerta urobila aspoň čiastočného džentlmena!

Kým prišla domov, od vzrušenia išla takmer prasknúť. Bude sa vydávať za muža, ktorý *ju potrebuje**.

Nechala koč aj s koňom na starosť sluhovi, narovnala plecia a pripravila sa na búrku, ktorú očakávala, keď svoje rozhodnutie oznámi rodine.

KAPITOLA 7

Vošla dnu lez kuchyňu a na svoje prekvapenie, ale zároveň aj úľavu zistila, že dom je prázdny. Bola tam len kuchárka a Susan umývala riad.

„Všetci už išli spať?" opýtala sa a oprela sa o veľký dubový stôl, ktorý zaplnil takmer celú miestnosť.

„Áno, slečna Blair-Houston," odvetila Susan a čistila ďalej mlynček na kávu. „Viac-menej."

„Houston," povedala Houston automaticky a nevenovala pozornosť slúžkinej poslednej poznámke. „Priniesla by si mi, prosím, do izby niečo na jedenie, Susan?"

Prešla cez halu ku schodom a všimla si niekoľko veľkých kytíc čerstvo narezaných kvetov. Neboli z maminej záhrady a bola pri nich kartička s venovaním:

Mojej nastávajúcej manželke, Blair. Leander

Leander jej nikdy neposlal kvety. Ani raz za všetky tie mesiace, čo boli zasnúbení.

Vztýčila hlavu a vyšla hore schodmi. Steny Houstoninej spálne boli potiahnuté krémovými tapetami s jemným vzorom. Drevený nábytok bol natretý na bielo a okná zatienené ručne tkanou battenberskou čipkovanou záclonou. Aj nízke stolíky a operadla dvoch stoličiek boli potiahnuté vzdušnou ozdobnou čipkou. Spodná strana baldachýnu nad posteľou bola z nazberaného bledohnedého hodvábu a prikrývka bola biela a zložito prešívaná.

Keď sa Houston prezliekla do večerného úboru, vošla Susan s podnosom. Začala jesť a popritom dávala slúžke príkazy.

„Viem, že je neskoro, ale potrebujem, aby si poslala Wil-lieho niečo vybaviť. Musí odniesť odkaz pánovi Baglymu, krajčírovi z Lead Avenue. Je mi jedno, či bude Willie musieť vytiahnuť Baglyho z postele, ale ten odkaz musí doručiť pánovi Baglymu osobne. Nech príde o ôsmej ráno do domu pána Taggerta."

„Do domu pána Taggerta?" opýtala sa Susan a odkladala Houstonine šaty. „Takže je pravda, že sa zaňho vydáte, slečna?"

Houston sedela za malým mahagónovým stolíkom a obrátila sa k Susan. „Ako by sa ti páčilo, keby si pre mňa ďalej pracovala a žila v Taggertovom dome?"

„Nie som si celkom istá, že by som chcela, slečna. Je pán Taggert taký zlý, ako sa o ňom hovorí?"

Houston sa zamyslela. Zo skúsenosti vedela, že sluhovia sa zvyčajne dozvedeli o svojich pánoch oveľa viac ako iní ľudia. Aj to, čo nikto iný nevedel. Hoci Kane žil sám, sluhovia z iných domov o ňom bezpochyby vedeli dosť. „Čo si o ňom počula?"

„Že je násilník, že veľa kričí a že ho nikdy nič neuspokojí."

„Obávam sa, že všetko, čo si vymenovala je pravda," vzdychla si Houston a obrátila sa späť k zrkadlu. „Ale aspoň nebije ženy a nepodvádza ľudí."

„Ak sa s ním nebojíte žiť vy, slečna Houston, tak s vami ostanem. V tomto dome bude aj tak smutno, keď z neho obidve odídete."

„Aj ja si myslím," povedala Houston neprítomné a zapísala si, že musí zavolať aj holičovi Applegatovi z Coal Avenue, aby ráno o deviatej prišiel k pánovi Taggertovi. Pomyslela si, koľko času by ušetrili, keby mali všetci v meste telefón."

„Susan, ty máš dvoch bratov, však?"

„Áno, slečna."

„Na zajtra potrebujem na celý deň šesť chlapov. Budú presúvať nábytok z poschodia na prízemie. Dostanú dobre zaplatené, aj najesť a budem ich čakať o pol deviatej. Myslíš, že šesť takých nájdeš?"

„Áno, slečna."

Houston si urobila ďalšiu poznámku. „Toto nech Willie doručí pani Murchisonovej. Býva u pána reverenda Thomasa, kým sú Conradovci v Európe. Chcem, aby prišla k Taggertovi a varila mu, pokiaľ sa nevrátia. Myslím, že bude rada, že má čo robiť. Willie bude musieť počkať na odpoveď, pretože som jej napísala, že kuchyňa je holá a treba nakúpiť všetko, čo bude potrebovať a účet potom poslať pánovi Taggertovi. Ak bude súhlasiť, Willie sa pre ňu môže ráno zastaviť, Oakleyovci mu určite požičajú voz."

Oprela sa o stoličku. „Tak. To by sme na zajtra, myslím, mali. Pána Taggerta sme oholili a obliekli, nábytok sme presunuli a všetci sú nachovaní."

Susan uvoľnila Houston vlasy a začala ich rozčesávať.

„Aké príjemné," zamumlala Houston a privrela oči.

O chvíľku už ležala v posteli a prvýkrát po mnohých dňoch pred spaním neplakala. Dokonca sa cítila celkom šťastná. Dohodla sa so svojou sestrou, že sa vymenia, aby mohla zažiť jednu dobrodružnú noc. Ale teraz sa zrazu zdalo, že tých nocí a dní bude o niečo viac.

Keď Susan o šiestej ráno zaklopala na dvere, aby Houston zobudila, už bola takmer oblečená. Biela blúzka, čierna menčestrová sukňa po zem, široký kožený opasok a malé sako a klobúk tej istej farby - bola vystrojená do práce.

Po prstoch prešla ešte spiacim domom, na jedálenský stôl položila odkaz, v ktorom vysvetlila kde celý deň bude, rýchlo sa v kuchyni najedia a šla do stajne. Ospalému Williemu prikázala zapriahnuť koňa do nádherného koča, ktorý jej poslal Kane.

„Doručil si všetky odkazy, Willie?"

„Všetky. Pani Murschisonová bola taká rada, že bude mať nejakú prácu. Mám sa s ňou stretnúť o pol siedmej a vozom pôjdeme na veľký nákup do obchodu pána Randolpha. Ešte včera večer mu zatelefonovala dlhý zoznam vecí, ktoré bude treba. A potom ideme ku Conradovcom a vyplienime im záhradu. Pýtala sa pre koľko ľudí treba navariť."

„Bude tam asi tucet chlapov, takže môže navariť ako pre tridsiatich. Malo by to stačiť. Nech prinesie aj hrnce a panvice, nemyslím, že pán Taggert nejaké má. A ponáhľaj sa, Willie."

V Taggertovom dome bolo ešte všetko ponorené do ticha. Houston vypriahla koňa a uviazala ho do tieňa. Zaklopala na bočný vchod, ale nikto ju nepočul, tak skúsila kľučku. Bolo otvorené, vošla do kuchyne. Cítila sa trochu ako zlodej, ale začala otvárať všetky dvere a dvierka.' Ak mala v tomto dome prichystať hostinu pre veľké množstvo ľudí musela vedieť, čo má k dispozícii.

Skrine v kuchyni boli prázdne, až na niekoľko pohárov zaváraných broskýň. Žiaden riad, len nejaký príšerný smaltovaný.

„Zase Sears," zamrmlala a vybrala sa na obhliadku zvyšku služobnej časti. Medzi kuchyňou a jedálňou bola komora v tvare L, umyváreň na riad, kúpeľňa pre troch sluhov, izba pre správcu domu a kancelária.

V chodbe vedľa kuchyne boli schody. Houston po nich vyšla hore. Zastavila sa na druhom poschodí, nakukla dolu do haly, ale videla len tiene na dubovej podlahe a drevom obložené steny. Pokračovala do podkrovia.

Tak ako sa domnievala, v podkroví boli izby pre sluhov, ale teraz boli prázdne a slúžili ako sklad. Boli tam dve kúpeľne, jedna pre mužov, druhá pre ženy a zvyšok priestoru bol porozdeľovaný na malé izby. Všetky boli po strop napchaté debnami a v niektorých bol pod plachtami nábytok. Opatrne nadvihla jednu plachtu. Našla pod ňou dve pozlátené stoličky pokryté tapisériami s výjavmi anjelov. Bola pri nich kartička, ktorú Houston so zatajeným dychom prečítala:

Prvá polovica 18. storočia

tapisérie utkané v dielňach Gobelín
údajne patrili Madame de Pompadour
jedna stolička z dvanástich, dve sedačky.

„Preboha," Houston vzdychla a pustila plachtu späť. O stenu stál opretý zrolovaný zvláštny koberec. Na kartičke stálo:

Druhá polovica 17. storočia vyrobené v dielni Savonnerie pre Ľudovíta XIV.

Debna, ktorá zjavne ukrývala obraz bola označená *Geinsborough.* Hneď vedľa stála ďalšia s nápisom *Reynolds.*

Houston pomaly odokryla plachtu zo stoličiek Madame de Pompadour, dala dolu vrchnú a sadla si. Chvíľku jej trvalo, kým si všetko uvedomila. Keď sa poobzerala, videla zlaté nožičky pozakrývaného nábytku a bez ďalšieho skúmania vedela, že všetko sú múzejné kusy. Neprítomné nadvihla plachtu hneď vedľa stoličiek. Zažiaril na ňu luster, ktorý vyzeral ako by bol celý z diamantov. Na štítku bol rok: *1780.*

Ešte chvíľu sedela a predstavovala si každodenný život medzi takýmito pokladmi, keď začula koč. „Pán Bagly!" skríkla a už letela dolu schodmi. K vchodovým dverám dobehla práve keď pán Bagly s asistentom vystupovali z koča.

„Dobré ráno, Blair-Houston," pozdravili ju.

Pán Bagly bol drobný mužíček s bielou tvárou, ktorý sa postupne vypracoval na malého tyrana. Ako najlepšiemu krajčírovi v Chandleri sa mu dostávalo príslušnej úcty.

„Dobré ráno," odpovedala Houston. „Poďte ďalej, pán Bagly. Neviem presne, čo sa vám dostalo do uší, ale o dva týždne si beriem pána Taggerta a bude zrejme potrebovať kompletný nový šatník. Momentálne však potrebuje jeden popoludňajší oblek na zajtrajšiu recepciu, niečo z vikune, na tri gombíky, sivé nohavice a vestu z kašmíru. To by mohlo stačiť. Myslíte, že to zvládnete do zajtra do druhej poobede?"

„Nie som si istý. Mám aj ďalších zákazníkov." „Som presvedčená, že nikto z vašich zákazníkov nieje na tom tak biedne, ako práve pán Taggert. Zamestnajte toľko krajčírok, koľko potrebujete. Zaplatím vám."

„Mohli by sme to zariadiť. Ak mu teraz hneď vezmeme miery, môžeme začať na obleku pracovať." „Iste, nech sa páči, je na poschodí." Pán Bagly sa na ňu chladne pozrel. „Blair-Houston, poznám vás celý život. A som ochotný odložiť prácu pre všetkých ostatných zákazníkov a urobiť pre vás, čo si želáte, som ochotný prísť sem takto skoro ráno, aby som odmeral vášho snúbenca, ale *určite nepôjdem* hore a nebudem ho tam hľadať, aby som ho mohol odmerať. Možno by sme sa mali vrátiť, keď sa zobudí."

„Ale potom nestihnete ušiť oblek! Pán Bagly, prosím." „Ani keď ma budete prosiť na kolenách. Počkáme pol hodiny. Ak pán Taggert nezíde dovtedy dolu, odídeme."

Houston bola takmer rada, že vo veľkej obývačke, kde sa rozhodli počkať neboli žiadne stoličky, na ktoré by si mohli sadnúť. Odvahu, povedala si a vydala sa hore schodmi.

Druhé poschodie bolo také pekné ako prvé. Steny boli obložené nabielo natretým drevom. Rovno pred ňou sa rozprestierala veľká otvorená miestnosť. Bola to veľká plocha vykachličkovaná zelenými dlaždicami. „Voliéra," zašepkala očarená Houston.

Vzdychla si, pretože vedela, že musí pozbierať odvahu. Okolo bolo množstvo zatvorených dverí a za jednými z nich bol Kane.

Otvorila jedny a v prítmí izby uvidela blonďavú hlavu uprostred rozhádzanej postele. Potichu dvere zavrela, aby nezobudila Edana.

Prešla štyri miestnosti, kým v zadnej časti domu našla Kanovu spálňu. Z drôtov na obrazy boli zo stropu spustené hrubé závesy, ktoré bránili rannému slnku vojsť dnu. Nábytok pozostával z dubovej postele, z malého stolíka zaplaveného papiermi, na ktorom stál hlinený džbán na vodu. Okrem toho boli v izbe už len dve kreslá a sedačka potiahnutá červeným plyšom so žiarivo žltými strapcami po okrajoch.

Houston zdvihla oči k podkroviu. „Odpustite mu, Madame de Pompadour," zašepkala.

Rázne odtiahla závesy, zaviazala ich do hrubého uzla, aby ostali odhrnuté a vpustila dnu ranné slnko.

„Dobré ráno, pán Taggert," povedala nahlas a postavila sa nad posteľ.

Kane sa pohol, prevrátil, ale nezobudil sa.

Bol do pol pása odokrytý a nahý. Pomyslela si, že akiste aj spodná polovica jeho tela je v podobnom stave. Na chvíľku ostala stáť a obzerala si ho. Len párkrát videla nahú mužskú hruď a Kane mal telo ako zápasník - veľký, svalnatý, s chlpatou hrudou. Pokožku mal tmavú a zdalo sa jej, že musí byť teplá.

Chvíľku bez pohybu stála. *Zrazu* ju schmatla veľká ruka a stiahla si ju na nahé telo rovno do postele.

„Nemohla si sa dočkať, čo?" povedal Kane a hladne jej začal bozkávať krk. Rukami jej energicky prechádzal po celom tele. „Vždy si dám ráno povedať."

Houston s ním chvíľku bojovala, ale čoskoro pochopila, že to nemá zmysel a začala hľadať iné spôsoby, ako jeho útok odvrátiť. Voľnou rukou dočiahla na rúčku džbána na stole, schytila ho a udrela ním Kaňa po hlave.

Krehká hlina sa rozbila a voda spolu s úlomkami sa rozleteli naokolo. Houston vyskočila z postele a podarilo sa jej stiahnuť do bezpečia pri jej záhlaví.

„Krista, čo to..." ozval sa Kane, posadil sa a šúchal si hlavu. „Mohla si ma zabiť."

„Ani nie," povedala Houston. „Správne som predpokladala, že kvalita vášho toaletného riadu bude asi podobná kvalite vášho nábytku."

„Počúvaj, ty malá beštia, ja ťa..." „Nie, pán Taggert, vy budete počúvať mňa. Ak sa mám stať vašou ženou, budete sa ku mne správať s rešpektom, ktorý si v mojom postavení zaslúžim. Nebudete sa ku mne správať ako k nejakej pouličnej šľapke, čo ste si... objednali na noc." Tvár jej sčervenela, ale nezarazila sa. „Nevošla som do vašej spálne kvôli tomu, že by som, ako hovoríte, nemohla bez vás vydržať. V podstate som bola k tomu donútená. Dolu mám krajčíra, ktorý čaká na to, aby vás odmeral, o minútku tu budú robotníci, ktorí budú presúvať nábytok, kuchárka je na ceste s vozom plným jedla a do hodiny je tu holič, ktorý odstráni z vašej tváre tú húštinu chlpov, ktorú si tam pestujete. Ak mám pripraviť svadbu a vás na obrad, budem nanešťastie potrebovať vašu prítomnosť a preto vám nemôžem dovoliť, aby ste sa povaľovali v posteli a prespali celý deň."

Keď skončila, Kane na ňu mlčky zízal. „Nekrvácam?" opýtal sa napokon.

S povzdychom sa podujala, že mu prezrie hlavu. Zasa ju schytil okolo drieku, pritlačil si tvár na jej prsia a opýtal sa: „Čo z toho je vypchávka?" Znechutene ho odstrčila a zavelila: „Vstaňte, oblečte sa a príďte čo najskôr dolu." Otočila sa na opätku a odišla z izby.

„Prekliata panovačná ženská." Počula, ako si šomre. Na prízemí vládol absolútny chaos. Šesť mužov, ktorých najala Susan, sa prechádzalo po dome, akoby im patril a navzájom sa prekrikovali. Willie a pani Murchisonová mali pripravený zoznam otázok a pán Bagly medzitým dom opustil. Houston sa dala do práce.

Okolo deviatej si želala, aby vedela narábať s bičom. Okamžite prepustila dvoch sťahovákov a hneď na to sa opýtala, kto by si chcel zarobiť dennú mzdu.

Kanovi sa nepáčilo, ako sa ho pán Bagly dotýkal a ako Houston rozhoduje, čo si má a čo nemá obliecť.

Pani Murchisonová bola bez seba, pretože mala variť v celkom holej kuchyni.

Keď dorazil holič, Houston vykĺzla bočným vchodom a takmer sa rozbehla do veľkého skleníka, ktorý už niekoľko dní túžila prebádať. Zavrela za sebou dvere a rozhliadla sa ponad asi sto metrov dlhý pás rozkvitnutých kvetov. Vôňa a pokoj boli presne to, čo teraz potrebovala.

„Unavil vás ten hluk?"

Obrátila sa a zbadala Edana. Upravoval veľký kvetináč s azalkami. Bol takmer taký veľký ako Kane, pekný blondín a odhadovala, že bol od Kaňa o niečo mladší. „Zrejme sme vás zobudili," povedala. Dnes doobeda sa tu asi dosť kričí."

„Ak je na blízku Kane, ľudia väčšinou kričia," povedal s pokojnou samozrejmosťou.

„Nechcete vidieť moje rastliny?"

„Patrí to tu vám?"

„Viac-menej. Na konci, za ružovými krami, je malý domček, kde žije jedna japonská rodina. Stará sa o vonkajšie záhrady, ale toto tu patrí mne. Pestujem rastliny z celého sveta."

Vedela, že nemá čas, ale zároveň veľmi potrebovala chvíľku ticha.

Edan jej pyšne ukazoval rastliny v skleníku: cyklámeny, rôzne druhy prvosienok, paprade, orchidey a exotické kusy, ktorých názvy nikdy ani len nepočula.

„Musíte to tu mať rád," povedala a dotkla sa neznámeho listu. „Rozbila som mu dnes ráno na hlave džbán."

Edanovi najprv padla sánka a potom sa uchechtol. „Ja som po ňom vybehol niekoľkokrát. Naozaj sa ho chcete pokúsiť scivilizovať?"

„Dúfam, že sa to dá. Ale nemienim naňho pritom neustále útočiť. Musí byť aj iný spôsob." Pozrela sa na Edana. „Ale o vás a o vašom vzťahu k nemu ešte nič neviem."

Edan začal presádzať prerastenú papajú. „Našiel ma v jednej uličke v New Yorku, kde som sa živil zo smetných košov. Moji rodičia a sestra umreli pár týždňov predtým na otravu dymom pri požiari domu. Mal som sedemnásť a nevedel som si udržať robotu, lebo som sa stále bil." Pri tej spomienke sa pousmial. „Hladoval som a rozhodol som sa vydať na zločinecké chodníčky. Nanešťastie, alebo skôr našťastie, prvým človekom, ktorého som sa pokúsil okradnúť bol Kane."

Houston s porozumením prikývla. „Jeho vzrast vás asi

provokoval."

„Alebo som možno dúfal, že sa mi to nepodarí. Kane ma priklincoval o dlažbu, ale namiesto toho, aby ma poslal do väzenia, vzal ma domov a nakŕmil. Mal som sedemnásť a on dvadsaťdva. Už bol na ceste stať sa milionárom." „A odvtedy ste spolu."

„A takisto si zarábam," dodal Edan. „Cez deň ma nútil pracovať preňho a v noci ma posielal do školy pre účtovníkov. Ten chlap snáď neverí na spánok. Dnes sme boli hore do štvrtej, preto sme ešte spali, keď ste prišli.

„Á!" Edan zrazu vykríkol a zoširoka sa škeril smerom k preskleným dverám. „Zdá sa, že sa tu zastavil holič."

Houston zvedavo vykukla cez sklo. Cestičkou si vykračoval muž v Kanových šatách, ale namiesto dlhej čiernej brady mal na hladko vyholenú tvár.

Houston sa začudovane pozrela na Edana, ktorý sa srdečne rozosmial.

„Houston!" zadunel. „Ty si tu?" Vyšla spoza kríka, aby si ho obzrela. „Celkom dobré, čo?" povedal rozveselený Kane a šúchal si hladké sánky. „ Už som sa tak dlho nevidel, že som zabudol ako dobre ja vlastne vyzerám."

Houston sa musela usmiať, pretože s hranatou bradou, jemnými plnými perami a s výraznými očami pod tmavým obočím to bol naozaj výnimočný zjav.

„Ak si skončila s obzeraním Edanových rastlín, vráť sa do domu. V kuchyni je žena, ktorá tam niečo kuchtí a ja umieram od hladu."

„Už idem," povedala a vyšla zo skleníka.

Keď boli vonku, chytil ju za lakeť. „Musím ti niečo povedať," začal jemne a díval sa pritom na špičku ľavej topánky a potom na niečo po ľavej strane jej hlavy. „Nechcel som dnes ráno na teba tak skočiť. To len, že som spal a zobudil som sa a potom vedľa seba vidím takú peknú kosť... Neublížil by som ti. Len asi nie som celkom zvyknutý na dámy." Pošúchal si hlavu a zaškeril sa na ňu.

„Ale asi si rýchlo zvyknem."

„Posaďte sa," povedala a ukázala na lavičku pod stromom. „Ukážte hlavu."

Sedel celkom pokojne, prehrabla mu vlasy a našla hrču. „Veľmi to bolí?"

„Teraz nie," povedal a potom ju chytil za obe ruky. „Aj tak sa za mňa vydáš?"

Vyzerá oveľa lepšie ako Leander, prebleslo jej hlavou a keď sa na ňu takto díval, s kolenami sa jej začali diať zvláštne veci. „Áno, aj tak sa za vás vydám."

„Dobre!" povedal náhle a vstal. „Tak sa poďme najesť. Musíme s Edanom pracovať a už ma čaká nejaký chlap. A ty musíš dohliadnuť na tých idiotov s nábytkom." Vykročil smerom k domu.

Houston musela takmer bežať, aby s ním udržala krok. Nálady teda mení poriadne rýchlo, pomyslela si, keď si pridŕžala klobúk a cupitala za ním.

Popoludní už boli v troch izbách koberce a dve izby v podkroví sa vyprázdnili. Nábytok na prízemí ešte nebol usporiadaný a rozhodnutie, kam čo pôjde ju len čakalo. Kane s Edanom sa zavreli v pracovni so svojím návštevníkom. Občas začula Kanov hlas ponad hlasy robotníkov. Raz nakukol do knižnice a opýtal sa: „Tamtie malé stoličky aj niečo vydržia?"

„Vydržali dvesto rokov," odpovedala mu. Kane si odfrkol a zašiel späť do pracovne.

O piatej mu zaklopala na dvere. Keď jej Edan otvoril, nazrela dnu cez modrý cigarový dym a oznámila Kanovi, že odchádza, ale že zajtra sa vráti. Ledva zdvihol zrak od papierov.

Edan ju šiel odprevadil „Ďakujeme pekne za to, čo ste dnes spravili. Som si istý, že dom bude konečne vyzerať tak

ako má."

Zastavila sa na prahu. „Povedzte mu, prosím, že tu budem zajtra na poludnie s novým oblekom a pôjdeme na záhradnú slávnosť."

„Dúfam, že pôjde."

„Pôjde," povedala s väčšou dávkou istoty, ako v skutočnosti cítila.

KAPITOLA 8

Raňajky v dome Chandlerovcov sa niesli vo vážnom duchu. Len Duncan a Houston sa pasovali so steakom, vajíčkami, marhuľovým koláčom a ovsenými sušienkami. Opál vyzerala, akoby cez noc schudla aspoň tri kilá, Blair mala po celý čas stisnuté zuby a Duncan sa zjavne nevedel rozhodnúť, či sa hnevá alebo je väčšmi zmätený.

Houston rozmýšľala o príhode, ktorú jej Susan ráno porozprávala o Blair a Leandrovi. Včera sa vraj Blair člnkovala na jazere vo Fentonovom parku s pekným blondínom. Onedlho okolo nich na loďke prešiel Leander a potom všetci videli už len to, ako sa neznámy hádzal vo vode, Lee pretiahol Blair do svojho člna a vesloval k brehu. Všetci sa smiali, pretože Blair veslom sotila Leeho do blata a pokúšala sa zachrániť neznámeho pred utopením. Potom ho doviezla k miestu, kde sa prenajímajú člnky.

Houston vedela, že by mala žiarliť na ich mileneckú hru, mala by sa hnevať ako Leander dával verejne najavo, že uprednostňuje Blair a mala by žiarliť na všetky tie kvety, čo stále posiela. Ale jej myseľ sa vždy zatúlala k veciam, ako napríklad kam asi dá ten malý jakobínsky stolík a koho požiada, aby jej zavesil záclony, ktoré objavila v dôkladne označených balíkoch. A potom k pánovi Taggertovi. Dúfala, že jej dnes nespôsobí príliš veľké ťažkosti.

„Chcem s tebou hovoriť, Houston," ozval sa Duncan po raňajkách a tak ju vyľakal, že až podskočila. Zaviedol ju do predného salóna, v ktorom vítali hostí a kde sa viedli dôležité rozhovory.

Potichu sa usadila. Tento muž sa stal jej nevlastným otcom keď bola dievčatkom a keďže vždy robila to, čo chcel a správala sa dokonale podľa jeho predstáv, ako dáma, nikdy sa nehádali.

„Dopočul som sa, že si sa rozhodla zaňho vydať," začal, obrátený chrbtom k oknu na ulicu.

„Áno," odpovedala a pripravovala sa na búrku. Ako sa obháji? Povie, že sa rozprávala s Kanom a že jej povedal, že nikdy nikoho nezabil? Alebo by sa mu možno mohla pokúsiť vysvetliť, ako veľmi ju ten muž potrebuje.

Duncan si sadol, akoby vážil sto kíl.

„Houston," prehovoril hlasom, ktorý bol ledva hlasnejší od šepotu. „Viem, že tento dom nie je taký, aký bol, keď žil tvoj otec, ale nikdy som si nemyslel, že pristúpiš na také drastické spôsoby, aby si z neho unikla."

Nečakala to. „Myslíte si, že sa chcem vydať za pána Taggerta, len aby som sa dostala von z vášho domu?"

Vstal. „Kvôli tomu a ešte máš asi aj zopár iných dôvodov." Prešiel k oknu. „Viem, že to, čo ti urobil Leander je nesmierne ponižujúce a v tvojom veku sa ti to zdá ako koniec sveta."

Obrátil sa opäť tvárou k nej. „Ale ver mi, Houston, *nieje* to koniec sveta. Si najkrajšia mladá dáma v meste, možno v celom štáte a nájdeš si niekoho iného. Keby si chcela, vezmem ťa do Denveru a predstavím ťa niekoľkým mladým mužom."

Houston vstala, podišla k nemu a pobozkala ho na líce. Doteraz ani len netušila, že mu na nej záležalo. Napriek tomu, že žili pod jednou strechou, vždy bola medzi nimi istá formálnosť a toto bolo po prvýkrát, čo ho pobozkala.

„Ďakujem vám veľmi pekne za vašu láskavosť," povedala, keď sa Duncan v rozpakoch odvrátil. Ustúpila. „Nemyslím si, že si pána Taggerta beriem len preto, že je najdostupnejší."

Duncan sa na ňu pozrel. „Si si *istá?* Možno ho chceš len pre to, aby si mestu ukázala: ‚Pozrite, môžem mať iného muža, kedy sa mi zachce.' Ale ty naozaj *môžeš* mať iného muža. Možno nie takého bohatého a s takým domom, aký má Taggert, ale muža, ktorého rodinu poznáš. Vieš o ňom len toľko, že podľa všetkého je v celej taggertovskej rodine nejaký neduh. Počul som, že jeho strýko vyrába samé problémy.

Houston zdvihla hlavu. „Strýko?"

„Rafe Taggert, baník. Ten chlap je tŕňom v päte Jacoba Fentona, ale Jacob ho necháva pracovať bez ohľadu na to, čo robí."

Houston sa odvrátila, aby jej nevidel do tváre. Meno Taggert bolo celkom bežné a ona si nikdy nespojila svoju priateľku Jean s Kanom. Možno sa Jean s Kanom poznali. A ak sú príbuzní, môže si byť istá, že Kanova rodina je dostatočne rozumná.

Obrátila sa k Duncanovi. „Neverím, že sú nepríčetní."

Duncanova tvár bola poznačená utrpením. „Ako si sa mohla za taký krátky čas tak zmeniť? S Leandrom si bola taká rozumná, spoznávali ste sa dlho pred tým, ako ste si mali povedať konečné ‚áno', ale tohto muža poznáš pár dní a súhlasila si s tým, že s ním stráviš zvyšok života."

Nemala mu na to čo povedať. Mal úplnú pravdu. Keď sa na to dívala logicky, Houston vedela, že si tohto cudzinca nemá brať. Problém bol len v tom, že to, kristepane, chcela! Zakryla si rukou úsmev, čo jej zvlnil pery. Nemohla si predsa za takú chvíľku už osvojiť aj slovník pána Taggerta, alebo áno?!

„Manželstvo je vážna vec," pokračoval Duncan. „Rozmysli si, čo robíš."

„Už som súhlasila, že sa zaňho vydám," povedala, akoby to bola odpoveď.

„Blair dokázala, že kým nie je na prste nevesty prsteň, všeličo sa môže stať," povedal trpko. „Nedovoľ jej rozmarnosti, aby ti zruinovala život. Zisti si niečo o Kanovi Taggertovi. Porozprávaj sa s ľuďmi, ktorí o ňom vedia viac. Pozhováraj sa s Marcom Fentonom, možno si bude Taggerta pamätať z čias, keď pracoval v stajni. Skúšal som hovoriť s Jacobom, ale nechce o ňom ani počuť. Bude to celý tvoj život, Houston, zisti si o tom mužovi všetko, čo môžeš, skôr ako sa mu odovzdáš."

Houston vedela, že jeho prosba bola rozumná, ale pred tým ako súhlasila, zaváhala. Možno sa o Kanovi nechcela tak veľa dozvedieť, možno sa jej páčilo rozmýšľať o ňom ako o tajomnom mužovi, z ktorého sa jej triasli kolená.

Možno nechcela, aby toto dobrodružstvo skončilo. Ale Duncanove slová zneli zmysluplne a Houston bola zvyknutá poslúchať. Bleskovo si predstavila, čo by asi povedal, keby vedel o včerajšom rannom incidente, o džbáne, ktorý Kanovi rozbila na hlave. Bezpochyby by ju zamkol v izbe. Vzdychla si. „Popýtam sa pár ľudí," zašepkala. „Zistím všetko, čo sa dá a keď neodhalím nič strašné, dvadsiateho sa zaňho vydám."

Duncan si zhlboka vzdychol. „To je všetko, o čo ťa žiadam. Ale Houston, povedz mi ešte, vždy si tak veľmi túžila po peniazoch? Pokladala si život v tomto dome za chudobný?"

„Myslíte si, že sa zaňho chcem vydať len kvôli peniazom?"

„Iste," povedal prekvapene. „Prečo by si si inak brala tú veľkú škaredú vec? Keby nemal toľko peňazí, nikto by s ním ani slovo neprehodil. Bol by len jedným z baníkov, ako zvyšok jeho rodiny a nikto by sa neunúval strácať s ním čas."

„Bol by naozaj len obyčajným baníkom?" opýtala sa. „Začal ako koniar, ale zarobil milióny. Nikto mu ich nedal. Možno práve to sa mi na ňom páči. Muž, ktorý dokázal vstať zo špiny v stajni a niečo dosiahol. Všetko, čo som kedy dokázala ja, je vhodne sa obliecť." A on sa to potrebuje naučiť, pomyslela si a telom jej prebehla vlna vzrušenia.

„A čo iné by mala dáma vedieť?" opýtal sa Duncan.

„Ženy dnes píšu knihy, robia..." *Zarazila* sa a mávla rukou, aby odohnala túto tému.

„Zaujímalo by ma, prečo sa nikto nečuduje, že si muž s Taggertovým bohatstvom berie ženu s coloradských hôr? Mohol by mať princeznú."

„Ty *si* princezná," rýchlo jej povedal Duncan.

Houston sa naňho usmiala a pobrala sa k dverám. „Musím už ísť. Musím sa zastaviť u pána Baglyho a vybrať šatník pre môjho nastávajúceho manžela, potom musím objednať druhé svadobné šaty, identické s tými prvými. Som si istá, že to Blair ešte neurobila."

„Asi nie," povedal Duncan a siahol si do vrecka. „Prezident banky včera priniesol toto." Podal jej list.

Bol to doklad o tom, že na jej meno bolo do banky vložených dvestopäťdesiat tisíc dolárov.

Ruka sa jej na kľučke mierne zachvela. „Ďakujem," povedala, „ďakujem za všetko, urobím tak, ako si želáte." S úsmevom opustila salón.

Bola už na schodoch, keď sa jej podarilo opäť nadýchnuť. Zastala a ešte raz sa pozrela na dokument z banky. Povedal jej, že jej vloží „nejaké" peniaze do banky... Akékoľvek necnosti mal, lakomosť určite nebola jednou z nich. Svižne vybehla hore schodmi, aby sa prezliekla na dnešné popoludnie a musela sa ovládať, aby potlačila radostný smiech.

O hodinu už sedela v malom obchodíku pána Baglyho, obklopená látkami všetkých farieb a druhov. Jednou z vecí, ktoré sa naučila v školách pre dámy bolo, ako obliecť muža, ak už pre nič iné, tak aspoň preto, aby sa mohla pohádať s jeho osobným sluhom.

„Bude potrebovať tucet pracovných oblekov," hovorila pánovi Baglymu a jeho asistent si všetko horúčkovito zapisoval. „Táto bledá vlna, tamten oxfordský tvíd, Angola a tá hrubá modrá škótska vlna... Zatiaľ."

„A na večer?" zisťoval pán Bagly.

„Čierna vlna s bielou marseillskou vestou. A teraz jazdecký oblek."

Vyberala oblečenie na športovanie, pristavovala sa, odmlčala, zamietala, napokon vybrala pumpky na golf a rôzne oblečenie na popoludňajšie recepcie. Na obrad zvolila čierny žaket, a dala mu ušiť košele, šále a rukavice. Potom prišla na rad bielizeň z flóru, vreckovky a ponožky z najjemnejšej bavlny.

„Klobúky necháme na neskôr?"

„Áno. Aj palice." Pozrela sa na malé zlaté hodinky, pripnuté na hrudi. „Musím už ísť. Môžem si vziať hotový oblek?"

Pán Bagly priniesol zo skladu nový oblek s kompletnými doplnkami a topánkami. Houston s ním dohodla, kedy si má prísť odmerať Edana na svadobný oblek. „Veľa šťastia," zavolal za ňou. „Budete ho potrebovať," zamrmlal si pre seba.

O dve hodiny neskôr už bola Houston prichystaná na záhradnú slávnosť. Mala oblečené priliehavé šaty z bieleho bodkovaného mušelínu *de soie* na žltom saténe, a driek mala previazaný širokou žltou stuhou s mašľou na boku. Nejakým spôsobom sa dnes ráno Susan podarilo utiahnuť Houstonin korzet o celú polovicu centimetra tuhšie. Dýchala síce len hornou polovicou pľúc, ale prečo by nestrpela trochu nepohodlia pre krásu? Na svojom prvom oficiálnom predstavení svojho snúbenca chcela vyzerať čo najúchvatnejšie.

Zastala pred Taggertovým domom, vzdychla si a uvedomila si, že bude musieť čo najskôr zamestnať sluhov. Teraz by práve potrebovala jedného, aby jej pomohol vystúpiť z koča. Poobzerala sa okolo, aby sa uistila, že sa nikto nedíva, vykasala si šaty po kolená a zoskočila.

Zľava začula hlboké zapískanie. „Najkrajšia vec, ktorú som dnes zatiaľ videl," povedal Kane a vyšiel spoza bočnej steny sídla. „Máš možno ešte lepšie nohy, ako tanečnice, čo som videl v New Orleanse."

Houston sa snažila zakryť náhlu červeň v tvári. „Priniesla som vám oblek a máte práve toľko času, aby ste sa pripravili."

„Na čo sa mám pripravovať?"

Ešte si nezvykla na jeho tvár bez brady. Mal ju už porastenú strniskom, ale ani tmavé bokombrady po bokoch líc neubrali nič na výnimočnosti jeho zjavu. Aké šťastie, pomyslela si. Prijala som ponuku na vydaj od grizlyho, a ten sa mi premenil na spanilého princa.

„Na záhradnú slávnosť o druhej," odpovedala mu. „Á, tamto," povedal cez plece a vybral sa k dverám. Houston nechal stáť za sebou.

„Áno, tamto." Nadvihla si sukne a šla za ním. Prešiel cez halu a rovno do pracovne. „Rozmýšľala som, že by sme možno mali čas na pár lekcií predtým ako pôjdeme. Len toľko, aby ste sa tam cítili prirodzene, pohodlne a samozrejme, aby vám ostal čas na obliekanie."

Zastal za stolom a vzal do ruky nejaký papier. „Mrzí ma to, ale mám dosť roboty, nemám čas na také veci. Ale ty choď. Už si aj tak oblečená a všetko. Môžeš im v mojom mene poslať kvety."

Houston sa zhlboka nadýchla. „Alebo im môžem zaplatiť, však?"

Prekvapene sa na ňu pozrel ponad papier. „To by chceli?" „Nie," povedala pokojne. „Nechceli by to, ale vy určite áno. Aspoň by ste sa s nimi nemuseli stretnúť, však?"

„Snažíš sa mi naznačiť, že sa bojím bandy, vyobliekaných snobov, čo sŕkajú čaj? Prečo by som kupoval a predával..." Pohľadom ho prerušila.

„Nikam nejdem," povedal tvrdohlavo a posadil sa. Podišla k nemu. Mala veľké nutkanie položiť mu ruku na plece, ale neurobila to. „Nebude to také zlé. Zatiaľ ste sa stretli iba s tými najhoršími z mesta. Predstavím vás priateľom a sľubujem, že pri vás nikto neodpadne."

Pozrel sa na ňu. „Ani jedna dáma neodpadne, keď ma uvidí bez brady? Ako to?"

S úsmevom sa od neho vzdialila. „Ide vám o to, aby som povedala, že tam budete najneodolateľnejší?"

Chcel jej chytiť ruku, ale rýchlo mu uhla. „Ostaňme my dvaja radšej tu," povedal. „Nájdeme si už niečo na prácu, nie? Tie šaty sa mi páčia."

„Ó, nie, nie, pán Taggert," zasmiala sa a rozmýšľala, či by sa jej korzet dal ešte trošku stiahnuť. „Nepodarí sa vám zviesť ma na.... Na čokoľvek sa ma pokúšate nalákať. Musíte sa obliecť na záhradnú slávnosť." Ustupovala pred ním, až kým ju nezatlačil k stene.

Kane sa k nej celkom priblížil, oboma rukami sa oprel o stenu vedľa jej spánkov a naklonil sa k nej. „Ale veď sme sa ešte nespoznali, však? Ja si myslím, že by snúbenci mali stráviť spolu viac času predtým ako sa vezmú, nie je tak?"

Houston vykĺzla spod jeho ramena. „Pán Taggert," povedala rozhodne, „sladkými rečami sa vám nepodarí odhovoriť ma od slávnosti. Myslím, že sa tam bojíte ísť a ak ste teda typ muža, ktorého vydesí malé zhromaždenie ľudí, potom si nie som celkom istá, či ste mužom, za ktorého sa chcem vydať."

S nahnevaným výrazom sa vrátil za stôl. „To si teda úplne vedľa. Ja sa nijakých hlupáckych večierkov nebojím."

„Tak to dokážte, oblečte sa a poďte so mnou." Dívala sa naňho a videla, že s niečím vo svojom vnútri urputne bojuje. Už-už mu takmer povedala, že s ním ostane doma. Buď rozhodná, Houston, povedala si. Na toto ťa potrebuje.

Hodil papiere na stôl. „Pôjdem. Ale dúfam, že to neoľutuješ," povedal znechutene a vyrútil sa z dverí.

„Aj ja," vydýchla si a rozbehla sa po oblek, ktorý bol ešte stále v koči.

Kým sa Kane obliekal, Houston si prezerala nábytok, stále ešte ledabolo rozhádzaný a plánovala, kam čo umiestniť. Po hodine a pol, keď už si začínala myslieť, že Kane isto ušiel oknom na druhom poschodí, obrátila sa uvidela ho. Stál vo dverách v dlhom, tmavom kabáte, v bielej bavlnenej košeli a bridlicovo sivých nohaviciach. V ruke držal bielu kravatu.

„Neviem, ako sa to viaže."

Houston sa chvíľku nemohla pohnúť. Na mieru šitý oblek zvýraznil nezvyčajný rozdiel medzi šírkou jeho pliec a štíhlym driekom. Tmavá látka nechala vyniknúť farbe jeho obočia a vlasov. S pýchou si predstavovala, ako sa na slávnosti zjaví po jeho boku. Možno bol kúsok pravdy na tom, že chcela celému mestu ukázať, že môže mať aj iného muža. A určite mohla pochodiť aj horšie. Ó, Boh je jej svedkom, že určite aj horšie.

„Vieš, ako to treba zaviazať?" zopakoval.

„Áno, iste," spamätala sa. „Budete si musieť sadnúť, aby som vám dočiahla na krk."

Posadil sa na malú pozlátenú stoličku ako odsúdenec.

Houston mu uväzovala windsorský uzol a popritom mu začala rozprávať čo treba. „Slávnosť je v dome mojej priateľky Tie Mankinovej. Budú tam dlhé stoly plné jedla a nápojov a jediné, čo budete musieť robiť, je prechádzať sa a rozprávať sa s ľuďmi. Budem sa snažiť byť s vami čo najviac."

Kane nereagoval.

Keď uzol doviazala, pozrela mu do očí. Bol tento muž ten istý, ktorému musela na hlave rozbiť džbán? „Nebude to dlho trvať. A potom prídeme sem a navečeriame sa."

Zrazu sa jeho ruka ovinula okolo jej drieku, pritiahol si ju a mocne pobozkal, akoby si dodával odvahu. Ale hneď nato už stál po jej boku. „Poďme už, nech to máme za sebou," povedal a vykročil k dverám.

Houston bola opäť trochu zmätená a nepohla sa. Tých pár bozkov, ktoré si vymenili zjavne preňho neznamenali nič zvláštne. Ona však vždy ostala ako obarená.

„Tak čo, ideš?" opýtal sa netrpezlivo na prahu dverí.

„Ale áno, iste," odpovedala, usmiala sa a odrazu sa cítila ohromne plná života.

Kane ich doviezol kúsok k Tiinmu domu a Houston mu ešte rýchlo dala zopár inštrukcií. „Ak majú ľudia uveriť, že sme zasnúbení, zrejme budete musieť ku mne byť trochu pozorný," povedala opatrne. „Ostaňte pri mne, ponúknite mi rameno a podobne. A, *prosím vás*, pomôžte mi vystúpiť z koča." Prikývol, ale nedíval sa na ňu.

„A usmievajte sa," dodala. „Manželstvo určite nie je až taká strašná vec."

„Ak vôbec prežijem zasnúbenie," povedal namosúrené.

Ľudia, ktorí sa už schádzali na záhrade Mankinovcov, boli na Kana a Houston neuveriteľne zvedaví. Napriek tomu, že sa snažili správať diskrétne, doslova vyleteli oproti prichádzajúcemu koču, potom ustúpili a hľadeli. Chlpatý baník sa zmenil na džentlmena.

Zdalo sa, že Kane si reakcie ľudí ani veľmi neuvedomuje, ale zato Houston si ich bola vedomá pridobre. Pyšne položila ruky na jeho plecia, aby jej pomohol vystúpiť z koča. Potom ho chytila pod pazuchu a voviedla medzi čakajúcich hostí.

„Dovoľte mi predstaviť vám môjho snúbenca, pána Kaňa Taggerta," *začala.*

O dvadsať minút neskôr, keď už ho predstavila hádam každému, pocítila, že sa začína uvoľňovať.

„Nebolo to až také strašné, ako ste si mysleli, však?"

„Niéé," povedal mierne naduto. „Dáš si niečo na jedenie?"

„Mám veľkú chuť na punč. Môžete ma na chvíľočku ospravedlniť, musím sa s niekým pozhovárať."

Keď sa vybral k stolom s jedlom, chvíľku ho pozorovala a všimla si koľko žien sa pri pohľade naňho zastavovalo. Meredith Lechnerová k nemu podišla, ale najprv akoby požiadala Houston o zvolenie, jemne sa na ňu usmiala.

Bože. Moja, iba moja žaba, čo sa zmenila na princa. A stačila na to len jedna hrča na hlave. Odkašľala si, aby ukryla úsmev, čo sa jej dral na pery.

Kým bol Kane zaneprázdnený, prešla k reverendovi Thomasovi, ktorý stál trochu stranou od ostatných.

„Treba uznať, že si ho zmenila," povedal reverend a kývol hlavou smerom ku Kanovi, ktorého už obklopili tri ženy.

„Zvonku snáď," povedala a stíšila hlas. „Musím s vami hovoriť. Minulý týždeň, mi Jean Taggertová v banskom tábore povedala, že o mne vie. Čo vie?"

„Všetko," povedal reverend.

„Ale ako to...?" začudovala sa Houston.

„Povedal som jej o tom. Musel som. Chcel som, aby si mala dnu ozajstnú priateľku."

„Ale čo ak ma chytia? Jean by mohla mať ešte viac problémov, keď vie kto som. Je to už teraz dosť zlé."

„Houston," povedal reverend a díval sa jej priamo do očí. „Nemôžeš brať všetku zodpovednosť len na seba. Jean za mnou pred niekoľkými mesiacmi prišla a chcela vedieť pravdu. Bol som rád, že jej ju môžem zveriť."

Houston bola ticho a dívala sa na Kaňa. Zasmial sa na niečom, čo jedna zo žien povedala a ostatné sa hneď o krok priblížili. Nie som sama, koho očarúva, pomyslela si.

„Vedeli ste, že Kane a Jean sú príbuzní?" opýtala sa.

„Bratanec a sesternica z prvého kolena." Pri pohľade na jej vyjavený výraz sa usmial. „Hneď ako som sa dozvedel o tvojom zasnúbení, zašiel som za Jean. Strážnici ma nechceli pustiť dnu, ale povedal som, že mám vyššieho pána ako oni. Nikto z rodiny Rafá Taggerta sa s Kanom nepozná. Ani Jean. Okolo jeho narodenia sú isté tajomstvá, a rovnako aj okolo jeho matky. Jean sa domnieva, že bola... ehm, takpovediac dáma noci, a Kanov otec mal isté pochybnosti o tom, či bol Kane jeho dieťaťom. To by vysvetľovalo, prečo Kaňa nechali radšej pracovať u Fentonovcov, ako by ho vyhnali od Taggertovcov.

„Viete, čo sa stalo s jeho rodičmi?"

„Jean si je celkom istá, že obaja umreli." Reverend Thomas jej položil ruku na plece, „Houston, si si istá, že sa chceš vydať za tohto muža? Viem, že to, čo ti urobil Leander muselo bolieť, ale..."

Houston cítila, že ďalšiu prednášku nezvládne, aj keby bola akokoľvek dobre mienená. „Som si istá," povedala rozhodne. „Teraz ma, prosím, ospravedlňte, idem sa venovať svojmu snúbencovi, aby mi ho neukradli."

„Iste. Ale, Houston, keď sa budeš chcieť pozhovárať, vieš, kde ma nájdeš."

Kým sa predierala uličkou medzi hosťami ku Kanovi, na každom rohu ju niekto zastavoval.

„Vyzerá príjemne, Houston. Urobila si s ním zázraky." „Naozaj si sa doňho zamilovala, keď ste ešte boli spolu s Leandrom?"

„Zlomilo to Leandrovi srdce, však?"

„Vytrácala si sa tajne z domu, len aby si sa stretla s pánom Taggertom?"

„Houston, musíš nám to *všetko* vyrozprávať!"

Konečne sa jej podarilo dostať ku Kanovi a vkĺzla mu rukou popod pazuchu.

„To ti teda trvalo," povedal tlmene. „Vieš, čo chceli vedieť tie ženy?" hovoril jej so šokovaným výrazom.

„Asi tuším," zasmiala sa. „Dali ste si niečo na jedenie?"

„Len dva tie malé sendviče. Mohol by som ich zjesť všetky a aj tak by som bol stále hladný. Musíme tu ostať ešte dlho? Kto bol ten muž, s ktorým si sa rozprávala?"

„Reverend Thomas."

„Á, jasné. Učíš zaňho každú stredu, však?" Usmial sa a končekmi prstov sa jej dotkol špičky nosa. „Netvár sa tak prekvapene. Viem toho o tebe dosť. Choď si sadnúť, donesiem ti niečo pod zub. Videl som, ako to tu robia ostatní muži."

Keby tu bola teraz s Leem, vedel by presne čo treba robiť, pomyslela si. A museli by zo slávnosti odísť o štvrť na štyri, pretože štvrtky...

„Želala by si si, aby tu bol muž, ktorý by vedel, čo a ako má robiť, však?" opýtal sa Kane. Zastal nad ňou a jeho veľká postava zatienila slnko. Držal v ruke tanier s občerstvením.

„Nie, na to som nemyslela," odvetila, ale už nemala čas povedať viac, pretože sa jej do lona práve zosypala kôpka mazľavého jedla.

Kane sa ani nepohol, ale výraz na jeho tvári prezrádzal, že všetko, čoho sa obával, sa práve teraz stalo.

Až keď Houston začula pridusený smiech jednej zo žien a celá spoločnosť zamrzla a obrátila pozornosť na nich, vtedy zareagovala. Rýchlo vstala, jedlo popadalo na zem a šepla mu: „Vezmite ma na ruky." Ale on na ňu len nemo hľadel. „Schyťte ma do náručia, zaneste ma do koča a odvezte ma preč," prikazovala mu tlmene.

Kane nebol zvyknutý slepo počúvať príkazy, ale tentokrát poslúchol. S ľahkosťou ju vzal do náručia.

Keď ju niesol ku koču, Houston sa k nemu pritúlila. Vo štvrtok chodil Leander na šerm, ale štvrtky pána Taggerta pozostávali z unášania jeho nastávajúcej.

Kane po celý čas cesty k domu Chandlerovcov nepovedal ani slovo. „Prečo?" opýtal sa napokon. „Na čo bolo dobré, že som ťa vzal na ruky?"

„Pretože len zopár z prítomných mužov má dosť silný chrbát na to, aby odniesli svoje manželky na rukách a myslím, že každá z prítomných žien by zaiste vymenila trochu zašpinené šaty za muža, ktorý ju zdvihne do náručia."

„Si ľahká ako pierko," povedal.

S úsmevom sa k nemu privinula a na líce mu vtisla bozk. „Pre vás," ticho povedala.

Zastavil koč a zadíval sa na ňu. „Ste skutočná dáma, však je tak, slečna Chandlerová? Ozajstná."

„To dúfam," odvetila a pomyslela si, že čímkoľvek by pán Kane Taggert chcel, aby v tej chvíli bola, stala by sa tým."

KAPITOLA 9

Houston vbehla do maminej spálne. Opál sedela a vyšívala pár rukávnikov.

„Mama, musíš mi pomôcť!" zvolala.

„Čo sa ti to stalo so šatami?" Opál bola hneď na nohách. „Myslíš, že sa to dá vyčistiť?"

„Ja neviem. Mama, čaká dolu a ty ho musíš zatiaľ nejako zabaviť, kým sa prezlečiem. Keď sa s ním nebudeš rozprávať, určite odíde."

Opál prekvapene cúvla. „Chceš mi povedať, že je tu pán Taggert? Je dolu?"

Houston vzala obe mamine ruky do svojich. „Je veľmi rozrušený. Náhodou mi na šaty prevrhol tanier s jedlom a, mama, všetci sa mu začali smiať. Keby si len videla ten jeho výraz! Celkom ho ponížili. Prosím ťa, choď dolu a rozprávaj sa s ním pár minút. Nenechaj ho odísť."

Opál cítila, ako sa poddáva. „Nikto sa na ňom nemal smiať, ak to bola nehoda."

„Ďakujem ti," povedala Houston, rýchlo mamu pobozkala na líce a vybehla z izby. Opalin výkrik: „A o čom sa s ním mám rozprávať?" nechala bez odpovede.

Susan už čakala a rýchlo pomáhala Houston so šnurovačkou.

„Len vrchná vrstva je zašpinená." Houston držala šaty v rukách a prezerala si ich. „Susan, povedz slečne Thomasovej, nech ich vydrhne práškom z magnézia a... Ó, bože, sú na nich všetky možné škvrny sveta. Nech podrží látku nad fosforovým plameňom a keď to ani tak nezíde, bude treba použiť naftu. Ale urobím to sama. Poslednou vecou, ktorú by som teraz chcela je, aby nám vybuchla kuchyňa. Ponáhľaj sa, aby to celkom nevsiaklo."

Keď sa Susan vrátila, Houston sedela za stolom a písala. „Keď to dopíšem, zanesieš to Williemu a nech uteká za pani Murchisonovou. Chcem, aby si mu vysvetlila, čo presne potrebujem, aby nedošlo k nedorozumeniu."

Písala a zároveň hovorila. „Povedz Williemu, aby išiel do Taggertovho domu a vyšiel po schodoch hneď vedľa kuchyne. Nech vyjde až do podkrovia. Potom zahne doľava a uvidí dlhú chodbu. Druhé dvere po ľavej strane vedú do izby, ktorá je plná nábytku a pozdĺž zadnej steny je stočený malý orientálny koberec... Nie, napíšem len červený vzorovaný koberec... a veľké mušelínové vrece s ozdobnými vankúšmi. To vrece je také veľké ako on, takže ho neprehliadne. Povedz mu, nech znesie koberec a vankúše dolu do malej obývačky. Pani Murchisonová mu ukáže, kde to je. Potom nech rozprestrie koberec, po stranách nech porozkladá vankúše a prinesie veľký trojramenný strieborný svietnik a postaví ho do stredu koberca."

Pozrela sa na Susan. „Zapamätáš si to?" „Určite, slečna. Piknik v dome. Naozaj pán Taggert zhodil na všetkých stôl plný jedla?" „To si kde počula?"

„Zastavil sa tu Ellie, čo pracuje v dome vedľa Mankinovcov." „Nie je to vôbec pravda. Tak a teraz choď dolu, daj tento lístok Williemu, a povedz mu, nech beží za pani Murchisonovou. A ponáhľaj sa, prosím. Budem potrebovať pomoc s obliekaním. A nech povie pani Murchisonovej, že sa budem snažiť zdržať čo najdlhšie, aby mala čas všetko pripraviť."

Keď Susan odišla, Houston zistila, že šťavy z jedál jej presiakli až na spodnú bielizeň. Po krátkej prehliadke si povedala, že vyvarením to zachráni a rýchlo sa začala vyzliekať. Zo skrine vytiahla šaty z jemnej zelenej látky s naberanými rukávikmi. Trup a vysoký golier boli z bavlnenej čipky. Nanešťastie na chrbte bolo tridsaťšesť drobných zelených gombíkov. Bojovala s nimi, až kým sa Susan nevrátila. „Čo si dolu počula?"

„Nič, slečna," povedala Susan a začala zapínať gombičky. „Mám sa pozrieť? Myslím, že dvere do salóna sú pootvorené." „Nie," povedala Houston, ale začala mať mierne obavy. Opál Gatesová bola žena, ktorá potrebovala ochranu, žena, ktorú čokoľvek zvláštne vystrašilo. Houston si predstavila, ako Kane použije niečo zo svojho grobianskeho jazyka, Opál potom omdlie a Kanovi nebude pripadať nutné, aby ju zodvihol."

„Nikto iný v dome nie je, však, Susan?"

„Nie, slečna."

„Dobre. Pôjdem teda dolu a pozriem sa cez škáru. Môžeš mi šaty dopnúť tam."

Houston po špičkách zišla dolu, so Susan v pätách. Nazrela cez pánty na dverách do salóna.

Kane a Opál sedeli blízko seba na diváne z konskej plsti a obaja sa dívali do stereoskopu.

„Nikdy som to miesto nevidela," povedala Opál, „ale počula som, že je skutočne pôsobivé."

„Žil som v New Yorku roky, ale nikdy som o tom ani len nepočul," povedal Kane. „Ako ste vraveli, že sa to miesto volá?"

„Niagarské vodopády."

Kane odložil prehliadač a pozrel na Opál. „Veľmi by ste sa tam chceli pozrieť, však je tak?"

„Veľmi. Vlastne, pán Taggert, vždy som mala tajný sen o cestovaní. Najradšej by som si prenajala súkromný vozeň a precestovala celé Štáty."

Kane vzal Opalinu ruku do svojej. „Ja vám ten sen splním, pani Chandlerová. Akej farby by mal byť váš vlak? Teda vnútro. Máte rada červenú?"

„To by som nemohla..." začala Opál.

Kane sa k nej naklonil. „Mám naozajstnú slabosť pre dámy," povedal potichu. „A vy, pani Chandlerová, ste veľká dáma, presne ako vaša dcéra."

Na chvíľku boli ticho a keď Susan vykukla spoza Houstoniho pleca, prestala zapínať gombičky.

„Ružová," povedala Opál. „Môj vlak by mal byť celý ružový."

„Budete ho mať. Želali by ste si ešte niečo?"

„Želala by som si, aby ste mi hovorili Opál. Obávam sa, že môjmu manželovi by sa veľmi nepáčilo, keby ste ma oslovovali menom môjho bývalého manžela."

Houston zadržala dych a čakala ako Kane zareaguje.

Priložil si Opalinu ruku k perám a pobozkal ju. Vcelku srdečne. Nebol to bozk džentlmena. „Naozaj už teraz viem po kom je vaša dcéra taká dáma."

„Myslím, že keď sa zaňho nevydáte vy, slečna, vaša mama vám ho preberie," ozvala sa Susan.

„Pst! A pozapínaj ma už."

„Hotovo," povedala Susan a Houston vošla do salóna.

„Dúfam, že mi to netrvalo príliš dlho," povedala milo. „Bolo vám príjemne, pán Taggert?"

„Hej," povedal Kane a zubil sa. „Naozaj príjemne. Ale teraz už musím ísť. Mám prácu."

„Pán Taggert," povedala Houston, „mohli by ste ma, prosím, zaviezť do mesta? Potrebujem niečo odniesť ku krajčírke."

Kanovou tvárou prebehol mrak, ale keď mu Houston povedala, že sa zdrží nanajvýš pätnásť minút, súhlasil.

„Nečakaj ma na večeru," zašepkala mame, pobozkala ju na líce a vzala si slnečník.

„Ste v dobrých rukách, drahý," povedala Opál a milo sa na Kaňa usmievala.

Keď už sedeli v kočiari, Houston sa obrátila ku Kanovi.

„Pozhováral ste sa s mojou mamou?"

„Máš dobrú mamu," povedal jej. „Kde je to krajčírstvo, kam chceš ísť? Určite to nebude dlhšie ako desať minút?"

„Pätnásť," odpovedala. „Moje... šaty na predchádzajúcu plánovanú svadbu boli ušité v Denveri, ale chcem, aby mi ušili ešte jedny, presne také isté."

„Presne také isté? Á, aha, dvojitá svadba. Kedy to má vlastne byť?"

„V pondelok, dvadsiateho. Dúfam, že v ten deň nebudete mať príliš veľa práce a budete môcť prísť."

Pozrel na ňu zboka a usmial sa. „Budem na svadobnom obrade, keď ty budeš na svadobnej noci." Pri pohľade na to, ako Houston zrumenela a odvrátila tvár, sa hlasno zasmial.

Nasmerovala ho na Coal Avenue až k Westfieldovej štvrti, kde stála dlhá, dvojposchodová vápencová budova, ktorá sa ťahala od Druhej až po Tretiu ulicu. Na prízemí boli obchody a na poschodí kancelárie.

Kane uviazal koňa a pomohol Houston vystúpiť z koča. „Kým budem čakať, skočím si na panáka," kývol hlavou smerom k jednému z mestských saloonov. „Dúfam, že manželia to majú aspoň o niečo jednoduchšie ako snúbenci."

Obrátil sa a nechal ju stáť na prašnej ulici. Niekedy jej chýbali Leandrove dobré spôsoby.

V krajčírstve sa zdržala len sedem minút a žena, čo ju obsluhovala zalomila rukami pri predstave, že bude musieť ušiť také zložité šaty a za taký krátky čas. Keď jej Houston povedala, že chce šaty aj pre Jean Taggertovú, musela si sadnúť. Doslova vytisla Houston z obchodu s tým, že potrebuje na prácu každú jednu minútu. Houston mala dojem, že krajčírka bola takou veľkou objednávkou doslova nadšená.

Teraz stála pred obchodom s rozprestretým zeleným slnečníkom a dívala sa smerom k saloonu, kde na ňu čakal Kane. Len dúfala, že tam nebude príliš dlho.

„Ahaho," počula mužský hlas. „Ty tu čakáš na nás?" Obstúpili ju traja mladí kovboji a podľa toho ako páchli, práve sa asi vrátili po týždňoch strávených na ceste.

„No tak, Cal," ozval sa jeden z nich. „Je to dáma."

Houston predstierala, že nikoho nevidí, ale v duchu sa modlila, aby sa objavil Kane.

„Ja mám dámy rád," povedal Cal.

Houston sa otočila a položila ruku na kľučku do Sayelyho umeleckého obchodu.

Cal položil ruku na jej.

„Dovoľte!" ozvala sa Houston, odtiahla ruku a venovala mladíkovi pohŕdavý pohľad.

„Aj hovorí ako dáma," povedal Cal. „Miláčik, čo keby sme si tak my dvaja zašli tuto do saloonu a dali si spolu zopár pív?"

„Cal," ozval sa druhý kovboj už s varovaním v hlase. Cal sa však k Houston naklonil. „So mnou sa zabavíš, zlatko."

„A ty sa zabavíš so mnou," zahrmel Kanov hlas a už kovboja chytal za košeľu a za opasok a hodil ho do prachu na ceste.

Keď sa kovboj, ktorý bol tak polovica z Kana postavil a otriasol, Kane sa nad ním týčil ako veža. „Toto je slušné mesto," zavrčal. „Keď chceš ľahkú ženu, choď do Denveru, tu sa o svoje ženy staráme." Priblížil sa k chlapcovej tvári. „A ja si dávam na *svoju* ženu zvlášť pozor. Rozumieš?!

„Áno, pane," zajachtal. „Nechcel som nič..." začal, ale zarazil sa. „Áno, pane, idem hneď do Denveru."

„Tak sa mi to páči," povedal Kane a ustúpil. Chytil Houston a odviedol ju do koča.

Celú cestu bol ticho a keď zastali, ozval sa: „Krista! Asi si chcela ísť domov." Vzal do rúk opraty. „To decko ti neublížilo, však?"

„Nie," povedala ticho. „Ale ďakujem za záchranu."

„Za nič," povedal, ale mračil sa, akoby ho niečo trápilo.

Houston sa mu dotkla pleca. „Hádam som sa neunáhlila, ale poslala som poslíčka za pani Murchisonovou, aby nám prichystala niečo na večeru. Teda, ak nemáte nič proti."

Premeral si ju od hlavy po päty. „Nemám proti tomu nič, len dúfam, že máš dosť šiat na prezlečenie, keďže ako sa zdá, zatiaľ sa mi celkom darí ich ničiť."

„Mám šiat viac než dosť."

„Tak je dobre," povedal váhavo, „ale niekedy budem musieť aj pracovať. Choď dnu, postarám sa o koňa."

Houston vošla do domu a hneď sa rozbehla do kuchyne. „Všetko je pripravené?" opýtala sa.

„Všetko," usmiala sa na ňu pani Murchisonová. „A chladí sa aj šampanské."

„Šampanské?" Houston vydýchla a spomenula si, čo sa stalo keď naposledy pila šampanské Blair. Skončila v Leandrovom náručí.

„A uvarila som všetky obľúbené jedlá pána Kaňa," pokračovala pani Murchisonová s dojatým výrazom.

„Pravdepodobne býčie steaky," zamrmlala Houston, „a máme tu ďalšiu ženu, ktorá je doňho zamilovaná."

„Čo ste hovorili, slečna Houston?"

„Nič, nič. Určite je všetko dokonalé, ako vždy keď varíte vy." Houston vyšla z kuchyne a zamierila do malej obývačky. Všetko bolo presne tak, ako si predstavovala. Sviečky, šampanské sa chladilo, *pate* a krekry boli na strieborných podnosoch. Cez okná sa lialo dnu popoludňajšie slnko a príjemne prežiarilo miestnosť.

„Toto všetko si prichystala?" opýtal sa za ňou Kane.

„Myslela som si, že možno budete hladný," začala trochu nervózne. Pôvodne sa jej zdalo, že piknik bude celkom dobrý nápad, ale teraz to skôr vyzeralo ako zaranžované zvádzanie. „A takisto ste povedali, že by ste sa so mnou chceli pozhovárať," zašepkala s očami upretými na dlane zopäté v lone.

Kane zabručal a podišiel k nej. „Keby som ťa nepoznal, myslel by som si, že by si chcela viac, ako sa len zhovárať. Poď si sem ku mne sadnúť a najedzme sa. Ja..."

„... musím pracovať," prerušila ho a jeho správanie ju mierne zarazilo. Všetko predsa prichystala, lebo sa jej zdalo, že sa cíti mizerne po tej nehode s jedlom.

Kane k nej podišiel ešte bližšie a chytil ju za bradu.

„Ale nebudeš teraz plakať, však?"

„Isteže nie," povedala presvedčivo. „Poďme sa navečerať, aj ja budem musieť ísť domov, takisto mám toho dosť na práci a..."

Kane ju schytil za zápästie a privinul si ju k sebe.

Houston cítila, ako vláčnie a hnev sa vytráca. Zrejme jej naozaj išlo o toto. Tak veľmi sa jej páčilo, keď sa jej dotýkal.

„Pekne voniaš," povedal a šteklil jej krk. Jeho veľké telo ju celú obklopilo, cítila sa v jeho náručí bezpečne a zároveň veľmi ohrozene.

„Dnes si bola naozaj pekná." Jemne ju bozkával na krk. „Nebude ti až tak veľmi proti vôli, keď sa vydáš za koniara, však?"

Houston neodpovedala a cítila, ako sa jej podlamujú kolená. Kane ju udržal na nohách a začal sa jej perami pohrávať s uchom.

„Dnes si tam bola zo všetkých najkrajšia," zašepkal a jeho jemný dych jej do nôh vystreľoval zvláštne vlny. „A páčilo sa mi, keď som ťa niesol na rukách. Vlastne by som ťa teraz najradšej odniesol hore do svojej postele."

Houston mala pokušenie nič mu na to neodpovedať a pravda bola, že rozmýšľala, či by vôbec niečo dokázala vysloviť.

„Ehm-ehm." Ozvalo sa od dverí.

„Choďte preč," povedal Kane a zubami jemne hryzkal Houstoninu sánku.

Ale Houston bola rokmi školenia príliš vycvičená, aby ho nechala pokračovať. Odstrčila ho, ale aj tak ním nepohla. „Prosím," pozrela sa mu do potemnených očí. S výrazom nechutí ju pustil tak prudko, že zasa skoro spadla.

Pani Murchisonová stála vo dverách s obrovskou porcelánovou misou plnou polievky. Keď odchádzala, venovala Houston pohľad, z ktorého celá očervenela.

Snažila sa upokojiť a uvedomila si, ako málo chýbalo a bola by ľahkovážne skočila do postele muža, ktorý bol ešte len jej snúbencom. A otčimovi predsa sľúbila, že sa na Kaňa popýta, skôr ako sa zaňho vydá. A čo ak vysvitne, že je to zločinec? Určite by niečo podobné zistila, keby s nim išla do postele.

Pozrela sa naňho. Sedel na dlážke, otváral fľašu šampanského, sako mal vyzlečené, rukávy bielej košele po lakte vyhrnuté a mocné opálené zápästia vystavené na obdiv. Napadlo ju, že keby mu dovolila, aby sa s ňou miloval, musela by sa zaňho vydať bez ohľadu na to, čo by sa o ňom neskôr dozvedela.

Ale to by bol podvod.

Opatrne si uhladila sukňu a usadila sa na vankúš oproti nemu. „Chcela by som vás poprosiť o láskavosť," začala. „Iste," povedal s ústami plnými *pate*. „Chcela by som do svadby ostať pannou." Kanovi tak zabehlo, že sa až preľakla, ale keď vypil pol fľaše šampanského, uľavilo sa mu. „Je príjemné vedieť, že ňou ešte si," povedal napokon so slzami v očiach. „Čo ste s Westfieldom nič...?" Houston stuhla.

„No tak, nemusíš sa hneď paprčiť. Tu, daj si trochu." Podával jej pohár v tvare tulipána so šampanským. „Tak je dobre. Takže ty by si chcela ostať pannou, hm?" opýtal sa a naberal do porcelánových misiek krémovú ustricovú polievku. „Takže to asi znamená, že chceš, aby som sa ťa ani nedotkol." Díval sa na ňu zvláštnym, skúmavým pohľadom.

„Myslím, že to tak bude lepšie," povedala a myslela pritom na to, že ak sa jej bude dotýkať takým spôsobom, akým sa jej dotýkal pred minútou, nebude pannou dlho a ani ňou už nechce byť.

„Dobre teda," povedal, ale jeho tón ju zmrazil.

Doširoka otvorila oči. On si hádam myslí, že je to preto, že bol kedysi koniarom a ona sa s ním nebude zahadzovať. „Nie. Prosím," začala, „nie je to tak, ako si myslíte. Ja som..." nemohla mu povedať, ani to, čo sľúbila nevlastnému otcovi, ani že ju jeho ruky privádzali do stavu, kedy už viac nedokázala byť chladnou dámou. Položila mu ruku na predlaktie.

Kane sa odtiahol. „Povedala si to jasne. Pozri, máme dohodu, viac-menej je to zmluva a ja som ju porušil. Povedala si, že sa budeš snažiť predstierať, že sme.... že sa máme radi, teda, akože, na verejnosti. A to si aj urobila. V súkromí sa so mnou nemusíš zahadzovať. Nedotknem sa ťa. Teraz by som už asi mal ísť. Ty tu ostaň a navečeraj sa, idem pracovať.

Kým sa Houston stihla pohnúť, Kane vstal a bol už v polovici izby, na odchode.

„Prosím, nechoďte," vykríkla a skočila za ním, ale zakopla o dlhú sukňu.

Zachytil ju, skôr ako by dopadla na tvrdú dlážku, ale keď jej pomohol, hneď ju zase pustil.

„Nechcela som vás uraziť," začala. „Nejde o to, že mi je váš dotyk *nepríjemný,"* pokračovala, potom sa zarazila, začervenala a dívala sa stále na svoje ruky. „Ja som len... Ja len... Nikdy som.... A rada by som ostala... Ak by to bolo možné," dokončila pokorne.

Kane sa na ňu ostro pozrel. „Nedáva mi to žiaden zmysel. Nechceš, aby som sa ťa dotýkal. Jediné, čo od tohto manželstva očakávam je, aby si bola mojou dámou na verejnosti. A tento dom je dostatočne veľký na to, aby si sa v súkromí nemusela dívať na moju škaredú tvár. Máš na výber."

Dáma musí myslieť pozitívne, spomenula si Houston na formulku zo školy. Vystrčila bradu, narovnala plecia. „Chcem byť vašou ženou na verejnosti aj v súkromí, ale takisto by som chcela ostať až do svadby pannou."

„A kto ti bráni?" Kane na ňu upieral oči. „Ťahám ťa ja vari za vlasy po schodoch do spálne? Nútim ťa, aby si šla so mnou do postele?"

„Nie, ale ste presvedčivý pytač, pán Taggert," strelila po ňom a vzápätí si zakryla rukou ústa.

V Kanových očiach sa zračilo pochopenie jej slov. „Nech ma šľak trafí," povedal s údivom v hlase. „Kto by si to bol pomyslel? No, ale dámy majú možno rady koniarov. Tak poď, zasa sa posadíme a dojeme," povedal žoviálne. „Takže presvedčivý pytač?" Uškrnul sa, keď si opäť sadla oproti nemu.

Houston z celého srdca ľutovala, že vôbec s touto témou začala.

Čo mala byť pôvodne intímna malá večera vo dvojici, sa vyvinulo do kontrolovaného chaosu. Ešte ani nedojedli polievku a prišiel Edan. Doniesol Kanovi nejaké papiere, ktoré bolo treba podpísať. Kane ho pozval, aby sa najedol s nimi a počas celej večere sa bavili len o obchode.

Houston potichu pozorovala západ slnka za vysokými oknami. Pani Murchisonová chodila dnu a von a stále prinášala veľké množstvá samých dobrôt, ktoré do poslednej omrvinky mizli z podnosov.

Kane nešetril lichôtkami, ktoré začali pri „pekelne dobré" a skončili keď pani Murchisonová priniesla obrovskú pečenú tresku a Kane jej navrhol, aby spolu ušli a žili spolu až do smrti v hriechu... Pani Murchisonová sa zapýrila, zachichotala sa a vybehla z izby ako školáčka.

Houston si spomenula, ako kuchárka poznamenala, že navarila samé obľúbené jedlá pána Kaňa. Opýtala sa ho teda aké jedlá má rád.

Pozrel sa na ňu ponad papiere. „Čokoľvek, čo dobre chutí a pri čom sú prítomné pekné dámy."

Houston sa so zružovenými lícami odvrátila.

O deviatej vstala. „Musím už ísť. Ďakujem veľmi pekne

za večeru, pán Taggert." Naozaj mala dojem, že si vôbec neuvedomuje, či je tam, alebo či už odišla.

Kane ju však chytil za lem šiat. „Ešte nemôžeš odísť. Chcem sa s tebou porozprávať."

Keby chcela odísť, musela by si vytrhnúť kus látky zo sukne, takže ostala stáť tam, kde bola a dívala sa na stenu nad hlavami dvoch mužov, ktorí jej sedeli pri nohách.

„Myslím, že by som mal ísť ja," povedal Edan a začal zbierať papiere.

„Ešte sme neskončili," povedal Kane.

„Nemyslíš, že by si mal so svojou nevestou stráviť nejaký čas osamote?" opýtal sa Edan. „Poviem pani Murchisonovej, aby šla domov." Vstal. „Houston, vďaka za večeru. Veľmi mi chutilo." Odišiel z izby a zavrel za sebou dvere.

Houston sa nepohla, stála tam kde bola, ani *sa* na Kaňa nepozrela.

Zopár ráz ju zaťahal za sukňu, ale keď nereagovala, vstal. „Mám dojem, že sa na mňa hneváš."

Houston odvrátila pohľad. „To je smiešne. Už je neskoro, pán Taggert, musím ísť domov. Moji rodičia sa budú báť."

Kane jej vzal tvár do dlane. „Bolo od teba veľmi milé, že si pripravila takúto peknú večeru so sviečkami a tak."

„Teší ma, že sa vám to páčilo. Teraz už naozaj musím..."

Pritiahol si ju k sebe. „Celý večer som rozmýšľal o tom, čo si mi povedala. O tom, že ťa dokážem presvedčiť, aby si robila veci, ktoré možno ani nechceš," povedal. Perami sa jej dotýkal hrdla.

„Prosím, nerobte to," povedala a márne sa ho pokúšala odtlačiť.

Vsunul ruku do jej precízne upravených vlasov, zaboril do nich prsty a pomaly si nimi začal raziť cestu. Husté jemné vlasy jej padli na plecia a Kane sa oboma rukami do nich vnoril.

„Krásne," zamrmlal a díval sa na ňu. Ich tváre boli veľmi blízko. Potom jej naklonil hlavu a začal ju láskať tak, že mala pocit, akoby sa celá roztápala. Hral sa jej s ústami, zubami jej naťahoval spodnú peru a špičkou jazyka sa dotýkal pier.

Houston sa ani nepohla, no vlny emócií jej prebiehali celým telom. Napokon sa vzdala a ovinula mu paže okolo krku a pritisla sa k nemu. Kane hneď zareagoval, pritiahol si ju ešte tuhšie a prehol ju tak, že sa ich telá navzájom kopírovali.

Keď sa začal zohýbať v kolenách a klesať s ňou na koberec medzi vankúše, Houston sa ani nesnažila zaprotestovať. Zavesila sa doňho, akoby zrazu od neho závisel jej život. Pery sa im neoddelili, až kým neležali jeden vedľa druhého na koberci.

Kane jej prechádzal rukou po bokoch a po stehnách, a ústami putoval po jej hrdle.

„Kane," zašepkala so zvrátenou hlavou a s jednou nohou vtisnutou medzi jeho.

„Áno, chrobáčik, tu som," zašepkal a z jeho hlasu k nej vychádzali elektrické výboje.

Odrazu jej vyhrnul šaty a začal ju hladiť po stehne. Rýchlo narazil na nahé miesto medzi pančuchou a spodnou bielizňou.

Houston bola ako zmyslov zbavená. Jediné, čo cítila bola nekonečná zmyselnosť jeho rúk na jej pokožke, jeho pery na jej. Inštinktívne sa k nemu pritiahla, a vsunula si nohu medzi jeho.

Kane ju zrazu so zachrčaním odstrčil. Ležal chvíľu vedľa nej, na sekundu sa na ňu zadíval a vstal.

„Postav sa," povedal ľadovo, obrátil sa chrbtom k nej a zadíval sa do okna.

Houston nevedela, čo sa deje, ale cítila sa špinavá, ponížená, podvedená. Ležala na koberci so sukňou vyhrnutou k drieku. Do očí sa jej nahrnuli slzy. Vstala a snažila sa znovu nadobudnúť dôstojnosť.

„Uprav si vlasy," povedal jej Kane stále chrbtom k nej. „Uprav si vlasy a zaveziem ťa domov k mame."

Ako rýchlo sa len dalo, vybehla Houston z izby s dlaňou na ústach, aby zadržala vzlyk, ktorý sa jej dral z hrdla.

Dve kúpeľne boli dolu pri kuchyni a jedna vedľa Kanovej pracovne. Chcela sa vyhnúť stretnutiu s Edanom, alebo s pani Murchisonovou, takže vbehla do kúpeľne vedľa Kanovej izby.

Keď bola dnu, medzi stenami obloženými mramorom, vytryskli jej slzy. Chcel si vziať za manželku dámu a bol znechutený tým, že sa správala ako ľahká žena. Áno, toto mala Blair na mysli, keď vravela, že sa jej zaiskrilo pred očami, keď ju Leander pobozkal. Leandrove bozky v nej nikdy nič takéto nevyvolal!, ale Kane...

Pozrela sa na seba do zrkadla. Oči jej žiarili, ústa mala mierne opuchnuté, líca zružovené, strapaté pramene vlasov jej splývali na plecia. Toto nie je tá dáma, ktorú chcel. Preto ju odstrčil.

Tvár jej zmáčali slzy.

Hneď ako Houston odišla z obývačky, Kane išiel do pracovne, kde za stolom sedel Edan s nosom v papieroch.

„Houston už odišla?" spýtal sa neprítomné. Kane neodpovedal a tak Edan vzhliadol od papierov a zbadal, ako si s trasúcimi sa rukami nalieva vrchovatý pohár whisky.

„Čo si jej spravil?" opýtal sa Edan a márne sa pokúšal skryť v hlase hnev. „Povedal som ti, že nebude ako ostatné ženy."

„Čo ty, dopekla, o nej vôbec vieš? A okrem iného, mal by si sa pýtať, čo ona urobila mne. Zapriahni jej kočiar a odvez ju domov."

„Čo sa stalo?"

„Žena!" povedal znechutene Kane. „Ženy nikdy nerobia to, čo majú. Je len jediný dôvod, pre ktorý som chcel za ženu dámu a..."

„Zase Fenton," ozval sa Edan unavene.

„Áno, presne tak, Fenton!" Kane takmer kričal. „Všetko, čo som doteraz dokázal, všetko na čom som pracoval, som robil jedine kvôli tomu, aby som raz oplatil Fentonovi to, čo mi urobil. Celé tie roky... všetky roky, ktoré som strávil zbieraním omrviniek. Po celý ten čas som sníval jediný sen. Sen o tom, že jedného dňa príde ku mne Fenton na večeru do domu, ktorý bude štyrikrát taký, ako jeho vlastný a za vrchstolom bude sedieť moja manželka, žena, ktorú mi kedysi odoprel. Jeho drahocenná dcéra Pamela."

„Ale zasnúbil si sa s inou ženou," povedal Edan. „Houston sa ti nepáči?"

Kane sa zhlboka napil whisky. „Pekelne dobre to hrá. Musí naozaj veľmi chcieť moje peniaze."

„A čo ak jej nejde o tvoje peniaze? Čo ak chce manžela, deti."

Kane mykol plecom. „Môže ich mať neskôr. Jediné, o čo mi ide je ukázať ju Fentonovi. Chcem sedieť vo vlastnej obývačke, s jednou z tých Chandlerových dvojčiat za vrchstolom na mieste mojej manželky."

„A čo zamýšľaš urobiť s Houston po tej večeri? Nie je ako pár topánok, ktorý môžeš len tak vyhodiť."

„Nakúpim jej šperky. Môže si ich nechať a ak nenájdem kupca, dám jej tento dom.

„Len tak?" opýtal sa Edan. „To jej len tak povieš, nech ide, že si s ňou skončil!?"

„Bude len rada, keď sa ma zbaví." Dopil whisky. „V mojom živote aj tak nie je miesto a čas pre ženu. Vezmeš ju teraz domov, prosím ťa?" S tým vyšiel z izby. '

KAPITOLA 10

Houston v ten večer zaspávala v plači. Cítila veľký zmätok bolo jej strašne. Celý doterajší život žila pod vládou svojho nevlastného otca a Duncan Gates mal zásady a predstavy o tom, čo by mladá dáma mala a nemala robiť. Houston sa vždy snažila žiť podľa jeho predstáv. Keď porušovala pravidlá, robila to tajne.

Leander ju naučil absolútne sa ovládať. Potreboval za manželku dámu a Houston sa ňou stala. Bola dámou na verejnosti, i v súkromí. Jej správanie bolo vždy bezchybné.

A ako sa ukázalo, Leander napokon chcel niekoho, kto mal od dámy pomerne ďaleko. Slová, ktoré vyslovil o tom, aká bola Blair úžasná, sa jej vryli hlboko do srdca.

A potom sa objavil Kane. Bol taký odlišný od Leeho. Nemal s ním nič spoločné. Nič z jeho vypulírovanosti, nič z jeho chladného sebavedomia. Ale Kane chcel dámu a keď ňou nebude...

Nikdy nezabudne na výraz znechutenia, čo sa mu zračil v tvári, keď sa spolu zvalili na zem.

Ako by ona mohla niekedy potešiť muža? Myslela si, že Lee potreboval dámu a nebola to pravda. Myslela si, že sa poučila a že muži v skutočnosti chcú vášnivú ženu. Ale Kane nie. On chcel dámu.

Čím viac premýšľala, tým viac sĺz jej tieklo dolu tvárou. Neskôr popoludní prišla do jej izby Blair a keď videla sestrine červené opuchnuté oči, šuchla sa k nej do postele. Najskôr nič nehovorili, potom sa Houston opäť rozplakala. „Je to také zlé?" opýtala sa Blair. Houston zafňukala a zavrtela hlavou na Blairinom pleci. „Taggert?" opýtala sa Blair.

Houston opäť prikývla. „Neviem, čo odo mňa chce." „Pravdepodobne čokoľvek, čo mu dáš," povedala Blair. „Nemusíš sa zaňho vydať. Nikto ťa nenúti. Keby si sa vyjadrila jasne a povedala, že chceš Leandra, myslím, že by si ho mohla získať späť."

„Leander chce teba," povedala Houston a posadila sa. „Mňa chce len preto, že som mu dala niečo, čo si mu nedala ty," povedala Blair. „Houston, miluješ Leandra. Bohvie prečo, ale je to tak. Bolo to tak roky. Pomysli si, čo preňho znamená manželstvo. Žili by ste v dome, ktorý dal pre vás postaviť, mali by ste deti..."

„Nie," povedala Houston a zo zásuvky vedľa postele vybrala vreckovku. „Leander ti patrí spôsobom, akým mne nikdy nepatril. S tebou mu bude oveľa lepšie."

„To nie je pravda! Nevieš, čo hovoríš. Nemá ma vôbec rád. Dnes v nemocnici povedal, že môžem ošetrovať akurát tak bábiky a že robím viac škody ako úžitku..." Skryla si tvár do dlaní.

„Možno sa mu nepáči tvoja lekárska práca, ale určite sa mu páčia tvoje bozky," povedala Houston nahnevane. „Ach, Blair, prepáč mi to. Som unavená a rozrušená. Možno je to predsvadobná nervozita."

„Čo ti Taggert spravil?"

„Nič," povedala Houston a skryla si tvár do vreckovky. „Vždy bol ku mne veľmi úprimný. To ja klamem samu seba."

„Nerozumiem ti."

„Ani ja si nerozumiem. Teraz už ale musím pracovať," povedala Houston a vstala z postele. Je toho toľko, čo treba zariadiť pred svadbou."

„Tak ty sa zaňho naozaj vydáš?" opýtala sa Blair ticho.

„Ak bude chcieť," povedala Houston, chrbtom otočená k sestre. Po predošlej noci by sa nečudovala, keby zmenil názor a perspektíva života bez Ranových výkyvov nálad a bez jeho bozkov zrazu pôsobila veľmi pochmúrne. Už sa videla, ako ticho sedí v hojdacom kresle a háčkuje.

„Pomôžeš mi s prípravami na svadbu?" opýtala sa Houston a obrátila sa na sestru. „Alebo by si bola radšej, keby som to urobila sama?"

„Ja nechcem na svadbu ani pomyslieť, ani na moju s Leandrom, ani na tvoju s Taggertom. Lee je len nahnevaný na to, čo sa stalo, ale som si istá, že keby..."

„Lee a ja sme jeden pre druhého mŕtvi!" vyštekla Houston. „Čo to nevidíš? Lee chce teba, nie mňa. To Kane..." Odvrátila sa. „O desať dní sa vydám za pána Taggerta."

Blair vyskočila z postele. „Možno si myslíš, že si s Leandrom prehrala, ale nie je to pravda. Nemusíš sa strestať výdajom za takého neúnosného grobiana, čo nedokáže niesť ani tanier s jedlom a o to menej..."

Blair nedokončila, pretože jej Houston jednu vlepila. „Je to muž, za ktorého sa chystám vydať," povedala Houston nahnevane. „Nedovolím ani tebe, ani nikomu inému, aby ho znevažovali."

Blair si priložila ruku na líce a oči sa jej zaliali slzami. „To, čo som urobila stavia medzi nami hrádzu," zašepkala. „Žiaden muž nikdy neznamenal viac ako naše sesterstvo," povedala a vybehla z izby.

Houston chvíľku sedela na posteli. Chcela Blair utešiť, ale nevedela ako. Čo to s ňou Kane robí, že kvôli nemu udrie vlastnú sestru?

A otázne bolo, či si ju vôbec Kane ešte stále chcel vziať.

S trasúcimi sa rukami si sadla za stôl a napísala snúbencovi lístok.

Drahý pán Taggert,

moje včerajšie správanie bolo neodpustiteľné. Pochopím, ak budete chcieť zrušiť zasnúbenie a požiadate ma, aby som Vám vrátila prsteň.

S úctou

Houston Chandlerová

Zalepila obálku a poprosila Susan, aby povedala Williemu kam ju má odniesť.

Keď Kane lístok otvoril, odfrkol si.

„Zlé správy?" opýtal sa Edan.

Načiahol sa, že obálku podá Edanovi, ale potom si to rozmyslel a strčil si ju do vrecka.

„Od Houston. Vieš čo, myslím si, že som zatiaľ nestretol niekoho takého, ako je ona. Chystáš sa poobede do mesta, však?"

Edan prikývol.

„Zastav sa v klenotníctve a kúp tucet prsteňov. Každý inej farby. Pošli ich Houston."

„S nejakým odkazom?"

Kane sa usmial. „Nie. Prstene by mali stačiť. Takže, kde sme skončili?"

O štvrtej popoludní pán Weatherly z Weatherlyho klenotníctva a korunovačných klenotov vybehol hore schodmi do Chandlerovského sídla.

„Mám balíček pre slečnu Houston," oznámil natešene Susan, ktorá mu otvorila.

Zaviedla ho do salóna, kde sedeli Opál a zamĺknutá Houston so zoznamom vecí potrebných na svadbu.

„Dobré ráno, pán Weatherly," povedala Opál. „Dáte si šálku čaju?"

„Nie, vďaka," povedal a díval sa pritom šibalskými očami na Houston. „Toto je pre vás." Vytiahol pred ňou veľkú, zamatom potiahnutú kazetu.

Zmätená, ale so svetielkom nádeje v duši, si ju Houston vzala. Celý deň sa cítila zvláštne, pretože plánovala svadbu, ktorá sa možno ani neuskutoční. A akoby to ešte nestačilo, pán Gates prišiel na obed a v súkromí jej oznámil, že jej na zajtrajšie ráno osobne dohodol stretnutie s pánom Marcom Fentonom, odvolávajúc sa na sľub, ktorý mu dala.

Keď Houston otvorila kazetu, musela zažmurkať, aby potlačila slzy úľavy. „To je nádhera," povedala s náhlou úľavou v hlase, keď objavila prstene. Dva smaragdy, perla, zafír, rubín, tri diamantové prstene, ametyst, prsteň s tromi opálmi, prsteň s vyrezávaným koralom a jeden nefritový.

„Skoro som odpadol," dušoval sa pán Weatherly. „Ten blondín, čo je pánovi Taggertovi stále v pätách, prišiel asi pred hodinou ku mne do obchodu a vypýtal si tucet prsteňov, všetky pre slečnu Houston."

„Pán Taggert ich nevyberal osobne?" zaujímala sa Houston. „Bol to jeho nápad. Tak povedal blondín." Houston veľmi pokojne vstala. Zatvorenú kazetu s prsteňmi držala v ruke.

„Ďakujem veľmi pekne, pán Weatherly, že ste priniesli prstene osobne. „Chceš si ich prezrieť, mama?" Podala ich Opál. „Bude ich zaiste treba ohodnotiť. Pekný deň, pán Weatherly."

Houston vyšla hore do izby a srdce jej zaplesalo. Na tých prsteňoch až tak nezáležalo, ale prečítal si jej odkaz a zo svojho úmyslu neupustil. A to bolo dôležité. Nepožiadal ju síce o stretnutie, ale onedlho sa budú vídať každý deň.

Vyšla do izby, aby sa prichystala na večeru.

Houston sa usmiala na Marca Fentona, ktorý sedel oproti nej v tichej ružovo-bielej Čajovni slečny Emily. Opodiaľ si sadla na stoličku Opál, ale snažila sa im ponechať dostatok súkromia. Pán Gates nástojil na tom, aby Opál Houston sprevádzala, pretože, ako povedal, už neveril v morálne zásady mladých Američanov.

Mare bol dobre vyzerajúci muž. Nízky, robustný blondín s naširoko posadenými modrými očami a nákazlivým úsmevom.

„Počul som, že si ulovila rybu sezóny, Houston," hovoril Mare a na tanier si naložil ďalší hrozienkový koláč. „Všetci si šepkajú o tom, aký to je spolovice barbar a spolovice rytier na bielom koni. Tak, aký je Taggert v skutočnosti?" vyzvedal s rozžiarenými očami.

„Domnievala som sa, že by si mi to možno mohol povedať ty. Pán Taggert pre vás kedysi pracoval."

„Odišiel od nás, keď som mal sedem! Vôbec si naňho nepamätám."

„Ale niečo si musíš pamätať, nie?"

„Hej, vždy ma na smrť desil," zasmial sa Mare. „Staral sa o tú stajňu akoby to bolo jeho vlastné kráľovstvo a nikto, dokonca ani môj otec nesmel prekročiť jej prah."

„Ani tvoja sestra, Pamela?" nahryzla Houston a hrala sa pri tom s čajovou šálkou.

„Takže toto by si chcela vedieť." Opäť sa zasmial. „Nevedel som o tom. Jedného dňa obaja, Taggert aj moja sestra zmizli. Vieš, že som do dnešného dňa trošku nervózny, keď si beriem koňa a nepýtam si dovolenie?"

„Prečo tvoja sestra odišla?" nedala sa odbiť Houston.

„Otec ju okamžite vydal. Myslím, že nechcel riskovať, že sa jeho dcéra zamiluje do ďalšieho koniara." „Kde je Pam teraz?"

„Vídame sa veľmi zriedka. Žije v Clevelande so svojím dieťaťom. Jej manžel pred pár mesiacmi umrel a dieťa bolo dlho veľmi choré. Ostatný rok to nemala ľahké." „Je...?"

Mare sa k nej sprisahanecky naklonil. „Keď sa chceš o tom chlapovi, za ktorého sa mieniš vydať dozvedieť viac, porozprávaj sa z Laviniou LaRue." „Nemyslím, že ju poznám."

Mare sa s úsmevom oprel o stoličku. „Isteže nie. Je to Taggertova bokovka." „Ako prosím...?"

„Jeho milenka, Houston. Musím už ísť," povedal a vstal. Na stole nechal peniaze.

Aj Houston vstala a položila mu ruku na plece. „Kde nájdem slečnu Larule?"

„LaRue, Lavinia LaRue. Popýtaj sa na ňu na Crescent Street."

„Crescent Street?" Houston vytreštila oči. „Tam som nikdy nebola."

„Pošli Willieho. Pozná to tam. Stretni sa s ňou niekde v súkromí. Nikto by ťa nemal vidieť v jej spoločnosti. Veľa šťastia na svadbe, Houston," povedal jej cez plece a odišiel. „Zistila si, čo si chcela?" opýtala sa Opál dcéry. „Myslím, že som zistila viac ako som chcela vedieť." Houston strávila zvyšok dňa a aj celú sobotu prípravami dvojitej svadby. Objednávala kvety a zostavovala jedálny lístok. „Koľko dní si už nevidela Kaňa, drahá?" opýtala sa Opál. „Pár hodín," odvetila Houston, ale nedívala sa pri tom na matku. Nemala v úmysle vydať sa napospas Kanovi. Už sa dosť zosmiešnila a nemala chuť v tom pokračovať. Navyše bolo treba zariadiť ešte mnoho vecí.

O piatej ráno začal pán Gates kričať. Všetkých pobudil a oznámil, že Blair nebola celú noc doma. Opál ho uistila, že Blair je zaiste s Leem, ale to ho vôbec neupokojilo. Kričal ďalej, že Blair už neostala ani štipka dobrej povesti a že si ju Lee bude musieť vziať ešte dnes.

Houston a Opál sa podarilo upokojiť ho natoľko, že sa naraňajkoval. Kým jedli, do miestnosti vošli Blair s Leandrom.

A bol to teda náramný pohľad! Blair mala na sebe starý odev námorníckej modrej farby a sukňa jej siahala ledva ku kolenám. Vlasy mala spustené na pleciach a celá bola pokrytá blatom, bodliakmi a niečím, čo nápadne pripomínalo krv. Lee nebol na tom o nič lepšie, mal len košeľu a nohavice s dierami na rukávoch a kolenách.

„Lee!" vyhŕkla Opál. „To sú diery po guľkách?"

„Pravdepodobne áno," povedal a zazubil sa v dobrej nálade. „Vidíte, priniesol som vám ju späť živú. Musím ísť teraz domov a vyspať sa. Mám dnes poobedňajšiu službu." Otočil sa k Blair, pohladil ju po líci a povedal jej: „Dobrú noc, doktorka," a odišiel.

„Dobrú noc, doktor," rozlúčila sa s ním.

Hodnú chvíľu sa nikto nepohol. Všetci len nemo hľadeli na otrhanú postavu, ktorá sa tvárila, že je Blair. Napriek tomu, že vyzerala ako by sa stala svedkom minimálne troch katastrof, v očiach jej plápolalo svetlo, ktoré akoby už-už išlo vypuknúť do požiaru.

Houston vstala od stola a keď sa priblížila k sestre, zacítila zápach.

„Čo to máš vo vlasoch?"

Blair sa zaškerila ako blázon. „Mohol by to byť hnoj. Ale aspoň je len v mojich vlasoch a nie na jeho brade."

Houston počula, ako za ňou pán Gates vstáva. Schytila Blair za zápästie a zavelila: „Hore!" Zaviedla Blair do kúpeľne, pustila vodu a *začala* sestru vyzliekať. „Odkiaľ máš tento zvláštny úbor?"

Blair sa zrazu rozhovorila a zdalo sa, že sa už nikdy nezastaví. Houston jej rozopla šaty, rozviazala jej topánku, Blair si zatiaľ rozväzovala druhú, našampónovala jej vlasy, kým si z tela oškrabovala blato a celý ten čas rozprávala len o tom, aký úžasný deň s Leandrom zažili. Hovorila o červoch, prestrelkách, preseknutých tepnách a o zápasení so ženou. A v každom príbehu vystupoval Leander ako záchranca životov a v jednom okamihu dokonca zachránil život samotnej Blair.

Houston nemohla uveriť, že Leander, o ktorom práve bľabotala jej sestra, bol tým mužom, ktorého už roky pozná. Podľa toho, čo hovorila Blair bol Leander, čo sa týkalo jeho profesie, takmer kúzelníkom.

„Ten muž mal v bruchu štrnásť dier. A Lee ich všetky zašil," povedala keď jej Houston zmývala vlasy a opäť na ne naliala šampón. „Štrnásť."

Čím viac Blair rozprávala, tým horšie sa Houston cítila. Leander sa nikdy v živote na ňu nepozrel tak, ako sa dnes ráno pozrel na Blair. Nikdy ju nevzal na výjazd. Niežeby veľmi túžila vidieť vnútro niečieho zažívacieho traktu, ale rada by sa s ním o to aspoň podelila.

Blair dostala Leandra a po niekoľkých dňoch jej patril oveľa viac, ako kedy Houston za celé tie roky. Ona však teraz nemala ani jeho, ani Kaňa. Má ísť za ním? Budú sa aj tak musieť pozhovárať o svadbe. Houston si predstavila, ako sa objaví v jeho dome. Určite by povedal niečo ako: „Vedel som, že to nevydržíš. Nemohla by si byť dlho bezo mňa."

Celú sobotu, kým Blair spala, dúfala, že ju Kane navštívi.

Neprišiel.

V nedeľu ráno si obliekla sukňu zo zeleného menčestru, tmavozelenú blúzku z plisovaného hodvábu a sivé sako. Zišla dolu, aby sa spolu s rodinou zúčastnila na bohoslužbách.

Keď už v kostole všetci sedeli a začalo sa spievať, ľudia stíchli.

„Posuň sa," ozval sa zrazu Kane a tlačil sa k Houston.

Ohromená sa posunula, aby si mohol sadnúť. Počas omše sa celý čas unudene díval na reverenda Thomasa. V okamihu ako omša skončila, chytil Houston za ruku. „Chcem s tebou hovoriť."

Takmer ju z kostola vyvliekol. Nevšímal si ľudí, ktorí sa s nimi snažili pozhovárať, vysadil ju na svoj starý voz, chytil opraty, cmukol na štyri kone a vyrazil tak rýchlo, že si musela pridržať klobúk.

„Takže," začal keď konečne zastali na južnom konci mesta pod bavlníkmi neďaleko nádrže na vodu. „Čo si robila s Marcom Fentonom?"

Bolo celkom jedno, ako si Houston Kaňa pamätala, pretože momentálne jej pripadal ešte väčší.

„Poznám Marca celý svoj život," povedala chladne. „A môžem sa stretávať s kým chcem. Okrem iného, bola s nami moja matka."

„Myslíš, že to neviem? Aspoň tvoja matka má štipku rozumu."

„Netuším, o čom hovoríte," Začala sa pohrávať so slnečníkom.

„Čo si robila s Marcom Fentonom?" Naklonil sa k nej, až v nej budil hrôzu.

Houston sa rozhodla, že mu povie pravdu. „Musela som sľúbiť nevlastnému otcovi, že sa na vás popýtam a pán Gates mi dohodol stretnutie s Marcom." Zadívala sa naňho." „A pravdepodobne sa stretnem aj so slečnou Laviniou LaRue."

„Viney?" opýtal sa a vylúdil úsmev. „Gates ti takto poradil? Klobúk dolu. Zaujímalo by ma prečo teda nikdy nezarobil poriadne peniaze? Ale počkať, čo ak sa na mňa niekoho spýtaš a on alebo ona ti povie, že stojím za deravý groš?"

„Potom budem musieť o našom sobáši pouvažovať ešte raz," povedala vážne.

Na jeho výbuch hnevu, ktorý nasledoval, nebola pripravená.

„Máme sa o týždeň brať a ty napriek tomu hovoríš, že to môžeš kedykoľvek odvolať?! Len preto, že ti niekto povie, že sa mu nepáči strih mojej košele? Poviem ti niečo, slečna Chandlerová: spýtaj sa ktoréhokoľvek chlapa, s ktorým som kedy obchodoval, ktorejkoľvek ženskej, s ktorou som sa kedy vyspal a ak sú to čestní ľudia, povedia ti, že som nikdy nikoho neošmekol."

Vystúpil z koča, podišiel k najbližšiemu stromu a zadíval sa na obzor.

„Doboha, Edan mi hovoril, že s dámou ako ty budú len problémy. Povedal mi: ‚Kane, vezmi si farmársku dcéru, odsťahuj sa na vidiek a chovaj kone.' Povedal mi, aby som sa nezaplietol so žiadnou dámou."

Houston sa podarilo vyliezť z voza. „Nechcela som vás tak rozčúliť," povedala ticho.

„Rozčúliť?" zareval jej do tváre. „Nemám pokoja, odkedy som ťa stretol. Som boháč, nevyzerám zle, ponúkam ti manželstvo a ty ma hodíš cez palubu. Nič o tebe neviem, potom sa dozviem, že si tvoja sestra ide brať chlapa, do ktorého si ty celá pobláznená. Ale aj tak si ma nechceš vziať. Potom možno aj áno. Potom zase nie.

Celé dni si v mojom dome, každému okolo rozkazuješ mňa nevynímajúc a potom sa správaš, akoby sme mali všetci osýpky a k domu sa ani nepriblížiš. Ráno sa zobudím a ty sa na mňa dívaš, akoby si hladovala a keď sa ťa dotknem, rozbiješ mi na hlave džbán a kričíš na mňa, že sa mám k tebe správať úctivo. Keď sa ťa dotknem druhýkrát, stiahneš ma na zem, nechýba veľa a roztrháš na mne oblečenie. Ale ja ťa rešpektujem a ostaneš prekliatou pannou, presne tak, ako si želáš. A čo mám za to? Potom sa zase vypytuješ, či nechcem späť svoj prsteň a už sme zasa pri ‚možno si vás nevezmem'."

„Dnes ráno prišla ku mne tvoja matka, povedala mi aký oblek si mám obliecť do kostola," pozrel sa na ňu vyčítavo, „a pozvala ma na nedeľný obed."

Dohovoril a zadíval sa na ňu. „Takže som teraz tu, celý vyobliekaný a ty mi zase hovoríš, že sa za mňa možno ani nevydáš a že to vlastne celé závisí od toho, čo ti o mne povedia ľudia. Houston, už stačilo. Hneď teraz mi povieš či áno, alebo nie a dodržíš to. Keď povieš áno a v svadobný deň nie, Houston, drž ma, ale dotiahnem ťa tam za vlasy. Takže, aká bude tvoja odpoveď?"

„Áno," povedala ticho a radosť, ktorá v nej v tom okamihu vytryskla bola obrovská.

„A čo ak ti niekto povie, že nestojím ani za deravý groš? Alebo že som niekoho zabil?" opýtal sa s istou dávkou nepriateľstva.

„Aj tak sa za vás vydám."

Odvrátil sa. „Máš z toho takú hrôzu? Ja viem, že si si mala brať Westfielda a je pravda, že ja som sa počas dvorenia nesprával celkom ako džentlmen, ale zatiaľ sme dodržali, čo sme si dojednali. Na verejnosti si vždy vzbudzovala dojem, že ti neprekáža vydať sa za mňa."

Houston sa tak uľavilo, že ho neznechutila, až sa roztriasla. Takže nestrávi život háčkovaním, ale po boku muža, ktorý bol celkom iný ako všetci ostatní.

Postavila sa pred neho. „Po nedeľňajšom obede ide väčšina mladých do Fentonovho parku, aby sa poprechádzali, pozhovárali a strávili spolu nejaký čas. Nešli by ste so mnou?"

„Musím ešte...," začal, ale zarazil sa. „Ak aj po obede u vás doma budeš ešte chcieť so mnou chvíľu predsa len ostať, tak pôjdem rád."

Vkĺzla mu rukou pod pazuchu. „Tak ma pozorujte, nerozprávajte s plnými ústami, nekričte na nikoho a predovšetkým, nekľajte."

„Ešte si na niečo zabudla?" spýtal sa štipľavo.

„Skúste predstierať, že kúpa Vanderbildovej budovy záleží od toho, ako dopadne tento obed. Možno to pomôže."

Kane vyzeral ohromený. „To mi pripomenulo, že musím..." Pozrel sa na ňu. „A vieš čo, asi radšej naozaj strávim popoludnie v parku. Už si nepamätám, kedy som mal naposledy voľný deň."

Zdalo sa, že Kane sa na nedeľnom obede ohromne bavil. Opál mu neustále lichotila, Duncan sa s ním radil o obchodných záležitostiach a Houston ich pozorovala. Čakali obludu a namiesto nej tu bol príjemný muž.

Blair bola po celý čas ticho a Houston sa tešila, že sa tí dvaja konečne stretli a že Blair videla, že Kane je štedrý človek. Dokonca ponúkol pánovi Gatesovi, aby spolu kúpili nejaký pozemok za, ako sa Houston správne domnievala, dohodnutú cenu.

Keď odchádzali, Kane povedal: „Tvoja sestra sa ti vôbec nepodobá."

Houston sa ho opýtala, ako to myslí, ale nevysvetlil jej to. V parku ho zoznámila s ďalšími zasnúbenými pármi. Konečne sa aspoň raz uvoľnil a nemyslel iba na kopu roboty, ktorá ho čakala. Keď jedna zo žien spomenula nehodu s jedlom na Houstoniných šatách, Kane stuhol. Ale keď potom vzdychala nad tým, aké romantické bolo, keď odniesol Houston v náručí rovno do koča, Kane ostentatívne vyhlásil, že neurobil predsa nič výnimočné.

Na druhom konci parku bol malý obchodík so zmrzlinou. Vždy v nedeľu ho na niekoľko hodín otvorili a Kane každého pohostil zmrzlinou a sladkým nápojom.

Na sklonku dňa sa Houston vracala domov s plamienkami v očiach. Netušila, že by jej nastávajúci mohol byť niekedy taký očarujúci.

„Vždy som si myslel, že takéto veci sú len strata času, ale je to príjemné. Myslíš, že som bol slušný? Nesprával som sa ako keby som práve vyšiel zo stajne?"

„Ani náhodou."

„Vieš jazdiť?"

„Áno," povedala s nádejou v hlase.

„Ráno ťa vyzdvihnem a pôjdeme si zajazdiť. Čo ty na to?"

„Veľmi rada."

Bez ďalších slov sa Kane otočil a s rukami vo vreckách, pískajúc, odišiel z Chandlerovského sídla.

KAPITOLA 11

Kane sa objavil v pondelok ráno o piatej. Všetci ešte spali. Houston počula na prízemí šramot a vedela, že to môže byť len jediná osoba. Obliekla sa do jazdeckého kostýmu tak rýchlo, ako ešte nikdy.

„To ti trvalo,*' poznamenal Kane a viedol ju ku koňom, ktoré už boli osedlané a po bokoch im viseli napchaté sedlové vaky.

„Jedlo." To bolo všetko, čo povedal a vysadol.

O pár hodín neskôr, keď išla za Kanom po horskom chodníku, napadlo ju, že ju zachránilo iba to, že keď povedala, že vie jazdiť, hovorila naozaj pravdu.

Išli na západ, popri Taggertových pozemkoch k úpätiu Skalnatých vrchov, ktoré tvorili jeden z ochranných valov mestečka Chandler. Prešli rovnou krajinou, ktorú len kde-tu pokrývali trsy vysokej trávy až dorazili ku kopcom porasteným píniami.

Stúpali čoraz vyššie a vyššie, až narazili na kosodrevinu a skalnaté útvary. Preplietali sa na koňoch pomedzi smreky a zastali na mieste, kde bol úchvatný výhľad na celý, v diaľke sa črtajúci Chandler.

„Ako ste objavili takéto miesto?" zašepkala.

„Keď si sa ty hrávala, jazdila na bicykli a popíjala s ostatnými deťmi čaj, ja som chodil sem." Keď odsedlával kone, kývol hlavou smerom k strmému zrázu nad nimi. „Mám tam zrub, ale je to ťažký výstup. Nič pre dámy."

Začal z vakov vyťahovať jedlo a Houston zatiaľ zosadla z koňa.

Sedeli na zemi, jedli a zhovárali sa.

„Ako ste vlastne prišli k toľkým peniazom?" opýtala sa ho.

„Keď ma Fenton vykopol, šiel som do Kalifornie. Pam mi stihla dať päťsto dolárov a ja som ich použil na kúpu vyčerpanej zlatej bane. Podarilo sa mi vydolovať z nej zlato za pár tisíc dolárov a tie som zase použil na kúpu pozemku v San Franciscu. Dva dni nato, ako som pozemok kúpil, predal som ho za raz takú cenu. Prikúpil som ďalšie pozemky, predal, kúpil som továreň na klince, predal, kúpil som malú železnicu, predal... Tak nejako."

„Vedeli ste, že Pamela Fentonová práve ovdovela?" spýtala sa Houston zdanlivo bez záujmu. „Kedy?"

„Myslím, že jej manžel zomrel len pred pár mesiacmi." Kane sa na niekoľko minút zahľadel na Houston, akoby ju videl prvýkrát. „Zvláštne, ako sa veci dejú, však?" „Čo tým myslíte?"

„Keby som ťa nepozval do môjho domu, tvoja sestra by nešla von s Westfieldom a teraz by si sa zaňho vydávala."

Nadýchla sa. „A keby ste vedeli, že Pamela je slobodná, nepozvali by ste ma do svojho domu. Pán Taggert, môžete kedykoľvek zrušiť naše zasnúbenie. Ak by ste radšej..."

„Zase s tým začínaš?" povedal a vstal. „Nemôžeš hovoriť už aj o niečom inom?"

Houston zaplavila úľava. „Myslela som len, že by ste možno..."

Kane sa obrátil, schytil ju a pritisol k sebe. „Prekliata ženská, mohla by si už konečne sklapnúť," povedal a pobozkal ju. Houston poslúchla.

V utorok skoro ráno Willy oznámil Houston, že slečna Lavinia LaRue sa s ňou stretne pri hudobnom pavilóne vo Fentonovom parku presne o deviatej.

Keď tam Houston dorazila, čakala ju ordinárne oblečená nízka, tmavá žena s obrovským poprsím. Ktovie koľko z toho je vypchávka, pomyslela si Houston.

„Dobré ráno, pani LaRue. Je od vás milé, že sa so mnou stretávate takto skoro."

„Pre mňa je už neskoro, ešte som nespala. Takže vy ste tá, ktorú si ide Kane brať. Povedala som mu, že by si mohol dovoliť dámu, keby chcel."

Houston jej venovala mrazivý pohľad.

„Ó, pardon," povedala Lavinia. „Predsa ste nečakali, že vás vyobjímam? Nakoniec, beriete mi zdroj príjmov."

„To je všetko, čo pre vás pán Taggert znamená?"

„Je to dobrý milenec, ak vás to zaujíma, ale pravdupovediac, ide z neho strach. Nikdy neviem, čo odo mňa chce. Raz to vyzerá tak, že ma už neznesie ani minútu a o chvíľku sa ma nemôže nabažiť."

Houston vedela, že sa s ním sama cíti presne tak isto, ale nepovedala na to nič.

„Prečo ste sa so mnou chceli stretnúť?"

„Myslela som, že by ste mi o ňom mohli niečo povedať. Poznám ho naozaj len chvíľu."

„Akože, aký je v posteli a tak?"

„Nie! To určite nie." Nepáčila sa jej predstava Kaňa s inou ženou. „Skôr aký je to človek. Čo by ste mi o ňom povedali?"

Lavinia o kúsok ustúpila a obrátila sa chrbtom k Houston. „Viete, raz som si o ňom niečo pomyslela, ale teraz sa mi to zdá smiešne."

„A čo to bolo?"

„Väčšinou vyzerá, že mu je všetko jedno, ale raz videl z okna toho svojho priateľa Edana, ako kráča po ulici bok po boku s nejakou ženou. Vtedy sa ma opýtal, či ho mám rada. Teda, či mám rada jeho, Kaňa. Ale nepočkal ani na odpoveď a odišiel. Vtedy mi však napadlo, že toho muža nikdy nikto skutočne neľúbil. Ale isteže to nie je pravda, chlap s toľkými peniazmi musí byť obsypaný zamilovanými ženami."

„Vy ho ľúbite? Myslím, nie jeho peniaze, ale jeho samého. Keby nemal peniaze...."

„Keby bol bez peňazí, ani by som sa k nemu nepriblížila. Povedala som vám už, že mám z neho strach."

Houston vytiahla z malého notesa šek. „Prezident banky má inštrukcie, aby vám vyplatil peniaze, len ak uvidí, že máte kúpený lístok na vlak do iného štátu."

Lavinia vzala šek. „Beriem ho len preto, že už dávno chcem z tohto zapadákova odísť. Nekúpili by ste si ma, keby som tak veľmi nechcela odísť preč."

„Iste. Ešte raz vám ďakujem, slečna LaRue."

V pondelok popoludní, práve keď už toho Houston začínala mať dosť, zastavila sa u nich Leora Vaughnová so snúbencom Jimom Michaelsonom. Prišli na tandemovom bicykli a pýtali sa, či by Houston vedela presvedčiť Kaňa, aby si vyšiel s nimi.

Houston sa prezliekla do Blairiných tureckých nohavíc a na riadidlách sa odviezla až ku Kanovmu domu.

„Spýtam sa ho," povedala Houston opatrne.

„Myslíš, že by mu prekážalo, keby sme počkali dnu?" opýtala sa Leora a zvedavo sliedila po vchodových dverách.

„Myslím, že by mal radosť."

Houston nikdy dopredu nevedela, ako ju Kane privíta, ale teraz sa zdalo, že sa malému rozptýleniu potešil. Pri pohľade na bicykel síce chvíľu váhal, nikdy totiž na niečom takom nesedel, ale o pár minút to zvládol, až nakoniec vyzýval ostatných mužov v parku na preteky.

Na sklonku popoludnia vrátili požičané bicykle a Kane tvrdil, že si kúpi továreň na výrobu bicyklov. „Možno z toho nebudú žiadne peniaze, ale niekedy rád zariskujem," povedal. „Napríklad, nedávno som kúpil akcie továrne, ktorá vyrába nejaký nápoj, volajú ho Coca-Cola. Pravdepodobne tam o všetko prídem." Mykol plecom. „Nedá sa stále vyhrávať."

Večer išli na karamel k Sarah Oakleyovej.

Kane tam bol najstarší, ale všetky preňho nové hry a zábavky si zjavne užíval najviac zo všetkých. Stále vyzeral mierne šokovaný z toho, že ho títo mladí ľudia z dobrej spoločnosti medzi seba prijímali.

A nebolo to preto, že by sa jednoducho hneď stal členom novej spoločnosti. Bol priamočiary, netoleroval názory, s ktorými sám nesúhlasil a bol agresívny. Jimovi Michaelsonovi povedal, že je blázon, keď je spokojný s tým, že bude viesť obchod po svojom otcovi. Radil mu, že by ho mal rozšíriť a keď už trvá na tom, že chce ostať v Chandleri, nech vraj dotiahne nejaký biznis z Denveru. Sarah Oakleyovej zase povedal, že by sa mala pozhovárať s Houston, aby jej pomohla s nákupom šiat, pretože tie, čo nosí nie sú bohvieako pekné. Podarilo sa mu dostať karamelku na záves slečny Oakleyovej, ale na druhý deň jej poslal päťdesiat yardov hodvábneho zamatu z Denveru. Pokrivil koleso na prenajatom bicykli a potom dvadsať minút kričal na majiteľa požičovne, že ponúka nekvalitný tovar. Cordelii Farrellowej povedal, že by si mala vybrať lepšieho muža ako je John Silverman, pretože jediné, o čo Johnovi ide, je nájsť si niekoho k svojim trom osirelým deťom.

Houston sa modlila, aby sa otvorila podlaha a zhltla ju. Vtedy začula, ako Kane pozýva všetkých k nemu domov v stredu na večeru. „Nemám na prízemí žiaden nábytok, takže to môžeme urobiť tak, ako to pre mňa minule urobila Houston - koberec, vankúše, sviečky a tak."

Keď sa ženy začali chichotať nad neveriacim a trpiteľským výrazom na Houstoninej červenej tvári, Kane sa opýtal: „Ušlo mi niečo?"

A Houston čoskoro pochopila, že čokoľvek, čo súviselo s Kanom, znamenalo hádku. On tomu hovoril „debata", ale bol to skôr slovný wrestling. V utorok večer ho poprosila, aby podpísal niekoľko prázdnych kariet, hneď vedľa jej podpisu. Chcela ich vložiť do malých škatuliek s výslužkou zo svadby.

„No určite!" znela odpoveď. „Nepodpíšem nejaký prázdny papier. Niekto naň môže potom napísať, čo len chce."

„Je to tradícia," povedala Houston. „Všetci dávajú do škatúľ s koláčmi podpísané karty."

„Môžu sa najesť koláčov na svadbe. Nepotrebujú ešte aj výslužku. Aj tak sa im rozpustia, kým prídu domov."

„Sú na zapisovanie snov, prianí, na..."

„Ty chceš, aby som podpísal prázdnu kartu kvôli takej somarine?"

Houston tento súboj prehrala, ale podarilo sa jej vyhrať, keď sa ho snažila presvedčiť, aby si na hostinu najali sluhov, ktorí by pomáhali dámam vystupovať z kočov a aby Kanovu malú obývačku premenili na toaletnú miestnosť.

„S koľkými ľuďmi vlastne vôbec rátaš?"

Pozrela sa na zoznam. „Najmenej päťstodvadsať. Väčšina Leandrových príbuzných pricestuje z Východu. Chceli by ste pozvať ešte niekoho iného okrem strýkov a bratancov Taggertovcov?"

„Koho?!"

Zasa sa do seba pustili a Houston sa opäť podarilo vyhrať. Kane povedal, že sa nikdy so svojimi príbuznými nestretol a že po tom ani netúži. Houston, ktorá mu nemohla povedať, že pozná Jean, pretože by sa určite opýtal, ako sa spoznali, povedala, že ich pozýva bez ohľadu na to, či sa poznajú alebo nie. Z nejakého dôvodu ich tam Kane nechcel mať a po pár minútach hádky z neho vyliezlo, že sa tam určite ukážu v baníckom mundúre.

Houston ho nazvala snobom. Pomyslela si, že radšej umrie, akoby mu mala povedať, že už im všetkým dala ušiť šaty. Na jeho náklady, samozrejme.

Kým stihol Kane niečo namietnuť, do izby vošla Opál, zaželala im pekný večer a sadla si k vyšívaniu.

Kane sa v nádeji obrátil na Opál, ale tá len povedala: „No, tak to im asi bude treba kúpiť nové šaty, nie?"

Kane napokon odišiel absolútne pokojný a Houston sa zasa cítila, akoby práve prežila víchricu na mori. V hale ju pobozkal a povedal, že sa uvidia zajtra.

„To naozaj budeme vždy všetko riešiť len hádkou?" opýtala a sťažka sa spustila na pohovku vedľa svojej matky.

„Obávam sa, že áno," povedala Opál povzbudivo. „Choď si dať dlhý, horúci kúpeľ."

„Potrebovala by som taký trojdňový," povedala Houston a niečo si šomrajúc odišla.

Kane stál pred vysokými oknami v pracovni, s cigarou medzi zubami.

„Budeš pracovať, alebo snívať?" opýtal sa ho Edan.

Kane sa ani neunúval obrátiť. „Všetko sú to len decká," povedal.

„Kto?"

„Houston so všetkými svojimi kamarátmi. Nikdy nevyrástli, nikdy sa nemuseli obávať, či zoženú ďalšie jedlo. Houston a jej priatelia si myslia, že jedlo pochádza z kuchyne, šaty zo skrine a peniaze z banky.

„Nie som si celkom istý, že máš pravdu. Myslím, že Houston je rozumná, a že po tom, čo jej urobil Westfield aj dozrela. Také veci pre ženu veľa znamenajú."

Kane sa otočil tvárou k svojmu priateľovi. „Vynahradila si to celkom dobre," povedal a urobil gesto, ktorým zahŕňal celý svoj dom.

„Netvrdil by som, že jej ide len o tvoje peniaze," povedal zamyslene Edan.

Kane odfrkol. „Nie, chce ma pre to, že veľmi elegantne držím čajovú šálku. Chcem, aby si si na ňu posvietil."

„Máš na mysli, aby som ju sledoval?"

„Je zasnúbená s mužom, ktorý má peniaze. Bol by som veľmi nerád, keby ju, napríklad, uniesli."

Edan spýtavo zodvihol obočie. „O to ti ide? Chceš jej zabrániť, aby sa stretávala s Fentonovcami?"

„Každú stredu trávi takmer celý deň v kostole a ja chcem vedieť, čo tam robí."

„Takže ťa trápi pekný reverend Thomas?"

„To si píš, že ma nikto netrápi!" vykríkol Kane. „Len rob, ako ti vravím a nespusti ju z očí."

Edan vstal s výrazom odporu na tvári. „Zaujímalo by ma, či má Houston potuchy o tom, do čoho sa to vlastne hrnie."

Kane sa obrátil späť k oknu. „Žena dokáže kvôli peniazom urobiť veľa."

Edan na to už nič nepovedal a odišiel.

Houston poobliekaná vo vypchatých šatách Sadie, v ktorých jej bolo veľmi teplo, s ľahkosťou ovládala kone a opäť sa vydala na cestu do bane Malá Pamela. Dohodla sa s reverendom Thomasom, že bude v poriadku, keď Jean povie o prípravách na svadbu. Houston si myslela, že keďže Jean nevie kto je Sadie, je v bezpečí, ale nedávno jej reverend Thomas povedal, že jej tajomstvo už dávno tajomstvom nie je.

Teraz mala Houston takmer neprekonateľnú túžbu porozprávať sa s Jean. Vždy na ňu pôsobila ako tichá a rozumná žena a aj keď Kaňa nikdy nestretla, bola predsa len

jeho sesternicou.

Houston sa bez problémov dostala cez stráženú bránu a vydala sa rovno do Taggertovho domu.

Jean ju už čakala. „Bez problémov?" Zastala a zadívala sa na Houston. „Som taká rada, že to už vieš," povedala

potichu.

„Poďme rozdať potraviny a potom sa pozhovárame," povedala Houston.

O pár hodín boli späť v Jeaninom malom domčeku. Houston vytiahla z vrecka balíček čaju. „Pre teba," povedala.

Kým Jean pripravovala čaj boli ticho. Až keď už obe sedeli, Jean prehovorila: „Takže teraz budeme príbuzné."

Houston držala v rukách oškretý džbánik. „O päť dní. Prídeš, však?"

„Isto. Vytiahnem z truhlice svoje popoluškovské šaty

a prídem na sklenom koči."

„Tým sa nemusíš trápiť. Všetko potrebné som zariadila. Jacob Fenton dal povolenie, že ktorýkoľvek z Taggertovcov môže prísť a odísť ako sa mu zachce. Moja krajčírka čaká na príkazy a pán Bagly, pánsky krajčír, už nejaké aj dostal. Musíš len so sebou priviesť svojho otca, Rafá a lana."

„To je všetko?" pýtala sa Jean s úsmevom. „S otcom nebude problém. Ale Rafe... To bude ťažšie. A, bohužiaľ, laň je presne ako jeho strýko."

Houston sa pozrela na šálku a vzdychla. „Budem hádať. Po prvé, nemáš ani potuchy či sa Rafovi bude páčiť predstava, že má ísť na nejakú svadbu, pretože je celkom nevyspytateľný. Mohol by sa smiať a tešiť sa z toho, ale mohol by aj kričať a celkom odmietnuť."

Jean na ňu chvíľu hľadela. „Nehovor mi, že Kane *je pravý* Taggert."

Houston vstala, prešla k jedinému oknu v dome a dlho sa dívala niekam do diaľky.

„Prečo sa zaňho vydávaš?" opýtala sa jej Jean. „Neviem," odpovedala a opäť sa odmlčala. „S Leandrom sme boli dokonalý pár," povedala po chvíli ticho, takmer zasnene. „Po všetky tie roky, čo sme boli zasnúbení, v podstate odkedy sme boli deti, ani jeden-jediný raz sme nemali nezhody. Boli... medzi nami isté problémy, keď sme vyrástli," spomenula si na Leeho hnev, keď sa s ním odmietla milovať, „ale takmer vždy sme sa dohodli. Keď som chcela zelené závesy, Leander chcel zelené závesy. Medzi nami bola takmer vždy dokonalá harmónia."

Pozrela sa na Jean. „A potom som stretla pána Taggerta. Myslím, že sme ešte ani raz nemali harmonickú konverzáciu. Prichytila som sa pri tom, že naňho kričím, akoby som bola dajaká harpya. V ten deň, ako som súhlasila, že sa zaňho vydám, som mu na hlave rozbila džbán na vodu. V sekunde z neho zúrim, v ďalšej by som ho najradšej objala a chránila, a v nasledujúcej sa chcem rozplynúť v jeho objatí."

Sadla si s tvárou v dlaniach. „Som taká zmätená. Už sa v ničom nevyznám. Leandra som tak dlho ľúbila a bola som si svojou láskou k nemu taká istá, ale teraz viem, že keby som mala na výber, ostala by som pri Kanovi."

Zdvihla hlavu. „Ale prečo? Prečo by som mala chcieť žiť s mužom, ktorý ma privádza do zúrivosti, ktorý sa ku mne správa ako keby som bola pouličná ženská, ktorý za mnou behá ako satyr a potom ma odstrčí s tým, že ‚toho budeš mať ešte dosť, zlatko', akoby som ja bola tá, čo si to pýtala? Raz ma celkom ignoruje, druhý raz sa na mňa žiadostivo díva. Niekedy ma očarúva. Nemá ku mne úctu. Ráz so mnou hovorí, ako so zaostalým dieťaťom a hneď na to mi zverí obrovské množstvá peňazí a prácu pre desať ľudí."

Houston rýchlo vstala. „Myslím, že nie som normálna. Žiadna žena s kúskom rozumu, by sa do niečoho takého nepúšťala. Nie s otvorenými očami. Už som bola zaľúbená do muža tak, že som nevnímala jeho chyby. Ale Kaňa Taggerta vidím takého, aký v skutočnosti je: muž, ktorý je na jednej strane ohromne márnomyseľný a na druhej taký pokorný. Čokoľvek by si sa o ňom dozvedela je protiklad."

Zase si sťažka sadla. „*Som* šialená. Celkom. Skrz-naskrz."

„Si si istá?" opýtala sa Jean potichu.

„Ó, áno, som si istá, žiadna iná žena by nebola..."

„Nie, mám na mysli, či si si istá, že ho ľúbiš tak, že nevnímaš jeho chyby. Ja som si vždy myslela alebo dúfala, že keď ma niekto bude naozaj ľúbiť, bude vidieť moje zlé vlastnosti a bude ma ľúbiť aj s nimi. Nechcela by som muža, ktorý by si o mne myslel, že som bohyňa. Keby totiž zistil, akú mám strašnú povahu, už by ma nemiloval."

Houston sa zmätene dívala na Jean. „Ale ľúbiť niekoho znamená..."

„No? Čo teda znamená ľúbiť niekoho...?"

Houston vstala a znovu sa neprítomné zahľadela von oknom. „Chcieť byť stále s tým človekom. Chcieť s ním ostať v zdraví, aj v chorobe. Chcieť mu porodiť deti, milovať ho, aj keď urobí niečo, čo sa ti nepáči. Myslieť si, že je najlepší, najkrajší princ na celom svete, smiať sa, keď ti v priebehu jednej hodiny ublíži. Rozmýšľať, či sa mu bude páčiť, čo máš oblečené, či bude na teba pyšný a cítiť, ako sa celá roztápaš, keď ťa obdivuje."

Zarazila sa a pár minút bola ticho.

„Keď som s ním, žijem," zašepkala. „Zdá sa mi, že kým som ho stretla, akoby som nežila. Len som existovala, hýbala sa, jedla, poslúchala. S Kanom sa cítim silná. Cítim, že by som dokázala čokoľvek. Kane..."

„Áno? prerušila ju Jean ticho. „Aký je Kane?" „Kane Taggert je muž, ktorého ľúbim." Jean vybuchla do smiechu. „To je naozaj taká katastrofa, keď si zamilovaná do jedného z nás, Taggertovcov?"

„Milovať ho bude jednoduché, ale žiť s ním asi o niečo ťažšie."

„Nikdy sa ti nepodarí ani si len približne predstaviť, čo ťa čaká," povedala Jean a stále sa smiala. „Dáš si ešte čaj?"

„To je celá vaša rodina taká ako Kane?"

„Môj otec je skôr do rodiny svojej matky, čo ma teší, ale strýko Rafe a laň sú praví Taggertovci. Myslela som, že tento Kane... Keďže má peniaze..."

„To je asi ešte horšie. Kto je lanovým otcom? Nepamätám si, že by som ho stretla."

„Určite nie. Už roky robí v baniach, aj keď má len šestnásť. Vyzerá ako Rafe: je veľký, pekný, večne nahnevaný. Jeho otcom bol Rafov brat, Lyle. Zahynul pri explózii v bani ako dvadsaťštyriročný.

„A Kanov otec...?"

‚Frank bol najstarší z bratov. Zomrel pri nehode dlho predtým ako som sa narodila a hádam aj skôr ako sa narodil Kane."

„Je mi ťa ľúto," povedala Houston. „Musí to byť veľmi ťažké, starať sa o toľkých mužov."

„Pomáhajú mi dobročinné mladé dámy," usmiala sa Jean. „Čochvíľa sa zotmie. Mala by si už ísť."

„Prídeš mi, prosím, na svadbu? Bola by som veľmi rada, keby si tam bola a okrem iného ma konečne uvidíš aj v niečom čistejšom." Houston sa zaškerila a vycerila začiernené zuby.

^„Poviem ti pravdu, myslím, že sa budem cítiť lepšie v spoločnosti Sadie, ako vedľa princeznej lady Chandlerovej."

„Nehovor tak!" povedala Houston vážne. „Prosím."

„Dobre teda. Budem sa snažiť."

„A pôjdeš zajtra k mojej krajčírke? Potrebovala by na tie šaty čo najviac času. Tu je adresa."

Jean si vzala kartičku. „Budem sa tešiť. A skúsim všetko so strýkom Rafom a lanom. Ale sľúbiť ti to nemôžem."

„Viem presne o čom hovoríš." Impulzívne Jean objala. „Budem sa veľmi tešiť, keď ťa znovu uvidím."

Cestou späť do mesta si Houston vybavovala ich rozhovor. Bolo celkom logické, že bola do Kaňa zaľúbená a pri tej predstave sa musela zasmiať. Všetky tie roky s Leem... a nikdy ho neľúbila. Teraz to už vedela naisto.

Samozrejme, že by to nemohla nikomu povedať. Vyzerala by ako žena, ktorej lásku získať nie je žiaden problém. Ale nebolo to tak. Tým si bola istá. Kane Taggert bol mužom, ktorého ľúbila a vždy ho ľúbiť bude.

Pritiahla opraty, aby sa kone dali do cvalu. Ešte sa musí stihnúť umyť a preobliecť. A potom zariadiť... Malý šibalský úsmev jej pohrával na perách. Rozmýšľala o svojich plánoch na piatkový večer. Chcela, aby Leander pozval Kaňa a Edana do Leeho pánskeho klubu. Chcela by ho požiadať, aby jej požičal dom na rozlúčkový večierok s kamarátkami. Len malé tiché posedenie, také, ako mala Ellie keď sa vydávala.

Len keby vedela, ako má toho mocného muža, ktorého podobizeň práve videla na reklamnej tabuli na Coal Avenue presvedčiť, aby urobil to, čo chcela...

Houston bola taká zamestnaná spriadaním plánov, že poľavila vo svojej rutinnej ostražitosti. Za ňou, medzi kmeňmi stromov, ktoré poskytovali dostatočný tieň, cválal osamotený jazdec.

Edan ju so zamračenou tvárou sledoval po celú cestu až do mesta.

KAPITOLA 12

Keď *do* svadby ostávalo už len pár dní, Houston si uvedomila, že jej čas uniká pod rukami. Večera, ktorú vo svojom dome zorganizoval Kane, mala veľký úspech.

„Dnes som zrušila zasnúbenie s Johnom, pán Taggert," povedala Cordelia Farrellová ostýchavo.

„To sú skvelé správy," povedal Kane, zasmial sa, schytil ju za plecia a vtisol jej na pery srdečný bozk. Cordelia bola v rozpakoch, ale zároveň ju to potešilo. „Môžeš si vybrať niekoho oveľa lepšieho, ako toho starého chlapa."

„Ďakujem, pán Taggert."

Na chvíľku ostal Kane zarazený. „Prečo ma vlastne všetci volajú pán Taggert?"

„Pretože, pán Taggert," povedala Houston milo, „nikdy ste nikoho nepožiadali, aby vás volal Kane."

„Všetci ma môžete volať Kane," povedal potichu, ale díval sa len na Houston. Jeho oči nadobudli iný výraz. „Len ty nie, Houston. Oslovila si ma Kane len raz a vtedy sa mi to veľmi páčilo."

Houston vedela, že všetkým bolo jasné, čo mal na mysli. Od hanby jej v hrdle okamžite vyschlo.

Sarah Oakleyová doňho hodila vankúš.

Chytil ho a všetci so zatajeným dychom čakali. Nikto netušil, ako Kane teraz zareaguje.

„Niekedy nie ste veľký džentlmen... Kane," povedala Sarah opovážlivo.

Ale Kane sa len zazubil. „Džentlmen či nie, vidím, že ste si vzali k srdcu moju radu a kúpili ste si konečne pekné šaty. Dobre teda, aj ty ma môžeš volať Kane, Houston."

„V tomto momente mi oveľa viac vyhovuje ‚pán Taggert'," povedala urazene a všetci sa zasmiali.

Celý štvrtok sa robili svadobné prípravy a úpravy v Kanovom dome na pondelňajšiu svadbu. Kane a Edan sa zamkli v pracovni a ignorovali sťahovanie nábytku, dodávky, príchody a odchody vozov od takmer všetkých obchodníkov z Chandleru.

Piatok a sobota sa niesli viac-menej v podobnom duchu s tým, že Houston dookola vysvetľovala úlohu každého zúčastneného. Od mužov a žien, ktorí sa mali starať o prípravu a servírovanie jedál, cez mužov, ktorí mali na záhrade postaviť stoly až po tých, čo mali rozložiť obrovské stany, ktoré dala Houston vyrobiť a doviezť z Denveru. V nedeľu tridsaťosem ľudí nerobilo nič iné, len aranžovali kvety.

Jean Taggert poslala odkaz, že Rafe asi príde, ale laň sa stále vzpiera a pýtala sa či môže priniesť obloženú misu.

Práve keď Houston odkaz čítala, bola v kuchyni a na stole pred ňou boli dva obrovské kusy hovädzieho mäsa a stopäťdesiat kíl zemiakov, ktoré práve doniesli. A pod hovädzím boli obrovské tehly syra a tristo pomarančov a Houston sa len modlila, aby pomaranče neboli celkom naspodku.

Počas celého toho virvaru bola Houston Kanovi neskonalé vďačná, že jej zmizol z očí a nechal ju pracovať. Iba sa posťažoval, že zanedbal množstvo práce kvôli tomu jej celému cirkusu a že sa mu len ťažko podarí všetko dohnať.

Len raz jej dal zabrať. A to vtedy, keď jeho a Edana pozval Leander na večierok v pánskom klube.

„Na to teda vôbec nemám čas!" zahučal Kane. „Čo tí chlapi nikdy nepracujú? Ako je Boh nado mnou, po svadbe budem mať veľmi, ale veľmi málo času a so ženskou za pätami..." zarazil sa a pozrel sa na Houston. „No, možno som to nechcel povedať presne takto...". Houston sa naňho len mlčky dívala. „Dobre teda," povedal napokon so znechutením v hlase. „Ale nechápem, prečo vy, ženy, nemôžete mať malý čajový večierok u vás doma." Otočil sa na opätku a vrátil sa do pracovne.

„Prekliate ženské!" zamrmlal.

„Aké strašné prianie vyslovila Houston tentokrát?" opýtal sa Edan s náznakom úsmevu.

„Musíme stráviť večer vo Westfieldovom fajnovom klube. Musíme odísť o siedmej a nemáme sa vracať do polnoci. Kde sú staré dobré časy, keď ženy poslúchali a ctili si svojich manželov?"

„Už prvá žena neposlúchla prvého muža., Staré dobré časy' sú mýtom. Čo bude dnes večer robiť Houston?"

„Fajnový čajový večierok s priateľkami. Chcem, aby si ostal tu a sledoval ju."

„Čo?!"

Nechcem, aby tu všetky tie ženské boli len tak samy, bez dozoru. Houston síce najala sluhov, ale tí prídu až po svadbe. Dnes tu bude len kŕdeľ nechránených žien. Dala si všetko prichystať v jedálni a vieš, sú tam tie dvere prikryté látkou, vieš, tie s tými kvetmi..."

„Ty chceš, aby som sa tam schoval a špehoval dámy počas ich čajového večierka?"

„Je to pre ich dobro a ja ťa neplatím zle za tú trochu práce..."

„Trochu práce..." vyprskol Edan.

O niekoľko hodín Houston stretla Edana a všimla si, že má na líci modrinu.

„Ako sa vám to stalo?" opýtala sa ho.

„Narazil som do múru," znela strohá odpoveď a Edan odkráčal.

O šiestej začali z domu odchádzať robotníci a o trištvrte na sedem už začali prichádzať Houstonine priateľky. Každá s krásne zabaleným darčekom.

Kane stále ešte šomrajúc na takú nespravodlivosť, že musí na niečí príkaz opustiť svoj vlastný dom, sa vyštveral do voza vedľa mĺkveho Edana a odišli.

V Taggertovom dome sa zišlo dokopy desať členiek Sesterstva a Blair. Všetky dary boli poukladané v jedálni na stolíku z osemnásteho storočia.

„Už sú všetci preč?" opýtala sa Tia. „Konečne," povedala Houston a zavrela dvojité dvere. „Tak, dajme sa do práce."

Edan sedel v šatni na nepohodlnej stoličke s plnou fľašou whisky v ruke. Poondiaty Kane! Opäť si uľavil a rozmýšľal, či by mu prešla vražda. Hociktorý sudca by ho určite pustil, keby zabil chlapa, ktorý ho donútil stráviť celý večer pozorovaním kŕdľa žien, ktoré popíjajú čaj.

Neprítomné si upil z whisky a cez hodváb v ráme, ktorý zakrýval vchod do šatníka pozoroval ženy v jedálni. Slečna Emily, pekná, subtílna staršia dáma zabúchala päsťou o stôl. „Tretie výročné stretnutie Sesterstva sa práve začína." Edan si priložil fľašu k ústam, ale nenapil sa. Slečna Emily pokračovala. „Najprv si od Houston vypočujeme správu o uhoľných baniach a táboroch."

Edan sa ani nepohol. Houston vstala a podala detailnú správu o nespravodlivostiach páchaných za múrmi baníckych táborov. Pred pár dňami ju sledoval až do tábora, takže vedel o jej malom nevinnom dobrodružstve s dodávaním zeleniny, ale teraz tu hovorila o štrajku a odboroch. Edan bol svedkom toho, ako zabili ľudí kvôli oveľa -nevinnejším slovám, aké teraz používala Houston.

Nina Westfieldová navrhla, že by mohli vydávať časopis, ktorý by tajne donášali manželkám baníkov.

Eďan postavil fľašu whisky na zem a naklonil sa dopredu. Spomínali Jacoba Fentona. Báli sa ho a rozmýšľali, čo by urobil keby vedel, že ženy nosia baníkom informácie.

„Môžem sa pozhovárať s Jean Taggertovou," povedala Houston. „Z nejakého ďôvodu sa Fenton všetkých Taggertovcov obáva. Dostali povolenie zúčastniť sa na svadbe."

„A Jean chodí do obchodov v Chandleri," dodala slečna Emily. „Viem, že tvoj Kane kedysi pracoval pre Fentona," pokračovala, „ale ide tam ešte o niečo iné. Myslela som, že by si mohla niečo vedieť."

„Nič," povedala Houston. „Kane je vo vytržení, len keď počuje Fentonovo meno a nemyslím, že Mare niečo tuší."

„On nie," povedala Leora Vaughnová. „Mare len utráca peniaze a je mu jedno odkiaľ sa berú."

„Porozprávam sa s Jean," zopakovala Houston. „Niekto tu rozdúchava príliš veľký oheň. Bola by som nerada, keby sa ktokoľvek popálil."

„Azda by som sa tiež dostala do tábora," dodala Blair. „Budem sa snažiť, aby som zistila, čo sa len dá."

„Čo by sme ešte mali prebrať?" opýtala sa slečna Emily.

Edan sa oprel o stoličku. „Sesterstvo", vydýchol. Tie ženy v čipkovaných šatách, s vyberanými spôsobmi tu rozprávali o vojne.

Zvyšok stretnutia sa hovorilo o rôznych zbierkach pre siroty a chorých, o všetkých tých veciach, ktoré by dámy *mali* robiť.

Keď sa porada skončila, Edan vzal do ruky fľašu whisky a konečne sa mu podarilo nadýchnuť.

„Občerstvenie?" opýtala sa Meredith Lechnerová so smiechom v hlase. Otvorila veľkú škatuľu v žltom papieri a vytiahla fľašu domáceho vína. „Moja matka ho posiela ako spomienku na časy, keď bola dievčaťom. Ockovi povieme, že nám vylúpili pivnicu."

Edan si už nemyslel, že by mohol prísť ešte ďalší šok, ale sánka mu spadla keď videl, ako každá zo žien dostala do ruky plnú fľašu vína a pohár na dlhej stopke.

„Na svadobnú noc!" zvolala slečna Emily s vysoko zdvihnutým pohárom. „Na všetky svadobné noci, bez ohľadu na to, či im predchádza svadba alebo nie."

Ženy so smiechom vyprázdnili poháre plné vína.

„Ja prvá!" zvolala Nina Westfieldová. „S mamou sme prešli celý Denver, aby sme ich našli. A dnes popoludní Lee takmer tú škatuľu otvoril."

Houston otvorila modrý balík a vytiahla priesvitné čierne prádlo olemované trojcentimetrovou čiernou stuhou.

Edan vedel, že je to ženské spodné prádlo, ale myslel si, že dámy také nenosia.

Neveriacimi očami sledoval, ako ženy vypili všetko víno vo fľašiach a otvárali dary, ktoré sprevádzali nespútanými komentármi a smiechom. Medzi nimi boli aj dva páry červených topánok na opätkoch, ďalšie priesvitné prádlo a nejaké obrázky, ktoré si podávali z ruky do ruky a išli sa pri nich popučiť od smiechu. Posunuli stoličky a začali tancovať po izbe.

Slečna Emily si sadla za klavír, ktorý si Edan predtým vôbec nevšimol a začala doň trieskať.

Edanova sánka už nemohla klesnúť nižšie keď sledoval, ako ženy zdvihli sukne a vykopávali nohami.

„To je kankán," zakričala Nina lapajúc po dychu. „S mamou sme sa na chvíľku stratili ockovi a Leemu, keď sme boli v Paríži. Videli sme, ako ho tam tancujú.

„Skúsime to?" navrhla Houston a o minútku už deväť žien vyhadzovalo nohy a sukne nad hlavy na melódiu, ktorú hrala slečna Emily.

„Pauza!" zakričala Sarah Oakleyová. „Priniesla som poéziu."

Keď bol Edan chlapcom, delili sa s kamarátom o knižku, z ktorej škrobená slečna Oakleyová práve čítala. *Fanny Hill.*

Ženy sa chichotali a smiali a každú chvíľu plieskali Houston a Blair po chrbte.

Keď Sarah dočítala, Houston vstala. „Teraz, moje drahé, milé priateľky, mám hore neodolateľný kúsok. Poďte, prosím, za mnou."

Ubehlo zopár minút, kým sa bol Edan schopný pohnúť. Tak takto vyzerajú čajové večierky, pomyslel si dokonale otrasený. Čo sa bude, preboha, diať hore? Čo by mohlo byť horšie než to, čo práve predviedli? Vedel, že musí za každú cenu zistiť, čo chystajú.

Ako najrýchlejšie vedel, vyšiel z domu, obišiel ho a zbadal svetlo v severovýchodnom krídle. Nedbal na tŕne a začal sa škriabať cez ružové kre.

Ale to všetko, čo sa udialo predtým ho nepripravilo na to, čo videl, keď vyliezol hore. Izba bola celkom ponorená do tmy, okrem jedného veľkého svietnika, ktorý stál za priesvitnou hodvábnou stenou. Medzi stenou a svetlom stál veľmi sporo odetý muž a telo staval do pozícií, v ktorých mohli diváčky obdivovať jeho svalstvo.

„Už stačilo," povedala slečna Emily a s Ninou, ktorá bola na druhej strane, odsunuli priesvitný paraván.

Silák sa na chvíľu zarazil, ale keď mu už podnapité ženy začali tlieskať a povzbudzovať ho, dal sa do pózovania s novým elánom.

„S mojim Kanom sa ani nedá porovnať," vykríkla Houston.

„Podám si ho," zakričal späť silák. „Zložím hocikoho."

„Kaňa nie," pokračovala Houston tvrdohlavo a muž na sebe popracoval ešte trochu viac, ukazujúc vyduté bicepsy.

Edan sa zošmykol po ružových vetvách až na zem. Kane chcel, aby dámy v jeho dome v prípade potreby ochránil. Ale kto ochráni toho úbohého muža pred nimi?

V sobotu ráno Kane tresol dverami do svojej pracovne už piatykrát. „Musí byť Houston chorá práve teraz?" zavrčal a posadil sa. „Ale nebude to tým, že sa tak obáva svadby, že nie?" opýtal sa Edana.

„Skôr to bude niečo, čo zjedla... alebo vypila," odvetil Edan. „Počul som, že niekoľko iných žien v Chandleri je zhodou okolností takisto .indisponovaných'."

Kane nezdvihol zrak od papierov. „Asi len oddychujú pred zajtrajškom."

„A čo ty?" opýtal sa Edan. „Si nervózny?"

„Vôbec. Veď o nič nejde. Ľudia to robia každý deň." Edan sa naklonil, vzal Kanovi z rúk papier, na ktorý sa práve díval a obrátil mu ho hlavou hore.

„Ďakujem," zabručal Kane.

KAPITOLA 13

V deň svadby bolo krásne počasie, vyzeralo to, akoby si ho na túto výnimočnú príležitosť objednali. Opál zobudila celú domácnosť o piatej ráno a začala s balením oboch svadobných šiat a závojov.

Houston počula mamu na prízemí, ale ešte chvíľu ostala ležať. V noci sa veľmi dobre nevyspala. Stále sa prehadzovala a obracala. Jej myseľ bola príliš zamestnaná myšlienkami na nadchádzajúci deň. Myslela na Kaňa a modlila sa, aby sa ju v priebehu rokov, ktoré prídu, naučil milovať.

Keď ju Opál prišla zobudiť, bola už celkom pripravená na deň, ktorý práve začínal.

O desiatej už boli všetky tri pripravené odobrať sa do Taggertovho domu. Viezli sa v Houstoninom koči a za nimi v požičanom voze s dnom pokrytým mušelínom išiel Willie a viezol starostlivo ukryté svadobné šaty.

Pred domom na ne čakalo tucet mladých žien. Všetky boli členkami Sesterstva.

„Stoly sú prichystané," povedala Tia.

„Aj stany," dodala Sarah.

„A pani Murchisonová varí už od štvrtej," dodala Anne Seaburyová a vzala jeden koniec ešte zabalených svadobných šiat.

„A kvety?" zaujímala sa Houston. „Sú všetky na mieste podľa môjho nákresu?"

„Myslím, že áno," povedala jedna zo žien.

Slečna Emily vyšla dopredu. „Houston mala by si sa asi na ne pozrieť sama. Niekto sa postará o to, aby tvoj manžel ostal v pracovni a môžeš sa prejsť po dome."

„Manžel," zašepkala Houston a Nina utekala, aby zadržala Kaňa ako väzňa vo vlastnej pracovni. Všetci sa snažili, aby neuvidel nevestu pred obradom.

Keď ju uistili, že je vzduch čistý, vybrala sa na obhliadku domu. Nechala matku a Blair za sebou a prechádzala každou miestnosťou na prízemí. Po prvýkrát v skutočnosti videla všetky dekorácie, ktoré vymyslela.

V malej obývačke boli tri dlhé stoly s darmi pre obe nevesty, ktoré prichádzali z celých Štátov. Kane k tomu povedal len toľko, že vo svete peňazí, v New Yorku, nemal ani jedného ozajstného priateľa, ale ak tie dary majú niečo dokazovať, tak to, že ho už považujú za jedného z nich.

Bol medzi nimi vykladaný taliansky stolík od Vanderbilda, striebro od Goulda, zlato od Rockefellera. Keď začali dary prichádzať, Kane poznamenal, že by mali veru pekne posielať čo sa dá, lebo on si je istý, že keď sa budú vydávať a ženiť ich decká, určite na daroch pre ne šetriť nebude.

Ostatné dary boli od Leandrových príbuzných a ľudia z Chandleru sa veľmi posnažili a prišli s takými dômyselnými darmi pre dvojičky, že až. Bola tam metla s dvoma koncami, dva sudy popcornu, dve knihy, dva baly látok. Našli sa tam dvojmo škatuľky krajčírskych špendlíkov, či navlas rovnaké dubové stoličky z obchodu Masons.

V izbách stáli v kvetináčoch vysoké palmy umiestnené pred zrkadlami a z rámu nad kozubom splývali červené ruže a fialové sirôtky.

Houston prešla do veľkej obývačky. Tu sa mali stretnúť blízki priatelia a príbuzní pred obradom a aj po ňom.

Pozdĺž dverí a pod stropom sa ťahal jemný popínavý divý vinič. Meter za metrom ovenčoval miestnosť, obtáčal kozub a plazil sa až k oknám.

Pred každým oknom stáli v kvetináčoch paprade a robili tak prirodzený závoj slnku, ktoré na podlahe nechávalo len zúbkaté tiene. Múry kozuba zakrývali ružové klinčeky a vinič.

Ako rýchlo sa len dalo, dokončila Houston inšpekciu prízemia a vybehla hore, kde už čakali ostatní.

Do obradu ostávalo ešte päť hodín. Ale Houston vedela, že treba dotiahnuť ešte ohromné množstvo detailov.

Posledných pár dní strávila veľa času na prízemí, poschodie bolo pre ňu ešte stále trochu neznáme. Východné krídlo domu, ktorý bol postavený do tvaru písmena U, bolo pre hostí a Blair sa obliekala v jednom z apartmánov. V strednej časti boli na jednej strane Edanove izby a na druhej voliéra, hala, detská izba, kúpeľňa a izba pre dojku.

Vedľa detskej izby bolo dlhé krídlo, ktoré budú obývať Kane s Houston. On mal pomerne malú spálňu na konci, ale s výhľadom do záhrad. Houstonina izba bola od jeho oddelená mramorom vykladanou kúpeľňou a bola v dome najväčšia. Bledým obkladom pokryté steny zdobili girlandy, tvoriace nástenné rámy pre obrazy, ktoré bolo ešte treba rozvešať.

Vedľa jej izby bola veľká ružovo-biela kúpeľňa a šatňa so stenami pokrytými ružovým moaré. Za ňou bol salón a súkromná jedáleň, v ktorej mohli s Kanom večerať osamote, keď sa im *zažiada*.

„Nikdy sa mi ten dom nezunuje," povedala Tia, keď sa vrátila z obhliadky izieb za spálňou. „A pozrite sa na tú záhradnú strechu."

„Záhradnú?" spýtala sa Houston a vykročila k dvojitým dverám, kde stála Tia. Otvorila ich a vošla do krásneho zátišia so stromami a kvetmi v kvetináčoch. Medzi porastom sa ukrývali kamenné lavičky. Toto tu určite nebolo, keď sem naposledy nakukla. Vtedy videla len kovovú konštrukciu lodžie nad spálňou.

„A pozri na toto," povedala Sarah a ukazovala na veľkú bielu kartu, ktorá bola opretá o obrovský figovník. Väčšina rastlín bola pred žeravým coloradským slnkom chránená pergolou, ktorá vrhala veľmi príjemný tieň.

Houston vzala kartu do rúk.

Dúfam, že sa vám tu bude páčiť. Želám vám vo Vašom manželstve zo srdca všetko najlepšie.

Edan

„Je to dar od Edana," povedala Houston a pocítila, že záhrada bude v dnešný deň symbolom jej šťastia.

Skôr ako Houston vyslovila ďalšie slovo, do miestnosti sa vrútila pani Murchisonová, akoby sa za ňou hnala búrka.

„V kuchyni mám obrovské množstvo ľudí!" zakričala na Houston. „Ako mám variť, keď mi všetci pobehujú za sukňami. A pán Kane má toho tiež toľko, že už stratil celý jeden deň práce..."

„Stratil..." ozvala sa pobúrená Meredith. „Myslíte si, že Houston nič..."

Houston svoju priateľku zarazila. Pani Murchisonová bola pod Kanovou kliatbou a bolo jasné, že bude toho muža obhajovať až za hrob či do pekla. „Pôjdem tam zadnými schodmi," povedala Houston a nevenovala pozornosť tomu, že Sarah už vybaľovala svadobné šaty. Ešte ich bolo treba prežehliť a dotiahnuť pár posledných stehov.

Keď zišla dolu, objavilo sa ešte niekoľko ďalších katastrof. Niekoľkokrát začula Kaňa ako niečo hučí zo svojej pracovne a niekto ju strčil do miestnosti so špinavým riadom, pretože práve prehrmel okolo cestou do záhrady. Závidela mu tú slobodu a zároveň si želala, aby mohla byť s ním. *Zajtra*. Pomyslela si. Zajtra sa budú prechádzať po záhrade spolu.

Len dve hodiny pred obradom sa jej podarilo vrátiť späť na poschodie.

„Houston," ozvala sa Opál. „Myslím, že by si sa mala začať pripravovať."

Houston sa *začala* pomaly vyzliekať a pomyslela si, že keď to bude robiť nabudúce...

„Kto je, preboha, tá žena?" opýtala sa Anne, keď si Houston obliekla bavlnenú košieľku, ktorá bola taká jemná, že sa pokožky dotýkala ako pavučina. Na živôtiku boli drobné dierky na gombíky s ružovou hodvábnou stužkou a spodok bol ručne vyšívaný malými ružovými púpätkami.

„Nemám potuchy," povedala Tia, keď sa pridala k Anne a vyklonili sa ponad zábradlie na záhradu. „Ale bude to asi najvyššia žena akú som kedy videla."

Sarah *začala* uväzovať šnúrky na korzete z ružového saténu zošitého perami. „Myslím, že sa idem pozrieť," povedala. „Možno je to niekto z Leeho príbuzných."

„Už som ju niekedy videla, ale netuším kde," povedala Anne. „To je zvláštne, že má čierne šaty, keď ide na svadbu."

„Máme čo robiť," povedala Opál tónom, ktorý prinútil Houston zdvihnúť hlavu. „Nikto sa nemusí starať do *záležitosti* žiadneho z hostí."

Vtedy si Houston uvedomila, že sa niečo deje. Nevšímala si matkin varovný pohľad a podišla k okraju strešnej záhrady, kde stála Tia. Okamžite vedela, kto je tá žena. Dokonca aj z vrchu pôsobila veľmi elegantne.

„Pamela Fentonová," zašepkala Houston a otočila sa späť do spálne.

Chvíľku nikto nepovedal ani slovo.

„Pravdepodobne je v čiernom, pretože má smútok," povedala Sarah, „Lebo ho stratila. Houston, ktorý z týchto živôtikov si chceš obliecť prvý?"

Houston mechanicky pokračovala v obliekaní, ale hlavou jej vírili zmätené myšlienky. Kane bol v záhrade a žena, ktorú kedysi miloval smerovala k nemu.

Niekto zaklopal na dvere a Anne otvorila. „Je to ten muž, čo pracuje s Kanom," oznámila Houston. „Chce s tebou hovoriť a vraj je to súrne."

„Určite teraz nesmie odísť..." *začala* Opál, ale jej dcéra už držala župan a kráčala smerom ku dverám.

Kane stál na vzdialenom konci záhrady, díval sa na mesto Chandler a fajčil cigaru s jednou nohou vyloženou na kamennej lavičke.

„Dobrý deň, Kane," povedala Pamela tichým hlasom.

Neotočil sa hneď, chvíľu počkal a keď sa na ňu pozrel, oči mal pokojné, nezračil sa v nich žiaden pocit. Prezrel si ju od hlavy po päty. „Roky boli k tebe milosrdné."

„Navonok." Zhlboka sa nadýchla. „Nemám veľa času, takže poviem, prečo som prišla. Stále ťa milujem. Nikdy som ťa neprestala ľúbiť. Ak so mnou teraz odídeš, pôjdem s tebou na kraj sveta."

Urobil jeden rýchly krok smerom k nej, ale zastal a ustúpil. „Nie, to nemôžem urobiť," povedal ticho.

„Môžeš! Vieš, že môžeš. Prečo by ti malo záležať na týchto ľuďoch? Prečo by ti malo záležať na niekom z Chandleru? Prečo by ti malo záležať na.... nej?"

„Nie," zopakoval.

Podišla k nemu bližšie. Bol o pár centimetrov vyšší, ale keďže mala opätky boli v rovnakej výške. „Kane, prosím, neurob už druhú chybu. Neber si niekoho iného. Vieš, že ľúbiš mňa. Vieš, že ja..."

„Miluješ ma tak veľmi, že si ma opustila," povedal nahnevane. „Vzala si si svojho bohatého milenca a..." *Zarazil* sa a odvrátil sa od nej. „Neodídem dnes s tebou. Neublížim jej. Nezaslúži si to."

Pam si sadla na lavičku. „Odvrhneš ma len preto, že nechceš ublížiť Houston Chandlerovej? Je mladá. Nájde si niekoho iného. Alebo ťa už ľúbi?"

„Som si istý, že ovládaš klebety. Stále ľúbi Westfielda, ale súhlasila, že si všetko vynahradí mojimi peniazmi. Nanešťastie má v tom balíku aj mňa."

„Tak prečo si myslíš, že si jej niečo dlžný?"

Pozrel sa na ňu planúcimi očami. „To už si celkom zabudla kto som? *Ja* svoje slovo držím."

Zmysel toho, čo povedal bol jasný. „Myslela som si, že si to mal čas zistiť," povedala jemne.

„Máš na mysli, že už som pochopil, prečo si ma opustila a nechala mi päťsto dolárov za poskytnuté služby? Snažil som sa, aby som to nikdy nepochopil."

„Keď som otcovi povedala, že nám musí odobriť sobáš, lebo nosím pod srdcom tvoje dieťa, násilím ma posadil na vlak do Ohia. Nelson Younger mu dlžil veľké peniaze a dlh splatil, keď si ma vzal za ženu."

„Povedali mi..." začal Kane.

„Určite ti povedali, že som radšej ušla, akoby som sa mala za teba vydať. Nečudovala by som sa, keby môj otec prehodil zopár slov o dcére, ktorá sa zahrávala s koniarom, ale určite by si ho nikdy nevzala. Teba bolo vždy také jednoduché zraniť. Tá tvoja pýcha bola taká krehká." Kane bol chvíľu ticho. „A dieťa?" „Zachary má teraz trinásť rokov. Je to krásny chlapec, úžasný, silný, hrdý. Ako jeho otec."

Kane stál bez pohnutia. Díval sa na akre záhrad pred sebou. „Odíď so mnou, Kane," zašepkala Pam. „Keď nie kvôli mne, tak kvôli svojmu synovi."

„Môj syn," povedal Kane ticho pre seba. „Povedz mi, bol ten muž, za ktorého si sa vydala, k nemu dobrý?"

„Nelson bol odo mňa o dosť starší a mal radosť, že má dieťa, či už svoje alebo cudzie. Miloval Zacha." Usmiala sa. „Hrávali spolu každú nedeľu bejzbal."

Kane sa na ňu pozrel. „A Zachary si myslí, že bol jeho otcom?"

Pam vstala. „Zach by sa naučil ľúbiť ťa tak, ako ťa ľúbim ja. Keby sme mu spolu povedali pravdu..."

„*Pravda* je, že Nelson Younger *bol* Zacharyho otcom. Ja som len zasial semeno."

„Odmietaš svojho vlastného syna?" opýtala sa Pam s hnevom v hlase.

„Nie. Pošli mi syna sem. Prijmem ho. To ty si tá, koho odmietam."

„Kane, nechcem ťa prosiť. Ak ma teraz neľúbiš, naučíš sa
to znova."

Vzal jej dlane do svojich. „Počúvaj ma, to, čo sa nám stalo, bolo veľmi dávno. Myslím, že som až v tomto momente pochopil, ako veľmi som sa zmenil. Keby si prišla pred pár mesiacmi, ušiel by som s tebou k oltáru, ale teraz je to inak. Houston..."

Odtiahla sa od neho. „Povedal si, že ťa neľúbi. Ty ju ľúbiš?"

„Takmer ju nepoznám."

„Tak prečo? Prečo sa odvraciaš od ženy, ktorá ťa miluje. Prečo sa otáčaš chrbtom k vlastnému synovi?"

„Ja neviem, kristepane! Prečo si sa musela objaviť práve v deň mojej svadby a zapríčiniť, aby som sa cítil strašne? Prečo ma žiadaš, aby som práve teraz ponížil ženu, ktorá bola ku mne... jednoducho láskavá? Nemôžem len tak odísť a nechať ju stáť pri oltári."

Po Pamelinej tvári začali stekať slzy. Sadla si na lavičku. „Nelson bol ku mne takisto láskavý a okrem toho miloval Zacharyho. Snažila som sa ťa nájsť a povedať ti, čo sa stalo, ale po tebe akoby sa zľahla zem. Po rokoch som začala vídať tvoje meno v novinách, ale už som nevedela pozbierať odvahu, alebo som možno nedokázala ublížiť Nelsonovi. Keď zomrel, chcela som ťa nájsť. Cítila som sa tak previnilo, že hneď od jeho hrobu chcem ujsť do náručia svojho milenca, ale už som nevydržala čakať ani o deň viac. Potom Zachary ochorel a kým sme mohli odcestovať do Chandleru, bol si zasnúbený. Povedala som si, že sa to medzi nami skončilo, ale v poslednej minúte som ťa musela vidieť. Musela som ti to povedať."

Posadil sa vedľa nej, ovinul jej ruku okolo ramien a pritisol si jej hlavu na plece. „Počúvaj ma, láska moja, vždy si bola romantická. Ale nepamätáš si na naše hádky? Ja áno. Jediné miesto, kde nám spolu bolo dobre, bol senník. Dve tretiny zvyšného času sme boli na seba ako psy. Po všetkých rokoch si na to celkom zabudla."

Pam sa vysiakala do čipkovanej vreckovky. „Je pani Chandlerová lepšia ako ja?"

„Keď urobím niečo, čo sa jej nepáči, bachne ma po hlave čímkoľvek, čo je poruke. Ty si vždy ušla a trápila sa, či ťa stále ľúbim."

„Odvtedy som vyrástla."

„Ako by si mohla? Žila si so starým mužom, ktorý ťa rozmaznával presne tak, ako tvoj otec. Houston nikto nikdy nerozmaznával."

Pam sa od neho opäť odtiahla. „A je dobrá v posteli? Aj v tom je lepšia ako ja?"

„To netuším. Je v nej vášeň, ale je trochu nešikovná. Ale neberiem si ju kvôli sexu. Ten je vždy poruke."

Pam mu položila ruky okolo krku. „Keby som ťa prosila..." začala.

„Nepomohlo by to. Ožením sa s Houston."

„Pobozkaj ma," zašepkala. „Pripomeň mi to. Dovoľ mi, aby som si to všetko ešte raz vybavila."

Kane sa na ňu váhavo pozrel. Možno by aj on chcel vedieť, aké to bolo. Položil jej veľkú ruku na temeno, perami sa jej dotkol. Bol to dlhý bozk a on doň vložil všetko, čo v ňom ešte ostalo. A keď sa odtiahol, usmievali sa na seba.

„Je koniec, však?" zašepkala Pam.

„Áno."

Neodtiahla sa od neho. „Po celé tie roky s Nelsonom som verila, že ťa milujem, ale milovala som len sen. Môj otec mal asi pravdu."

Dal si jej ruky dolu z krku. „Ešte chvíľu sa rozprávajme o tvojom otcovi a môžeme sa pohádať."

„Nemôžeš sa naňho predsa stále hnevať, či áno?"

„Dnes sa žením a chcem sa tešiť, takže o Fentonovi sa rozprávať nebudem. Porozprávaj mi o mojom synovi."

„S radosťou."

O hodinu neskôr nechala Pam Kaňa v záhrade, aby dofajčil cigaru. Potom ju odhodil na zem, pozrel sa na vreckové hodinky a zistil, že už je čas ísť sa obliekať.

Prešiel len pár krokov a narazil na muža, ktorý, keby mal Kane možnosť vidieť ich oboch vedľa seba, bol jeho presnou kópiou, len o desať rokov staršou.

Kane a Rafe Taggert sa na seba dívali bez slov. Ostražito ako psy, ktoré sa po prvýkrát stretli. Okamžite vedeli, kto je ten druhý.

„Nevyzeráš ako tvoj otec," povedal Rafe s náznakom výčitky v hlase.

„Neviem to posúdiť. Nikdy som ho nestretol. Ani nikoho z jeho rodiny," povedal Kane a myslel tým, že žiaden z Taggertovcov sa ho nikdy nepokúsil vyhľadať. Za celé tie roky, čo žil vo Fentonovej stajni.

Rafe stuhol. „Počul som, že tvoje peniaze sú krvavé." „A ja som počul, že ty žiadne nemáš. Krvavé, či nie." Dívali sa na seba cez priestor, ktorý ich oddeľoval. Nie si ako Frank. Odchádzam," povedal tlmene a obrátil sa na odchod.

„Môžeš uraziť mňa, ale dámu, ktorú si budem dnes brať, neurážaj. Ostaneš tu na obrad."

Rafe sa neobrátil, ale stroho prikývol. Potom odišiel.

„Chcem s vami hovoriť." Vo dverách izby stál Edan a tváril sa veľmi vážne.

Všetky ženy v miestnosti začali protestovať, ale Houston zodvihla ruku, aby ich utíšila. Potichu nasledovala Edana, ktorý ju viedol do svojej izby.

„Viem že sa to nehodí, ale je to jediné miesto v dome, ktoré sa nehemží ľuďmi."

Houston sa snažila neukázať žiadne emócie, ale mala neurčitý pocit, že sa na ňu Edan za niečo hnevá.

„Viem, že dnes je váš svadobný deň, ale musím vám niečo povedať. Kane veľmi dobre vie, že osobná bezpečnosť ľudí, ktorí majú niečo spoločné s mužom takým bohatým ako je on, je ohrozená." Pozrel sa na ňu. „Snažím sa povedať, že Kane ma minulý týždeň požiadal, aby som vás sledoval."

Houston cítila, ako jej z tváre mizne krv.

„A nepáčilo sa mi, čo som videl," pokračoval. „Nepáčilo sa mi, že mladá žena chodí do banského tábora celkom bez ochrany, veru nie. Ale to vaše Sesterstvo..."

„Sesterstvo!" vykríkla Houston. „Ako....?"

Edan vzal stoličku a posunul jej ju.

Houston si bezmocne sadla.

„Nechcel som, ale Kane na tom trval a ja... Schoval som sa v šatníku, pre prípad, že by ste počas čajového večierka potrebovali ochranu."

Houston sa dívala na ruky a nevidela preto Edanov malý úsmev, ktorý mu preblesol tvárou, keď hovoril o ‚čajovom večierku'. „Koľko toho vie?" zašepkala Houston.

Edan si sadol oproti nej. „Veď práve," povedal unavene. „Ako by som mu ja mohol povedať, že si ho beriete len kvôli jeho spojeniu s Fentonom? Zneužívate aj Kana, aj jeho peniaze, aby ste splnili svoju výpravu proti zlu v baniach. Krista! Ale mal som to vedieť. S takou sestrou, čo ukradne vlastnej sestre...!"

Houston vstala. „Pán Nylund!" povedala so zaťatými zubami. „Nebudem už ďalej počúvať, ako urážate moju sestru a nemám poňatia o čom hovoríte, keď vravíte, že Kane je nejako prepojený s Fentonom. Ak veríte, že moje zámery sú zlomyseľné, prosím, poďme a hneď teraz všetko Kanovi povieme."

„Tak počkajte," povedal, vstal aj on a chytil ju za ruku. „Tak mi to vysvetlite."

„Nemôžete myslieť vážne, že chcete, aby som vám tu teraz dokazovala, že som nevinná a že neťahám Kana Taggerta za nos, ani na popravisko? Nie, pane, na takéto obvinenia ja nereagujem. Iba mi povedzte, či ste chceli to, čo ste videli, použiť na moje vydieranie?"

„Touché," povedal Edan a zjavne si vydýchol. „Teraz, keď sme obaja prejavili svoj hnev, môžeme sa pozhovárať? Musíte uznať, že vaše činy vzbudzujú isté podozrenie."

Houston sa tiež snažila uvoľniť, ale nebolo to jednoduché. Nepáčilo sa jej pomyslenie na to, ako sa dozvedel o Sesterstve.

„Ako dlho robíte tie stredajšie maškarády?" opýtal sa Edan.

Houston prešla k oknu. Na trávniku pracovali robotníci, ktorí vyzerali akoby sa pripravovali na útok nejakej armády. Obzrela sa na Edana. „To, čo robíme my, miestne ženy robili už po generácie. Sesterstvo založila matka môjho otca ešte skôr, ako tu vôbec stálo mesto Chandler. Sme len priateľky, ktoré sa snažia pomáhať jedna druhej a komukoľvek, kto to potrebuje. Práve teraz nám najväčšie starosti robia životné podmienky baníkov v táboroch. Nerobíme nič ilegálne." Jej oči sa vpili do jeho. „A ani nikoho nezneužívame."

„Tak prečo potom to tajnostkárstvo?"

Neveriacky sa naňho zahľadela. „Pozrite sa na svoju vlastnú reakciu, keď ste sa to dozvedeli. A to nie ste ani môj príbuzný. Viete si predstaviť, ako by asi reagovali otcovia a manželia, keby zistili, že ich jemné žienky trávia voľné popoludnia učením sa, ako ovládať štvorzáprah? A niektoré majú..." *Zarazila* sa.

„Chápem. Ale chápem aj ich. To, čo robíte je nebezpečné. Mohli by vás..." Odmlčal sa. „Hovoríte, že to už robíte po generácie?"

„V rôznych časoch si berieme na starosť rôzne problémy."

„A ten... ten čajový večierok?"

Aj keď sa veľmi snažila ovládnuť, Houston sa zapýrila. „Bol to nápad mojej starej mamy. Povedala, že na svoju svadobnú noc nebola vôbec pripravená a že z nej bola vydesená. Nechcela, aby jej priateľky alebo dcéry *zažívali* niečo podobné. Myslím, že predsvadobná oslava sa nejako postupom času vyvinula do.... do toho, čo ste videli."

„Koľko žien z Chandleru je v Sesterstve?"

„Je len tucet stálych aktívnych členiek. Niektoré, ako napríklad moja matka, po výdaji vystúpia."

„A čo vy?"

„Ja nie," odpovedala mu a dívala sa mu do očí, pretože jej členstvo mohlo, samozrejme, teraz závisieť aj od neho.

Odvrátil sa od nej. „Kanovi sa nebude páčiť, že jazdíte do tábora. Nebude sa mu páčiť, že sa vystavujete nebezpečenstvu."

Houston k nemu podišla. „Viem, že by sa mu to nepáčilo a to je aj *jediný* dôvod, prečo som mu o tom nepovedala. Edan..." položila mu ruku na plece. „Tak veľa to znamená. A pre mnohých ľudí. Trvalo mi mesiace, kým som sa naučila správať ako starena, aby som sa mohla naozaj stať Sadie. Keď teraz prestanem, bude trvať ďalšie mesiace, kým sa to naučí niekto iný a banícke rodiny bez toho mala, čo im môžem doniesť, možno ani neprežijú."

Vzal ju za ruku. „Dobre teda, nemusíte mi už dávať prednášku. Budem sa tváriť, že to je bezpečné, aj keď je to proti všetkým mojim zásadám."

„Nepoviete to Kanovi? Som si istá, že by to nepochopil:"

„Ja som si zase istý, že ho podceňujete. Nie, nepoviem, keď mi odprisaháte, že budete voziť len zemiaky a nebudete sa púšťať do ničoho s odbormi. A ten časopis, čo chcete so ženami založiť..."

Postavila sa na špičky, aby ho bozkom na líce umlčala. „Ďakujem vám pekne, Edan. Ste ozajstný priateľ. Teraz sa už ale naozaj musím ísť obliekať." Skôr ako stihol niečo povedať, bola vo dverách, ale s rukou na kľučke zastala. „A čo ste mysleli tým, že Kane má spojenie s Fentonom?"

„Myslel som, že to viete. Mladšia sestra Jacoba Fentona, Charity bola Kanovou matkou."

„Nie," povedala. „To som nevedela," a potichu odišla z miestnosti.

Houston bola v spálni len minútku, keď Sarah Oakleyová, ešte stále držiac svadobné šaty, povedala: „Videla som práve niečo veľmi zvláštne."

„Čo také?"

„Zdalo sa mi, že bol v záhrade Kane vo svojich starých šatách, ale bol to nejaký chlapec, čo vyzeral celkom ako Kane."

„laň," povedala Houston s úsmevom. „Tak predsa prišiel."

„Ak z neho niečo ostalo," povedala Nina a nazerala cez zábradlie. „Dvaja Randolphovi chlapci a Meredithini dvaja bratia sa na ňom začali smiať a laň ich napadol."

Houston zdvihla hlavu. „Štyria na jedného?"

„Najmenej. Teraz sú za stromom a už ich nevidím."

Houston odsunula šaty, ktoré pred ňou držala Sarah a podišla k oknu. „Kde sú teraz?"

„Tam," ukázala jej Nina. „Vidíš ten pohyb v kríkoch? Tam sa miatla."

Houston sa vyklonila z okna ako len naj ďalej mohla a preskúmala pohľadom záhradu. Vo výhľade jej bránilo množstvo košatých stromov.

„Pošlem niekoho, nech tú bitku rozpráši," povedala Sarah. „A poníži Taggerta?" opýtala sa Houston a šla do šatníka. „To nikdy nerob." Opäť si natiahla tmavomodrý saténový župan.

„Čo máš, preboha, za lubom, Houston?" zhíkla Sarah.

„Idem prerušiť bitku a ochrániť Taggerta pred osudom horším než smrť - pred ponížením. Nikto vzadu nie je?"

„Len pár tuctov čašníkov a davy hostí a..." oznámila jej Nina.

„Houston, drahá, nie sú dolu nejaké ohňostroje? Keby ich niekto zapálil, odpútalo by to na chvíľu pozornosť," povedala Opál ticho, pretože zo skúsenosti vedela, že by bolo zbytočné dcére hovoriť, aby sa *začala* obliekať. Najmä nie teraz, keď mala na tvári takýto výraz.

„Už to bežím zariadiť," zakričala Nina a vybehla z izby. Houston práve kládla nohu von z okna na ružový úponok.

Trávnik na východnej strane ožil výbuchmi ohňostroja a skorí hostia sa dívali tým smerom. Houston prešla krížom cez záhradu a vošla medzi stromy.

Hlboko v tieni tmavých orechov laň Taggert bez úspechu bojoval so štyrmi chlapcami, ktorí na ňom ležali.

„Prestaňte!" prikázala Houston najostrejšie, ako vedela.

Ani jeden z chlapcov jej nevenoval žiadnu pozornosť.

Podišla ku klbku rúk a nôh, chytila jedno ucho a potiahla. Jeff Randolph vstal oháňajúc sa rukami, ale keď uvidel Houston hneď prestal. Naznačila mu, aby ostal stáť tam, kde je a vytiahla za uši Georgea a Alexa Lechnerovcov.

Steve Randolph sedel na Janovi a keď sa Houston dotkla jeho ucha, vyletel na ňu v nekontrolovateľnom záchvate zúrivosti. Traja chlapci, ktorí stáli obďaleč vykríkli, pretože videli ako jeho päsť mieri k Houstoninej sánke. Uhla a keď pochopila, že sa inak nedá, dala mu jednu do zubov pravačkou. Mesiace ovládania štvorzáprahu jej dodali do rúk celkom slušnú silu.

Chvíľu sa nikto nehýbal. Steve padol krížom cez lanové nohy.

Houston sa prebrala prvá. „Steve!" zakričala, kľakla si a preplieskala chlapca po tvári. „Si v poriadku?"

„Krista!" vydýchol Ian. „Nikdy som nevidel dámu s takou pravačkou."

Steve zavrčal, posadil sa, pošúchal si čeľusť a zadíval sa prekvapene na Houston. Vlastne všetci piati na ňu zízali.

Vstala. „Vo svoj svadobný deň si takéto správanie vyprosím," povedala dôstojne.

„Áno, madam," zamrmlali jednohlasne štyria z chlapcov.

„Nič sme nechceli, slečna Blair-Houston, on len..."

„Nechcem počuť žiadne výhovorky. Vy štyria sa teraz pekne vráťte k svojim rodičom a ty, Steve, si daj na sánku ľad."

„Áno, madam," zavolal cez plece a všetci sa pakovali ako rýchlo sa len dalo.

Natiahla k Ianovi ruku, aby mu pomohla vstať. „Ty poď so mnou."

Nevšímal si jej ruku. „Nepôjdem *do jeho* domu, ak ma voláte tam," povedal nahnevane.

„Asi máš pravdu. Kvôli tejto ruvačke som zišla dolu po ružovom kríku namiesto po schodoch a chlapec, ktorý prehral bitku, asi ani nevie po takom niečom vyliezť."

„Prehral som bitku?!" Bol taký vysoký ako Houston a už v šestnástich dosť veľký na to, aby raz dosiahol Kanove rozmery. Takmer sa nosom dotýkal jej nosa. „Ak by ste náhodou nevedeli rátať, boli štyria a aj tak by som ich prebil, keby ste neprišli a nevyrušili nás."

„A teraz sa bojíš vstúpiť do domu vlastného bratanca," povedala akoby si to práve uvedomila. „To je zvláštne. Tak pekný deň," povedala a rýchlo vykročila smerom k domu.

Ian vykročil s ňou. „Nebojím sa. Ja tam *nechcem* ísť."

„Chápem."

„Čo tým myslíte?"

Zastala. „Súhlasím. Nebojíš sa svojho bratanca, len ho jednoducho nechceš vidieť a jesť za jeho stolom jeho jedlo. Chápem to."

Videla, ako sa mu po tvári preháňajú emócie.

„Tak, kde je ten váš hlúpy ker?"

Ostala stáť ako prikovaná a prísne sa naňho pozrela.

Prestal sa durdiť. „Dobre teda, kde je ten váš ružový krík, ktorý používate namiesto schodov?"

„Tadiaľto."

Kane sa práve vracal zo záhrady, keď ho *zarazil* nezvyčajný pohľad, ktorý sa mu naskytol na svoju nastávajúcu. V oblečení, ktoré by žiadna dáma nemala nosiť mimo vlastnej spálne, sa šplhala po popínavom ružovom kríku.

Premožený zvedavosťou sa schoval za strom a videl ako sa jeho nevesta vrhla do stredu klbka mlátiacich sa chlapcov, ktorí boli aspoň takí veľkí ako ona. Už sa chystal, že jej ide pomôcť, keď zrazu uvidel ako poslala k zemi jedného z nich. Za takú pravačku by sa nemusel hanbiť žiaden boxer.

O chvíľku už sa svojím chladným pokojným spôsobom hádala s namrzeným chlapcom. „Vzdá to," povedal si Kane nahlas a musel sa zasmiať. Už sa naučil, že keď sa Houston takto dívala, muži jej ustupovali, lebo im bolo jasné, že si stoj čo stoj presadí svoje.

Ešte raz sa musel zasmiať, keď videl ako chlapec napokon neochotne začal šplhať pred Houston hore ružovými úponkami. Zrazu sa jej župan zachytil o tŕne a rýchlo sa pokúšala vyslobodiť. Spoza rohu sa blížili traja muži s nejakou dámou a ak jej nepomôže, uvidia ju.

Rýchlo prebehol cez trávnik a chytil ju za členok.

Houston sa pozrela dolu a skoro odpadla, keď zistila, že je to Kane. Čo si, preboha, teraz pomyslí? Vedela si celkom presne predstaviť, čo by na takýto výjav povedali Leander alebo pán Gates.

Dívala sa na Kana a jediné, čo ju napadlo bolo opýtať sa: „Mám trochu nakrivo klobúk, však?"

Vrúcne dúfala, že ten zvuk, čo vydal bol smiech.

„Miláčik, dokonca aj ja viem, že dámy nenosia klobúk k županu."

Houston ostala ako obarená. Tak jemu to neprekáža?!

„Ak nechceš, aby ťa všetci takto videli, mala by si sa schovať."

„Áno," povedala, pozbierala sa zo šoku a vyliezla až hore. Keď bola na balkóne, vyklonila sa a zakričala: „Kane, tvoj svadobný dar je v pracovni."

Zaškeril sa na ňu. „Uvidíme sa čoskoro, zlatko."

Dal si ruky do vreciek a pískajúc odišiel. Po ceste kývol na pozdrav hosťom, ktorí práve prechádzali popod okná.

„Houston," ozvala sa Opál. „Keď sa nezačneš konečne obliekať, môže sa ti stať, že zmeškáš vlastnú svadbu."

„To radšej umriem," povedala oduševnene a vrátila sa do spálne.

O desať minút už Kane otváral balíček, ktorý mu Houston položila na stôl. Vnútri boli dve škatule cigár a lístok.

Toto sú pravé kubánske cigary. Odteraz budú každý mesiac
dva balíky najlepších cigár na svete doručené pánovi
Kanovi Taggertovi.

Lístok bol podpísaný menom spoločnosti v Key West na Floride.

Kane si práve jednu pripaľoval, keď vošiel Edan. Ukázal mu škatuľu. „Od Houston. Ako sa jej, preboha, podarilo dostať ich sem načas?"

Edan si chvíľku vychutnával cigaru. „Ak som sa niečo za tú chvíľu, odkedy ju poznáme naučil, tak to, že túto dámu netreba podceňovať."

„Žena, ktorá dokáže kúpiť takéto cigary, je naozaj dáma. No," povedal sťažka, „asi by som sa mal ísť obliekať. Nepomôžeš mi so zaväzovaním tých všelijakých vecí, čo treba?"

„Rád."

KAPITOLA 14

Svadobné šaty si navrhla Houston sama. Boli jednoduché s vypracovanými detailmi, ktoré ich robili mimoriadne zaujímavými. Na slonovinovom saténe, jemného, splývavého, princeznovského strihu, nebol jediný horizontálny švík. Od vysokého goliera až po dvanásť stôp dlhú vlečku. Od pŕs, cez pás až na boky sa ťahal rafinovaný perzský vzor z tisícich drobunkých perál. Rukávniky od pleca k lakťu boli nariasené a zvýrazňovali štíhlosť drieku. Tesne obopnuté rukávy na predlaktiach boli takisto zdobené perličkami.

Keď priateľky Houston pripínali závoj, ani sa nepohla. Bol to dva metre dlhý kus ľahulinkej írskej tkaniny Youghal, s jemným vzorom divých kvetov so zahrotenými listami. Komplikovaná výšivka na závoji dokonale dopĺňala jednoduchosť šiat.

Tia podala Houston kyticu v tvare slzy s oranžovými a bielymi ružovými pukmi, ktorá siahala od dlane až po podlahu.

Opál sa na svoju dcéru dívala so slzami dojatia v očiach. „Houston..." začala, ale nedokázala pokračovať. Houston ju pobozkala na líce. „Budem mať toho najlepšieho muža."

„Áno, viem." Podala Houston malú kytičku z drobných ružových pukov. „Sú od tvojej sestry. Posiela ti ružové, ona bude mať červené. Má pravdu. Nemusíte byť celkom rovnaké."

„Každá máme iný závoj," povedala Houston, ale Sarah jej už pripínala kvety na závoj tesne nad ľavé ucho.

„Hotovo?" opýtala sa Tia. „Už hrá hudba."

Blair stála na vrchole schodiska a čakala na svoju sestru. Mlčky sa objali.

„Ľúbim ťa viac, ako si myslíš," zašepkala Blair. V očiach sa jej zračili slzy. „Asi by sme to predstavenie mali začať."

Vyleštené zábradlie bolo ovinuté papraďou a v pravidelných odstupoch v ňom boli zastoknuté ľalie. Pod oblúkom schodiska sedel dvanásťčlenný sláčikový orchester, ktorý práve začal hrať svadobný pochod.

Dvojičky schádzali pomaly dolu schodmi s vysoko vztýčenými hlavami. Jedna obrátená na východ, druhá na západ. Pod nimi sa na dve krásne ženy dívalo množstvo hostí. Ich priliehavé šaty boli celkom rovnaké, len závoje mali každá iný. Dalo sa ich však rozoznať aj podľa ružových pukov po bokoch ich hlavy.

Keď zišli až do hlavnej haly, dav sa rozostúpil a dvojičky prešli rovno do krátkej chodby pred knižnicou.

Potom vošli do obrovského salóna a počkali kým začne hrať šesť pripravených organov. Najbližší príbuzní a priatelia oboch párov začali vstávať.

Houston sa pozrela na koniec uličky a videla Jean Taggertovú stojacu medzi svojím strýkom a otcom. A na konci, pred všetkými hosťami, na vyvýšenom pódiu pokrytom ružami a listami stáli obaja muži. Na nesprávnych miestach.

Houston mohla tušiť, že by bolo príliš dokonalé, keby sa všetko udialo tak, ako si to naplánovala. Už kráčala uličkou a smerovala k Leandrovi. Vrhla rýchly pohľad na Blair, aby sa podelili o tento žart, ale Blair sa uprene dívala na Kaňa.

Houston prišlo zle. Nebolo to len nedopatrenie. Spomenula si na kvety, ktoré jej Blair poslala a pichlo ju pri srdci. Je možné, že by to Blair zorganizovala, aby si nemusela vziať Leandra? Chce Kana?

Tá myšlienka bola smiešna. Houston sa usmiala. Nie, Blair sa rozhodla obetovať a vydať sa za Kana, aby si Houston napokon predsa len vzala Leandra. Aké milé, ale ako veľmi sa mýli.

Houston sa usmiala na Kaňa. Díval sa na ňu a Houston si uvedomila, že ju poznal.

Aspoň na chvíľočku bola šťastná, ale keď mu tvár potemnela a on sa odvrátil, úsmev z Houstoninej tváre zmizol.

Nemohol si predsa myslieť, že všetko zaranžovala tak, aby si mohla vziať Leandra. Ale áno. Presne to si myslel, pochopila ho.

Priblížili sa k pódiu a Houston sa pokúšala vymyslieť spôsob, ako to elegantne vyriešiť. Slečna Jonesová si myslela, že s nimi prebrala všetky možné situácie, do ktorých by sa dáma mohla dostať, ale vo sne by ju nenapadlo, že by sa mohla ocitnúť v situácii, že si berie nesprávneho muža.

Keď dvojičky vystúpili na pódium, Kane sa neotočil a Houston opäť pocítila osteň ľútosti nad tým, že neurobil vôbec nič, aby si s Leandrom vymenili miesta. Bolo mu naozaj jedno, ktorá z dvojičiek sa stane jeho ženou?

„Drahí prítomní, sme tu..."

„Prepáčte," povedala Houston tak potichu, aby len oni piati rozumeli, čo hovorí. „Ja som Houston."

Leander okamžite pochopil. Pozrel sa na Kana, ktorý bez pohybu hľadel len pred seba.

„Vymeníme sa?"

Kane sa nepozrel ani na jednu zo žien. „Mne je to jedno."

Houston na okamih zastalo srdce. Leander chcel Blair a aj Kane by ju prijal. Zrazu sa cítila, akoby tam nemala čo robiť.

„Mne to jedno nie je," povedal Leander a muži si vymenili miesta.

Hostia sa už začali mrviť, a keď si Kane vymenil miesto s Leandrom, ozval sa výbuch smiechu. Aj keď sa všetci nepochybne snažili skryť pobavenie, nedokázali to.

Houston sa úchytkom pozrela na Kana a na jeho tvári sa stále zračil hnev.

Obrad sa rýchlo skončil a keď reverend Thomas pokynul mladomanželom, aby sa pobozkali, Lee náruživo objal Blair, ale Kanov bozk bol veľmi rezervovaný. Ani sa jej nepozrel do očí.

„Môžem s tebou, prosím, hovoriť v tvojej pracovni?" opýtala sa. „A medzi štyrmi očami."

Stroho prikývol a pustil ju, akoby sa jej už nevládal ani dotknúť.

Všetci štyria rýchlo vyšli von a pred knižnicou sa k nim začali hrnúť ľudia. Kaňa a Houston čoskoro od seba oddelili davy gratulantov. Výmena pri oltári ešte kde-tu vyvolávala chichot a nejeden človek to komentoval tým, že Lee mal vždy problém vybrať si, ktorú z dvojičiek vlastne chce. Jean Taggertová stiahla Houston nabok. „Čo sa stalo?" „Zdá sa, že si moja sestra myslela, že mi urobí láskavosť, keď sa pre mňa zriekne Leandra. Chcela sa obetovať a vziať si muža, o ktorom nevie, že ho ľúbim."

„Povedala si Blair, že Kaňa miluješ a že sa zaňho chceš vydať?"

„Nepovedala som to ani Kanovi. Nejako som cítila, že by mi asi neveril. Radšej mu budem dokazovať čo cítim nasledujúcich päťdesiat rokov." Snažila sa ovládať, ale aj tak sa jej v očiach zaligotali slzy. „Pri oltári povedal, že mu je jedno, či si berie mňa alebo moju sestru."

Jean chytila Houston za plece a odtiahla ju pred blížiacim sa gratulantom. „Keď si berieš Taggerta, musíš byť silná. Jeho pýcha utrpela a bude teraz náchylný urobiť alebo povedať čokoľvek. Nájdi ho a vysvetli mu to, alebo mu povedz, že to bola len organizačná chyba, povedz mu čokoľvek, len ho nenechaj topiť sa v myšlienkach. Postaví z nich neprekonateľnú horu hnevu a potom sa ti už nikdy nepodarí naňho dočiahnuť."

„Poprosila som ho, aby sa so mnou porozprával v pracovni."

„Tak prečo si tu?"

S plachým úsmevom si Houston omotala vlečku dvakrát cez ruku a rozbehla sa chodbou rovno do Kanovej pracovne.

Stál pred dlhým oknom a díval sa na ľudí v záhrade. V ústach mal nezapálenú cigaru. Neobzrel sa, keď vošla.

„Veľmi ma mrzí tá chyba pri oltári," začala. „Bola to len chyba v organizácii."

„Ty si si chcela vziať Westfielda."

„Nie! Bolo to nedorozumenie, nič iné."

Podišiel k stolu. „Dnes som sa niečoho vzdal, lebo som nedokázal zniesť predstavu, že by som ťa tak ponížil." Díval sa na ňu chladnými očami. „Neznesiem klamárov." Vstal a hodil do nej papier.

Houston ho zodvihla zo zeme. Bol na ňom krasopisne napísaný odkaz, na ktorom stálo: Budem mať vo vlasoch červené ruže. Podpis na lístku bol: Houston Chandlerová.

„Nech si prekliata, slečna Chandlerová! Ja som s tebou hral fér, ale ty..." Odvrátil sa od nej. „Nechaj si dom. Nechaj si peniaze. Veľmi dobre si bojovala, aby si ich získala. A nebudeš sa musieť trápiť so mnou. Možno sa ti ešte podarí získať Westfielda, aby ťa pripravil o to panenstvo, ktoré si tak veľmi strážiš." Vykročil ku dverám.

„Kane," zakričala za ním, ale už ho nebolo. Sťažka sa posadila na dubovú stoličku. O pár minút vošla Blair. „Hádam by sme mali vyjsť a rozkrojiť tortu," povedala váhavo. „Ty a Taggert..."

Všetok hnev, ktorý sa v Houston nahromadil vyplával na povrch a vyrazila zo stoličky s očami sršiacimi hnevom, „Ty ho ani nedokážeš osloviť menom, však?" povedala zúrivo. „*Ty* si myslíš, že nemá žiadne city, odmietaš ho a preto si myslíš, že s ním môžeš zaobchádzať ako chceš, však?"

Blair o krok ustúpila. „Houston, to čo som urobila, som urobila pre teba. Chcela som ťa vidieť šťastnú."

Houston zaťala päste a podišla bližšie k Blair pripravená na boj. „Šťastnú? Ako by som mohla byť šťastná, keď ani neviem, kde mám muža? A vďaka tebe možno nikdy nespoznám šťastie."

„Vďaka mne? Čo myslíš, o čo mi išlo, okrem toho, že som sa ti snažila pomôcť? Chcela som, aby si prišla k rozumu a aby si pochopila, že si toho muža nemusíš brať len pre to, že má veľa peňazí. Kane Taggert..."

„Ty si to naozaj ešte nepochopila, však?" prerušila ju Houston. „Ponížila si hrdého, citlivého muža pred stovkami hostí a ani si neuvedomuješ, čo si spôsobila!"

„Predpokladám, že hovoríš o tom, čo sa stalo pri oltári.

Urobila som to pre teba, Houston. Viem, že miluješ Leandra a ja som bola ochotná vziať si Taggerta, len aby si ty bola šťastná. Mrzí ma to, čo som ti urobila. Nikdy by som nechcela, aby si bola nešťastná. Viem, že som ti zničila život, ale z celej duše som sa snažila napraviť to."

„Ja, ja, ja. To je všetko, čo dokážeš povedať. Zničila si mi život, ale stále hovoríš len o sebe. *Ty* vieš, že milujem Leandra. *Ty* vieš, aký odporný muž Kane je. Za posledný týždeň si strávila každú možnú chvíľu s Leandrom a hovoríš o ňom, akoby to bol boh. Každé druhé slovo je ‚Leander. Myslím, že si mi dnes ráno chcela dobre - chcela si mi dať toho najlepšieho muža."

Houston sa naklonila dopredu. „Leander ti možno rozpáli telo, ale so mnou nikdy nič také neurobil. Keby si za posledný čas nebola taká sústredená sama na seba a uvedomila si, že mám vlastnú hlavu, videla by si, že som sa zamilovala do dobrého, láskavého, múdreho muža, aj keď pripúšťam, že je možno trochu drsný, ale napokon, nehovorila si mi vždy, že ja som zase príliš jemná?"

Blair sa musela posadiť a výraz úžasu v jej tvári bol takmer komický. „Ty ho miluješ! Taggerta? Ty miluješ Kana Taggerta? Ja tomu nerozumiem. *Odjakživa* si ľúbila Leandra. Odkedy si pamätám, si ho ľúbila."

Keď si Houston uvedomila, že jej sestra to naozaj všetko robila z čistej lásky k nej, začala sa upokojovať. „Je pravda, že som sa rozhodla, že sa stanem jeho ženou, keď som mala šesť. Myslím, že sa to pre mňa stalo cieľom, asi ako vyšplhať sa na horu Rainier. Keby som sa na ňu raz vyštverala, tým by to bolo skončilo. Nikdy som si nevedela predstaviť, čo budem robiť s Leandrom, keď sa vezmeme."

„A vieš, čo budeš robiť s Taggertom?"

Houston sa nemohla ubrániť úsmevu. „Ó, áno. Viem presne, čo s ním budem robiť. Vybudujem mu domov, miesto, kde sa bude cítiť bezpečne, miesto, kde sa budem bezpečne cítiť aj ja, kde budem môcť robiť čokoľvek, čo sa mi zachce."

Na Houstonino veľké prekvapenie sa Blair postavila so zúrivým výrazom v tvári. „Ale nenašla si si dve minúty na to, aby si mi aspoň niečo z toho, čo cítiš povedala, však?! V poslednom čase som prešla ríšou temnôt. Bála som sa o teba. Celé dni som preplakala, pretože som si nedokázala odpustiť to, čo som ti spôsobila a ty mi tu teraz hovoríš, že *miluješ* toho kráľa Midasa?"

„Neopováž sa o ňom niečo zlé povedať!" vykríkla Houston, ale potom sa upokojila. „Je to ten najláskavejší, najjemnejší a veľmi štedrý muž. A náhodou ho veľmi ľúbim."

„A ja som sa zmietala v agónii, lebo som sa o teba bála. Mala si mi to povedať!"

Houston chvíľu trvalo, kým jej odpovedala. Možno aj vedela, ako sa Blair v posledných týždňoch cítila, ale nejaká časť v nej bola príliš zaplavená hnevom, aby ju to zaujímalo. Možno aj chcela, aby jej sestra trpela. „Zrejme som tak žiarlila na vašu lásku, že som na teba ani nechcela myslieť," povedala nakoniec potichu.

„Lásku?!" zakričala Blair. „Myslím, že ja som Leandrova hora Rainier. Nepopieram, že fyzicky to medzi nami funguje, ale viem, že to je všetko, čo odo mňa chce. Strávili sme spolu celé dni na operačnej sále, ale cítim, že je veľa vecí, ktoré o ňom neviem. Nedovolí mi priblížiť sa mu. Tak málo o ňom viem. Rozhodol sa, že ma chce, takže za tým išiel a použil všetky dostupné metódy, aby ma dostal."

„Vidím ako sa naňho dívaš. Ja som sa nikdy naňho tak nedívala."

„To je preto, že si ho nikdy nevidela na operačnej sále. Keby si ho tam videla, bola by si..."

„Zamdlela, pravdepodobne," povedala Houston. „Blair, mrzí ma, že som s tebou o tom nehovorila. Zrejme som aj vedela, že prechádzaš peklom, ale to, čo sa stalo ma *bolelo,* pochop ma. Zdalo sa mi, že som bola s Leandrom zasnúbená celý svoj život a ty si sem zrazu vkročila a vzala si mi ho za jedinú noc. Lee ma vždy volal ľadová princezná a ja som sa tak veľmi bála, že budem aj ľadová manželka."

„A už sa toho neobávaš?" opýtala sa Blair.

Houston cítila ako jej do líc stúpa farba. „S Kanom nie," zašepkala a myslela na jeho ruky na svojom tele. Nie, necítila sa vôbec chladná, keď bol nablízku.

„Ty ho naozaj ľúbiš, však?" ozvala sa Blair a znelo to, akoby ľúbiť Kaňa bola tá najprekvapivejšia vec na celom svete. „A neprekáža ti, že kade chodí, tade okolo neho lieta jedlo? A neprekážajú ti jeho ženy?"

Houston zadržala dych. *^4ké* ženy?" Hneď videla, že Blair sa zháčila a nechce sa jej odpovedať. Musela použiť všetku svoju silu, aby sa jej podarilo upokojiť. Blair sa opäť pokúšala rozhodnúť za svoju sestru čo by mala a čo nemala robiť... „Blair, povieš mi to...," ozvala sa Houston.

Houston videla, že sa jej sestra nevie rozhodnúť, či jej má alebo nemá odpovedať. Naliehala. „Ak sa ešte raz pokúsiš ovládať môj život, tak ako si sa o to pokúsila dnes pred oltárom, už nikdy s tebou neprehovorím. Som dospelá žena a ak niečo vieš o *mojom* manželovi, tak mi to povieš."

„Videla som ho v záhrade s Pamelou Fentonovou. Pobozkal ju," povedala Blair na jeden nádych.

Houston na chvíľku pocítila slabosť, ale potom pochopila, čo sa stalo. Tak to mal pred chvíľou Kane na mysli, keď povedal, že sa dnes niečoho vzdal? „A aj tak prišiel za mnou," zašepkala. „Videl ju, pobozkal ju, ale oženil sa so mnou." Nič ju nemohlo urobiť v tom okamihu šťastnejšou. „Blair, vďaka tebe som dnes najšťastnejšou ženou pod slnkom. Teraz musím len nájsť svojho manžela, povedať mu, že ho ľúbim a on mi hádam odpustí."

Zrazu si uvedomila strašnú vec. „Ó, Blair, ty ho nepoznáš. Je to dobrý človek, štedrý a prirodzený, silný, že ľudia cítia potrebu sa oňho oprieť, ale je aj..." Skryla si tvár do dlaní. „Neznesie poníženie a my sme ho dnes pokorili pred celým mestom. Nikdy mi to neodpustí. Nikdy!"

Blair sa pohla k dverám. „Pôjdem za ním a vysvetlím mu, že to bola všetko moja chyba a ty s tým nemáš nič spoločné. Houston, ja som naozaj nemala ani potuchy, že si ho chceš vziať. Nevedela som si predstaviť, že by s ním chcel niekto žiť."

„Myslím, že tým sa už trápiť nemusíš. Cítim, že ma práve opustil."

„A čo hostia? Nemôže predsa len tak odísť."

„A čo tu má ostať a počúvať ako sa ľudia bavia na tom, že si Leander nevie vybrať, ktorú z dvojičiek vlastne chce? Ani jedného človeka nenapadne, že by to mohol byť Kane, kto si vyberal. Kane si myslí, že som stále zamilovaná do Leeho, ty si myslíš, že Leeho milujem a pán Gates si myslí, že si Kaňa beriem pre peniaze. Myslím, že matka je jediná, ktorá vidí, že som po prvýkrát v živote zaľúbená."

„Čo môžem urobiť, aby som to napravila?" zašepkala Blair.

„Nedá sa už nič robiť. Je preč. Nechal mi peniaze a dom a odišiel. A čo budem robiť s týmto veľkým prázdnym domom, keď v ňom nie je?" Musela si sadnúť. „Blair, veď ja ani neviem, kde teraz je. Mohol by byť aj vo vlaku do New Yorku."

„Stavil by som sa, že je vo svojom zrube."

Obe ženy sa obrátili a zbadali na prahu dverí Edana. „Nechcel som počúvať, ale keď som videl, čo sa stalo na obrade, vedel som, že bude zúriť."

Houston si opäť omotala vlečku okolo predlaktia. „Idem za ním a vysvetlím mu, čo sa stalo. Poviem mu, že moja sestra je taká zamilovaná do Leandra, že si myslí, že aj ja musím byť." Obrátila sa s úsmevom na Blair. „Je mi ľúto, že si si myslela, že som taká prízemná a vydávam sa pre peniaze, ale ďakujem ti za tú lásku, ktorá ťa priviedla k pokusu obetovať niečo, čo pre teba tak veľa znamená." Rýchlo pobozkala sestru na líce.

Blair ju zachytila. „Houston, netušila som, čo cítiš. Hneď ako sa skončí recepcia, pomôžem ti zbaliť a ..."

Houston sa so smiechom odtiahla. „Nie, moja drahá organizátorka, odchádzam hneď teraz. Môj manžel pre mňa znamená viac ako pár stoviek hostí. Ty tu ale teraz budeš musieť ostať a odpovedať na zvedavé otázky, kde je Kane a kde som ja."

„Ale, Houston, ja nič o takýchto recepciách neviem."

Houston sa zastavila vo dverách vedľa Edana. „Ja som sa to pri mojom bezcennom vzdelaní naučila," povedala a usmiala sa. „Blair, nie je to také tragické. Hlavu hore, možno sa niekto priotrávi a to hravo zvládneš. Veľa šťastia," povedala a vytratila sa. Blair ostala sama a zachvátila ju panika, pretože si nevedela predstaviť, ako si len poradí s toľkými ľuďmi.

Vonku Edan schytil Houston za lakeť a viedol ju do skladu vedľa severnej verandy. Usmieval sa.

„Vy ste si na to špehovanie nejako zvykli," štekla po ňom a odtiahla sa.

„Za dva týždne špehovania som sa naučil viac, ako za celý svoj život. Mysleli ste vážne to, čo ste hovorili, že cítite ku Kanovi?"

„Tak aj vy si myslíte, že som klamárka? Idem sa preobliecť. K zrubu je to ťažký výstup." „Vy viete, kde to je?" „Približne."

„Houston, nemôžete za ním vyliezť na horu. Idem poňho, vysvetlím mu, čo sa stalo a privediem ho späť."

„Nie, teraz je môj. Aspoň právne a ja si preňho pôjdem." Edan jej položil ruky na plecia. „Rád by som vedel, či si uvedomuje, aké má šťastie. Ako vám môžem pomôcť?"

Podišla ku dverám. „Mohli by ste nájsť Sarah Oakleyovú a poslať ju hore, aby mi pomohla pri prezliekaní?" Odmlčala sa a pozrela sa hĺbavo na Edana. „Alebo, nájdite mi radšej Jean Taggertovú. Je to tá výnimočne pekná dáma vo fialových hodvábnych šatách a v klobúku."

„Takže výnimočne pekná, vravíte?" zasmial sa Edan. „Veľa šťastia, Houston."

KAPITOLA 15

Jean pomohla Houston s obliekaním v rekordnom čase. Vrelo schvaľovala Houstonin nápad ísť hľadať Kana.

Keď bola Houston hotová, prešli spolu západným krídlom, cez správcovskú izbu k schodišťu, ktoré bolo najďalej od miestností, kde sa hodovalo. Medzi stromami ich už čakal Edan s koňom a so štyrmi vakmi naloženými jedlom.

„To by vám na pár dní malo vydržať," povedal. „Ste si istá, že to chcete urobiť? Ak sa stratíte..."

„Žijem v Chandleri celý svoj život. Poznám okolie." Energicky sa naňho pozrela. „Nie som také fifipierko, za aké ma ľudia pokladajú, mali by ste si to zapamätať."

„Pribalili ste im aj svadobnú tortu? opýtala sa Jean Edana.

„Do malej plechovej škatuľky," povedal spôsobom, že sa Houston pozrela z jedného na druhého a musela sa usmiať.

„Musíš už ísť. O nič sa nestrachuj. Len mysli na svojho manžela a na to, ako veľmi ho ľúbiš," povedala Jean Houston keď vysadala na koňa.

Houston sa zo svojej svadby vytratila tak tajne ako sa len dalo, ak zoberieme do úvahy, že tam bolo okolo šesťsto hostí. Tých pár ľudí, čo ju videlo, bolo tak ohúrených, že sa nezmohli na slovo. Stiahla si do tváre závoj a dúfala, že to ľudí zmätie, ale nebolo to celkom tak.

Keď dorazila na západný koniec záhrady, takmer sa zrazila s Rafom Taggertom a Pamelou Fentonovou.

Nebola si istá, či to bol šok alebo prekvapenie, ale kopytá jej koňa vyleteli do výšky.

Rafe sa na ňu pobavene pozrel. „Musíte byť tá z dvojičiek, ktorá si vzala Taggerta. Už od neho utekáte?"

Skôr ako prehovorila, ozvala sa Pamela. „Ak Kana poznám dobre, povedala by som, že ste pri oltári zranili jeho hrdosť a teraz sa šiel niekam skryť, aby si mohol lízať rany. Ale vy ho asi nebudete hľadať, však?"

Houston si nebola celkom istá tým, ako by sa mala správať k žene, ktorú jej manžel kedysi miloval. Pozbierala všetku rezervovanosť a so zdvihnutou bradou povedala: „Ale áno, budem."

„To je dobre!" povedala Pam. „Potrebuje takú odvážnu ženu. Márne som chcela, aby sa ku mne vrátil. Dúfam len, že ste pripravená na jeho hnev. Niekedy vie byť hrôzostrašný. Prajem vám zo srdca veľa šťastia."

Houston bola taká ohúrená Pamelinými slovami, že v prvom momente nevedela reagovať. Zmietala sa medzi pocitmi hnevu, pretože iná žena jej rozprávala o tom, ako dobre pozná jej manžela, a zároveň bola vďačná za radu, ktorú jej Pam poskytla. A okrem toho sa zdalo, že Pam sa konečne Kaňa vzdala. Žeby Kane bol ten zamilovaný a Pam tá, čo ho odmietla?

„Ďakujem," zamrmlala Houston a odcválala.

Už našťastie nikoho nestretla a vydýchla si, keď prekročila hranice Chandleru. Vydala sa do hôr.'

Prvá časť cesty bola nenáročná. Nechala sa unášať myšlienkami na to, čo sa asi deje v Kanovom dome. Úbohá Blair! Myslela to dobre. Naozaj si myslela, že Houston túžila po Leandrovi, takže sa odhodlala priniesť takú veľkú obeť a stráviť život s „obludou" ako Kane Taggert. Zrejme to bolo to, čo Kane vycítil - že on má byť jedom, ktorý Blair užije, pretože ublížila svojej sestre.

Ale Kane si neuvedomil, že nikto z hostí si z toho, čo sa udialo nerobil veľkú hlavu. Brali to len ako dobrú zámienku na ďalšie podpichovanie. Podpichovali by Leandra, pretože ho od detstva poznajú. Keby tam bol Kane ostal a zasmial sa na tom, všetci by na všetko zabudli. Kane sa však ešte musí naučiť smiať sa sám zo seba.

Prišla k úpätiu hory ako najrýchlejšie sa len dalo a začala vystupovať cestičkou, po ktorej s Kanom už raz išli. Keď dorazila na miesto, kde vtedy jedli, odsedlala koňa a napila sa vody. Nad ňou sa týčila na pohľad neprekonateľná hora. Ale Kane povedal, že jeho zrub je niekde tam a ak je naozaj tam, ona ho nájde.

Dala si dolu jazdecký kabátik a priviazala ho na uzdu. Pokúsila sa nájsť nejaký chodník vedúci cez krovie a kosodrevinu. Po pár minútach, keď obišla kopec a skúmala ho zo všetkých strán, našla niečo, čo by sa dalo pokladať za chodník. Smeroval rovno hore nad terasovité skaly a strácal sa medzi stromami.

Na chvíľku sa zamyslela. Čo, preboha, robí vo svoj svadobný deň na takomto mieste. Teraz by predsa mala tancovať v saténových šatách so svojím manželom. Tá myšlienka ju priviedla späť k tomu, prečo je tu. Jej manžel bol na vrchole hory, ktorú mala pred sebou. Možno. Edan sa mohol mýliť a Kane môže byť, napríklad vo vlaku do Afriky.

Nappjila a znovu osedlala koňa, pritiahla si klobúk, aby sa chránila pred slnkom a vydala sa ďalej.

Cesta hore bola ešte horšia, ako sa pôvodne javila. Chodník sa niekedy tak zúžil, že sa jej vetvy stromov zachytávali o nohy a len tak-tak udržala koňa na úzkom páse uchodenej hliny. Rastliny, ktoré obrastali skaly, neboli ako tá jemná pestovaná zeleň v meste. Tieto stromy museli každý deň bojovať o prežitie a nemienili sa vzdať a ohnúť kvôli obyčajnému človeku.

Kráľovský kaktus sa jej zachytil o sukňu, roztrhol ju a zanechal v látke niekoľko veľkých tŕňov. Houston zastala, aby si mohla zo šiat a z vlasov vytiahnuť bodliaky a tŕne. Tak takto bude vyzerať, keď nakoniec dorazí. Schovala si pár strapatých prameňov vlasov pod klobúk.

Na jednom mieste sa chodník prudko stočil doprava a obloha sa jej schovala za obrovskými stromami a skalami. Nad sebou videla len hríby bizarných tvarov a ešte zvláštnejších farieb. Niektoré boli drobné, žlté, niektoré veľké ako jej chodidlo a žiarivo červené. Pod ňou sa rozprestierali veľké políčka desaťcentimetrových húb, čo ako tráva pokrývali lesnú pôdu.

Stúpala čoraz vyššie, vzduch redol a prostredie okolo nej sa postupne menilo na niečo, čo sa podobalo na dažďový prales a nie na oblasť, ktorá obklopovala jej známy Chandler. Dvakrát zastala a hľadala cestu a raz išla kilometer niekam, kde cesta náhle skončila pri jaskynnom útvare s pieskom namiesto zeme a s prírodným oknom navrchu. To miesto bolo veľmi zvláštne, ale aj desivé. Na druhej strane však pôsobilo ako svätyňa.

Otočila koňa spomedzi skál na pôvodnú cestu.

Po hodine mala konečne trochu šťastia. Našla kúsok látky z Kanovho obleku zachytený o ostrý výčnelok skaly. Jej úľava, že tam niekde na konci cestičky naozaj je, bola ohromná. S novou energiou poháňala váhavého koňa vyššie a vyššie.

Už by to bola dokázala, ale začalo pršať. Studené záclony dažďa sa rinuli z nebies a keď sa voda nazbierala na plošinách skál a valila sa vo vodopádoch rovno na jej hlavu, už nevidela ani na krok. Snažila sa chrániť si hlavu a sklonila sa, no zároveň sa usilovala nezísť z cesty.

Blesky koňa desili a na úzkej ceste sa roztancoval. Po hodnej chvíli zdolávania dažďa i koňa, zosadla a viedla zviera za sebou, hľadajúc cestu.

Na jednom mieste viedla cesta okolo strmého previsu. Houston urobila krok a upokojovala vystrašeného koňa, urobila druhý a zase ho upokojila. „Keby si mi neniesol jedlo, nechala by som ťa tak," povedala znechutene.

Na okraji útesu sa zablyslo a ona zbadala zrub. Na chvíľku ostala bez pohnutia stáť a dívala sa pred seba s dažďom stekajúcim jej po nose. Už pochybovala o tom, že vôbec nejaký zrub existuje. A čo teraz? Napochoduje k dverám, zaklope a keď jej Kane otvorí, povie mu, že len tak šla okolo a povedala si, že sa zastaví?

Už-už bola pripravená otočiť sa a odísť, keď sa strhlo peklo. Hlúpy kôň, ktorého musela ťahať hore kopcom zaerdžal a vzápätí odpovedal jeho druh. Rozbehol sa k zrubu. Nič to, že Houston mu stála v ceste. Vykríkla, spadla do blata a gúľala sa dolu kopcom. Výstrel z pušky jej výkrik prehlušil. „Pakuj sa odtiaľ, keď si chceš zachrániť kožu," zahučal Kane do záclony z dažďa.

Houston sa držala zakvačená o kus kosodreviny a hľadala miesto, kam by sa mohla zaprieť nohou. Bol taký nahnevaný, že by ju zastrelil?

Teraz ale nebol čas na otázky. Buď sa zošmykne a zabije sa, alebo zariskuje a vystaví sa Kanovej nálade.

„Kane!" zakričala a cítila, ako sa jej ruky šmýkajú a už ju dlho neudržia.

Takmer okamžite sa nad ňou zjavila Kanova tvár. „Ježiši-kriste," zvolal neveriacky a zachytil ju za zápästie.

S ľahkosťou ju vytiahol, postavil na nohy a ustúpil. Nemohol uveriť tomu, čo videl.

„Prišla som ťa navštíviť," povedala Houston s mokrým, pokriveným úsmevom a začali sa jej podlamovať kolená.

„To je milé," zaškeril sa, „nemávam tu veľa návštev."

„Bude to možno aj tým ako ich vítaš," povedala a kývla smerom k puške v jeho ruke.

„Pôjdeš dnu? Mám tam oheň." V hlase mu zaznievala veselosť a pobavenie a Houston dúfala, že počula dobre, keď sa jej zazdalo, že sa potešil."

„To by som veľmi rada," povedala, skrčila sa a skočila k nemu, lebo začula ako jej nad hlavou hlasno zaprašťal konár.

Stála blízko neho a on sa na ňu díval spýtavými očami. Buď teraz, alebo nikdy. Houston si povedala, že sa nesmie hanbiť alebo báť. „Povedal si, že budeš na svadobnom obrade, keď ja budem na svadobnej noci. Ty si svoj sľub dodržal, ja som prišla dodržať svoj."

So zadržaným dychom sa naňho dívala.

Kanovou tvárou sa prehnalo niekoľko rôznych emócií, ale napokon zvrátil hlavu a začal sa tak smiať, že prehlušil aj hromy a dážď. Potom ju schytil do náručia a odniesol do zrubu. Na prahu sa zastavil a pobozkal ju. Houston sa doň-ho zavesila a vedela, že ten hrôzostrašný výstup stál za to.

Vnútri zrubu bol kamenný kozub, ktorý pokrýval celú jednu stenu a plápolal v ňom príjemný teplý oheň.

Kane roztiahol deku. Nemám tu žiadne suché šaty, takže toto ti bude musieť stačiť. Vyzleč sa, ja zatiaľ pohľadám koňa a uviažem ho."

„Vo vakoch je jedlo," zakričala za ním.

Keď bola sama, začala sa vyzliekať a zo studenej pokožky strhávala premočené kusy odevu. Každých pár minút sa pozerala na dvere. „Zbabelec!" povedala si pre seba. „Ponúkla si sa mu a teraz musíš splniť, čo si sľúbila."

Keď sa Kane vrátil, Houston už bola zabalená v pichľavej vlnenej deke, trčala jej len tvár. Po krátkom rýchlom pohľade, ktorým všetko pochopil začal Kane rozkladať na zem jedlo.

Jediným zariadením v zrube bola borovicová posteľ. Kopa prikrývok na nej nevyzerala veľmi čisto. Pri jednej stene boli naukladané plechovky s jedlom, hlavne broskyne aké našla aj v kuchyni jeho domu.

„Som rád, že si priniesla potravu," povedal. „Trochu rýchlo som odišiel, nemal som čas niečo si zajesť. Edan tomu neverí, ale aj mne sa broskyne po pár plechovkách prejedia."

„Edan balil jedlo a tvoja sesternica Jean mu povedala, nech zabalí aj kúsok svadobnej torty.

Kane sa narovnal. „Áno. Tá svadba. Asi som ti zničil celý tento deň. A ženy majú svadby tak rady." Začal si rozopínať košeľu.

„Mnohé ženy sa vydávajú tak, ako som si to naplánovala aj ja, ale len máloktorým sa deň zvrtne tak, ako mne ten dnešný."

Vytiahol si z nohavíc mokrú košeľu a usmial sa na ňu. „To tvoja sestra všetko vymyslela, však? Ty si o ničom nevedela. Uvedomil som si to, až keď som sa sem vyštveral."

„Nie, nevedela," povedala. „Ale Blair nechcela nikomu ublížiť. Ľúbi ma a myslela si, že chcem Leandra, takže sa pokúsila takto mi ho vrátiť." Keď si Kane začal vyzliekať nohavice, Houston sa odvrátila a zadívala sa do ohňa. Toto bola jej svadobná noc. Telo sa jej nebezpečne zahrialo.

„Myslela si?" opýtal sa Kane a keď neodpovedala, zopakoval to ešte raz. „Povedala si, že *si myslela*, že chceš Westfielda. Teraz si to už nemyslí?"

„Po tom, čo som jej povedala, už nie," zamumlala Houston, dívajúc sa stále do ohňa. Počula ako sa za jej chrbtom utiera do uteráka a pocítila veľké pokušenie obrátiť sa. Naozaj bol taký dobre urastený ako silák, ktorého najala na večierok Sesterstva?

Kane si rýchlo kľakol vedľa nej.

Bol opásaný len uterákom a vyzeral ako grécky boh. Pod bronzovou pokožkou sa mu črtali hladké, veľké svaly a isto--iste boli mocnejšie ako mal ten muž na večierku.

Čokoľvek chcel Kane povedať, zabudol, pretože sa na ňu zadíval. Slová sa mu zachytili v hrdle. „Takto si sa na mňa už raz pozrela," zašepkal. „Vtedy si mi tresla o hlavu džbán na vodu. Máš za lubom niečo podobné aj teraz?"

Houston sa naňho len dívala, potom nechala deku skĺznuť z hlavy ku krku, na plecia, a zadržala ju tesne nad prsiami. „Nie," bolo jediné slovko, ktoré ju napadlo.

Teplo, čo sálalo z ohňa bolo na pokožke veľmi príjemné, ale nedalo sa porovnať s horúčavou, ktorú vysielali Kanove ruky na jej tvári. Prstami sa zaboril do mokrých vlasov, ktoré jej padali na chrbát. Palcom jej láskal spodnú peru. Díval sa na ňu.

„Videl som ťa už všelijako pekne vyobliekanú, ale nikdy si nebola taká krásna ako teraz. Som rád, že si sem prišla. Na takomto mieste by sa ľudia mali vždy milovať."

Houston sa mu vpíjala pohľadom do očí a jeho ruka jej skĺzla po hrdle na plece. Keď jej začal sťahovať deku z pŕs, *zadržala* dych a uvedomila si, že sa modlí, aby sa mu páčila.

Akoby bola dieťa, ovinul jej ruku okolo pliec a položil ju na drevenú podlahu. Napäla sa ako struna, pretože si zrazu uvedomila, že to prišlo.

Kane ju odokryl a jej nahé telo sa mu vydalo napospas.

Houston čakala na verdikt.

„Bohatstvo," povedal tlmene. „Vôbec sa nečudujem, že sa Westfield pobláznil do takéhoto tela. Zisťujem, že tie tvarované šaty, čo vy dámy nosíte, nie sú až tak vypchaté, ako som si myslel."

Houston sa musela zasmiať. „Páčim sa ti?"

„Či sa mi páčiš?" povedal a natiahol ruku: „Len sa pozri. Trasie sa, že neviem, čo s ňou mám robiť." Položil jej ju na jemnú pokožku brucha. „Nebude ľahké teraz čakať. Ale dáma, ktorá sa za mnou vyšplhá až sem, aby so mnou strávila noc, si zaslúži to najlepšie. Žiaden rýchly tanec na dlážke. Len pekne seď a ja nám pripravím niečo chutné na pitie. Máš rada broskyne? Nie!" Zastavil ju, keď videl, ako si začala sťahovať deku späť na seba. „Len ju nechaj na zemi a keď ti bude zima, môžeš prísť ku mne, ja ťa zohrejem."

Celý život strávený v dome Duncana Gatesa neposkytoval veľa príležitostí na to, aby Houston prišla na chuť alkoholu. Ale Kane vzal plechovku broskýň, vylial šťavu, obsah roztlačil na kašu a zmiešal ju so štedrou dávkou rumu.

Podal jej nápoj v plechovke. „Nie je to nejaký fajnový pohár, ale obsah funguje."

Houston si odpila. Cítila sa pomerne zvláštne. Sedela tu s mužom a nemala pri tom na sebe ani kúsok odevu. Ale kým dopila nápoj, ktorý vôbec nechutil tak, ako tých pár dúškov, ktoré kedy z alkoholu okúsila, cítila sa, akoby jednou z najbežnejších vecí na svete bolo sedieť nahá pred kozubom.

Kane si sadol oproti nej a pozoroval ju. „Je to lepšie?" opýtal sa a podal je ďalší nápoj.

„Oveľa."

Vypila len polovicu z ďalšej plechovky, keď jej ju Kane vzal z ruky. „Nechcem ťa opiť. Chcem len, aby si sa uvoľnila."

Pritiahol si ju k sebe. Alkohol v jej tele spôsobil, že cítila oveľa menšie zábrany, ako kedykoľvek predtým. Ruky si ovinula okolo jeho krku a pery im splynuli.

„Čo si povedala svojej sestre o tebe a Westfieldovi?"

„Že Lee možno dokázal rozpáliť jej telo, ale so mnou to vôbec nič nerobilo."

„Zlý pokušiteľ?"

„Najhorší," odpovedala a jeho pery sa znovu prisali na jej.

Bozkával ju a ruky zatiaľ nechal kĺzať hore-dolu po jej tele, pohrávali sa s pokožkou a vysielali jej do tela ohnivé lúče. Niekde vzadu v hlave cítila, že Kane je zdržanlivejší ako ona, že sa drží späť, ale nepočúvala ten hlas.

Rukami jej blúdil po tele a ona sa k nemu pritúlila a napäla sa. Mal k nej voľný prístup.

Pobozkal ju na tvár, na krk, posunul sa k prsiam a keď vzal do prstov ružový výčnelok, prehla sa ako luk a on jej rukami hladkal driek a boky.

„Pomaly, láska moja," zašepkal. „Máme na to celú noc."

Všetky tieto pocity boli pre Houston také nové. Vždy keď sa jej Lee dotkol, mala chuť sa odtiahnuť, stiahnuť sa do seba. Teraz mala zrazu chuť všetko preskúmať. A *naraz.* Kane sa jej dotýkal a ona si pripadala stále krajšia a krajšia a všetky chmáry, ktoré v nej zasial Lee, až si pripadala frigidná, zrazu zmizli.

Rukami začala objavovať jeho pokožku. Cítila jej teplo. Vo svetle ohňa sa mu telo lesklo a Houston sa ho tak veľmi chcela dotýkať. Celého.

Kane si ju privinul a ľahol si s ňou na zem. Stiahol si z bokov uterák a Houston priblížila svoje boky k jeho so štipkou strachu z jeho vztýčeného mužstva.

Kane sa už nevedel ovládať. Dych sa mu zrýchlil a jemné bozky boli odrazu horúce a žiadostivé. Houstonina vášeň sa stretla s jeho.

„Houston, sladká, sladká, Houston," šepkal jej, položil ju na chrbát a prikryl svojím telom.

Náruživo ho pritiahla k sebe. Keď do nej vnikol, zastenala a slzy bolesti jej zaliali oči. Kane sa zdvihol, díval sa na ňu a čakal, kým jej na tvári neuvidel, že bolesť ustupuje. Jemne ju bozkával na krk, jazykom jej láskal ucho, až kým k nemu neobrátila tvár a jej ústa sa opäť stretli s jeho perami.

Pomaly sa v nej začal pohybovať a po prvých bolestivých pohyboch sa k nemu Houston pritisla a aj ona sa začala trochu nešikovne hýbať. Kane jej položil ruky na boky a začal ju viesť. Pomaly, opatrne, nežne.

Houston zvrátila hlavu a všetky myšlienky a všetky pocity odohnala, aby si mohla vychutnať ten slastný pocit, ktorý do jej tela vysielal Kane.

Začala sa pohybovať v rytme, ktorý ju naučili odveké pudy a vo vnútri cítila všetky emócie, ktoré doteraz držala na uzde. Konečne ich mohla vypustiť.

Dych sa jej zrýchlil a prehĺbil. *Začala* cítiť prichádzajúcu explóziu.

Kane sa začal hýbať rýchlejšie a ona ho nasledovala. Vyššie, čoraz vyššie vystupovali horou vášne, až si myslela, že sa rozletí na kúsky.

A keď napokon vybuchla, cítila sa, akoby mala z toho pocitu zomrieť. „Kane," zašepkala. „Môj drahý, sladký Kane."

Odtiahol sa od nej, len tak ďaleko, aby sa na ňu mohol pozerať a na tvári sa mu zračil nezvyčajný výraz, ktorému nerozumela.

„Nepáčila som sa ti?" opýtala sa a telo jej začalo znovu tuhnúť. „Aj ty si myslíš, že som frigidná?"

Položil jej ruku na líce a jemne ju pobozkal. „Nie, chrobáčik, to je to posledné, čo by som si práve teraz pomyslel. Nie som si istý, či o tebe viem dosť. Len toľko, že si najkrajšia žena, akú som kedy videl a robíš tie najhoršie veci, že sa šplháš na horu len preto, aby si so mnou strávila noc a táto moja malá škrobená dáma sa zrazu zmení na malú ohnivú... Ale nehovorme už o tom."

Pobozkal ju na čelo. „Idem si von do dažďa zmyť tvoju krv a keď sa vrátim, najeme sa. Potrebujem silu, pretože sa s tebou chystám premilovať celú noc."

Vstal a Houston sa natiahla. Jej jemná pokožka sa vo svetle jagala ako zlato.

Kane sa na ňu díval a hlavou mu preblesla nezvyčajná myšlienka: nechcel už byť sám, ani na tú chvíľku, ktorú by strávil teraz vonku.

Natiahol k nej ruku. „Poď so mnou," povedal a v jeho hlase bola prosba.

„Kamkoľvek," odvetila mu Houston.

KAPITOLA 16

Houston vyšla so svojim manželom do dažďa a ani si neuvedomovala horský chlad. Jej myseľ zamestnávala myšlienka na to, že nie je frigidná. Možno bol tým problémom Leander. Možno s ním bola príliš dlho a už sa cítila viac jeho sestrou na to, aby s ním šla do postele. Ale čokoľvek bolo dôvodom, že sa s Leandrom nenašli, teraz sa náhle oslobodila od strachu, že jej niečo chýba.

Kane šiju pritiahol do náručia. „Snívaš?" opýtal sa. Dážď mu padal na tvár a z jeho tváre na jej. „Povedz mi, na čo myslíš? Ako sa cíti dáma, keď sa s ňou pomiluje miestny koniar?"

Houston sa od neho odtiahla a vystrela ruky k oblohe. *Začala* pomaličky tancovať, akoby mala na sebe saténové svadobné šaty, pridŕžala si sukňu a vznešene sa pohybovala do kruhu. „Táto dáma sa cíti nádherne. Táto dáma sa práve vôbec necíti ako dáma."

Chytil ju za zápästie. „Neľutuješ, že si svadobnú noc nestrávila na hodvábnych plachtách? Nechcela by si, aby tu bol iný muž..."

Prikryla mu prstami pery. „Toto je najkrajšia noc v mojom živote a nechcem byť s nikým iným, nikde inde. Len v zrube v lese, s mužom, ktorého ľúbim. Žiadna žena na svete by si nemohla želať viac."

Pozoroval ju so zvláštnou nástojčivosťou, s obočím mierne zvrašteným. „Mali by sme ísť dnu, inak zamrzneme."

Pokojne vykročil späť do zrubu. Houston za nim. Zrazu sa k nej obrátil a opäť si ju pritiahol. Ich vlhké pokožky sa dotýkali. Pobozkal ju.

Houston sa v ňom rozplynula, aby precítil jej radosť a šťastie.

S úsmevom ju vzal na ruky a odniesol dnu. Vzal deku, zabalil ju do nej a šúchal jej schladené telo.

„Houston," povedal. „Nie si ako ostatné dámy, ktoré som stretol. Myslel som si, že viem, aké bude manželstvo s jednou z Chandlerových dcér, ale ty si nabúrala všetky moje predstavy."

Obrátila sa mu v náručí, zabalená do deky. Koža sa mu leskla vo svite ohňa. „Som iná dobrým spôsobom, alebo zlým? Viem, že si chcel dámu. Nesprávam sa tak?"

Dal si s odpoveďou načas. Skúmavo si ju obzeral, akoby rozmýšľal, čo jej má povedať. „Povedzme, že som sa veľa naučil." Zaškeril sa. „Stavím sa, že Gouldova manželka za ním nikdy nevyliezla na horu." Začal ju bozkávať na krk, ale náhle prestal. „Bolo by prehnané, keby som sa teraz opýtal, či vieš aj variť?"

„Poznám postupy dostatočne na to, aby som inštruovala kuchárku, ale neviem len tak z ničoho uvariť večeru. Nemáš rád kuchyňu pani Murchisonovej?"

„Som veľmi rád, že tu práve nie je. Chcel som len vedieť, či dokážeš niečo vyčariť z tých vakov plných jedla."

Vyslobodila si ruky spod deky a ovinula si ich okolo jeho krku. „Myslím, že to by som zvládla. Nechcem, aby táto noc skončila. Tak som sa bála, že mi vynadáš, že som sem prišla bez pozvania. Ale som taká šťastná, že sme tu a nie v Chandleri. Tu je to oveľa romantickejšie."

„Romantické, neromantické, ak sa rýchlo nenajem, stratím sa ti pred očami."

„Tak to nemôžeme dopustiť," povedala Houston rýchlo a vykĺzla z jeho náručia.

Kanovi sa na chvíľu zazdalo, že jeho manželka práve povedala oplzlý žart, ale rýchlo tú myšlienku odohnal ako nemožnú.

S dekou omotanou tesne okolo tela, s jedným plecom obnaženým vstala a začala vybaľovať veci z vakov, ktoré Kane doniesol. Obviazal si okolo bedier uterák a rozložil oheň. Hneď videla, že ktokoľvek už balil jedlo, odviedol skvelú prácu. Vyťahovala zakryté plechovky, porcelánové škatuľky a balíčky z mušelínu. Z druhého vaku vypadol lístok.

Drahá dcérka,

želám Ti najšťastnejšie manželstvo na svete. Myslím, že máš úplnú pravdu, keď chceš nasledovať svojho manžela. Keď sa vrátiš, nebuď prekvapená, keď počuješ, že Ťa Kane uniesol.

Veľa lásky, Opál Chandlerová Gatesová

Kane sa od ohňa díval na Houston, ktorá mala v očiach slzy a zvierala v ruke kus papiera. „Stalo sa niečo?"

Podala mu lístok.

„Čo to má znamenať, že som ťa uniesol?"

Houston začala vybaľovať jedlo. „Znamená to, že keď sa vrátime do Chandleru, tvoja reputácia najromantickejšieho muža v meste ešte vzrastie."

„Čože?"

„Áno," povedala a odbaľovala viedenské rožky. „Začalo to, keď si ma odniesol v náručí od Mankinovcov a pokračovalo, keď ľudia začali šíriť, ako si rozohnal kovbojov, ktorí ma v meste obťažovali. A potom tá romantická večera, ktorú si usporiadal v dome so sviečkami a vankúšmi."

„Ale to bolo preto, že som nemal žiadne stoličky a okrem toho som ťa celú zašpinil jedlom. Mal som sa prizerať ako ťa tí vagabundi obťažujú?"

Houston otvorila plechovku, v ktorej bola krémová račia polievka. „Akékoľvek sú skutočné dôvody, výsledok je ten istý. Kým sa vrátime, na ulici budú postávať školáčky a šepkať si, že sa raz chcú vydať za muža, ktorý ich odvlečie z vlastnej svadby do zrubu v horách."

Kane chvíľu mlčal a potom sa zazubil a sadol si k Houston. „Tak som teda romantik?" opýtal sa a pobozkal ju na krk. „Mám dojem, že nikto nevidí, že to len tá dáma, ktorú som si vzal, zabraňuje tomu, aby som pred všetkými nevyzeral ako blbec. Čo je tá sivá vec?"

„Pate defoie gras," povedala a perleťovým nožíkom, ktorý Opál pribalila, natrela kreker a vložila mu ho do úst.

„Ujde to. Čo tam ešte máš?"

Mali tam kúsok stiltonského syra, artičok, ktorého konzumáciu Kane považoval za strácanie času, paradajky, krevety, kuracie krokety, smithfieldsku šunku, sviečkovú v cibuľovom náleve a vyprážané kura.

Keď Houston zbadala kurča, musela sa zasmiať. Nebolo na jedálnom lístku, ktorý zostavovala na svadbu. Pani Murchisonová ho musela pripraviť špeciálne pre svojho miláčika pána Taggerta. Houston len bola zvedavá, koľko ďalších ľudí sa zúčastnilo na balení jedla na jej „tajnú" výpravu.

„Toto je čo, preboha?" zahučal Kane.

„Myslela som, že by sme na našej svadbe mohli uviesť do Chandleru zopár cudzích jedál. Toto je nemecký praclík a podávali sa aj talianske zákusky, ale nemyslím, že nám nejaké pribalili."

Houston rozprávala a odbaľovala balíček za balíčkom: ovocie, plechovku z waldorfským šalátom, veľkú okrúhlu plechovku s niekoľkými kúskami rôznych koláčov, perník, arašidové maslo, *fondue*. Našla aj tri pecné chleba, škatuľu s nakrájaným mäsom, cibuľou a syrom, pohár olív a horčicu.

„Myslím, že hladovať nebudeme. Á, tuje!" zvolala a ukázala Kanovi plechovku, v ktorej bol veľký kus svadobnej torty.

Vzal malý nožík, odkrojil kúsok a špičkami prstov ju kŕmil. Houston mu chytila ruky a pooblizovala mu prsty do poslednej omrvinky. Vzal jej tvár do dlane a lenivo ju pobozkal.

„Keď si pri mne, mohol by som telo nechať umrieť hladom," zamrmlal. „Tak ma aspoň nakŕm, skôr ako ma opäť zvedieš."

„Ja?" vykríkla. „Ty si ten, čo..."

„Áno?" začudoval sa a vzal si kúsok vyprážaného kuraťa. „Čo som spravil?"

„Myslím, že nebudem pokračovať v tomto rozhovore. Mohol by si mi, prosím, podať tú plechovku s polievkou?"

„Našla si si môj svadobný dar? V takom malom koženom kufríku."

„Ten v obývačke?" Prikývol.

„Čo je to?" opýtala sa. „Nemala som ešte čas pozrieť si ho."

„Nepokazím ti prekvapenie."

Houston chvíľu ticho jedla. „Myslím si, že svadobné dary by mali byť darované v deň svadby a keďže my sme teraz tu a kufrík je tam, chcela by som iný darček."

„Veď si ani nevidela, čo je v tom kufríku a okrem toho, kde by som ti asi tak tu mohol niečo kúpiť?"

„Niekedy tie najcennejšie dary netreba kupovať v obchodoch. Chcela by som niečo osobné, niečo veľmi špeciálne."

Na Kanovej tvári sa zračil výraz, z ktorého bolo jasné, že vôbec nevie o čom Houston hovorí.

„Chcem, aby si sa so mnou podelil o svoje tajomstvo."

„Už som ti o sebe všetko povedal. Chcela by si vedieť, kde mám schované peniaze, keby mi náhodou padli investície?"

Delikátne si odkrojila kúsok camembertu. „Mala som skôr na mysli niečo o tvojom otcovi alebo mame, alebo o tvojej nenávisti k Fentonovcom, alebo o tom, o čom ste sa dnes ráno zhovárali s Pamelou v záhrade."

Kane sa chvíľku nezmohol na slovo. „Nezdá sa ti, že by si toho chcela vedieť priveľa? Ešte niečo? Napríklad moju hlavu na podnose? Ako to, že sa ma pýtaš na takéto veci?"

„Pretože sme manželia."

„Len si znovu nedávaj na tvár tú svoju masku, lady. Veľa manželov je ako tvoja matka a ten starý pán, ktorého si vzala. Oslovuje ho s úctou *pán Gates*, ako si ty donedávna oslovovala mňa. Ale som si istý, že sa tvoja matka Gatesa nikdy nepýtala na takéto veci."

„Nuž, tak som potom asi len veľmi zvedavá. Mimochodom, keby nebolo mojej zvedavosti, nikdy by som nechcela vidieť tvoj dom a teraz by sme tu možno nesedeli a..." Hlas sa jej stratil do ticha a deka sa skĺzla o pár centimetrov nižšie.

Kane sa na kĺžucu sa prikrývku pobavene díval. „Naozaj sa teda rýchlo učíš. Dobre teda, asi by som ti jednu vec mal povedať, pretože aj Pam hovorí, že to o pár dní bude vedieť celé mesto."

Na chvíľu sa odmlčal a díval sa na taniere. „Nebude sa ti to veľmi páčiť, ale teraz s tým už nemôžem nič urobiť. Pamätáš si, ako som ti hovoril, že keď som bol decko, Fenton ma vykopol, pretože som sa zaplietol s jeho dcérou?"

„Áno," povedala Houston potichu.

„Celý čas som si myslel, že nás niekto špehoval a donášal Fentonovi, ale dnes mi Pam povedala, že to bola ona, kto nás vyzradil." Nadýchol sa, pozrel sa na ňu s výrazom vzdoru a pokračoval. „Pam povedala otcovi, že so mnou čaká dieťa a že si ma chce vziať. A keďže je Fenton pekný bastard, poslal ju preč, vydal ju za nejakého starého chlapa, ktorý mu dlžil peniaze a mne povedal, že Pam ma už nikdy nechce vidieť."

„To je ten dôvod, prečo tak nenávidíš pána Fentona?"

„Nie, to som sa dozvedel až dnes. Pointou všetkého je, že Pam sa vracia do Chandleru a s ňou aj jej trinásťročný syn, ktorý je aj mojím synom. A podľa toho, čo hovorí Pam, podobá sa na mňa dostatočne na to, aby klebetné jazyky začali mlátiť."

Houston si s odpoveďou dala načas. „Keď sa to všetci zakrátko dozvedia, už to nebude tajomstvo, však?"

„Pre mňa to bolo slušné tajomstvo ešte pred pár hodinami," povedal nasrdene. „Nevedel som, že mám niekde dieťa."

Keď bolo treba, Houstonina zanovitosť sa mohla pasovať s jeho. „Ale ja som chcela ozajstné tajomstvo a nie niečo, o čom budú na budúci týždeň všetci klábosiť pri čaji. Chcem vedieť niečo, čo vieš o sebe len ty, niečo, čo o tebe nevie dokonca ani Edan."

„A prečo to chceš vedieť? Prečo nemôžeš teraz jednoducho všetko odpratať a ľahnúť si ku mne?"

„Pretože som sa do teba zamilovala a chcem sa o tebe dozvedieť viac."

„Ženy vždy hovoria, že milujú. Pred dvoma týždňami si ešte milovala Westfielda. Bohatstvo! Dobre, poviem ti teda niečo, čo sa ťa vôbec netýka, ale pravdepodobne sa ti to bude páčiť. Dnes ráno za mnou prišla Pam a povedala mi, že ma po celé tie roky neprestala ľúbiť a chcela, aby som s ňou odišiel. Neurobil som to."

„Kvôli mne?" zašepkala Houston.

„A koho som si vzal? A tvoja blbá sestra mi k tomu veľmi nepomohla, ak sa tak môžem vyjadriť."

„Stalo sa niečo medzi tebou a mojou sestrou, že ste na seba ako psy?"

„Jedno tajomstvo v svadobný deň," povedal. „Ak chceš ďalšie, musíš si ho zaslúžiť. A najlepší spôsob je odpratať z postele všetko to jedlo, stiahnuť deku a pritúliť sa ku mne."

„Nemyslím, že znesiem také týranie," povedala a rýchlo odpratávala riad a zároveň si strhávala deku.

„Mám rád poslušné ženy," povedal a natiahol k nej ruky.

„Vychovali ma, aby som bola tou najposlušnejšou ženou na svete," zašepkala a našpúlila pery, aby ju pobozkal.

„Čo sa mňa týka, ešte si ma, myslím, neposlúchla ani raz... Možno len tu, v zrube. Bože, Houston, nikdy by som si nepomyslel, že budeš takáto. Asi sa viac podobáš na svoju sestru, ako som si myslel."

Odtiahla sa od neho. „Tak aj ty si mal pocit, že som ľadová princezná?"

S úsmevom ju k sebe zase pritiahol. „Miláčik, a čo sa stane z ľadu, keď k nemu priblížiš oheň?"

„Voda?"

„Para." Prešiel jej rukou cez pevný chrbát, vtiahol si ju medzi nohy a prikryl jej telo svojím.

Houston sa nevedela nabažiť pocitu, keď bol tesne pri nej, keď sa ich telá dotýkali. Varovali ju, že svadobná noc býva veľmi bolestivá, ale táto noc bola pre ňu najradostnejšou v jej živote. Možno to bolo tým, že tu bol Kane a že cítila jeho pochvalu a nie kritiku, akej sa jej dostávalo od iných mužov, s ktorými sa doposiaľ stretla. Teraz bola slobodná a mohla reagovať spôsobom, akým chcela.

Kane jej začal hladiť telo, nohy, chrbát a jeho dotyky spôsobili, že sa cítila nádherná spôsobom, ako nikdy predtým. V žiadnych šatách. Zavrela oči a oddala sa nádherným pocitom v temnej izbe, zvukom a teplu ohňa a veľkým drsným rukám, ktoré jej kĺzali po tele, kopírovali krivky, o ktorých predtým ani nevedela, že ich má. Strapatil jej vlasy, rozprestrel ich na vankúš, hánkami jej hladil líca.

Keď otvorila oči, v tvári mu našla mäkkosť, ktorú tam nikdy predtým nevidela. Oči mal temné a žiarivé.

„Kane," zašepkala.

„Som tu, láska. A nechystám sa nikam odísť," povedal a začal sa jej znovu dotýkať.

Zavrela oči a jeho ruky začali byť nástojčivejšie, zvierali jej boky, zabárali palce do jemnej pokožky. Dych sa jej zrýchlil a posunula sa, aby si jeho veľké, mocné stehno položila krížom cez svoje. Rukami sa jej dotýkal pŕs a ústami hľadal jej pery. Otvorila sa mu ako kvet včele.

Tisol ju k sebe, prisal sa na ňu ústami, zovrel jej zadok a nadvihol si ju.

Houston jemne vykríkla, ale bolesť už neprišla. *Začala* sa znovu pohybovať v jeho rytme. Pritisol si ju čoraz tuhšie a tuhšie, až sa zdalo, že ich telá splynuli a stali sa jedným.

Inštinktívne sa zachytila nohami jeho drieku a objala ho okolo krku. Zdvihol ju z postele a kľakol si s ňou v náručí.

Pritisol ju chrbtom o stenu a ich vášeň sa ešte vystupňovala. Houston zvrátila hlavu a hlasno vykríkla od rozkoše. A keď prišla posledná horúca vlna, takmer zavyla.

Kane ju na chvíľku držal a ona na ňom visela, akoby ju bol práve pred niečím zachránil.

Uplynulo pár minút, uložili sa na posteľ a tak tesne sa túlili, že takmer nemohla dýchať.

„Ukričaná," zamrmlal. „Kto by povedal, že dáma ako ty, bude takto kričať?"

Houston bola príliš vyčerpaná, aby mu na to niečo povedala. Zaspala zovretá v jeho náručí.

KAPITOLA 17

Keď sa Kane na druhé ráno zobudil, bol jasný deň. Po niekoľkých dlhých minútach, kedy si vychutnával pohľad na Houstonino nahé telo skrútené vedľa neho a pohladil jej nahý zadok, ozval sa: „Je čas vstávať a pripraviť mi raňajky."

„Zazvoň zvončekom. Je na stole. Slúžka hneď príde," povedala a zaryla si tvár hlbšie do jeho hrude.

„So zdvihnutým obočím sa na ňu pozrel. „Á, dobré ráno, pán Gates, dobré ráno, Leander. Rád vás vidím."

Houston vystrelila ako šíp, sadla si, chmatla po prikrývke a v okamihu sa do nej celá zabalila.

Len o chvíľku jej došlo, že si z nej Kane vystrelil. „Aký odporný žart!" zakričala naňho, ale Kane pri pohľade na to, ako škrobené sedela, zababušená do deky a ako rýchlo to všetko stihla, vybuchol do smiechu. Veľmi sa snažila, aby sa nerozosmiala s ním, ale nešlo to.

„Myslím, že už sa Westfielda nemusím báť," povedal, vyšiel z postele a začal sa prehŕňať v jedle, ktoré im ešte ostalo."

Houston ležala v posteli a zaujato ho pozorovala. Telo mal skutočne oveľa krajšie ako ten silák, ktorého objednala na večierok so Sesterstvom. Svaly, široké plecia, úzke boky a mohutné stehná, ktoré sa o jej dokázali opierať takým spôsobom, až jej telo spievalo.

Kane sa náhodou otočil a keď zbadal výraz na jej tvári, pustil taniere a natiahol k nej ruku.

Chytila ju, vytiahol ju z postele a privinul si ju na hruď.

„Nemal som v pláne ostávať tu dlhšie, ale možno by ti neprekážalo, keby sme sa pár dní zdržali. Medové týždne. Ibaže nie v Paríži alebo na podobnom mieste."

„Už som v Paríži bola," zašepkala, pritisla si k nemu boky a túlila sa k nemu. „A úprimne vravím, že sa mi tu páči oveľa viac. A čo si to hovoril o tých raňajkách?"

„S neveriacim výrazom na tvári ju Kane odtisol. „Jedna vecí, čo som sa naučil ako dieťa je, že hračky sú vzácne nesmieš ich hneď v prvý deň pokaziť a odhodiť."

„Ja som pre teba len hračka?"

„Dospelá hračka. Obleč sa a poďme sa najesť. Potom ti možno ukážem staré banícke ruiny. Len dúfam, že som dosť silný chlap na to, aby som s tebou strávil celý deň bez ujmy na zdraví."

„Myslím, že si," povedala a cez mihalnice sa hanblivo dívala dolu na prejav toho, že sa ešte dozaista nechystá ju „odhodiť".

Trochu prisilno ju chytil za plecia a obrátil chrbtom k sebe. „Mám tu ešte jednu košeľu a nohavice navyše. Choď sa teraz pekne obliecť a žiadam ťa, aby si si pozapínala všetky gombičky a nič nenechala trčať. Nemienim sa zblázniť. Rozumela si?"

„Úplne," povedala Houston chrbtom, k nemu, ale tak sa usmievala, až sa jej naťahovala pokožka na tvári.

Obliekli sa, naraňajkovali a potom ju Kane viedol okolo hory vyššie. Chandler bol 6 200 stôp vysoko a teraz boli vo výške niečo cez 7 500. Vzduch bol chladný a ostrý. Kane si neuvedomoval, že Houston asi nie je veľmi zvyknutá loziť po skalách a jej jazdecké čižmy nie sú vhodné na šplhanie po klzkých kameňoch. Viedol ju strmo hore, okolo prevísajúcich brál, ktoré vyzerali akoby sa už-už išli odtrhnúť.

„Ešte je to ďaleko?" opýtala sa.

Kane sa otočil, podal jej ruku, aby jej pomohol prejsť cez obzvlášť ťažkú skalu. „Oddýchneme si?" opýtal sa a už vybaľoval z vaku jedlo.

„Veľmi by som to ocenila," povedala a vzala do rúk ploskú fľašu s vodou a poriadne si z nej upila. „Si si istý, že je tam hore baňa? Ako z nej dostali uhlie?"

„Asi tak isto, ako ťažia uhlie z iných baní. Čo ja už viem o baníctve?" Uprene sa na ňu zadíval a keď sa presvedčil, že to zvládne, odvrátil sa.

„Chodíš sem často?"

„Kedykoľvek môžem. Pozri sa tamto na tie skaly. Už si niekedy niečo také videla?" V hmle v údolí sa črtali chrbty skál, ostré ako britvy. Vyrastali priamo zo zeme a vyzerali neprirodzene a nebezpečne. „Čo myslíš, ako také niečo vzniklo? Vyzerá to, akoby sa nejaký obor pokúšal vytrhnúť ich zo zeme, ale v polovici to vzdal."

Houston práve jedla praclík, ktorý Kane do vaku pribalil. Už ich označil za jedno z najlepších jedál a vyhlásil, že ich Houston musí mať vždy poruke. „Myslím, že geológ by nám to vedel vysvetliť. Nebolo by úžasné študovať veci, ako napríklad prečo majú skaly taký tvar a podobne?"

Kane sa k nej pomaličky obrátil. „Ak tým niekam mieriš, tak mi to povedz. Moje školy stačili na to, aby som zarobil pár miliónov. Nestačí ti to?"

Houston skúmala svoj praclík. „Myslela som skôr na ľudí, ktorí nemali toľko šťastia ako ty."

„Dávam na charitu toľko, ako hocikto iný. Prispievam." Zaťal čeľusť.

„Myslela som len, že možno práve teraz je ten správny čas, aby som ti oznámila, že som tvojmu bratancovi lanoví navrhla, aby sa presťahoval k nám."

„Môjmu bratancovi? Ale nie je to to zúrivé decko, ktoré si vyhrabala z bitky, však?"

„Zrejme by sa ho dalo aj takto opísať, aj keď ja by som povedala, že jeho pohľad vyjadruje skôr odhodlanie... Podobne ako tvoj."

Kane nevenoval poslednej poznámke žiadnu pozornosť. „Prečo, preboha, sa chceš do toho púšťať a koledovať si o problém?"

„Je veľmi inteligentný, ale skončil so školou, lebo musí živiť rodinu. Je ešte len chlapec a už roky robí v bani. Dúfam, že ti neprekáža, že som sa najprv s tebou neporadila, ale dom je dostatočne veľký a je to tvoj bratanec z prvého kolena."

Kane vstal, hodil si vak na chrbát a vykročil. Cesta už bola o niečo rovnejšia. „Nemám s tým žiaden problém, ale nech sa mi nepletie pod nohy. Nemám decká veľmi rád."

Houston ho nasledovala. „Ani svojho syna?"

„Ešte som ho ani nevidel. Ako mám vedieť, či ho mám rád?"

Bojovala práve s kmeňom spadnutého stromu, ktorý sa snažila prekročiť, ale nohavice, ktoré jej požičal Kane boli také veľké, že sa všade zachytávali o vetvy a dostalo sa jej do nich ihličie. „Len som myslela, že možno budeš zvedavý."

Spoza bieleho osikového kmeňa sa ozval jeho hlas: „Teraz som zvedavý práve tak na to, či mi Hettie Greenová predá svoje akcie v železniciach."

Houston sa ho dychčiac snažila dohoniť, ale zachytila si košeľu o konár. Nedarilo sa jej vyslobodiť a zakričala za ním: „Mimochodom, už máš ten obytný dom od Vanderbilta?"

Kane sa k nej vrátil a jemne jej vymotával košeľu a prameň vlasov z konára. „Á, to. Jasné. Aj keď to nebolo jednoduché, keďže som celý čas musel trčať tu. Za to, čo som minul na telegramy, som si mohol kúpiť celú telegrafickú spoločnosť."

„Ty *nevlastníš* Western Union?" opýtala sa s očami dokorán.

Kane si neuvedomil, že ho len naťahuje. „Nie. Len malú časť. Jedného dňa budú telefóny po celej krajine. Aj tak je to naprd. Mimo Chandleru sa nikam nedá dovolať. A kto sa chce rozprávať s niekým v Chandleri?"

Pozrela mu do očí a ticho povedala: „Mohol by si zavolať svojmu synovi a pozdraviť ho."

S hlbokým zabručaním Kane opäť vykročil. „Edan mal pravdu. Mal som si vziať farmársku dcéru, čo by sa starala len sama o seba."

Houston musela takmer bežať, aby s ním udržala krok. Zakopávala o popadané konáre, pošmykla sa na obrovskej hube a rozmýšľala, či nezašla priďaleko. Ale napriek tomu, čo Kane hovoril, tón akým to povedal neznel nahnevane.

Museli prejsť takmer kilometer, kým dorazili k opustenému vchodu do štôlne. Bol na strmej strane svahu, obrátený k širokej panoráme údolia. Chodba sa vnárala do zeme asi takých tridsať metrov a ďalej bola zasypaná. Houston zo zeme zdvihla úlomok uhlia a skúmala ho proti slnku. Pri detailnom pohľade bol krásny, potiahnutý strieborným plášťom. Takmer si vedela predstaviť, že vplyvom tlaku a času, sa premení na diamant.

Dívala sa na údolie pod strmým kopcom, na ktorom stáli. „Presne, ako som si myslela," povedala. „Uhlie tu nemá žiadnu cenu."

Kaňa viac zaujímal výhľad, ale úchytkom sa pozrel na uhlie roztrúsené v tráve. „Vyzerá tak ako každé iné. Čo je s ním?"

„S tým uhlím nie je nič. V skutočnosti je to uhlie vysokej kvality, ale železnica sa sem nevyštverá. Bez železnice je bezcenné. Už môj otec to zistil."

„Myslel som, že tvoj otec sa živil obchodom."

Houston pošúchala kúsok uhlia v dlani. Mala rada ten klzký pocit a tvar, podľa toho, ako sa uhlie štiepilo. Mnohí baníci si mysleli, že uhlie je čisté a často cmúľali kúsok popri robote. „To áno, ale do Colorada prišiel, pretože počul o bohatstve, ktoré uhlie prináša. Myslel si, že sa to tu bude hemžiť boháčmi, ktorí nebudú túžiť po ničom inom, len aby si kúpili piecky na uhlie, pri ktorých prevoze cez ‚Veľkú púst", ako volali územie medzi Denverom a sv. Jozefom, takmer zahynul."

„To si viem predstaviť. Takže predal piecky a začal obchodovať."

„Nie. Takmer zbankrotoval. Vieš, uhlia bolo v Colorade dosť, mohol si ho prehadzovať lopatami, ale železnica tu ešte nebola, takže ani nebol spôsob, ako ho poslať na trh. Volské záprahy by neuniesli toľko, aby z toho bol zisk."

„Takže, čo tvoj otec urobil?"

Houston sa pri spomienke na príbeh, ktorý jej matka tak často rozprávala, musela usmiať. „Môj otec mal veľké sny. Na úpätí tohto kopca bola malá farmárska usadlosť a on si povedal, že to bude ideálne miesto na založenie mesta. Jeho mesta. Každému farmárovi daroval piecku na uhlie, ale chcel, aby mu sľúbili, že vykúpia všetko uhlie z Chandlerských baní v Colorade."

„Chceš povedať, že mesto pomenoval po sebe?"

„Isteže. Rada by som vtedy videla tváre ľudí, keď im oznámil, že odteraz budú žiť v meste váženého pána Williama Houstona Chandlera."

„A ja som si celé tie roky myslel, že mesto nazvali po ňom, pretože urobil niečo, ako napríklad, že zachránil sto bábätiek z horiacej budovy alebo čosi podobné."

„Pani Jenkosová z knižnice hovorieva, že môj otec bol takto poctený, pretože pre mesto veľa urobil."

„Tak ako to, že nezarobil na uhlí?"

„Nevydržal mu chrbát. Donekonečna nakladal uhlie a posielal ho do miest, vzrastajúcej populácii, ale po roku predal baňu za babku niekoľkým farmárskym synom. O mesiac odišiel na Východ, kúpil päťdesiatjeden vozov tovaru, oženil sa s mojou mamou a doviedol ju a ešte dvadsaťpäť párov sem, aby sa usadili v nádhernom Chandleri, v Colorade. Matka hovorila, že keď prišli, v barabizni, ktorú niekto honosne nazval Hotel Chandler, na rímse nad kozubom hniezdili kurence."

„Ale železnica potom urobila z farmárskych synov boháčov," dokončil Kane.

„To je pravda. Ale vtedy bol otec už po smrti a moja matka sa znovu vydala za všetkými rešpektovaného pána Gatesa." Houston sa vybrala na obhliadku bane zvnútra a Kane ostal vonku.

„Ľudia majú niekedy zvláštne nápady. Celé mesto si myslí, že vaša rodina je vznešená a vážená, ale mesto nesie meno po tvojom otcovi jedine preto, že mal dosť drzosti, aby si povedal, že bude mať mesto so svojím menom. Ale kráľom asi nebol, však?"

„Bol kráľom pre moju sestru, pre mňa a našu matku. Keď sme s Blair boli deťmi, mesto sa rozhodlo, že narodeniny môjho otca sa budú sláviť ako sviatok. Mama sa vtedy snažila všetkým vysvetliť, že to v skutočnosti bolo inak, ale všetky jej pokusy stroskotali a onedlho zistila, že ľudia v meste potrebujú hrdinu."

„A ako do toho *zapadá* Gates?"

Houston si zhlboka vzdychla. „Povesť pána Gatesa nemá hodnotu striebornej mince, pretože je riaditeľom pivovaru, ale keď bola kráľovná Opál Chandlerová s jej dvoma malými princeznami na vydaj, ponúkol všetko, čo mal. Rodina mojej matky to prijala všetkými desiatimi.

„Aj on chcel skutočnú dámu," povedal Kane ticho.

„A bol odhodlaný zaviesť svoje zakorenené predstavy o tom, ako by sa dáma mala správať a uplatňoval ich v dome, kde žili tri ženy pod jeho strechou," dodala Houston so zaťatými zubami.

Kane chvíľu mlčal. „Asi to bude tým, že tráva sa vždy zdá zelenšia na druhej strane plota, nie?"

Houston k nemu podišla a vzala ho za ruku. „Napadlo ti niekedy, že keby ťa vychovali ako vlastného syna, a nie ako chlapca zo stajne, bol by si rozmaznaný ako Mare a nikdy by si si nevedel vážiť prácu?"

„Hovoríš to, akoby mi Fenton dal láskavosť."

„Urobil."

„Čože?"

„Fenton ti *urobil* láskavosť. Opravila som ťa. Nie *dal*. Je to časť našej dohody, pamätáš?"

„Meníš tému. Asi ťa pošlem do New Yorku, aby si mi vybavila zopár obchodov. Niektorých chlapov by si tam zničila."

Ovinula mu ruky okolo krku. „A nemohla by som radšej zničiť teba?"

KAPITOLA 18

Houston mu ovinula ruky okolo krku a v tvári sa mu odrážalo, že s niečím opäť bojuje. Akoby ju ani nechcel pobozkať, ale nedokázal jej odolať.

Položil jej dlaň na zátylok a prisal sa jej na pery, akoby umieral. Objala ho a vychutnávala si pocit z jeho veľkého tela pri nej, jeho silu, ktorá jej zachvacovala telo.

„Kane," zašepkala z hĺbky svojich útrob.

Odtiahol sa a díval sa na ňu. Jeho oči potemneli túžbou. „Čo si to so mnou urobila? Roky to, čo mám medzi nohami ovláda to, čo mám medzi ušami. A teraz by som dokázal zabiť hocijakého chlapa, čo by mi ťa chcel vziať."

„Aj ženu?" opýtala sa s perami na jeho ústach.

Dokázal povedať len „áno," a začal z nej lačne trhať košeľu.

Predtým Houston mala pocit, že Kane pri milovaní niečo zadržiava. Časť z neho akoby bola niekde vo výškach, nie s ňou. Teraz bol však iný. Už nebolo rezervovanosti a závanov chladu. Už sa nekontroloval.

Vášnivo, ako útočiaci býk ju schytil do náručia a odniesol do otvoru starej štôlne. Keď sa Houston dívala do tej rozvášnenej tváre, uvedomila si, že sa pozerá na muža, ktorý za niekoľko rokov dokázal z ničoho zarobiť milióny. Toto je Kane Taggert, o ktorom tušila, že sa skrýva v jeho vnútri. Toto je muž, ktorého ľúbila, muž od ktorého chcela, aby ľúbil ju.

Kane vyzeral ako bez duše. Položil ju na zem, bozkával ju a strhával jej posledné zvyšky šiat a vystavil jej hebkú pokožku jeho dotykom. Bol nenásytný. Už to nebol ten jemný, láskavý, pozorný milenec. Premenil sa na muža, ktorý umieral túžbou po nej. Houston si myslela, že sa mu už oddala, ale teraz ju rozum celkom opustil a stala sa len obnaženým pulzujúcim telom.

Kanove ústa ju pálili po celom tele, prenikali jej až do kostí, až mala dojem, že ju celú spáli.

Silné prsty sa jej zabárali do bokov a priťahovali si ju stále tesnejšie. Jeho pokožka pálila, akoby ju jej oheň zvnútra zahrieval. Prevrátil sa na chrbát aj s ňou, akoby neváţila o nič viac ako dieťa.

Jedným rýchlym prudkým pohybom ju zdvihol a posadil si ju do lona. Houston sčasti vykríkla, sčasti zavzdychala od rozkoše a ozvena toho zvuku sa odrazila od stien šachty a obkolesila ich.

So zvrátenou hlavou, s potom trblietajúcim sa na krku, s pramienkami vlasov na pleciach sa zaprela rukami o jeho plecia a nechala emócie a zmysly, aby ju celkom ovládli. Na nič už nemyslela, len cítila. Nič také v živote ešte nezažila.

Kanove ruky sa jej zabárali do tela a dvíhali ju spolu s ňou vo vášnivých kruhoch.

V jednom momente otvorila oči a videla jeho tvár. Mal pootvorené ústa, oči zavreté a rozkoš, ktorá sa mu v tvári zračila, ju rozpálila ešte viac.

Tempo sa stupňovalo

„Kane." Myslela si, že to zašepkala ona, ale zvuk sa okolo nich roztočil v chladnom vzduchu šachty a obalil ich ako závoj.

Kane neodpovedal, len ju nadvihol a pustil v prudkom pohybe a keď ju spustil na svoje mužstvo v oslepujúcom záblesku rozkoše naposledy, Houston pocítila, ako sa jej telo napína ako luk, chrbát vystreľuje do oblúka a jej stehná zvierajú Kanove boky.

Prebehol ňou zem otriasajúci kŕč a keď to skončilo, dopadla mu na hruď. Kane ju tak pevne zvieral, až mala pocit, že jej doláme rebrá, ale skrútila sa mu na hrudi do klbka, s nohami medzi jeho nohami, len aby bola pri ňom čo najtesnejšie.

Ležali a jediné, čo sa hýbalo, bola Kanova ruka, ktorá ju hladkala po vlasoch.

„Uvedomila si si, že začalo pršať?" povedal po chvíli ticho.

Houston bolo všetko jedno. Chcela len jeho telo vedľa svojho a vychutnávať si ten zvláštny zážitok, ktorý práve mala. Potriasla hlavou, ale nezdvihla ju.

„A vieš, že je vonku asi desať stupňov a že ležím na mori tých malých ostrých úlomkov, ktoré si predtým tak obdivovala a že mi asi pred hodinou úplne strpia ľavá noha?"

S úsmevom si zaborila tvár do jeho teplej pokožky. Potriasla hlavou.

„Asi sa neplánuješ v priebehu niekoľkých týždňov pohnúť, však?"

V Houston sa začal prebúdzať smiech, ale stále ležala s hlavou zaborenou do Kanovej hrude a na všetko odpovedala potrasením hlavy."

„A vôbec ťa nezaujíma, že mám prsty na nohách také studené, že ak do niečoho kopnem, môže sa stať, že mi všetky odpadnú?"

Opäť potriasla hlavou a on si ju ešte tuhšie privinul. „A keby som ťa podplatil?" „Áno," zašepkala.

„A čo keby sme sa obliekli a ostali tu a pozorovali dážď a ty by si sa ma mohla vypytovať na čo chceš. To ti aj tak, mám taký dojem, robí najväčšiu radosť." Zdvihla hlavu. „A odpovieš mi?" „Pravdepodobne nie," jemne ju už odtláčal, ale zastal v polovici, pobozkal ju a pohladil po líci. „Bosorka," zamumlal a načiahol sa po nohavice.

Pohol sa a Houston videla, že sa mu na široký chrbát nalepili kúsky uhlia. Začala mu ich oberať a nechtiac sa mu prsiami dotkla tela.

Kane sa obrátil a chytil ju za zápästie. „Nezačínaj zase. Je v tebe niečo, slečna, čoho sa obávam. A prestaň vyzerať taká spokojná sama so sebou." Kým hovoril, oči mu putovali po jej nahom tele. „Houston," zabručal, pustil ju a odvrátil sa, „nie si taká, ako som si myslel. Obleč sa už, nech zo seba zasa neurobím blázna..."

Houston sa nepýtala, čo myslel tým ‚zasa', ale srdce sa jej zatrepotalo ako vták. *Začala* si naťahovať košeľu, čo jej požičal a keď zbadala niekoľko odtrhnutých gombíkov a roztrhaných miest, neubránila sa úsmevu.

Ešte sa ani nestihla doobliekať, už šiju znovu pritiahol do lona a oprel sa chrbtom o stenu štôlne.

Vonku padal jemný dážď, ktorý nie a nie prestať a ona sa uvelebila v jeho náručí.

„Som s tebou šťastná," povedala a pritisla si jeho ruky tuhšie okolo tela.

„Áno? Ani si si nepozrela darček, ktorý som ti dal." Odmlčal sa. „Á, ty myslíš teraz. Ale veď ani mne s tebou nie je až tak smutno."

„Nie, to ty ma robíš šťastnou. Nie dary, dokonca ani naše milovanie, aj keď to k tomu určite prispieva."

„Dobre, tak mi teda povedz, prečo si so mnou šťastná." V hlase mu zaznelo varovanie.

Chvíľu rozmýšľala a potom začala: „ Keď sme sa s Leandrom oficiálne zasnúbili, šli sme na ples do Masonic Temple. Veľmi som sa na ten večer tešila a červené šaty, ktoré som si dala ušiť, mali vyjadrovať moju náladu. Nie tmavé, tlmené červené, ale žiarivé, šarlátové. Keď som si večer tie šaty obliekla, cítila som sa ako najkrajšia žena na svete."

Odmlčala sa, aby si vychutnala pocit, že je práve teraz tu, v bezpečí Kanovho náručia. „Schádzala som dolu schodmi a pán Gates a Leander na mňa hľadeli a ja som si naivne pomyslela, že sú užasnutí z toho, ako v nich vyzerám. Ale keď som zišla dolu, pán Gates na mňa začal kričať, že vyzerám ako pobehlica a nech sa idem okamžite prezliecť. Leander zasiahol a povedal, že sa o mňa postará. Myslím, že som ho nikdy neľúbila viac ako v tej chvíli."

Opäť sa odmlčala. „Keď sme prišli na bál, Leander mi navrhol, aby som si nechala na sebe plášť a povedala všetkým, že som prechladla. Celý večer som strávila v kúte a cítila som sa príšerne."

„Prečo si ich oboch neposlala do pekla a netancovala si v tých krásnych červených šatách?"

„Asi preto, že som bola zvyknutá robiť vždy to, čo odo mňa ľudia očakávali. Preto som s tebou šťastná. Ty si jednoducho myslíš, že keď sa Houston štverá v spodnom prádle po ružovom kríku, je to vec, ktorú dámy robia bežne. A zdá sa, že ti ani neprekáža, keď ti robím veľmi *nedámske* návrhy." Obrátila sa, aby mu videla do tváre.

Rýchlo ju pobozkal a obrátil jej hlavu späť. „Tvoje návrhy mi neprekážajú, ale myslím, že by som prežil bez tvojho objavovania sa na verejnosti len v spodnom prádle. Ale na šteniatka si asi nepamätáš, však?"

„Nie som si istá, či viem, o čom hovoríš." „Na narodeninovej oslave Marca Fentona - myslím, že to boli ôsme narodeniny - som ťa vzal do stajne a ukázal som ti malé čierno-biele šteniatka."

„To si pamätám! Ale nemohol si to byť ty. Bol to predsa dospelý muž."

„Mal som asi tak osemnásť, takže ty si mala..." „Šesť. Porozprávaj mi to."

„So sestrou ste prišli na oslavu spolu. Obe ste mali biele šatočky s ružovými stuhami okolo pása a vo vlasoch veľké ružové masle. Tvoja sestra sa rozbehla za dom a začala sa hrať s ostatnými deťmi, ale ty si sa zanovito posadila na železnú lavičku. Ani si sa nepohla, len si tam tak sedela s rukami v lone."

„A ty si sa pri mne zastavil s fúrikom, ktorý bol predtým plný konského hnoja."

Kane odfrkol. „Pravdepodobne. Bolo mi ťa ľúto, ako si tam tak sedela, tak som sa ťa opýtal, či nechceš vidieť šteniatka." „A ja som šla s tebou."

„Najprv si si ma obzrela od hlavy po päty a asi som prešiel tvojou kontrolou, lebo nakoniec si súhlasila."

„A mala som tvoju košeľu a pamätám si, že sa stalo niečo hrozné a plakala som."

„Nechcela si ísť k šteniatkam, ale stála si obďaleč a dívala si sa na ne zhora. Povedala si, že sa nesmieš zašpiniť, tak som ti dal moju košeľu, ktorej si sa nechcela ani dotknúť, až kým som ti trikrát neodprisahal, že je naozaj čistá. A to, na čo si spomínaš ako na veľkú tragédiu bolo, že jeden zo psov prebehol okolo, zachytil ti stuhu vo vlasoch a rozviazal ju. Nikdy v živote som nevidel, aby sa dieťa tak rozčúlilo. Začala si plakať a povedala si, že pán Gates ťa bude nenávidieť a keď som ti povedal, že ti mašľu znova zaviažem, odpovedala si, že len mama ju vie uviazať správne. To, presne, si povedala: ‚správne'."

„A ty si mi ju zaviazal správne. Dokonca ani mama si nevšimla, že sa rozviazala."

„Zapletal som koňom hrivy a chvosty."

„Kvôli Pam?"

„Nedá ti pokoj. Žiarliš?"

„Odkedy si mi povedal, že si ju odmietol, už nie."

„Presne pre toto by sa ženám nemali prezrádzať tajomstvá."

„Chcel by si, aby som žiarlila?"

Kane sa nad tým zamyslel. „Neprekážalo by mi to. Ty aspoň vieš, že som Pam odmietol. Nič také som zatiaľ nepočul o Westfieldovi."

Pobozkala mu ruku, ktorá sa pohrávala s jej prsníkom a vedela, že mu o Leandrovi hovorila už niekoľkokrát. „Odmietla som ho pred oltárom," povedala potichu.

Kane mierne stuhol. „To áno. Ale asi aj tak nemá toľko peňazí ako ja."

„Ty a tie tvoje peniaze! Nič iné ti nenapadne? Bozky, napríklad?"

„Vypustil som beštiu!" Zasmial sa, ale ani náznakom sa nesnažil vyhovieť jej želaniu.

„Správaj sa slušne," povedal, keď ju naveľa - naveľa otočil k sebe. „Nemám takú výdrž ako ty. Nezabúdaj, že v porovnaní s tebou som starý muž."

Houston sa zachichotala a zavrtela zadkom v jeho lone.

„A s každou minútou som starší a starší. Seď a nehýb sa! Gates mal pravdu, keď vás dve zamykal."

„Aj ty ma chceš zamknúť?" zašepkala Houston a stúlila sa mu pod bradu.

Trvalo mu tak dlho, kým odpovedal, že sa naňho spýtavo pozrela. „Mohol by som," povedal nakoniec. Potom zjavne meniac tému dodal: „Vieš, že som sa o iných veciach ako o obchode už roky nerozprával?"

„A o čom si sa rozprával s ostatnými ženami?"

„S akými ostatnými ženami?"

„S ostatnými. Ako napríklad, s Laviniou LaRue."

„Nepamätám si, že by som sa niekedy o niečom s Viney rozprával."

„Ale to pekné príde potom. Keď takto spolu ležíme a rozprávame sa."

Pohladil jej telo. „Asi to bude celkom príjemné, ale nemyslím, že by som to už niekedy predtým robil. Myslím, že som vždy potom... Vždy som šiel domov. Vieš, ani si nepamätám, že by sa mi chcelo takto ležať. Taká strata času," povedal, ale ani sa nepokúsil od nej odtiahnuť. Houston sa pritúlila.

„Zima?"

„Nie. Takto teplučko mi ešte nebolo."

KAPITOLA 19

Houston sa zadívala z borovicovej postele na Kana. Pozorovala ho, ako sa oblieka a pochopila, že ich medové dni sa skončili. „Asi musíme ísť, však?" opýtala sa so smútkom v hlase.

„Príde ku mne dnes zopár chlapíkov a nemôžem sa s nimi minúť." Obrátil sa k nej. „Rád by som takto strávil ešte niekoľko dní, ale už nemôžem."

Aj v jeho hlase zaznel smútok a Houston si povedala, že mu radšej pomôže, než by ho presviedčala. Rýchlo vstala a začala si obliekať jazdecké šaty. Kane jej musel pomôcť so šnurovaním korzetu.

„Ako môžete, preboha, také napchaté v tej veci, dýchať?"

„Nemyslím, že to má niečo spoločné s dýchaním. Mala som dojem, že sa ti ženské krivky páčia. Bez korzetov by sme onedlho mali všetky v drieku cez šesťdesiat. A okrem toho, korzety podopierajú chrbát a naozaj sú pomerne zdravé."

Kane niečo zavrčal a dokončil balenie jedla do vakov. Videla, že myšlienkami už je zasa naspäť v práci.

Obaja sa bez slov prichystali na zostup z hory. Houston nevedela presne na čo myslel Kane, ale bola si celkom istá, že ona je momentálne najšťastnejšia v živote. Jej strach, že je frigidná zmizol a pred sebou mala život s mužom, ktorého veľmi ľúbi.

Keď opúšťali zrub, Kane sa zastavil na prahu a obzrel sa do malej miestnosti. „Nikdy mi tu nebolo lepšie," povedal, zavrel dvere a vykročil k osedlaným koňom.

Houston začala sama vysadať na koňa, ale Kane ju chytil okolo pása a vyzdvihol ju. Snažila sa zakryť prekvapenie. Bol to ten istý muž, ktorý ju nechal, aby sa bez pomoci štverala po skalách?

Kane sklonil hlavu. „V tých upnutých šatách už zase vyzeráš ako dáma," zamumlal.

Začali zostupovať prudkým zrázom a Kane dokonca na ňu niekoľkokrát počkal.

Keď boli už celkom blízko k Chandleru, spomalili kone do kroku. Až vtedy sa Houston po dlhom mlčaní ozvala.

„Kane, vieš na čo som posledné dni myslela?"

Oplzlo na ňu žmurkol. „Určite viem, zlatko. Zdieľal som s tebou každú jednu myšlienku."

„Nie, nie na to," povedala netrpezlivo. „Rozmýšľala som, že by som k nám pozvala bývať aj tvoju sesternicu Jean."

Pozrela sa na Kaňa, ktorý na ňu hľadel s otvorenými ústami.

„Pochybujem, že prijme priame pozvanie, pretože všetci Taggertovci ste takí podozrievaví a hrdí, ale zámerne som odkladala prijatie správcu domu a myslím, že by sa jej tá práca páčila. Vyslobodilo by ju to z banského tábora a okrem toho, nemyslíš, že by sa s Edanom k sebe veľmi hodili?"

Kane na ňu stále v údive hľadel.

„No tak, čo si myslíš?"

Podarilo sa mu zatvoriť ústa.

„Keď som sa Edanovi zdôveril, že sa chcem oženiť, opýtal sa ma, či som pripravený na ženu vo svojom živote. Keď som mu povedal, že nevidím dôvod, prečo by som mal meniť svoj život len preto, že sa ožením, začal sa rehotať ako blázon. Začínam chápať prečo asi. Koho by si ešte chcela pozvať, aby s nami býval? Miestneho opilca? Ale poviem ti jednu vec. Pri kazateľoch to končí. Tých mám rád ešte menej ako deti. Ale na tom asi aj tak nezáleží, však?" *Zarazil* sa, pretože Houston s chrbtom vystretým ako svieca popchla koňa a dala sa do prudkého cvalu.

Chvíľku sa nepohol a díval sa za ňou, potom vyrazil a dobehol ju. „Nebudeš sa predsa hnevať, však, miláčik? Môžeš do nášho domu nasťahovať koho len chceš. Je mi to celkom jedno." Bolo to po prvý raz v jeho živote, čo sa snažil zlepšiť náladu a bol z toho trochu nesvoj.

Chytil jej koňa za uzdu. „Ale ani som tú ženu nevidel. Ako vyzerá? Čo ak je taká škaredá, že sa na ňu nebudem môcť ani pozrieť?" Bol by odprisahal, že v kútiku jej úst videl zablysnúť sa úsmev. Tak, tak je to... Humor bude kľúčom na udobrenie.

„Jean mala oblečené fialové šifónové šaty na purpurovom saténe s drobunkými briliantmi na pleci a..."

„No počkaj!" prerušil ju. „Máš na mysli tú drobnú čiernovlásku so zelenými očami, s okrúhlym zadkom a chutnými líčkami? Videl som ju vystupovať z koča a dokonca ani jej lýtka neboli na zahodenie."

Houston naňho *zazrela.* „Ty si sa v náš svadobný deň pozeral na iné ženy?"

„Iba keď som sa nedíval na teba, ako sa štveráš hore-dolu po ružovom kre v spodnej bielizni. Ale, pravdupovediac, vyzerala si v nej vynikajúco!" Pohladil ju po pleci.

V diaľke bola civilizácia a ľudia, ktorí si budú robiť nároky na ich spoločnosť. Teraz mali poslednú chvíľku sami pre seba.

Akoby jej Kane čítal myšlienky, stiahol ju z koňa a oddali sa jeden druhému, akoby to mala byť ich posledná noc."

Keď o dve hodiny vošli do Taggertovho domu, na šatách a vo vlasoch mali bodliaky a blato a tváre im planuli. Kane držal Houston za ruku, až kým sa nezjavil Edan.

Pozrel na nich a keď sa po chvíli zmohol na slovo, obrátil sa na Houston: „Tak ste ho našli. Kane, čakajú ťa tu štyria muži a asi desať telegramov. A, Houston, myslím, že sluhovia, ktorých ste zamestnali sú vo vojnovom stave."

Houston pocítila, ako jej Kane venoval posledný stisk ruky a zmizol na konci chodby. Ona sa vybrala hore schodmi do spálne, aby sa prezliekla. Späť do reality.

O desať minút prišiel Kane a oznámil jej, že musí kvôli súrnej záležitosti odísť a nevráti sa kým to nevyrieši. Bol preč tri dni.

KAPITOLA 20

Štyri hodiny po tom, ako Kane odišiel, Houston vedela, že byť manželkou je presne to, na čo bola predurčená. Blair pate svoje ambície, svoju potrebu zmeniť svet, ale Houston sa chceli starať len o domácnosť a o muža, ktorého ľúbi.

Zaiste, starať sa o Kanov dom bolo asi tak náročné, ako riadiť armádu vo vojnovom stave, ale presne na to bola vycvičená. A veru aj bola ako generál.

Najprv napísala odkaz Jean Taggertovej, v ktorom sa jej pýtala, či by jej nepomohla so záležitosťami okolo domu. Potom napísala list Jeaninmu otcovi, kde mu oznamovala, že by bola rada, keby u nej Jean začala pracovať ako správkyňa. Houston dúfala, že aj Jeanin otec si bude želať, aby sa jeho dcéra dostala preč z baníckeho tábora.

Keď poprosila nového komorníka, aby doručil všetky odkazy, zistila, čo asi rozčuľuje ostatných zamestnancov. Komorník si zrejme myslel, že je pod jeho dôstojnosť ísť do baníckeho tábora a keďže bol Američan, aj to nahlas povedal.

Houston sa ho veľmi pokojne opýtala, či naozaj chce u nej pracovať. Ak áno, potom urobí, čo mu prikáže a nebude urážať príbuzných muža, ktorý ho platí. Keď sa tento spor urovnal a sluha bol na ceste, Houston zišla dolu a začala prideľovať úlohy všetkým, ktorých zamestnala. Tí, ktorých napokon vybrala sedeli teraz na holých dlážkach a nechceli sa pustiť do žiadnej práce kým nebudú vymedzené ich právomoci a povinnosti. Houston okamžite pochopila prečo slečna Jonesová odporúčala najímať jedine skúsených sluhov.

Na druhý deň ráno už sedem slúžok upratovalo dom, štyria sluhovia nosili z podkrovia nábytok a v kuchyni pomáhali pani Murchisonovej traja pomocníci. Vonku bol kočiš, dvaja koniari a dvaja mladí statní chlapci, ktorí mali pomáhať v záhrade.

Práve bola v záhrade a zoznamovala sa s pani a pánom Nakazonovcami a keďže ani jeden nehovoril jazykom toho druhého, snažila sa im s ťažkosťami vysvetliť, že chlapcom majú prideľovať prácu. Vtedy zbadala v jednom z okien na poschodí lanovú tvár.

Dnes ráno ju Susan informovala o otrasnej hádke, ktorú spôsobil Rafe Taggert, keď odišli svadobní hostia. Susan však počula len útržky. Mladý laň sa chvastal, že nenávidí bratanca Kaňa a že nebude nikdy žiť v jeho dome. Rafe povedal, nech nehovorí do vetra, keďže ho nikto nikam nepozýva. Ian povedal, že ho Houston pozvala, ale radšej by umrel, ako by také niečo prijal.

Vtedy sa medzi lanom a Rafom strhla bitka, ktorú samozrejme väčší a silnejší Rafe poľahky vyhral. Potom Ianovi povedal, že sa nasťahuje k bratancovi a bude si užívať všetky výhody, ktoré si môže dovoliť, aj keby ho mal každý boží deň biť až do konca svojich dní a že keď sa pokúsi ujsť, nájde ho a potom uvidí.

Takže Ian posledných pár dní držal sám seba ako rukojemníka v izbe, v ktorej ho nechala Houston. Jediným človekom, ktorý ho vídal, bola pani Murchisonová, ktorá mu nosila tácky plné jedla a kníh.

„Kníh?" opýtala sa prekvapená Houston.

„Ten chlapec ich miluje," povedala Susan. „Pani Murchisonová hovorí, že číta celé dni a že to preňho nie je zdravé, mal by ísť vraj radšej hrať s ostatnými chlapcami bejzbal a byť trochu na vzduchu."

Teraz, keď už mala Houston väčšinu z osadenstva domu pod kontrolou, sústredila sa na lana. Ak má ten chlapec s nimi žiť, stane sa súčasťou rodiny.

Zaklopala na dvere jeho izby na poschodí a po niekoľkých minútach sa ozval. Z jeho zapýrenej tváre Houston vyčítala, že niečo skrýva a mala dojem, že pod posteľou zahliadla kúsok nejakej knihy.

„Vrátili ste sa," povedal jej s výčitkou v hlase.

„Vrátili sme sa včera," odpovedala mu, ale bola si istá, že to veľmi dobre vie. „Páči sa ti tvoja nová izba?"

Veľká svetlá izba bola dvakrát taká veľká ako celý ich dom v baníckom tábore, ale nebol v nej zatiaľ žiaden nábytok, okrem postele so špinavou prikrývkou, na ktorej laň zjavne spal už niekoľko dní.

„Celkom ujde," zamumlal a díval sa na špičku topánky.

Taggertovská hrdosť, pomyslela si Houston. „laň, nemohol by si mi dnes popoludní pomôcť? Najala som štyroch chlapov, ktorí budú nosiť nábytok z podkrovia, ale myslím, že budem potrebovať niekoho, kto by dohliadal na to, aby neobili rohy, neoškreli dvere a podobne. Myslíš, že by si to zvládol?"

Ian váhal, ale napokon súhlasil.

Houston rozmýšľala, ako sa Ian zmocní svojej novej zodpovednosti a bola presvedčená, že z neho bude malý tyran. Ale prekvapil ju. Bol opatrný, všímavý a bral všetko veľmi vážne. Len v prvú chvíľu, keď potreboval predviesť svoju veľkosť a adolescentnú silu, aby si udržal autoritu, trochu sa paprčil. Ku koncu popoludnia už mal všetko pod kontrolou a Houston mohla už len letmo ukazovať, kde chce mať ten-ktorý kus nábytku.

Keď sledovala ako laň šikovne usmerňoval chlapov, ktorí dolu hlavným schodiskom niesli stôl, žasla. Za ňou sa ozval Edanov hlas.

„Aj Kane bol taký. Ľudia ako oni dvaja, akoby nikdy neboli deťmi. Robotníci to vycítili, preto sú ochotní poslúchať aj také decko."

Obrátila sa k nemu. „Viete hrať bejzbal?"

Edanovi zaiskrilo v očiach. „Iste. Rozmýšľate o zostavení tímu?"

„Máme, myslím, dosť mužov. Zavolám do Vaughnových športových potrieb a objednám výbavu. Myslíte, že by som sa naučila udrieť do lopty tou palicou aj ja?"

„Houston," povedal už na odchode do Kanovej pracovne, „myslím, že dokážete všetko, čo si zaumienite."

„Večera je o siedmej," zakričala za ním. „A vhodne sa oblečte."

Počula ako sa zasmial.

Večera bola príjemná a vďaka Edanovej tichej trpezlivosti sa časť z Ianovho napätia roztopila.

Ale na druhý deň bolo všetko inak. Keď bol čas večere, Houston sa obliekla do bledozelených šiat z hodvábneho ripsu so zeleným sieťovaným šálom vyšívaným malými korálikmi. Na drieku mala veľký ružový medailón. Nebola s Kanom odkedy sa vrátil a on sa neunúval prezliecť z hrubých pracovných šiat, ktoré mal oblečené počas cesty. Ale nebude sa s ním hádať. Nech len príde k stolu jediný v špinavom oblečení.

Edan vyzeral v ten večer výnimočne pekne. Mal na sebe tmavý večerný oblek a čakal na ňu pod schodmi. laň si obliekol jeden s Kanových nových oblekov, ktorý mu bol len o kúsok väčší a stál v chodbe.

Houston nepovedala ani slovo, prijala ruku, ktorú jej podal Edan a druhú natiahla k lanoví. Chvíľu trvalo kým sa pohol, ale keď tam Houston stála podobne zaťatá ako on, podišiel k nej a vzal ju za ruku.

Na širokých schodoch bolo dosť miesta, aby po nich všetci traja zišli dolu.

„laň," začala Houston, „neviem ako ti poďakovať za tvoju pomoc."

„Musím si to tu nejako odpracovať," zamumlal a zahanbene sa odvrátil, ale jej poďakovanie ho potešilo.

„Do pekla, kde sú všetci?" zahučal Kane zo spodku schodov, pozrel hore a zbadal ich. „Idete niekam? Edan, potrebujem ťa tu." Keď to hovoril, jeho oči sa upierali len na Houston. Ostatní dvaja akoby neexistovali.

„Práve ideme dolu na večeru," povedala Houston. Ian sa jej pokúsil vytrhnúť, keď sa zjavil Kane, ale zadržala mu ruku proti jeho vôli. „Pridáš sa k nám?"

„Niekto tu musí aj zarábať," zavrčal, otočil sa na opätku a vrátil sa do pracovne.

Počas večere, medzi chodmi, ktoré nosili na stôl, Houston začala rozhovor otázkou, čo laň za posledné dni prečítal. Včera o tom nepadla ani zmienka.

laň sa takmer zadusil kúskom sviečkovice. Strýkovia Rafe a Sherwin ho v čítaní povzbudzovali, ale zvykol čítať potajomky, pretože sa bál, že ho budú pokladať za cintľavku. „Marka Twaina," povedal vzdorovito.

„Výborne," odvetila Houston. „Zajtra sem príde učiteľ, ktorý ťa bude vyučovať. Myslím, že to bude lepšie ako poslať ťa do školy, keďže si už väčší ako ostatné deti. A okrem iného ťa budem mať radšej tu."

laň na ňu chvíľu nemo hľadel. „Nejdem do žiadnej školy, aby sa tam na mne rehotali a pokrikovali na mňa. Idem späť do bane a..."

„Celkom s tebou súhlasím," prerušila ho Houston. „A zajtra ťa prídu odmerať, aby sme ti mohli dať ušiť obleky. Á, zmrzlina. Tá ti bude chutiť, Ian."

Edan sa neubránil smiechu. „Asi by si to mal vzdať, chlapče. S touto dámou zatiaľ nikto súboj nevyhral."

„Len *on,"* povedal Ian.

„On práve vôbec nie," odpovedal mu Edan.

Kane vošiel, práve keď sa pustili do dezertu. Houston presvedčila lana, aby im porozprával príbeh Huckleberryho Finna, ale keď zbadal Kana, *zarazil* sa a díval sa do taniera.

„Tá večera vám trvá pekne dlho," povedal Kane, vyložil si nohu na stoličku a vzal si za hrsť hrozna z ozdobnej misy v strede stola.

Houston sa naňho pozrela pohľadom, ktorý ho prinútil riadne sa posadiť. Naznačila sluhovi, aby Kanovi prestrel a obslúžil ho. Po chvíľke prekvapenia sa pustil do čokoládovej torty s takou chuťou, že ostatní prestali jesť a začali ho pozorovať. Kane zložil lyžičku a chvíľu sa zdalo, že ujde z miestnosti.

laň potajomky sledoval bratanca a Edan sa venoval výlučne jedlu na tanieri. Houston sa z čela stolu presunula k lanoví, aby uvoľnila miesto Kanovi, ale nesadol si tam, ostal sedieť vedľa Edana. Zachytila jeho pohľad, vzala do rúk vidličku a on začal opakovať jej pohyby. Tak sa postupne učil pravidlá správneho stolovania. Aby nadviazali na rozhovor, Houston zaviedla tému. na záhradu a hovorila o tom, aký skvelý je japonský pár a ako dobre prijali nových pomocníkov.

Kane im porozprával ako sa s Nakazonovcami zoznámil a Edan sa do rozhovoru zapojil historkou, ako sem naznášal rastliny z celého sveta. laň sa opýtal, čo je to za strom rovno pred oknom jeho izby. Bolo to všetko trochu kŕčovité, ale dalo sa to nazvať príjemnou konverzáciou. Keď napokon všetci dojedli, odchádzali od stola s úsmevom.

Kane a Edan sa vrátili do práce a laň s Houston sa presunuli do malej obývačky. Houston vyšívala obliečky na vankúš a laň zatiaľ čítal. Po krátkom presviedčaní ho dokonca primalá, aby jej čítal nahlas. Mal dobrý hlas a aj talent na predčítavanie dialógov. Edan sa k nim na chvíľku pripojil.

Keď prišiel čas ísť spať, Houston vyšla hore sama. Kane bol zanovito zavretý v pracovni a spod dverí vychádzal cigarový dym. Neskôr v noci sa k nej šuchol do postele, pritiahol si ju k veľkému teplému telu a okamžite zaspal.

Houston sa zobudila na božský pocit, keď jej Kane hladkal boky a stehná. So zatvorenými očami k nemu obrátila tvár. Prisal sa na ňu perami a začal sa s ňou jemne, nežne a malátne milovať.

Otvorila oči, až keď sa domilovali.

„Chcela si sa presvedčiť, či to bol naozaj tvoj manžel?" opýtal sa Kane a usmieval sa na ňu. „Alebo by to takto skoro ráno mohol byť ktokoľvek?"

Rozhodla sa, že mu jeho doberanie oplatí.

„Ako to mám vedieť, mám to vyskúšať?"

Tvárou mu prebehol mrak a vstal.

Ovinula mu ruky okolo drieku, prsami sa mu dotýkala chrbta. „Len som ťa dráždila. Netúžim po nikom inom."

Odtiahol sa od nej. „Musím ísť zarábať peniaze, aby som mohol nakŕmiť tú armádu, čo si najala."

Houston ho z postele pozorovala, až kým nezmizol v kúpeľni. Bolo veľa vecí, ktoré o ňom ešte musela zistiť.

Ozvalo sa zaklopanie na dvere.

„Pani Houston." Bola to Susan. „Slečna Jean Taggertová je dolu so svojím otcom a s celým svojím majetkom naloženým na voze a chce s vami hovoriť."

„Hneď som dolu," povedala a neochotne vyliezla z postele. Bolo jej ľúto, že s ňou Kane neostal dlhšie. Kým sa Houston obliekla, bol už zabratý do práce.

Zaviedla Jean do malej obývačky. „Som taká rada, že si sa rozhodla prijať moju ponuku," začala Houston. „Naozaj už veľmi potrebujem správkyňu domu."

Jean mávala rukou. „Nemusíš pokračovať. Viem prečo si mi ponúkla prácu a viem možno lepšie ako ty, že ma budeš musieť všetkému od základu naučiť a budem ti skôr na ťarchu, ako na pomoc. Ale dôležitejšie ako moja hrdosť, je momentálne to, že chcem svoju rodinu dostať z baníckeho tábora. Rafe vydieral lana, aby ho prinútil odísť a môj otec vydieral mňa. Prišla som s prosbou o ešte viac, ako si doteraz ponúkla. Budem pracovať do zodratia, ale prosím, nechaj tu aj môjho otca."

„Ale iste," odpovedala Houston rýchlo. „A, Jean, si predsa rodina, nemusíš naozaj pracovať ako správkyňa. Môžeš tu žiť ako hosť. Len s jednou povinnosťou: že si to tu musíš užiť."

Jean sa usmiala. „Do dvoch týždňov by som zošalela. Ak je tu však vítaný aj môj otec, ostanem."

„Ale len ak budete s nami sedávať pri večeri. Máme veľký stôl a je takmer prázdny. Mohla by si ma teraz zoznámiť s tvojím otcom?"

Houston zbadala Sherwina Taggerta a hneď pochopila prečo ho Jean chcela dostať z bane. Sherwin umieral. Houston si bola istá, že to Jean vie a jej otec to takisto vedel. Ale nikto o tom nemienil hovoriť.

Houston zistila, že Sherwin je jemný, slušný muž a o pár minút sa už všetci starali, len aby sa cítil dobre. Hádali sa o tom, kde by mal najstarší Taggert bývať, ale vyhrala Jean, ktorá rozhodla, že bude najlepšie, keď ostane na prízemí v izbe pre správcu, z ktorej sa rovno vychádzalo do záhrady a bola pri schodoch, ktoré viedli k Jeaninej izbe na poschodí.

Na obed ostal Kane v pracovni, ale Edan sa k narastajúcej skupinke v dome pridal. laň sa viditeľné uvoľnil keď zbadal Jean a strýka a obed začal byť veľmi príjemný. Sherwin porozprával vtipný príbeh z bane a keď sa všetci na celé kolo smiali, vošiel Kane. Houston ho predstavila príbuzným a on si hľadal stoličku. Vedľa Edana už sedela Jean. Chvíľku nevedel kam sa vrtnúť, ale Houston pokynula sluhovi, aby mu odsunul stoličku za vrchstolom.

Zvyšok obeda strávil Kane v tichosti, veľa nehovoril, len všetkých so záujmom pozoroval. Hlavne to, ako Houston jedla. Jedla pomaly, predlžovala obed a dala Kanovi dostatok času, aby videl, ktorý príbor kedy použiť.

Keď dojedali, Houston sa obrátila na lana. „Mám pre teba dobré správy. Včera som poslala telegram do Denveru priateľovi môjho otca s prosbou, či by sa nechcel presťahovať do Chandleru a učiť ťa. Pán Chesterton je Angličan a je to bádateľ na dôchodku. Precestoval celý svet. Bol na Níle, videl pyramídy, bol v Tibete a pochybujem, že je veľa miest, ktoré by nenavštívil. A dnes ráno súhlasil, že príde. Myslím, že by to bol úžasný učiteľ, čo povieš?"

laň na ňu užasnuto hľadel. „Afrika?" zmohol sa po chvíli na jediné slovo.

„Okrem iného." Odsunula stoličku. „A kto si teraz zahrá bejzbal? Máme výstroj, kriedou vyznačené ihrisko na trávniku v severnej časti záhrady a knižku s inštrukciami. Bohužiaľ, nemám ani potuchy, čo jednotlivé názvy znamenajú." „Myslím, že laň by nejaké základy vedel," povedal Sherwin *s* iskričkou v očiach. „A Edan tiež určite ovláda zopár pravidiel."

„Pridáš sa, Edan?" opýtala sa Houston. „Veľmi rád." „A ty, Jean?"

„Keďže nemám ani potuchy, ako vôbec začať so správou takéhoto domu, asi nikomu nebude prekážať, keď začnem strápnením sa na bejzbalovom ihrisku."

„A Kane?" opýtala sa Houston svojho manžela, keď sa, mierne zmätený, začal oddeľovať od skupinky. „Mám prácu. A, Edan, ty mi musíš pomôcť." „Takže, asi si s vami nezahrám," povedal Edan a vstal. „Uvidíme sa pri večeri."

V Kanovej pracovni sa Edan díval, ako jeho priateľ pochoduje hore-dolu po miestnosti a občas zastal pri okne a pozeral sa na bejzbalové ihrisko. Edan rozmýšľal, či ho Houston dala schválne nakresliť rovno pod Kanove okná. Musel sa dvakrát opýtať na to isté, kým mu Kane odpovedal. „Je vážne pekná, však?" povedal Kane. „Kto?" opýtal sa Edan a tváril sa, že mu veľmi nevenuje pozornosť a prehraboval sa v rannej pošte, prezeral si ponuky na predaj pozemkov, tovární, akcií, čohokoľvek, čo Kane práve predával alebo kupoval.

„Houston, predsa. Krista! Pozri sa na toho lana. Hrá sa! V jeho veku som štrnásť hodín denne makal."

„Aj on," odvetil Edan. „Aj ja, kedysi. A preto sa teraz hrá," povedal a položil na stôl telegramy. „Všetko ťa tu tých pár hodín počká. Myslím, že sa idem pridať k ostatným, užijem si trochu slnka, čerstvého vzduchu a budem počúvať niečo iné, ako stále len reči o peniazoch." Zastal vo dverách. „Ideš?"

„Nie," povedal zanovito Kane a pozeral do papierov. „Niekto by tu mal ostať a..." Zdvihol zrak. „Ale, dopekla! Idem. Ako ďaleko asi dokážeš odpáliť tú loptu? Stavím stovku, že teba aj hocikoho iného hneď tromfnem." „To si pozriem," povedal Edan a vyšiel von. Kane sa na bejzbal vrhol ako dieťa na maškrtu. Trafil loptu na štvrtý pokus, ale nikto nemal odvahu povedať mu, že má len tri pokusy a potom musí ísť z hry von. Keď loptu napokon odrazil, preletela vzduchom rovno do okna na druhom poschodí. Bol so sebou odporne spokojný a odvtedy začal každému radiť, čo a ako má robiť.

V jednom momente sa laň a Kane takmer na seba vrhli s pálkami, ale Houston sa podarilo oddeliť ich. Žasla, keď sa na ňu obaja muži oborili, aby sa starala sama o seba. Utiahla sa k Sherwinovi.

„laň sa tu bude cítiť dobre," povedal Sherwin. „S Rafom sa stále len hádali. Ale chýbajú mu tie ich ‚rozhovory'."

Houston vzdychla. „Hej, Kane tomu tiež hovorí rozhovory. Ale neublížia si, však?"

„Myslím, že tvoj Kane má dostatok citu na to, aby to nenechal dôjsť až tak ďaleko. Ideš odpaľovať, Houston."

Houston sa neunúvala odpáliť loptu, ktorá k nej doletela, ale veľmi sa jej páčilo, keď k nej Kane prišiel, objal ju a začal jej ukazovať, ako má správne držať pálku. laň zakričal, že Kane zvýhodňuje súpera a kým Kane kričal niečo naspäť mladému bratancovi, Houston odpálila loptu za druhé pásmo. „Bež!" zakričala Jean. „Bež, Houston, bež." Houston vyrazila tak rýchlo, ako len vedela. Sukňu si držala vykasanú až pri kolenách. Edan sa na ňu len pobavene škeril, ale Kane sa vydal krížom cez ihrisko, schytil loptu a bežal za Houston. Zdvihla hlavu, zbadala ho a pomyslela si, že keď do nej teraz narazí, neprežije to. Začal pridávať a počula ako za nimi všetci kričia na Kana, aby zastal, lebo Houston ublíži.

Chytil ju v domácom poli, zdrapil ju za členky a ona tvárou padla do blata. Natiahla ruku a dotkla sa čiary.

„Doma!" zareval Sherwin.

Kane vyskočil a začal revať na oveľa menšieho strýka Sherwina a Iana, ktorí boli v jeho tíme. Sherwin len pokojne stál a usmieval sa.

Jean pomohla Houston na nohy a prezerala si jej škrabance a podliatiny. Houston sa s láskou pozrela na svojho kričiaceho muža a povedala: „Ten ale rád vyhráva, čo?"

„O nič radšej ako ty," povedala Jean a obzerala si obrovskú dieru na Houstoninej sukni a blato na tvári.

Houston sa dotkla manželovho pleca. „Drahý, keďže sme ťa dnes takto porazili, navrhujem, aby sme sa občerstvili a môžeš to skúsiť zajtra."

Kanova tvár sa na okamih zatiahla, potom sa však rozosmial, schytil ju na ruky a zatočil ňou vo vzduchu. „Porazím všetkých chlapov na Wall Street, ale teba, lady, neporazím asi nikdy."

„Prestaň sa chvastať a poďme si radšej zajesť," ozval sa Edan. Otočil sa k Jean a ponúkol jej svoju pažu. „Smiem?" Oba páry vošli do domu spolu s lanom a Sherwinom v pätách.

KAPITOLA 21

Bejzbalový zápas prelomil ľady v celej rodine. Kane sa počas servírovania jedál už nezamykal v pracovni a laň ukončil svoje zanovité mlčanie. Kane povedal lanoví, že je rojko a nevie vôbec nič o skutočnom svete. laň považoval Kanove slová za urážku a slovníkom, ktorý prinútil Houston, pohroziť mu, že ho pošle preč od stola vyzval Kaňa, aby mu teda ukázal ten jeho „skutočný svet".

Kane začal lana zoznamovať so svetom obchodu. Ukazoval mu správy z burzy a učil ho, ako sa čítajú zmluvy. O pár dní už Ian rozprával o tom, ako sa v mestách, o ktorých zatiaľ len čítal predávajú pozemky za tisícky dolárov.

Jedného dňa videla Houston Sherwina, ako si niečo škrabe na kúsok papiera. Neskôr sa na to pozrela a videla, že to bola veľmi presná podobizeň jedného z coloradských vtákov. Nechala zo Saylesu doniesť prenosnú sadu vodových farieb a Sherwinovi ich ukázala s dômyselnou lžou, že ich našla v podkroví a či nevie o niekom, komu by sa zišli? Obávala sa, že si ich z taggertovskej pýchy nevezme.

Sherwin ju hneď prekukol a tak sa na tom bavil, až Houston celá očervenela. Potom však už väčšinu času trávil v záhrade, kde maľoval čokoľvek, čo sa mu zapáčilo.

Houston sa dva razy zastavila vo Westfieldovej ženskej nemocnici za Blair a strávila s ňou niekoľko hodín, aby si po rokoch odlúčenia našli k sebe opäť cestu. A jedného dňa jej zavolal Leander a poprosil ju, či by nemohla najať služobníctvo do ich domácnosti. Lee bol opatrný a váhavý, keď s ňou hovoril. Houston si spomenula "na jeho pokus pozhovárať sa s ňou v kostole, keď oznámili jeho zasnúbenie s Blair a na to, aká bola vtedy k nemu hrubá.

„Lee," *začala*. „Som veľmi rada, že sa veci takto vyvinuli. Som s Kanom naozaj šťastná."

Chvíľu váhal a potom povedal: „Nikdy som ti nechcel ublížiť, Houston."

Usmiala sa do slúchadla. „*Ja* som trvala na tom, aby sme sa s Blair vymenili. Možno som už vtedy tušila, že by z vás bol lepší pár ako z nás dvoch. Môžeme na to zabudnúť a budeme priateľmi?"

„To by som si želal z celého srdca. A, Houston, vzala si si dobrého chlapa."

„Áno, myslím, že áno. Ale ako to ty vieš?"

„Musím už ísť a ďakujem za tip na správcu. Blair je v týchto veciach ešte horšia ako ja. Možno sa uvidíme v nedeľu v kostole. Dovidenia."

Začudovane sa zamračila na telefón a vrátila sa späť do knižnice.

Tri týždne po tom, ako sa zobrali povedala Houston Kanovi, že prišiel čas na zariadenie jeho pracovne. Myslela si, že asi bude namietať, ale na taký výbuch odporu pripravená nebola. Aby vyjadril názor na to, že sa mu chystá prehadzovať jeho výhradne súkromný priestor, použil slová, ktoré Houston nikdy predtým nepočula, ale nebolo také zložité domyslieť si ich význam.

Edan s lanom stáli obďaleč a so záujmom sledovali, kto tentoraz vyhrá.

Houston nemala potuchy, ako to vyrieši, ale bola odhodlaná. „Chystám sa tú miestnosť upratať a zariadiť ti ju vhodným nábytkom. Buď to urobím teraz, keď na všetko môžeš dozerať a vyjadriť svoj súhlas alebo nesúhlas, alebo to urobím, keď budeš spať."

Kane sa nad ňu výhražné naklonil až sa Houston prehla, ale neustúpila.

Potom vyrazil z izby a tresol dverami tak, že ledva ostali visieť na pántoch. „Prekliate ženské!" zareval. „Nenechajú chlapa na pokoji a všetko musia stále meniť. Neznesú, keď je chlap šťastný."

Houston sa obrátila na Edana a lana. Obaja sa na ňu placho usmiali a vytratili sa z miestnosti.

Mala podozrenie, že pracovňa jej manžela bude asi trochu spínavšia, ale to, čo videla, keď sa do nej pustila, skôr pripomínalo chliev. Šesť ľudí hodinu a pol drhlo všetko, čo sa dalo, vrátane mramorovej hlavy leva nad kozubom. Keď bolo vyupratované, Houston prikázala sluhom, aby vyniesli Kanov lacný dubový stôl a nahradili ho obchodným stolom v štýle Williama Kenta z roku 1740. V tmavom veľkom stole boli tri priehradky na stoličky. Dve pre partnerov, jedna pre návštevníka. K stolu dala priniesť dve pohodlné kožené stoličky a pre Kaňa veľké kreslo, čalúnené červenou kožou. Keď to kreslo zbadala po prvýkrát v podkroví, hneď vedela, kde je preň jediné vhodné miesto a kto má v ňom sedieť.

Keď bol stôl na mieste, Houston poslala preč všetko služobníctvo okrem Susan, a začali triediť obsahy skríň. Vedela, že by bolo zbytočné pokúšať sa zatriediť listiny, ktoré boli natlačené na každom voľnom mieste, takže len Susan poprosila, aby priniesla žehličku a vyžehlili kopy papierov, aby ich mohli aspoň naukladať do zásuviek.

Po stranách kozuba stáli dve veľké presklené skrine, plné papierov a v jednej boli štyri fľaše whisky a šesť pohárov, ktoré za posledné štyri roky hádam nikto nikdy neumyl.

„Vyvar ich," povedala Houston a držala ich tak ďaleko od seba, ako sa len dalo. „A dbaj na to, aby tu mal pán Taggert každé ráno čisté poháre."

Do presklených skríň umiestnila zbierku malých strieborných sošiek Venuše.

„Pánovi Kanovi sa budú páčiť," zachichotala sa Susan a obzerala si krásne oblé nahé ženy.

„Myslím, že ktokoľvek ich už kupoval, ho dobre poznal." Na severnej stene stáli dva sekretáre. Keď ich Houston otvorila, neudržala výkrik. Medzi porozhadzovanými, natlačenými papiermi boli štósy peňazí! Niektoré boli zviazané motúzom, niektoré v gučiach, iné len tak voľne poletovali na zem, keď skriňu otvorila.

Vzdychla si a začala ich triediť. „Povedz Albertovi, nech skočí do železiarstva a prinesie pokladnicu a bež ešte po dve žehličky a skúsime ich nejako vyhladiť."

S očami dokorán sa Susan vybrala urobiť, čo bolo treba. Keď Kane uvidel svoju novú pracovňu, dlho šiju obzeral. Obzeral si tmavomodré brokátové závesy, zbierku sošiek nahých ženských tiel a červené kreslo. Usadil sa doň. „Aspoňže si to tu nevymaľovala na ružovo," povedal. *„A necháš* ma už teraz konečne pracovať?"

Houston sa usmiala a keď prechádzala okolo neho, pobozkala ho na čelo. „Vedela som, že sa ti to bude páčiť. Či chceš alebo nie, máš jednoducho pekné veci rád."

Chytil ju za ruku. „Asi to bude tak," povedal a pozrel na ňu.

Houston opustila miestnosť a cítila sa akoby sa vznášala. Usmievala sa celú cestu ku krajčírke, kam sa vybrala na skúšku nových šiat.

O dva dni usporiadali prvý večierok. Mal veľký úspech. Houston pozvala len niekoľko priateľov, ktorých už Kane stretol, aby sa cítil príjemne a prirodzene a vykľul sa z neho očarujúci hostiteľ. Dámam nalieval šampanské a každého osobne sprevádzal pri prehliadke obrovského domu.

Len neskôr, keď sa rozprúdila zábava, mala Houston sto chutí prepadnúť sa pod zem. Po večeri mala objednaného putovného kúzelníka. Kane sa začal na stoličke mrviť hneď na začiatku a po desiatich minútach sa už s Edanom začal baviť o nejakom pozemku. Houston doňho štuchla. Otočil sa k nej a príliš nahlas povedal, že ten chlap je podľa neho podvodník a on tam odmieta sedieť čo i len jednu ďalšiu minútu.

Pred všetkými sa postavil a odišiel. Houston dôstojne naznačila umelcovi, aby pokračoval.

Keď napokon všetci hostia poodchádzali, Houston našla manžela na konci záhrady. Kráčala kľukatými cestičkami až k čistinke. Strmý kopec s domom na vrchole bol za jej chrbtom a pred ňou sa rozprestieralo tajomné, magické miesto s temnejúcimi stromami a rastlinami. Nebolo tam počuť žiaden ruch, len spev vtákov.

„Nepáčil sa mi ten chlap, Houston," povedal Kane, ale neobrátil sa. Stál, opieral sa o strom a fajčil cigaru. „Kúzla neexistujú, nemohol som tam len tak sedieť a predstierať, že áno."

Položila mu prsty na pery, aby ho prerušila a ovinula mu ruky okolo krku. Zohol sa k nej, pobozkal ju a telom sa k nej primkol.

„Ako sa taká dáma, ako ty mohla zapliesť s komárom?" „Mala šťastie," povedala mu a pobozkala ho. Jednou z vecí, ktoré Houston na Kanovi milovala bol jeho nedostatok vedomostí o tom, čo je a čo nie je vhodné. Neďaleko boli ľudia. Služobníctvo sa mohlo len tak vybrať na večernú prechádzku, záhradníci mohli ísť hľadať zabudnuté náradie, ale nič z toho Kanovi zjavne neprekážalo.

„Prečo si taká naobliekaná?" opýtal sa a začal jej rozopínať šaty. Spustil jej satén dolu z pliec a pokračoval ďalej.

Stála len v spodnej bielizni, s kôpkou šiat pri nohách, keď ju vzal na ruky a odniesol krížom cez trávnik do neďalekého mramorového pavilóna, kde trónila socha Diany, bohyne lovu.

Položil ju na trávu k nohám bohyne a opatrne ju vyzliekol. Kúsok po kúsku ju zbavoval odevu a každú novú odhalenú časť pobozkal.

Houston si bola istá, že sa nikdy v živote necítila krajšie a pomaly sa poddávala vášni, len aby tú chvíľu čo najviac predĺžila.

Hladkal ju až sa cítila celkom omámená. Svet sa zatočil a stŕpli jej prsty.

Keď sa nad ňu napokon sklonil, usmieval sa akoby jej čítal myšlienky. Pritiahla si ho tuhšie, až boli opäť ako jedno telo.

Pokračoval pomaly, pomaly predlžoval jej extázu a vynášal ju do výšin novej nepoznanej vášne.

„Kane," zašepkala. „Kane."

Keď v nej napokon explodoval, zachvela sa a celé telo sa jej otriasalo slasťou.

Ležal na nej, jeho bronzová pokožka sa leskla v mesačnom svite, po celom tele sa mu trblietal pot. Veľmi tuho si ju privinul. Nebola si celkom istá, ale zdalo sa jej, že počula, ako si mrmle: „Čo si mi to spravila, žena?"

Pomaly sa z nej odtiahol. „Je ti teplo? Chceš ísť dnu?"

„Už nikdy," povedala a pritúlila sa k nemu. Chladný horský vzduch jej ochladzoval pokožku. Pozrela sa na sochu nad nimi. „Vieš, že Diana je bohyňa, panna? Myslíš, že sme ju vyrušili?"

„Asi bude len žiarliť," zamumlal Kane a jemne jej pohládzal boky a pás.

„Prečo si myslíš, že Fenton platí Sherwina za prácu v baniach, keď musí vidieť, že je príliš slabý, aby vôbec niečo zarobil?"

Zavrčanie, ktoré vyšlo z Kana, keď sa z nej zgúľal, sa vydralo z hĺbky jeho útrob. „Mám dojem, že medové týždne sa skončili. Ale ty si zjavne myslíš, že pokračujú, keďže pokračuješ v otázkach, s ktorými si *začala* hneď ako sme sa vzali. Môžeš sa obliecť sama. Musím niečo pred spaním dokončiť." Odišiel a nechal ju tam samu.

Houston sa zmietala medzi nutkaním rozplakať sa, ale zároveň bola rada, že sa Kana opýtala na to, na čo chcela. Medzi Taggertovcami a Fentonovcami bolo niečo hlboko zakorenené a vedela, že Kane nebude nikdy šťastný, kým sa toho, nech to bolo čokoľvek, nezbaví.

V noci sa Houston zobudila na to, že sa celá chveje a náhle pocítila, že život jej sestry je v ohrození. Spomenula si, ako jej mama neustále opakovala jednu príhodu. Keď mala Houston šesť rokov, rozbila mamin obľúbený čajník a začala plakať, že sa Blair niečo stalo. Napokon Blair našli v bezvedomí v záhrade. Spadla zo stromu a zlomila si ruku. A pritom mala byť na hodine tanca.

Odvtedy sa zvláštne prepojenie medzi dvojičkami nikdy neobjavilo. Až teraz. Kane zavolal Leandrovi a držal Houston dve hodiny v náručí, až kým sa neprestala chvieť. Napokon vycítila, že nebezpečenstvo pominulo, upokojila sa a čoskoro vyčerpaná zaspala.

Na druhý deň prišla Blair za Houston a celé popoludnie jej rozprávala, čo sa stalo a čo ju ohrozilo.

O štyri dni im do života vpadol Zachary Younger. Taggertovci sa práve chystali posadiť za prestretý stôl, keď do miestnosti vtrielil chlapec a za ním sluha. Chlapec začal kričať, že počul, že Kane je jeho otcom, ale že on otca už má a nepotrebuje ďalšieho. Vzápätí zase vybehol.

Všetci, okrem Kaňa, boli omráčení. Pokojne sa posadil a opýtal sa slúžky, aká je dnes polievka. Všetci ostali stáť ako prikovaní.

„Kane, myslím, že by si mal ísť za ním," povedala Houston.

„Načo?"

„Aby si sa s ním pozhováral. Myslím, že mu zlomilo srdce, keď sa dozvedel, že muž, o ktorom si myslel, že je jeho otcom, nim nebol."

„Pamelin muž *bol* chlapcovým otcom, ak som tomu dobre rozumel. A ja sám som mu nikdy nič iné nepovedal."

„Zrejme by si to mal vysvetliť tomu dieťaťu."

„Neviem sa s deťmi rozprávať."

Houston sa naňho zahľadela.

„Prekliata ženská! Do roka budem na mizine, pretože stále strácam čas vecami, ktoré si ty vysnívaš, ale ja ich musím robiť!"

Keď vychádzal von, Houston sa mu dotkla pleca a povedala: „Kane, hlavne mu nesľubuj, že mu kúpiš, čo chce, len mu povedz pravdu a opýtaj sa ho, či sa nechce stretnúť so svojím bratancom lanom."

„A nemal by som ho pozvať k nám bývať, nech ti pomôže s vymýšľaním nových úloh?" Vyšiel z dverí a šomral si niečo o tom, že ho tu asi nechajú umrieť hladom.

Kane pomaly vyšiel von, ale Zach kráčal ešte pomalšie. Dohonil ho. „Hráš bejzbal?"

Zach sa obrátil a Kane uvidel jeho mladú peknú tvár plnú hnevu. „S vami nie."

Kana chlapcov hnev *zarazil.* „Nemáš dôvod sa na mňa hnevať. Z toho, čo som počul, bol tvoj otec dobrý muž a ja som o ňom nikdy nič iné nepovedal."

„Ľudia v tejto diere hovoria, že vy ste mojim otcom."

„Ako sa to vezme. Netušil som to. Dozvedel som sa to pred pár týždňami. Máš rád whisky?"

„Whisky? Ja... Neviem. Nikdy som nepil."

„Tak poď dnu. Dáme si spolu whisky a vysvetlím ti všetko o matkách a otcoch a o pekných dievčatách."

Houston bola celé popoludnie nervózna. Kane so synom boli totiž celý čas zavretí v pracovni. Keď konečne *Zachary* odchádzal, spod mihalníc sa díval na Houston, tvár mal červenú a čudne sa škeril.

„Zachary vyzeral veľmi zvláštne," povedala neskôr Kanovi.

Kane si obzeral nechty na ľavej ruke. „Vysvetlil som mu pár vecí o tom, ako sa robia deti a asi som sa trochu nechal uniesť."

Houston otvorila ústa.

Kane si vzal jablko. „Dnes večer budem dlho pracovať, pretože Zach si zajtra príde so mnou a s Ianom zahrať bejzbal."

Pozrel na ňu úkosom. „Si si istá, že ti je dobre? Si trošku zelená. Mala by si si už oddýchnuť. Starať sa o taký veľký dom je na teba možno priveľa." Pobozkal ju na líce a vrátil sa do pracovne.

O pár dní nato sa Kane rozhodol, že navštívi Vaughnove športové potreby a pozrie sa, na aké športy by tam mohol ešte nájsť výstroj. Tím Zacharyho a Iana, Kana a Edana tvrdo porazil. Keďže laň strávil väčšinu svojho dovtedajšieho života v bani, mal pred Kanom istý rešpekt a nebol si sám sebou veľmi istý. Ani sa ho nepokúsil obviniť z toho, že nedodržiava pravidlá. Okrem iného, hral s Kanovou pálkou.

Zach však nemal žiadne zábrany. Prinútil Kana dodržiavať každé jedno pravidlo do bodky a nedovolil mu robiť nič, čo Kane nazýval „kreativitou". Kane teda musel vzdať takmer každú hru, pretože sa odmietal riadiť pravidlami, ktoré vymyslel niekto iný. Napokon chcel prepísať celú inštruktážnu knižku.

Práve boli s Edanom v obchode so športovými potrebami a vyberali výstroj na tenis, bicykle a celú telocvičňu kladiek a tyčí, keď sa na druhom konci pultu objavil Jacob Fenton. Zriedka opúšťal svoj dom, väčšinou trávil čas čítaním o akciách a preklínal fakt, že jeho jediný syn sa vôbec nezaujíma o obchod. Do života mu však vošla iskrička svetla a radosti, pretože jeho dcéra, ktorú dávno zavrhol sa vrátila a doviedla so sebou svojho mladého syna.

Zachary mal všetko, čo by každý muž veľmi rád videl vo svojom synovi. Bol horlivý do učenia, zaujímalo ho veľa rôznych vecí, bol veľmi inteligentný a dokonca mal aj zmysel pre humor. Jeho jedinou chybou bol vlastne len rozrastajúci sa vzťah s jeho otcom. Popoludnia, ktoré by mal tráviť doma a učiť sa, ako sa riadia a spravujú uhoľné bane, ktoré jedného dňa zdedí, trávil v Kanovom dome a hral hry. Jacob sa rozhodol, že bude bojovať rovnakými zbraňami a nakupoval chlapcovi všetku možnú výstroj, akú len mohol zohnať.

Kane s dvoma pármi pätnásťkilových činiek a s množstvom tenisových rakiet pod pazuchami, takmer doňho vrazil. Stál, hľadel naňho a do tváre sa mu postupne začala vkrádať zúrivosť.

Jacob nemal ani potuchy, kto je ten veľký čierny chlap, ale zdal sa mu trochu povedomý. Oblek, ktorý mal na sebe ho zjavne stál dosť peňazí.

„S dovolením, pane," skúsil ho Jacob obísť.

„Ty ma asi nespoznávaš, keď nie som v stajni, však, Fenton?"

Jacob si uvedomil, že ten muž mu veľmi pripomína Zacharyho. A hneď pochopil, prečo sa v Taggertovej tvári zračí nenávisť. Otočil sa na odchod.

„Počkaj, Fenton!" zakričal Kane. „O dva týždne prídeš ku mne na večeru."

Jacob na chvíľu zastal chrbtom k nemu, neobrátil sa, ale stroho prikývol a rýchlo zmizol.

Kane nepovedal ani slovo, položil tovar na pult a Edan pridal dlhý zoznam športových potrieb. „Pošlite mi to všetko domov," povedal a ani sa nenamáhal, aby povedal kto je, alebo kde býva. Vyštveral sa do starého voza a keď vedľa neho sedel už aj Edan, cmukol na kone. „Zoženiem si niečo lepšie na jazdenie po okolí, ako je táto kára."

„Prečo? Aby si urobil dojem na Fentona?"

Kane sa pozrel na priateľa. „Čo sa deje?"

„Prečo starého Fentona pozývaš na večeru?"

Kane zaťal čeľuste. „Ty vieš veľmi dobre prečo."

„Hej, viem prečo: aby si mu ukázal, že si to dotiahol ďalej ako on, aby si mu ukázal svoj krásny dom, svoje krásne striebro a svoju krásnu manželku. Už si niekedy rozmýšľal nad tým, čo povie Houston, keď zistí, že ju chceš asi tak, ako chceš nový koč?"

„To nie je pravda a ty to vieš. S Houston je ťažká práca, ale venujem sa jej," povedal Kane a usmieval sa pod fúzy.

Edan sa upokojil. „Nedávno si povedal, že keď Houston splní svoje poslanie a bude sedieť za vrchstolom, a keď bude pri tom istom stole večerať Jacob Fenton, zbavíš sa jej a vrátiš sa do New Yorku. Myslím, že si dobre pamätám, ako si povedal, že ju vyplatíš šperkami."

„Dal som jej plný kufor šperkov a ona ho ešte ani neotvorila. Asi má rada iné veci."

„To teda má, to si píš. A ty to vieš."

Kane sa zaškeril. „Asi hej. Ale ktovie? Keby som nemal peniaze..."

„Peniaze! Ty bastard! Ty nevidíš, čo si našiel?! Nepozývaj Fentona. Nedopusti, aby Houston zistila, prečo si si ju bral. Nevieš, aké to je, keď stratíš niekoho, koho ľúbiš."

„O čom to, preboha, bľaboceš. Nemám v úmysle nič strácať. Jediné, na čo sa chystám a čo chcem, je vidieť Fentona jesť za mojím stolom. Kvôli tomu som celý život zarábal a to potešenie si neodopriem."

„Ty ani nevieš, čo je to potešenie. Obaja sme otročili, pretože sme nemali na výber. Neriskuj, že to všetko stratíš, Kane, prosím ťa."

„Ničoho sa predsa nevzdávam. Nemusíš tam byť, keď nechceš."

„Nenechal by som si ujsť tvoj pohreb, a nenechám si ujsť ani túto večeru."

KAPITOLA 22

Keď si Houston zastokávala do vlasov *une fantaisie,* uvedomila si, že sa jej trasú ruky. Posledné dva týždne boli na zrútenie. Jedného dňa prišiel Kane domov a oznámil jej, že plánuje pozvať Fentonovcov na večeru. Potešil ju, pretože to videla ako dobra príležitosť na urovnanie starých sporov medzi oboma mužmi.

Ale jej radosť čoskoro vystriedalo znechutenie. Nikdy predtým nevidela Kaňa takého posadnutého. Opakovane preveroval, či menu, ktoré naplánovala, nech už je akékoľvek, bude prvotriednej kvality. Podrobne skúmal gravírovanie na pozvánkach, prikázal pani Murchisonovej, aby celú zložitú večeru navarila vopred, pretože chcel každý chod osobne ochutnať. Stál za chrbtom lokaja, ktorému prikázal vyleštiť storočné írske striebro. Prezrel celý Houstonin šatník a oznámil jej, že nemá nič, čo by sa na túto príležitosť hodilo a trval na tom, aby si dala ušiť šaty z bielo-zlatej látky, ktorú sám vyberie. Každému dal zhotoviť nové oblečenie a najal dvoch krajčírov, ktorí v deň večere osobne prídu do domu a pomôžu mužom pri obliekaní. Dokonca nechal ušiť nové livreje pre všetkých sluhov a Houston sa ho len s námahou podarilo odhovoriť od toho, aby ich nútil napudrovať si vlasy, ako to videl v jednom z časopisov, v ktorom sa písalo, že to tak vyžaduje princ waleský.

Po dvoch týždňoch týchto útrap sa všetci v dome modlili, aby už tá večera bola za nimi. Sherwin a Jean sa zbabelo vyhovorili, že sa necítia dobre a že sa večere nezúčastnia, laň, s odvahou narastenou z tých pár dní, ktoré trávil so Zachom povedal, že si za nič na svete nenechá ujsť taký ohňostroj. A okrem iného, Fenton bol ako majiteľ bane jeho úhlavným nepriateľom, symbolom diabla.

Veľmi sa tešil na príležitosť sedieť s tým človekom za stolom ako rovný s rovným.

Keby sa chystal na návštevu sám prezident, nemohlo by sa prípravám venovať viac času a žiadna skupina ľudí nemohla byť už nervóznejšia ako obyvatelia Taggertovho domu. Houston sa obávala, že niektorá zo slúžok vyleje Fentonovi do lona polievku a že ju Kane bude chcieť okamžite na mieste zavraždiť.

Ale to, čo teraz spôsobilo, že sa Houston roztriasli ruky bolo, že jej Kane sľúbil, že jej povie, čo je medzi ním a Fentonom. Prednedávnom veľmi túžila dozvedieť sa to, ale teraz už akosi ani nie.

Jej obavy rozvíril aj telefonát Pamely Fentonovej, ktorá ju prosila, aby večeru odvolala, pretože mala zlé tušenie, že tam odznejú strašné veci. Povedala, že jej otec má slabé srdce a že Kane nedokáže ovládnuť hnev.

Houston sa snažila s Kanom prehovoriť, ale jediné, čo jej povedal bolo, že tomu nerozumie. Povedala mu, že sa bude snažiť porozumieť, ak jej všetko vysvetlí.

A vtedy sa podvolil a povedal jej, že sa všetko dozvie ešte pred večerou.

Teraz sedela pred zrkadlom, skúmala svoj zmätený odraz a videla, že sa celá chveje.

Keď zbadala Kaňa za svojím chrbtom, zľakla sa.

„Otoč sa," povedal, „niečo pre teba mám."

Otočila sa chrbtom k zrkadlu a Kane jej okolo krku a na hruď spustil kaskádu diamantov. Obopínali jej krk ako vysoký golier s cípmi, ktoré siahali až po kľúčne kosti. K náhrdelníku boli aj dlhé náušnice *s* dvojitými príveskami.

Ustúpil, aby šiju obzrel. „Tak," vzal ju za ruku a zaviedol do spálne.

Bez slova, s pocitom veľkého chladu z drahocenných kameňov okolo krku, si sadla na brokátom potiahnutú stoličku pred vykladaným okrúhlym stolom.

Kane podišiel k panelovej stene, odsunul časť čalúnenia a zjavila sa malá kľučka. Panel sa pohol a odkryl do steny zabudovaný sejf.

„Len veľmi málo ľudí pozná celý príbeh, ktorý sa ti chystám rozpovedať. Niektorí poznajú len jeho časti a zvyšok si domysleli, ale aj tak sa mýlia. Mne samému sa ho podarilo poskladať až po rokoch namáhavého pátrania."

Zo sejfu vybral kožený obal, otvoril ho a podal Houston malú fotografiu. „Toto je moja matka."

„Charity Fentonová," zašepkala a dívala sa na obrázok peknej ženy. Bola veľmi mladá. Oči a vlasy mala tmavé. Pozrela sa na Kana a zbadala mu v tvári prekvapenie. „Edan mi o nej povedal."

„Povedal ti teda všetko, čo vie." Podal jej fotografiu štyroch mladých mužov, ktorí vo fotoateliéri pôsobili veľmi nesvojsky. Dvaja z nich sa podobali na Kana. „Toto sú štyria bratia Taggertovci. Najmladší je Lyle, Ianov otec, potom Rafe, Sherwin a môj otec, Frank."

„Podobáš sa na otca," povedala Houston.

Kane neodpovedal, len položil zvyšok zložky na stôl. „Toto sú originály a kópie všetkých dokumentov, ktoré som bol schopný nájsť. Týkajú sa môjho narodenia a mojich rodičov."

Zbežne sa pozrela na papiere, na okamih sa zastavila pri rodostrome. Na vrchole stál Nathaniel Taggert, ktorý sa oženil s dvanásťročnou francúzskou vojvodkyňou. Opäť zdvihla zrak ku Kanovi, aby pokračoval a vysvetlil dôvody svojej hlbokej nenávisti voči matkinej rodine.

Podišiel k oknu a zadíval sa do záhrady. „Myslím, že o Horacovi Fentonovi, ktorý zomrel dávno predtým ako si sa narodila, nevieš nič. Bol to Jacobov otec. Jacob si to o ňom aspoň myslel. Pravda však je, že Horace sa jedného dňa vzdal nádeje, že bude mať vlastné deti a tak si adoptoval novorodeniatko dvoch ľudí, ktorých na ceste do Kalifornie udupali splašené kone. O pár rokov sa im to však napokon podarilo a do rodiny pribudlo dievčatko. Nazvali ju Charity, pretože z nej mali obrovskú radosť.

Z toho, čo sa mi podarilo zistiť, mám dojem, že široko-ďaleko nebolo rozmaznávanejšieho dieťaťa ako slečna Charity Fentonová. S matkou precestovala celý svet, otec jej kúpil čokoľvek, na čo si len spomenula."

„A ako sa správali k Jacobovi?" opýtala sa Houston. „Nie zle. Starý Horace rozmaznával svoju dcéru, ale zároveň svojho adoptovaného syna učil ako prežiť. Možno iba preto, aby sa raz, keď Horace umrie, mohol o Charity postarať. A možno preto, aby raz vedel viesť impérium, ktoré starý Fenton dlhé roky budoval.

„Neviem presne, ako sa stretli. Myslím, že Franka Taggerta zvolili, aby šiel Fentonovi predniesť nejaké požiadavky, ktoré sa týkali oceliarní. Vtedy tu ešte neboli otvorené bane. A tam stretol Charity. Potom to už išlo všetko celkom rýchlo a ona napokon oznámila, že si chce Franka vziať. Myslím, že jej rozmaznanej hlavičke ani na um neprišlo, že by jej otec dokázal niečo odoprieť.

Ale Horace nielenže je *zakázal* vydať sa za Taggerta, ale zamkol ju v izbe. Nejako sa jej podarilo ujsť a strávila s Frankom dva dni. Keď ju otcovi chlapi našli, bola s ním v posteli a odkázala Fentonovi, že s Taggertom ostane, aj keby ju to malo stáť život."

„To je strašné," zašepkala Houston. Kane si vzal zo zásuvky pri posteli cigaru a zapálil si. „Dostala ho, pretože dva mesiace nato oznámila rodičom, že s ním čaká dieťa."

„Teba," povedala Houston potichu. „Mňa. Horace ju vykopol z domu s tým, že už viac nie je jeho dcérou. Jeho žena z toho ochorela a napokon o štyri mesiace aj zomrela."

„A to je ten dôvod prečo tak nenávidíš Fentonovcov. Pretože si dedič rovnakým dielom ako Jacob. Ale teba namiesto toho poslali do stajne."

„Rovnaký! Krista!" vybuchol Kane. „Počula si len polovicu príbehu. Charity sa presťahovala do špinavých chatrčí, kde vtedy žili Taggertovci. Jedine tam si to za peniaze, ktoré zarábali u Fentona mohli dovoliť. Nikto sa s ňou, samozrejme, nerozprával. Bola Fentonová. Podľa toho, čo som počul, jej povýšenecké spôsoby tomu tiež veľmi nepomohli."

„Dva mesiace po tom, ako sa vydala za Franka Taggerta - tu mám oddávací list - na Franka spadol strom." „A Charity sa musela vrátiť k otcovi." „Bol to neľútostný sviniar. Charity sa pokúšala zvládnuť to bez neho, ale takmer zomrela od hladu. Rozprával som sa so slúžkou, ktorá vtedy pre Fentonovcov pracovala. Povedala mi, že keď sa Charity vrátila, bola špinavá, na kosť vychudnutá a vo vysokom štádiu tehotenstva. Horace sa na ňu pozrel, povedal jej, že zabila vlastnú matku a že jediný spôsob, ako by mohla v dome ostať je, že bude pracovať ako slúžka. Nechal ju umývať riad."

Houston podišla k svojmu manželovi a položila mu ruku na plece. Cítila, ako sa od vzrušenia trasie. Kane stíšil hlas. „Keď moja matka dokončila štrnásťhodinovú šichtu nad Pontónovými hrncami, vyšla do svojej izby, porodila ma a v tichosti sa obesila."

Houston sa nezmohla na slovo. „Nikto jej nepomohol?" „Nikto. Fenton jej dal podkrovnú izbu, ďaleko od všetkých a aj keby na niekoho volala, nikto by ju nepočul." „A čo potom urobil Horace Fenton?" „On ju našiel. Ktovie, možno sa v ňom niečo pohlo a chcel sa s ňou udobriť, ale už bolo neskoro. Bola mŕtva." „Nikto mi nevedel presne povedať, čo sa dialo potom, takže som si to musel poskladať sám. Horace mi zohnal dojku, potom strávil deň zavretý v pracovni s právnikmi a po dvadsiatich štyroch hodinách ako sa Charity obesila, si k hlave priložil pištoľ a vystrelil."

Houston si musela sadnúť. Nemala na to čo povedať. Myslela na Kana a na to, ako musel celý život žiť s vedomím takejto tragédie v rodine. „A tak ťa vychovali Fentonovci."

„Nevychoval ma, dopekla, nikto!" zakričal. „Keď dva dni po samovražde Horaca Kana Fentona čítali jeho poslednú vôľu, zistilo sa, že všetko čo vlastní prepísal na Charitinho syna."

„Na teba?"

„Na mňa. Jacobovi nepatril ani cent. Stal sa poručníkom Kana Franklina Taggerta, ktorý mal vtedy tri dni."

„Ale tomu nerozumiem," povedala Houston. „Myslela som, že..."

„Myslela si, že som sa narodil bez groša. Keď dočítali poslednú vôľu, Jacob hodiny nevyšiel z miestnosti a keď napokon aj s právnikmi otvorili dvere, ukázalo sa, že sa mu podarilo všetkých podplatiť a prepísali zase všetko naňho."

„A ty?"

„Ľuďom poveďali, že Charitino dieťa zomrelo pri pôrode a mňa šesť rokov posielali z farmy na farmu. Jacob sa bál, že keby som ostal dlhšie s jednou rodinou, mohol by som niečo zistiť o okolnostiach svojho narodenia."

„Alebo by Taggertovci mohli zistiť, že žiješ. Neviem si predstaviť, že by Rafe dopustil, aby jeho synovca okradli o dedičstvo."

„Peniaze sú moc a ani jeden z Taggertovcov ich nikdy nemal.

Houston sa prešla po izbe. „A Jacob sa nechcel tak ľahko vzdať toho, na čom celé roky tak usilovne pracoval. Horaca pokladal za svojho otca, ktorý ho v poslednej minúte zavrhol, akoby preňho vôbec nič neznamenal. A všetko previedol na nemluvňa."

„Ty sa ho zastávaš?!"

„Isteže nie. Len sa snažím nejako zdôvodniť, prečo urobil takú strašnú vec. Čo keby ti spravoval peniaze a jedného dňa by si dosiahol plnoletosť a bez zaváhania ho vyhodil?"

„To by som neurobil."

„Ale on to nemal ako vedieť. Takže, čo teraz? *Zažaluješ* ho?"

„Ale nie. Viem o tom všetkom už roky."

„Ale nechceš tie peniaze od neho späť, či áno? Tvoj vlastný syn teraz žije s Fentonovcami a nechcel by si ho predsa pripraviť o domov, však?"

„Môžeš aspoň jednu poondiatu minútu vydržať, kým sa budeš Fentona zastávať? Jediné, o čo mi celý ten čas išlo bolo, aby Fenton prišiel na večeru k *môjmu* stolu, ktorý bude dvakrát taký veľký ako jeho a bude za ním sedieť prvotriedna dáma."

Houston sa naňho dlho dívala. „Mohol by si mi teraz, prosím, povedať zvyšok príbehu a vysvetliť mi, akú rolu v ňom zohrávam ja?" opýtala sa potichu. Nevedela prečo, ale začal sa jej zmocňovať strach.

Kane sa k nej otočil chrbtom. „Po celé tie roky, čo som pracoval v stajni, celé tie roky, čo som Fentonovi čistil čižmy, ma pri živote držala len jediná myšlienka. Myšlienka na to, aké to raz bude keď budem mať svoj vlastný, veľký dom. Potom sme si začali s Pam a zobudil som sa až na to, ako je Pamela fuč a ja mám v ruke päťsto „ďakujem-pekne-bolo-mi-fajn" dolárov. Starý Jacob ma vzal do pracovne, nakričal tam na mňa, že nikdy nedostanem to, o čo sa tak veľmi usilujem a vtedy som si myslel, že hovorí o Pam.

Vzal som peniaze a odišiel som do Kalifornie. Po niekoľkých rokoch, keď už som mal slušne zarobené, začal som sa zaujímať o to, čo Fenton myslel tou vetou,- ktorú mi povedal, keď ma vyhadzoval. Najal som si pár chlapov, aby po tom pátrali. Trvalo to, ale nakoniec som sa dozvedel pravdu."

„A naplánoval si pomstu," zašepkala Houston. „A ja som bola súčasťou tvojho plánu."

„Ako sa to vezme. Na začiatku som chcel mať len veľa peňazí, aby som už nikdy nemusel pracovať v stajni, ale keď som sa dozvedel, čo mi ukradli, stále som si predstavoval, ako u mňa Fenton sedí na večeri v dome päťkrát väčšom ako ten jeho. A za vrchstolom v mojich predstavách sedela Pam. Jeho dcéra, o ktorej povedal, že pre ňu nie som dosť dobrý a že ju nikdy nedostanem." „Ale Pam si mať nemohol."

„Zistil som, že je vydatá a má dieťa, nevedel som, že to dieťa je moje, takže som sa myšlienok na ňu vzdal. Samozrejme, že som dom musel postaviť v Chandleri. Keby to bolo kdekoľvek inde, nikto by sa nedozvedel, ako sa malému chlapcovi zo stajne začalo dariť. A chcel som, aby ho mal Fenton každý boží deň na očiach. Takže som začal rozmýšľať o tom, kto by mohol namiesto Pam sedieť za vrchstolom a vedel som, že jediné skutočné dámy v tomto meste sú Chandlerovie dvojičky.

Najal som si niekoho, kto mi o vás čo-to zistil a hneď som vedel, že Blair to nebude. Fenton by sa zasmial nad tým, že jediné, čo som zohnal je žena, ktorú by si nikto iný nevzal."

„Ty si chcel ozajstnú dámu," zašepkala Houston.

„A to sa mi aj podarilo. Bol som trochu rozčúlený, keď som ťa prvýkrát požiadal a ty si ma odmietla, ale vedel som, že sa raz vrátiš. Mám viac peňazí ako kedy bude Westfield mať a vedel som, že si ma pre to vezmeš."

Vybral z vrecka hodinky. „Je čas. Na toto som čakal celý život."

Vzal Houston za lakeť a odprevadil ju ku schodom.

Bola celkom stŕpnutá, neschopná slova. Požiadal ju o ruku, pretože potreboval nástroj na vykonanie pomsty. Myslela si, že si ju chcel vziať, pretože ju potrebuje. Myslela si, že sa mu postupne zapáči, že sa ju možno dokonca naučí aj milovať. Ale on ju len využil.

KAPITOLA 23

Houston mala počas večere pocit, že jej koža vychladla ako tie kamene, čo jej zvierali krk. Pohybovala sa a rozprávala ako Vo sne. Len roky tréningu jej pomohli, že bola schopná udržiavať konverzáciu a usmerňovať sluhov, aby vedeli ako majú servírovať jednotlivé chody.

Na prvý pohľad všetko prebiehalo v poriadku. Pam si zrejme všimla napätie a snažila sa pomáhať, ako len mohla, laň a Zach sa rozprávali o športe, Jacob hľadel do taniera a Kane to všetko pozoroval s výrazom pýchy na tvári.

Houston si donekonečna opakovala otázku, čo s ňou mienil urobiť, keď splní svoj účel. Keď si splní sen, plánuje odísť niekam inam? Zrazu si spomenula na každú jednu sťažnosť na to, ako sa v tomto malom nudnom meste nedá uzavrieť žiaden obchod. Prečo ju nikdy nenapadlo opýtať sa ho, načo si dal postaviť takýto dom? Všetci v meste sa nad tým pozastavovali, ale keď majiteľ obrovského sídla Houston očaril, prestala sa na čokoľvek pýtať.

Napochodoval do mesta a prvé čo urobil, bolo, že šiel rovno k Jacobovi Fentonovi a opýtal sa starého pána, ako sa mu páči jeho nový dom. Prečo si Houston skôr neuvedomila, že všetko čo Kane robí, je poháňané výlučne silnými emóciami voči Fentonovcom?

A ona sama bola len súčasťou dlho plánovanej pomsty.

Len tým, ničím iným. Pre tohto muža, ktorému dala svoje srdce a on ho použil ako kľúč k hre, ktorú chcel a aj musel vyhrať, nič iné neznamenala.

Zamilovala sa do človeka, ktorý celý svoj dovtedajší život zasvätil jedinej myšlienke. Myšlienke na pomstu.

Jedlo sa jej priečilo v hrdle. Musela sa premáhať, aby ho bola schopná prehltnúť. Ako sa v niekom mohla tak veľmi zmýliť?

Keď sa konečne dlhé stolovanie skončilo, Houston vstala, aby Pam odviedla do malej obývačky a mužov nechali samých v salóne, aby si zapálili cigary.

Ženy sa zhovárali o bežných veciach. O šatách, o tom, kde majú najlepšie čipky, kto je najlepším krajčírom v meste, ale ani raz sa nedotkli témy večere, ktorú práve absolvovali. Houston však dvakrát zachytila Pamelin skúmavý pohľad.

Kane zaviedol Jacoba Fentona do svojej pracovne a ponúkol mu jednu z cigár, ktoré mu darovala Houston a storočnú whisky v pohári z írskeho krištáľu.

„Celkom dobré na koniara, však?" začal Kane a díval sa na Fentona cez závoj cigarového dymu.

„No dobre teda, už si mi ukázal svoj obrovský dom. O čo ti teraz ide?"

„O nič. Len o ten pocit, že ťa tu vidím."

„Dúfam, že si nemyslíš, že ti uverím. Muž, ktorý tak veľa obetoval a dostal sa do toľkých problémov, sa nezastaví pri pozvaní na večeru. Ale varujem ťa, keď sa mi pokúsiš vziať, čo je moje, ja..."

„No čo urobíš? Podplatíš ďalších právnikov? Všetci tí traja sviniari ešte žijú a keby som chcel, dám im toľko peňazí, že bez mihnutia oka povedia pravdu a nič nezmôžeš."

„To sa presne podobá na Taggerta. Vždy si beriete to, čo vám nepatrí. Tvoj otec si vzal Charity, krásnu, sladkú vec a dohnal ju až k tomu, že sa obesila."

Kanova tvár zbrunátnela od zúrivosti. „Smrť mojej matky zapríčinil Horace Fenton a ty si mi ukradol všetko, čo mi patrilo."

„Tebe nepatrilo vôbec nič. Všetko bolo moje. Roky som spravoval všetky obchody a ak si si myslel, že sa budem dívať na to, ako všetko prepisujú na bľabotajúce batoľa, tak by som ho skôr videl mŕtve. Myslel si si, že by som ťa nechal, aby si mojej dcére pokojne urobil to isté, čo urobil tvoj otec mojej sestre?"

Kane sa vyrútil na menšieho a staršieho muža. „Dobre si to tu poobzeraj. *Toto je* to, čo by som tvojej drahej dcére urobil. *Takto* by som sa o ňu postaral."

Jacob zahasil cigaru. „To určite. Už si niekedy uvažoval nad tým, že som ti vlastne urobil láskavosť? Len vďaka tej tvojej nenávisti ku mne si tak zbohatol. Keby si získal Pamelu a ešte k tomu všetky peniaze od môjho otca, pravdepodobne by si ani jediný deň v živote nepracoval."

Zamieril ku dverám. „A Taggert, varujem ťa, pokús sa vziať si, čo si myslíš, že je tvoje a zažalujem tú tvoju ženku za nelegálny vstup do baní."

„Čo?!" vykríkol Kane.

„Bol som zvedavý či o tom vieš," usmial sa Jacob. „Vitaj vo svete bohatých. Nikdy si nemôžeš byť istý, či niekto chce teba, alebo tvoje peniaze. Tá sladká mladá dáma, ktorú si si vzal za ženu, je štváčka. A využíva všetky vzťahy, vrátane nášho, aby rozdúchala niečo, čo sa môže zvrátiť do krvavej vojny. Mal by si ju varovať, že ak nespomalí, prestanem tolerovať jej vzťah k Taggertovcom. Dobrú noc, Taggert."

Kane dlho sedel v izbe sám. Nikto ho nerušil a vypil takmer celú fľašu whisky.

„Slečna Houston!" zakričala Susan do malej obývačky, kde Houston chodila hore-dolu po izbe. „Pán Kane chce, aby ste za ním okamžite prišli a vyzerá veľmi rozčúlený."

Houston sa zhlboka nadýchla, uhladila si šaty a vykročila cez halu smerom k jeho pracovni. Jacob jej už pred dvoma hodinami zaželal príjemný večer a aj s dcérou odišli. Houston odvtedy nerobila nič iné, len premýšľala. Nikdy predtým sa tak nezamýšľala nad tým, kam ju jej život vlastne vedie. Doteraz to vždy vyzeralo, že si brala to, čo jej ponúkol. Teraz prišiel čas, aby urobila nejaké rozhodnutia sama za seba.

Sedel za stolom. Sako mal vyzlečené, košeľu rozopnutú do pol hrude. V ruke držal takmer prázdnu fľašu whisky.

„Myslela som, že pracuješ."

„Všetko si skazila. Ty a tvoje klamstvá všetko skazili."

„Nechápem... Vôbec nerozumiem, o čom to hovoríš," povedala a sadla si na koženú stoličku oproti nemu.

„Ty si nechcela len moje peniaze, tebe išlo aj o to, že som Taggert. Vedela si, že ťa Fenton nechá robiť tvoje nelegálne výlety pre tvoje spojenie so mnou. Povedz mi, vymysleli ste to celé so sestrou? Ako ste v tom chceli využiť Westfielda?"

Houston vstala. „Vôbec ti nerozumiem. Meno tvojej matky som sa dozvedela v deň našej svadby. Nemohla som využívať niečo, o čom som nevedela, že existuje."

„Raz som Edanovi povedal, že si dobrá herečka, ale to som ešte nemal potuchy, aká dobrá. Takmer som ti uveril, keď si mi rozprávala o tom, ako si si ma brala z lásky, ale ty si celý čas len využívala moje meno, aby si sa dostala do banského tábora."

Houston mimovoľne vykríkla.

Kane vstal a naklonil sa k nej ponad stôl. „Celý život som pracoval, aby som zažil tento večer a ty si mi ho zničila. Fenton sa mi vyhrážal, že moju milujúcu manželku zažaluje a pred celým svetom vyhlási, ako si ma zneužila. Už vidím titulky v novinách."

Houston jeho pohľadu neuhla. „Áno, je pravda, že chodievam do banského tábora," povedala ticho, „ale nemá to nič spoločné s tebou, keďže som to robila už dávno predtým, ako som ťa stretla. Si taký posadnutý svojimi peniazmi, že si myslíš, že ich všetci od teba chcú." Odišla od stola.

„Za posledných pár mesiacov," pokračovala, „som sa toho vďaka tebe o sebe veľa naučila. Moja sestra mi kedysi povedala, že som tá najnešťastnejšia bytosť, akú pozná a obávala sa, že si vezmem život. Nikdy som si neuvedomila, že mala pravdu, pretože až keď som ťa stretla, pochopila som pravý zmysel šťastia. Až keď som s tebou začala tráviť dni, začala som sa pýtať, prečo som im vlastne všetkým už dávno nepovedala, ako to hovorievaš ty: ‚choďte všetci pekne do pekla' a prečo som netancovala vo svojich krásnych červených šatách. Až s tebou som sa naučila, aké je príjemné, keď robíš veci pre seba, a nielen sa stále snažiť, aby si vyhovela niekomu inému.

A teraz cítim, že som schopná urobiť za seba jedno rozhodnutie sama. Nechcem žiť s mužom, ktorý si nechal postaviť veľký dom a vzal si ženu, ktorú si nechcel vziať a to všetko jedine preto, aby sa pomstil nejakému starcovi, ktorý sa len snažil chrániť to, čo mu patrilo. Chápem, a dokonca môžem takmer odpustiť činy pána Fentona, ale tvoje nechápem. Môžeš si myslieť, že som si ťa brala pre peniaze, ale ja som sa za teba vydávala, pretože som sa do teba zaľúbila. Ale zrejme som sa zaľúbila do muža, ktorý existoval len v mojej fantázii. Ty tým mužom nie si. Si pre mňa cudzí. A ja s cudzincom žiť nechcem."

Kane na ňu chvíľu hľadel a potom ustúpil. „Ak si myslíš, že ťa budem prosiť, aby si ostala, mýliš sa. Bola s tebou zábava, to uznávam, zlatko, väčšia ako som čakal, ale nepotrebujem ťa."

„Ale áno, potrebuješ," povedala Houston potichu a všemožne sa snažila, aby jej nevyhŕkli slzy. „Potrebuješ ma viac ako si myslíš, ale ja dokážem svoju lásku dať len mužovi, ktorý je hoden mojej úcty. A ty ním nie si."

Kane prešiel k dverám, otvoril ich a urobil gesto, akoby jej ukazoval cestu von.

Houston sa ledva podarilo prejsť okolo neho a dôstojne vyjsť do noci. Ani ju nenapadlo zbaliť si šaty, či niečo iné.

Pri ceste stál koč.

„Odchádzate, však?" opýtala sa z vnútra koča Pamela Fentonová.

Houston sa na ňu obrátila s takou zničenou tvárou, že Pamela skríkla.

„Vedela som, že sa niečo stane. Pri mojom otcovi je lekár. Triasol sa, akoby sa mu mali rozsypať kosti. Houston, nasadnite. Môj dom je neďaleko. Môžete ostať so mnou a so Zachom, kým sa veci neutrasú."

Houston sa na ňu bez pohybu dívala. Pam musela z koča vystúpiť a pomôcť jej hore. Nemala ani potuchy, kde je. Myslela len na to, že všetko, čo mala, je nenávratne preč.

Kane vtrhol do veľkej obývačky na poschodí, o ktorú sa delil Edan s lanom. Edan tam bol sám a čítal si.

„Chcem, aby si mi zistil všetko, čo sa dá o tom, na čo chodí Houston do baníckych táborov."

„Čo by si chcel vedieť?" opýtal sa Edan a pomaly odložil knihu.

„Kedy? Ako? Prečo? Čokoľvek, čo sa ti podarí."

„Každú stredu sa prezlieka za starú ženu. Hovorí si Sadie a chodí na voze so zeleninou. Pod zeleninou má lieky, čaj, mydlo, topánky, všetko čo môže vziať a v tábore to odovzdáva ženám baníkov. Neskôr Jean Taggertová vracia ženám peniaze, ktoré Houston zaplatia."

„Ty si to všetko vedel a neunúval si sa mi to povedať?" zareval Kane.

„Poslal si ma, aby som ju sledoval, ale nikdy si sa neobťažoval opýtať, čo som zistil."

„Všetci ste ma zradili! Najprv tá malá klamárska suka a teraz ty. A Fenton to všetko vedel."

„Kde je Houston a čo si jej povedal?"

Kanova tvár stvrdla. „Odišla. Nemohla uniesť pravdu. Hneď ako zistila, že som prekukol jej divadlo, v ktorom zneužívala moje peniaze a moje meno, aby dostala, čo chce, ušla. Ale ja nepotrebujem takú mamonárku..."

Edan chytil Kaňa za plece. „Ty hlúpy idiot. Tá žena je najlepšia vec, aká ťa kedy postretla a ty si jednoducho úplne sprostý, aby si to videl. Nájdi ju!"

Kane mykol plecom. „To iste. Bola presne taká istá ako všetky ostatné. Len lepšie platená kurva."

Kane si ani nestihol všimnúť pravačku, ktorá mu vrazila do čeľuste a Edan stál nad veľkým tmavým mužom, ktorý sa sklátil na zem a šúchal si tvár.

„Vieš ty čo?" povedal mu. „Už toho mám všetkého po krk. Už som unavený z toho, ako sa stále ukrývame pred svetom. Strávil som celú mladosť zatvorený v ohyzdných miestnostiach a nerobil som nič iné, len som rátal peniaze. A načo? Jediná vec, ktorú si si kedy kúpil, bol tento dom a to si spravil len preto, že si sa chcel pomstiť. Houston mi raz povedala, že som taký istý ako ty, že sa len stále schovávam, som ti stále v pätách. Začínam si myslieť, že mala pravdu."

Edan ustúpil a šúchal si hánky. „Myslím, že dozrel čas, aby som začal žiť vlastný život. Vďaka tebe a tomu, že si ma roky platil a že som sa obetoval pre tvoje ciele, mám pár miliónov ušetrených. Teraz si ich vezmem a idem s nimi niečo urobiť."

Vystrel k nemu ruku, aby si nimi potriasli, ale Kane ju neprijal.

Neskôr v tú noc videl, ako spolu s Edanom do voza nasadajú Jean, laň a Sherwin. Jediní, kto v dome ostal okrem Kaňa bolo služobníctvo. A Kane nepočkal ani do rána a všetkých prepustil.

KAPITOLA 24

Houston si ani neuvedomovala, kde je. Stála v strede Pamelinej spálne.

„Najskôr si dáš horúci kúpeľ a potom mi porozprávaš, čo sa to tam stalo."

Pam šla napustiť vaňu a Houston sa ani nepohla. Ešte si neuvedomovala, čo sa vlastne udialo. Zaľúbila sa do muža, ktorý ju len využil.

„Kúpeľ je pripravený," povedala Pam a vtisla Houston do ružovo vykachličkovanej kúpeľne. „Vyzleč sa, ja idem zatelefonovať a zistiť, ako sa má môj otec. A; Houston! Nestoj tam, akoby sa ti práve zrútil celý svet."

Počas rokov školení sa Houston naučila poslúchať ako cvičené zvieratko a keď sa Pam vrátila, ležala po uši vo vani plnej bubliniek.

„Doktorovi Westfieldovi sa konečne podarilo otca upokojiť," povedala Pam. „Už je starý na to, aby zažíval takéto situácie. Čo mu asi, preboha, Kane povedal? Jediné, čo si viem predstaviť, že by ho tak rozrušilo, sa muselo týkať Zacharyho. Ak si Kane myslí, že mi ukradne syna, tak nech sa radšej pripraví na tvrdý boj..."

„Nie," ozvala sa Houston unavene. „Nejde mu o syna. Nič také vznešené."

„Tak mi povedz, o čo ide."

Houston sa pozrela na ženu, ktorú vlastne vôbec nepoznala, na ženu, ktorá bola kedysi životnou láskou jej muža.

„Prečo mi pomáhaš? Viem, že ho stále miluješ."

Pamine oči sa na chvíľočku zúžili. „Takže ti to povedal, však?"

„Viem, že... odmietol tvoj návrh."

Pam sa zasmiala. „Aké taktné. Ale asi ti nepovedal, že aj ja som si uvedomila, že by sme to spolu nikdy nezvládli. Prišli sme k spoločnému záveru, že by sme po troch mesiacoch pravdepodobne jeden druhého zabili. Tak a teraz mi porozprávaj, čo sa medzi vami dvoma odohralo. Ak máš strach mi to povedať, ber to tak, že je to všetko v rodine, a okrem toho to skôr či neskôr vypláva na povrch."

Keby sa Kane rozhodol vziať Fentonove peniaze, ktoré podľa práva patrili jemu, určite by sa o tom všetci dozvedeli, pomyslela si Houston. „Vieš, kto bol Kanovou matkou?" opýtala sa potichu.

„Nemám tušenia. Myslím, že som sa nikdy nepozastavila nad tým, že by mal mať matku, pravdepodobne preto, že jednoducho vždy pôsobil príliš samostatne na to, aby potreboval niečo také samozrejmé, ako je matka. Skôr som si myslela, že na svet prišiel celkom sám."

Houston sedela v horúcom kúpeli a vyrozprávala Pam príbeh o Charity Taggertovej a snažila sa pritom, aby príbeh neskreslila vlastným pohľadom.

Pam si k nej sadla na ružovú čalúnenú stoličku s tepaným rámom. „Netušila som to," povedala, keď Houston skončila. Hovoríš, že všetko, čo môj otec vlastní, je právne Kanovo. Teraz už chápem, kde sa v ňom berie tá nenávisť k môjmu otcovi a chápem aj prečo sa môj otec trasie od strachu. Ale, Houston, ty si dnes predsa neodišla od Kaňa kvôli tomu, že sa narodil ako žobrák. Čo sa ešte stalo?"

Rozprávať o sebe bolo pre Houston ťažšie. Musela nahlas pripustiť, že bola druhým číslom na zozname, až po Pam a že keď teraz Kane dosiahol svoje, už ju nepotrebuje.

„Nech sa prepadne!" zvolala Pam a začala sa prechádzať hore-dolu po kúpeľni. „On sa cíti celkom spokojný s tým, že ti povedal, že si ťa vzal preto, lebo ťa potreboval. Je to ten naj skazenej ši muž akého poznám."

Houston prejavujúc prvýkrát nejaké známky života, zvrátila hlavu, aby sa pozrela na Pam.

„Rád o svojom živote hovorí ako o jednom veľkom utrpení, ale poviem ti, že *on* bol už vtedy tým, kto ovládal celú domácnosť. Ľudia mnou opovrhovali, pretože som sa zaľúbila do koniara, ale to len preto, že nikdy nemali v stajni niekoho ako Kane Taggert."

Opäť si sadla a tvárou jej prebleskoval hnev. „Ty ho poznáš. Videla si ho už zúriť a poznáš spôsob, akým ľuďom prikazuje čo majú robiť. Myslíš, že bol niekedy iný, len preto, že bol niekoho sluhom?" spýtala sa Pamela.

„Myslím, že som o tom nikdy takto nerozmýšľala," povedala Houston. „Mare mi povedal, že Kane bol tyran."

„Tyran!" vykríkla Pam a vstala. „Kane všetko riadil. Viackrát sa stalo, že môj otec zmeškal obchodné stretnutie, pretože Kane povedal, že kone nie sú ešte pripravené na cestu. Na večeru sme mávali to, čo mal rád Kane, pretože kuchárka si myslela, že Kanove chute sú dôležitejšie, ako chute môjho otca."

Houston si spomenula, ako má pani Murchisonová rada Kanovo prekáranie a ako ho zbožňuje.

„Vždy to bol pekný chlapec a vždy vedel ako dostať od žien to, čo chcel. Slúžky mu upratovali izby, prali mu, nosili jedlo. Nevládol Fentonovým baniam a železiarňam, ale vládol jeho domácnosti. Neviem si predstaviť aký by asi bol, keby vedel, že všetky peniaze sú jeho. Môj otec mu napokon hádam aj urobil láskavosť. Život v stajni ho možno naučil istej pokore, pretože do vienka ju pri narodení zaiste nedostal."

Pam si kľakla k vani. „Môžeš tu ostať, ako dlho budeš chcieť. A keď chceš vedieť, aký je môj názor, myslím, že si urobila dobre, že si ho opustila. Nemôžeš žiť s niekým, kto si ťa vezme len preto, že zapadáš do jeho plánu na pomstu. Tak poď už von z tej vane a urobím ti grog, aby sa ti lepšie zaspalo."

Houston opäť urobila, ako jej prikázali, osušila sa Paminým ružovým uterákom a vkĺzla do jej nočného úboru.

Pam sa vrátila s pariacim sa džbánikom. „Keď ťa to neuspí, aspoň ti to pomôže, aby ti bolo jedno, či si hore, alebo spíš. Teraz šup do postele. Zajtra bude lepšie."

Vypila z neho viac ako polovicu a onedlho zaspala. Keď sa ráno zobudila, slnko už bolo vysoko na oblohe. Mala silnú migrénu. Na konci postele bola prehodená jej spodná bielizeň a župan. Bol tam aj odkaz od Pam, že musela odísť, ale že si má dať dolu raňajky a keď bude čokoľvek potrebovať, nech povie slúžke.

„Edan," hovorila práve Jean Taggertová, „neviem ako by som sa ti mala poďakovať, za to, čo si pre nás dnes v noci urobil. Nemusel si so mnou ostať hore."

Stáli práve na chodbe Hotela Chandler. Obaja vyzerali veľmi unavení. Prišli do hotela, keď odišli z Kanovho domu. laň šiel hneď do postele, ale Sherwin bol taký rozčúlený tým, čo sa v tú noc udialo, že sa mu zhoršil zdravotný stav. Začal veľmi kašľať, až nemohol chytiť dych. Kričal, že sa bojí, že sa budú musieť laň a Jean vrátiť do baní.

Edan zavolal doktora Westfielda a Lee tam do minúty prišiel. Práve bol na ceste od Jacoba Fentona. Edan pobudil aj hotelový personál a nakázal im doniesť fľaše s horúcou vodou a deky navyše. Potom poslal poslíčka po lieky pre Sherwina.

Jean ostala pri otcovi celú noc a snažila sa ho presvedčiť, že ani ona ani Ian sa už do banského tábora nevrátia. Edan sa zatiaľ staral o dôležité detaily.

Sherwin zaspal až keď už vychádzalo slnko. Edan s Jean stáli na chodbe.

„Neviem, ako ti mám poďakovať," povedala Jean už asi po tisíci raz.

„Tak už s tým prestaň. Dajme si radšej raňajky." „Myslíš, že jedáleň bude o tejto hodine otvorená?" Edan sa na ňu usmial a odhrnul jej z očí uvoľnené pramienky vlasov. „Po uplynulej noci sa ma hotelový personál tak bojí, že pre mňa urobia čokoľvek."

Mal pravdu. Vydesene pôsobiaci zriadenec ich odprevadil do jedálne, zo stola pri okne zložil dve stoličky a šiel z postele vytiahnuť kuchára. Nanešťastie kuchár býval dva kilometre od mesta a tak mu to chvíľku trvalo. Ani Jean ani Edan si nevšimli, že prešli dve hodiny, kým sa konečne pustili do raňajok.

Rozprávali sa o tom, aké to bolo keď vyrastali. Jean mu porozprávala, ako sa starala celý život o všetkých mužov v rodine, o svojej matke, ktorá umrela, keď mala jedenásť. Edan jej zasa porozprával o svojej rodine, o smrti jeho príbuzných pri požiari a o tom, ako sa ho Kane ujal.

„Kane bol na mňa dobrý. Už som nechcel nikdy nikoho mať rád. Bál som sa, že zase zomrú a myslel som si, že by som už nedokázal žiť sám."

Zložil obrúsok. „Si pripravená? Myslím, že obchody už budú otvorené."

„Samozrejme," povedala a vstala. „Nechcela som ťa zdržiavať od práce."

Chytil ju za lakeť. „Nemyslel som seba, myslel som nás. Ty a ja ideme do realitnej kancelárie a kúpime dom. Musí to byť niečo väčšie, aby sme sa tam všetci pomestili."

Vyšmykla sa mu zo zovretia a pozrela naňho. „Všetci? Neviem, čo presne máš na mysli, ale laň, otec a ja s tebou určite nemôžeme bývať. Nájdem si prácu v meste. Možno by mi Houston pomohla a laň pôjde do školy a potom bude pracovať. Otec..."

„Tvoj otec by sa nenávidel, keby ti mal byť na obtiaž a Ian je už na školu príliš veľký. Bude mu lepšie s tútorom. A ty by si nikdy nezarobila dosť, aby si ich všetkých uživila. Takže pôjdeš teraz so mnou, nájdeme veľký dom a budeš mi robiť gazdinú."

„To by som určite nemohla," povedala zdesene. „Nemôžem byť gazdinou v dome slobodného muža."

„Tvoj otec a bratanec tam budú s tebou ako garde pre prípad, že by som ťa chcel obťažovať a nadôvažok, podľa toho, čo som za posledné mesiace videl z manželského života, celkom sa mi tá myšlienka páči. No tak, Jean, zavri ústa a poďme nakupovať. Okrem potravín sa musíme poobzerať aj po nejakom nábytku. Až potom sa nám podarí vymotať z tohto hotela. Myslíš, že by nám personál pomohol, keby vedeli, že sa nás potom rýchlejšie zbavia?"

Jean bola príliš ohúrená, aby sa zmohla na slovo a tak ju Edan odviedol za otcom, aby mu povedala, kam a prečo idú. Napokon sa laň, Edan a Jean vybrali do realitnej kancelárie.

Houston sedela za Pameliným stolom a neprítomné sa prplala v miske s ovsenou kašou.

Pam vletela do izby a sťahovala si dlhé biele jelenicové rukavice. „Houston, celé mesto je ako na ihlách! Všetci klebetia len o tom, čo sa včera v noci stalo," povedala bez pozdravu. „Po prvé, keď si odišla, Kane s Edanom sa zrejme škaredo pochytili. Jedna slúžka povedala, že sa bili niekoľko hodín a že potom Edan odišiel ako víchor."

„Aj Edan odišiel?" opýtala sa Houston s doširoka otvorenými očami.

„Nielen Edan, aj ostatní Taggertovci: Jean, Ian a Sherwin. A keď boli preč, Kane napochodoval na prízemie a vyhodil všetkých sluhov."

Houston sa oprela o stoličku a zhlboka si vzdychla. „Povedal, že je z nás všetkých unavený, lebo mu zaberáme strašne veľa času. Teraz môže robiť koľko sa mu len bude chcieť... Alebo sa môže vrátiť do New Yorku a pracovať tam."

Pam si rozviazala klobúk a zamávala pštrosími perami. „Ešte som ti povedala len polovicu. Edan a Jean sa ubytovali v Hoteli Chandler, zamestnali personál na celú noc, aby sa starali o Sherwina, ktorý bol - podľa toho, čo som počula -na pokraji smrti, a dnes ráno si spolu kúpili dom."

„Edan a Jean? Je Sherwin v poriadku?"

„Podľa toho, čo hovoria ľudia, je. A Edan s Jean si kúpili ten obrovský dom Stroudovcov na konci Archer Avenue, oproti nemocnici, kde pracuje Blair. Keď podpísali papiere, Edan zložil hotovosť, Jean sa vrátila do hotela a Edan šiel do Famous a kúpil... Dúfam, že sa nepomýlim: tri dámske blúzky, dve sukne, klobúk, dva páry rukavíc a kopu spodnej bielizne. Tá malá Nathanova mrcha ho obsluhovala a toľko sa vyzvedala, že toho úbohého muža prinútila, aby jej povedal, že tá tajomná dáma, pre ktorú všetko nakupuje, má približne presne takú postavu ako slečna Jean Taggertová. Ak si ju Edan hneď nevezme, jej meno bude mať v tomto meste naozaj ľahkú váhu."

Na chvíľku sa odmlčala. „A, Houston, mala by si vedieť, že v Chandlerskom denníku naznačujú, že vo všetkom, čo sa stalo včera v noci, je zapletená ešte jedna žena."

Houston vzala do rúk šálku s kávou. Miestne noviny ju nijako nešokovali. Pán Gates sa už roky sťažoval, že denník je iba kusom klebetného zdrapu, kde sa nepíše o ničom inom, iba o najbizarnejších úmrtiach zo širokého okolia a o tom, kde a ktorý vznešený Brit zimuje s rodinou. Prestal denník odoberať, keď sa v ňom objavil článok na pol strany o tom, ako jeden Talian vyhlasuje, že Angličanky, sa bozkávajú najlepšie spomedzi všetkých žien na svete.

„Kde si to všetko počula?" opýtala sa Houston. „No kde? V čajovni slečny Emily." Houston sa takmer zadusila kávou. Sesterstvo! spomenula si. Musí okamžite zvolať schôdzku a oznámiť im, že Jacob Fenton vie o tom, že sa maskujú a nelegálne chodia do tábora. Stačilo by len, aby sa na Kaňa naozaj nazúril a mohol by dať všetky ženy zavrieť.

„Môžem si zavolať?" opýtala sa Houston. „Potrebujem si niečo vybaviť."

KAPITOLA 25

Houston najskôr zavolala svojej matke a musela prerušiť záchvat plaču, do ktorého Opál prepukla. Keď matku čiastočne upokojila a neposkytla jej priveľa informácií, poprosila ju, aby jej pomohla so zvolaním stretnutia členiek Sesterstva. Jediným miestom, kde sa mohli nerušene zísť bolo poschodie čajovne slečny Emily.

„O druhej," povedala Houston a zložili. Potom začala obvolávať tie, ktoré mali telefón.

Keď sa všetky sestry konečne poschádzali v salóne, hľadeli na Houston veľmi podozrievavo. Vedela, že zomierajú túžbou, aby sa dozvedeli, čo sa vlastne včera v noci v Kanovom dome stalo. Predstúpila pred ne.

„Včera v noci som zistila veľmi dôležité informácie," začala. „Jacob Fenton vie o tom, že chodíme tajne do baní. Neviem presne koľko toho vie, ale zvolala som túto schôdzku, aby sme to prediskutovali."

„Ale stráže o tom nevedia, však?" opýtala sa Tia. „Vie to len sám Fenton? Povedal to ostatným? Ako to zistil?"

„Nepoznám odpoveď ani na jednu z týchto otázok. Jediné čo viem je, že má vedomosť o tom, že sa preobliekame a zamaskované chodíme do baníckeho tábora... A vyhrážal sa, že ma zažaluje."

„Teba?" vykríkla Blair. „Prečo práve teba? Prečo nie všetky?"

Houston sa zadívala na dlážku. „Súvisí to s mojím manželom a Fentonom, ale neverím, že by ma zatkli."

„Myslím, že to nemôžeme riskovať," povedala Blair. „Budeš s tým musieť prestať."

„Tak počkať!" ozvala sa slečna Emily. „Fenton o tom musel vedieť už nejaký čas. Nedozvedel sa to predsa len včera a nevbehol hneď k Taggertovi, aby sa ti vyhrážal. Však je tak, Houston?" Prikývla.

„Samozrejme, že nás do toho nič, ale trúfam si povedať, že to, čo včera Fenton povedal a vyhlásil, je len zlomkom toho, čo sa v Taggertovom dome stalo. Mám pravdu?" Houston opäť prikývla.

„Domnievam sa, že Fenton sa rozhodol, že to, čo robíme nie je až také strašné a tak nám v tom zatiaľ nebráni. Ak mám pravdu, a poznám Jacoba dobre, určite sa niekoľkokrát dobre zabával nad hlúpymi ženskými, čo sa prezliekajú za stareny a myslia si, že robia niečo dobrodružné. Budeme v tom pokračovať. Sama za seba môžem povedať, myslím, že sme istým spôsobom chránené."

„Mne sa to nepáči!" ozvala sa Meredith. „Ako teraz udržíme tajomstvo?" opýtala sa Sarah. „O Fentona ani tak nejde. Vie o väčšine vecí, čo sa v táboroch dejú. Spomínate si, ako minulý rok na smrť ubili toho odborára? Oficiálna správa znela: ‚Smrť zapríčinená jednou, alebo viacerými neznámymi osobami.' Iste. Fenton veľmi dobre vedel kto to bol, ale nechcel si špiniť ruky. Myslíte, že bude žalovať dcéry významných obyvateľov mesta Chandler? Môj otec ma síce najprv postaví do pozoru, ale potom pôjde po Fentonovi s puškou."

„Budeme síce predmetom žartov, ale sme pod ochranou samotného majiteľa baní, tak načo tajomstvá?"

Pridala sa Nina. „Vozme teda tovar do táborov v čipkovaných šatách a na pekných kočoch," pridala sa Nina.

„A ktorý baník dovolí svojej žene, aby prijímala milodary od bohatej mestskej paničky?" spýtala sa slečna Emily. „Myslím, že by sme mali pokračovať v tom, čo robíme. Houston, chcem, aby si sa nad tým vážne zamyslela. Myslíš si, že Fenton by bol naozaj schopný obviniť teba alebo niektorú z nás?" A zariskovať, že sa odhalí, že ukradol celý majetok trojdňovému batoľaťu, pomyslela si Houston. „Nie," povedala rozhodne. „Nemyslím, že ma nechá zatknúť. Mali by sme sa správať tak, akoby sa nič nestalo. Tých pár žien, ktoré o nás vedia, udrží tajomstvo. Ak je to všetko, mali by sme sa ísť domov."

„Ešte chvíľku," povedala Blair a vstala. „Nina a ja vám chceme niečo oznámiť."

Blair a Nina im porozprávali o pripravovanom časopise pre dámy, ktorý plánovali vydať už niekoľko týždňov a ktorý by v šifrách informoval baníkov o tom, čo banícke odbory organizujú v iných štátoch krajiny. Ukázali vzory článkov a navrhli, aby sa časopis ženám baníkov rozdával zadarmo.

Ženy zo Sesterstva najskôr váhali. Keď sa dozvedeli, že o nich Fenton vie, pocítili ihličky strachu.

„Sme odhodlané, alebo nie?" opýtala sa slečna Emily a ženy začali diskutovať o novom časopise.

O pár hodín opustilo tiché spoločenstvo čajovňu slečny Emily. Každá mala hlavu plnú obáv, že jednu zo sestier, alebo dokonca ju samu môžu zatknúť.

„Houston," ozvala sa Blair, keď ostatné odišli. „Môžeme sa porozprávať?" Houston prikývla, ale nedokázala sa prinútiť k tomu, aby sestre vyrozprávala, čo sa stalo. Blair by sa opäť mohla začať obviňovať a Houston nepotrebovala teraz prilievať olej do ohňa.

„Nechceš mi povedať, čo sa stalo včera večer?" spýtala sa Blair. „Šíria sa klebety, že si ho opustila. Je to pravda?"

„Pravda," povedala a zadržiavala plač. „Bývam u Pamely Youngerovej, Jacobovej dcéry."

Blair sa dlho dívala na sestru, ale nevyslovila žiadnu radu, ani názor. „Keď ma budeš potrebovať, som tu. Zatiaľ by si potrebovala niečo, čo by ti rozptýlilo myšlienky. Prvé číslo časopisu *Chandlerská lady* sa chystá na schválenie uhoľnej rade a ja chcem, aby to bolo čo najbezpečnejšie a čo najneškodnejšie. Potrebujem články o čistení šiat, o starostlivosti o vlasy, o tom, ako sa z platu baníka obliecť ako vojvodkyňa a podobné veci. Myslím, že by si ich dokázala skvelo napísať. Poď so mnou, kúpime ti písací stroj a popoludní ťa naučím, ako sa používa."

Houston doteraz nepremýšľala o tom, ako bude tráviť čas, keď sa nebude starať o Kana. Teraz si však uvedomila, že keď sa okamžite do niečoho nepustí, bude vysedávať v Pamelinom dome a preklínať sa za to, že sa zaľúbila do muža, akým je Kane Taggert. „Áno," povedala. „Rada sa niečím zamestnaní. Mám zopár nápadov, ako by banícke manželky mohli rozjasniť chatrče a ako by mohli do svojich príbytkov priniesť trochu krásy."

Blair Houston zamestnala tak, že nemala čas rozmýšľať nad ničím iným. Hneď ako dokončila jeden článok, Blair už mala námet na ďalší. Pam sa tak zaujímala o Blairin časopis, že premenila svoju kuchyňu na centrum odstraňovania škvŕn, kde experimentovala a snažila sa nájsť skutočne efektívny odstraňovač škvŕn. Ku koncu dňa celý dom páchol čpavkom, ale Houston mohla do časopisu nakoniec poskytnúť radu: zmiešať dve lyžičky čpavku s dvoma lyžičkami vody a votrieť do zamatu drsnou kefkou. Blair povedala, že to môžu dať na titulnú stranu. Pam sa usmiala, ale Houston vedela, že to sestra myslí ironicky.

Veľa písala a bola to dobrá zámienka na to, aby nemusela chodiť von a stretávať sa s ľuďmi. Pam často odchádzala z domu bez toho, aby niekomu povedala kam ide a kedy sa vráti, ale vždy Houston priniesla čerstvé klebety. Kane ostal vo svojom obrovskom dome sám, bez sluhov a bez priateľov.

„A bez príbuzných, z čoho má určite radosť," dodala Houston. „Teraz môže konečne pracovať bez akýchkoľvek rušivých elementov."

„Nebuď zatrpknutá, Houston," povedala Pam. „Ľutovať niečo, čo by bolo bývalo, keby... To ľudí privádza do nepohody. Ja to dobre viem, ver mi. Čo by si povedala, keby sme do prvého čísla dali aj recept na farbenie šiat? Potrebuješ štipku kampeškového dreva a kúsok kôry z čílskeho mydlového stromu. Dvakrát som si tak už obnovila farbu na čiernom klobúku, ktorý veľmi rada nosím a funguje to."

„Iste," povedala Houston neprítomné a zotierala z kláves stroja atrament. Blair jej povedala, že keď Remington prišiel s prvým písacím strojom, klávesy sa jednostaj zasekávali.

Keď ho majitelia rozobrali, zistili, že pisári boli takí rýchli, že im klávesy nestačili. Preto sa výrobcovia rozhodli, že ich upravia tak, aby sa na nich písalo čo najťažšie. Najčastejšie používané písmená poprehadzovali po celej klávesnici a pisár ich musí hľadať. Tým sa písanie spomalí. Takže horný riadok sa číta podľa náhodného poradia písmen, teda napríklad QWERTZ.

Dva týždne po tom, ako Houston opustila Kaňa, dorazil do Chandleru vlak, ktorý dal Kane vyrobiť pre Opál. Spôsobil v meste veľký rozruch. Opál prišla za Houston so slzami dojatia v očiach a vyčítala jej, že opustila takého úžasného muža. Chcela vedieť prečo to urobila a tvrdila, že žena ani nie je ženou, keď nemá deti a Houston teraz už nemá ani len manžela. No hrôza čo len pomyslieť.

Houston sa podarilo matke vysvetliť, že Kane nechce ju a nie naopak. Nebola to celkom pravda, ale klamať matke je niekedy potrebné, aby sa upokojila.

Houston si potom opäť sadla za písací stroj a snažila sa nemyslieť na minulosť.

Opál Chandlerová Gatesová pomaly kráčala po Hachette Street smerom k Taggertovmu sídlu. Pánovi Gatesovi povedala, že ide na nákupy do mesta a on sa jej nepýtal, prečo si obliekla nový kostým lemovaný líškou a k nemu ladiaci klobúčik z líščej kožušiny. Ale muži aj tak nikdy nepochopia dôležitosť obliekania. Dnes musela vyzerať čo najlepšie, pretože sa rozhodla navštíviť Kaňa Taggerta a poprosiť ho, aby Houston prijal späť. Ak ju teda naozaj vyhodil, ako to Houston tvrdila.

Houston vedela byť niekedy taká tvrdá, pomyslela si Opál. V tomto bola celá po otcovi. Ak bol Bili s niekým kamarát, keď zradil jeho dôveru, už mu nikdy, ale nikdy neodpustil. Aj Houston mala k tomu sklony. Opál vedela, že po tom, čo Leander Houston vyviedol, prestal pre ňu existovať.

A teraz bolo treba niečo urobiť s Kanom. Opál si bola istá, že Kane urobil niečo strašné, niečo nešikovné, čudné a hlúpe. Ale to bola predsa jedna z jeho základných čŕt: bol taký drsný ako bola Houston uhladená. Výborne sa k sebe hodili, dopĺňali sa a Opál bola rozhodnutá, že ich chce zasa vidieť spolu.

Zaklopala na veľké vchodové dvere, ale nikto sa neozýval. Otvorila a vošla dnu. Halou sa niesla ozvena a dom vyzeral ako neobývaný. Opál prešla prstom po stole v hale a prekvapilo ju, koľko prachu sa dokáže nazbierať za krátke dva týždne.

Zavolala na Kana, ale neprišla žiadna odpoveď. Bola v tomto dome len raz a nevedela sa v ňom veľmi zorientovať. Chvíľu jej trvalo, kým prešla cez prízemie a vyšla na poschodie. Keď bola hore, vykukla z okna Kanovej spálne a zbadala ho, ako kráča po trávniku.

Takmer zbehla po schodoch, von, cez trávu, ktorá nutne potrebovala kosu a prebehla kľukatou cestičkou. Našla ho na konci záhrady, ako sa opiera o strom a fajčí jednu zo svojich príjemne voňajúcich cigár. Díval sa niekam do diaľky. Keď sa k nemu blížila, obrátil sa a hneď sa podozrievavo opýtal: „Čo vás sem tak zrána privádza?"

Opál sa zhlboka nadýchla. „Počula som, že ste sa nahnevali a moju dcéru vyhodili z domu."

„To iste! Ona ma opustila a ešte hovorila niečo o tom, že si ma neváži."

Opál si sadla na kamennú lavičku pod stromom. „Toho som sa obávala. Houston je celkom ako jej otec. Mohli by ste mi, prosím, povedať, čo sa tu vlastne stalo? Houston mi nič nepovie... Aj to zdedila po otcovi." Kane mlčal a díval sa do záhrady. „Viem, že je to súkromná záležitosť, ale ak to má niečo spoločné... No, ehm, so spálňou, viem, že Houston je pravdepodobne trošku vydesená, ale som si istá, že ak budete trpezlivý..."

„Vydesená? Houston? Hovoríme o žene, ktorá sa za mňa vydala? Tá sa naozaj v posteli ničoho nebojí."

Opál sa zamrvila, zružovela jej tvár a pohrávala sa s rukavicami. „No, tak teda možno išlo o niečo iné. Ak sa zdráhate, lebo je to nejaké tajomstvo, uisťujem vás, že..."

„V tomto meste sa nič dlho neutají. Ale dobre, pozrite, možno vy pochopíte, čo ju tak rozčúlilo, pretože ja to, prisahám, netuším. Viete, že som kedysi pracoval vo Fentonových stajniach, nie? No, a keď som teda preňho pracoval, nikdy ma nepustili hore do domu a ja som stále premýšľal, aké by to bolo, vlastniť a starať sa o taký veľký dom. A keď som si neskôr chcel vziať Fentonovu dcéru, povedal mi, že pre ňu nie som dosť dobrý. Takže som odišiel a začal som zarábať a niekde vzadu v hlave som mal neustále sen, že ho raz pozvem ku mne domov, do môjho vlastného veľkého domu na večeru. A ten dom bude väčší ako jeho a za vrchstolom bude sedieť dáma, ktorá bude mojou manželkou."

Opál chvíľku trvalo kým si uvedomila, že to je koniec jeho príbehu a teraz si ho musí poskladať sama. „Preboha," povedala po chvíli. „Chcete povedať, že ste si postavili takýto dom a vzali ste si za ženou moju dcéru len preto, aby ste si splnili sen o pomste?"

Kane neodpovedal.

Opál sa usmiala. „No, tak to sa niet čomu čudovať, že Houston odišla, keď to zistila. Musela sa cítiť pomerne zneužitá."

„Zneužitá! To ona ma pekelne zneužívala. Vzala si ma len kvôli peniazom."

Opál sa naňho vážne zadívala, úsmev sa jej z tváre vytratil. „Skutočne? Máte vy vôbec poňatia, koľko úsilia vynaložil pán Gates, aby ju od sobáša s vami odhovoril? A viete koľko ľudí jej radilo, nech si vás neberie? A ona to napriek všetkému a všetkým urobila. A čo sa týka peňazí, ani ona ani Blair sa o peniaze strachovať nemusia. Nie sú bohaté, ale majú dosť na to, aby si nakúpili toľko šiat, koľko potrebujú.

„Hej, keď si uvedomím koľko šiat potrebuje Houston, tak je v nich majlant," zamumlal Kane.

„Myslíte si, že toho Houston potrebuje viac? Niečo, čo jej len vy dokážete zabezpečiť? Máte pocit, že je taká pahltná?"

Kane si sadol na lavičku.

Opál mu položila ruku na veľké plece. „Chýba vám, však?"

„Poznám ju len pár mesiacov, ale myslím, že... Zvykol som si na ňu. Niekedy som mal sto chutí zaškrtiť ju. Stále odo mňa chcela, aby som robil veci, ktoré som robiť nechcel a teraz... Chýba mi, že nestúpam po jej sponkách, že ma nevyrušuje, keď s Edanom pracujem. Chýba mi Edan. Chýba mi bejzbal s Ianom a s mojím synom. Chýba mi..." Nahnevane vstal. „Nech ju porazí! Bodaj by som ju nikdy nestretol! Bol som šťastný muž, kým prišla a budem šťastný zasa. Choďte za ňou a povedzte jej, že ju neprijmem späť, ani keď sa bude plaziť."

Vykročil cestičkou smerom k domu, s Opál v pätách.

„Kane, prosím, som už staršia dáma," zavolala za ním, pretože mu nestačila.

„Dáma nemôže byť nikdy stará," zakričal jej cez plece. „Mal som ostať s prostitútkami," zamrmlal. „Tie chcú *iba* peniaze."

Opál sa ho podarilo dohoniť až v pracovni a držal v ruke papiere. „Musíte ju získať späť."

„To iste. Nechcem ju späť."

Opál si sadla, ovievala sa, nevedela chytiť dych. Tajne si napravila korzet, ktorý bol vystužený tenkými plátkami ocele. „Keby ste si nerobili nádej, že sa vráti, už by ste sedeli vo vlaku niekam preč."

Kane sedel vo svojom červenom koženom kresle a chvíľu mlčal. „Neviem, ako ju mám získať späť. Keď si ma nebrala pre peniaze, neviem čím som šiju získal. „Ženské! Je mi lepšie bez nej." Pozrel sa na Opál spod privretých mihalníc. „Myslíte, že by sa jej páčil malý darček?"

„Houston nie. Má otcove zásady. Ani ospravedlnenia a vyznania lásky nezaberú. Je veľmi tvrdá. Možno by ste ju skôr mali presvedčiť, že ste si ju nebrali iba kvôli tomu, aby ste sa odplatili Fentonovi, ktorého, mimochodom, netreba odsudzovať za to, že svojej dcére nedovolil, aby si vzala koniara. Potom by vám možno dala ešte jednu šancu."

Kane otvoril ústa, ale zase ich zavrel. Oči sa mu rozžiarili. „Mám jeden spôsob, ale nie... Nie, to by nefungovalo. Nikdy by neverila, že by som bol schopný urobiť taký špinavý trik."

„Znie to výborne. Povedzte mi, čo to je."

Kane jej váhavo povedal o čo ide, a na jeho úžasné prekvapenie, Opál sa ten nápad zdal fantastický. „Dámy!" zamrmlal Kane.

Opál vstala. „Musím už ísť. Ó, panebože, takmer som zabudla. Dôvod prečo som sem vlastne prišla je, že prišiel vlak od vás, ale nemôžem ho prijať. Je to skutočne príliš drahý dar. Budete si ho musieť ponechať."

„Čo budem, preboha, robiť s ružovým vlakom? Môžete v ňom predsa cestovať."

Opál sa naňho milo usmiala. „Drahý Kane, všetci máme sny, ale nanešťastie keď sa splnia, niekedy nie sú také krásne, ako keď sme ich snívali. Zomrela by som od strachu, keby som mala cestovať."

„Tak potom ho odstavte a robte si v ňom svoje čajové večierky. Ste presvedčená, že to na Houston zaberie? Nie som si istý, či chcem, aby uverila, že som schopný urobiť niečo také."

„Uverí vám. A to s tým vlakom je celkom dobrý nápad. Len by ste ho asi mali premaľovať."

„Keď tú vec neprijmete ako dar, dám ho previezť na váš dvor."

„Tak, keď už ma tak vydierate..." povedala s iskrou v očiach. Pobozkala ho na líce a Kane zavrčal.

„Cítim, že všetko bude odteraz dobré. Ďakujem veľmi pekne za vlak a na budúci týždeň vás s Houston pozývam k nám na večeru. Dovidenia," povedala Opál a odišla.

Kane sedel dlho v pracovni a mrmlal si niečo o ženách a hlavne o dámach.

KAPITOLA 26

Houston sa musela premáhať, aby nezazívala. Utekala práve po Lead Avenue a snažila sa vybaviť všetko, čo bolo treba, kým začne pršať. Po včerajšej búrlivej noci v Paminom dome bola unavená.

Zachary šiel navštíviť svojho bratanca Iana do Edanovho nového domu. Navrhol mu, aby si šli ku Kanovi zahrať bejzbal. Ian ešte nebol ani v polovici svojho výlevu o Kanovi, keď Zach sklonil hlavu a nabral staršieho bratanca do brucha ako býk. Tridsať minút sa krvavo mlátili, kým ich Edan našiel a oddelil.

Potom chytil Zacha za golier a zaviedol ho k Pam. Práve bol na návšteve Jacob. Keď svojho drahého vnuka zbadal celého od krvi, s poškriabanou a dobitou tvárou s nabiehajúcimi modrinami a navyše to súviselo s niekým, kto mal niečo spoločné s Kanom Taggertom, začala ďalšia vojna.

Pam sa strachovala o chlapcovo zdravie a nezaujímalo ju až tak veľmi kto, kde, kedy, prečo, ale Jacoba to zaujímalo náramne. Okamžite začal napádať Edana.

„Ja nie som ten, s kým bojujete," povedal Edan a odišiel.

Jacob sa začal Zacha na všetko vypytovať a keď starý pán zistil, že Zach len obraňoval svojho otca, jeho hnev bol bezhraničný. Zúrivosť sa obrátila na Pam a na jej hlavu sa sypali výčitky, že je neschopná matka a ako je vlastne vôbec možné, že prišla do iného stavu s niekým ako Taggert.

Houston mala možnosť prvýkrát vidieť Pam, keď bola nahnevaná a pochopila, prečo sa možno Kane rozhodol v deň svadby pre ňu. Aj Pam aj jej otec si do tváre hovorili veci, ktoré nemohli myslieť vážne. Ale nedokázali sa ovládať. Keby sa Kane a Pam pokúsili spolu žiť... Houston si ani nechcela predstaviť, čo by sa stalo.

Zachary vstúpil do súboja a zmietal sa medzi snahou ochrániť svoju matku a potrebou stáť na strane muža. Pam a Jacob začali naňho obaja naraz kričať.

„Takto s Taggertom nikto nepohne," povedala si Houston sama pre seba.

Vstúpila do skupinky kričiacich ľudí s červenými tvárami. „Zachary," začala hlasom, ktorý bol zrazu veľmi chladný a panovačný. Všetci sa *zarazili a* obrátili k nej pohľady. „Zachary, pôjdeš teraz so mnou a umyjeme ťa. Pán Fenton, vy si zavoláte koč a pôjdete domov. Kvety na ospravedlnenie môžete poslať neskôr. A ty, Pamela, choď, prosím, hore, potri si zápästia kolínskou a ľahni si na chvíľu."

Stála bez pohnutia, až kým sa Fenton aj Pamela nepobrali splniť jej príkazy. Stála s rukou natiahnutou k Zacharymu, až ju napokon poslúchol a nasledoval do kuchyne. Už bol príliš veľký na to, aby dovolil žene umývať mu tvár a ruky, ale sedel tam potichu a nechal ju, nech sa oňho postará, akoby mal štyri roky. Po niekoľkých minútach jej začal rozprávať, čo sa vlastne stalo.

„Myslím, že si mal úplnú pravdu, keď si sa zastával svojho otca," povedala mu Houston.

Zachovi padla sánka. „Ale ja som si myslel, že ho už nemáš rada."

„Dospelí bojujú inak ako deti. Teraz si daj čistú košeľu a obaja pôjdeme za Ianom."

„Tá svi...," začal Zach, ale zarazil sa. „Už ho nikdy v živote nechcem vidieť."

„Pôjdeme za ním," povedala a naklonila sa k nemu, až sa skoro dotýkala jeho nosa.

„Áno, madam," odpovedal Zach.

Houston a Zachary strávili u Edana hodiny, spolu s ostatnými Taggertovcami. Houston sa cítila, akoby vošla presne do stredu medových týždňov, pretože Edan a Jean, keď si mysleli, že sa nikto nedíva, venovali jeden druhému nádherne zamilované pohľady.

Sherwin sa ujal oboch chlapcov a vzal ich so sebou do zadnej záhrady, aby mu pomohli pretrhať burinu a vynosiť kamene. Kým sa Houston a Zach dostali domov, bol už príliš unavený na to, aby sa na niekoho hneval, a s Ianom sa dohodli, že usporiadajú bejzbalový zápas s ostatnými chlapcami z mestečka, ktorých Houston osobne zavolala a pozvala.

Keď po troch Pamelinych ospravedlneniach a štyroch poďakovaniach napokon liezla do postele, bola vyčerpaná. Na stole pri posteli stála váza s tuctom ruží a s kartičkou: „Pre lady Houston."

Teraz sa snažila dobehnúť mestský voz, ale ešte stále cítila únavu.

Už bola na rohu ulice a blížila sa k chandlerskej opere, keď sa nebesá roztrhli a začal sa jej na hlavu liať dážď. Vtom ju čiasi ruka schmatla a stiahla do uličky. Houstonin výkrik prehlušil hrom.

„O chvíľu tu bude celé mesto, keď nebudeš ticho," povedal Kane s rukou na jej ústach. „To som len ja a jediné čo chcem, je na minútku s tebou hovoriť."

Houston sa naňho dívala cez prúdy dažďa, ktorý jej stekal po tvári.

„Sem som ťa zatiahol aj prvýkrát, pamätáš? Opýtal som sa ťa, prečo si ma obraňovala pred tou zlou malou mrenou. Takže by to mohlo byť také naše výročie, však?"

Tvár mu zmäkla a keď uvoľnil ruku na jej ústach, Houston zo seba vydala taký rev, že by zobudila aj mŕtveho. Nanešťastie ju dážď opäť prehlušil a všetci, čo boli na dosah sa už schovali do domov.

„Bože, Houston!" povedal Kane a znova jej položil ruku na ústa. „Čo je s tebou? Ja sa chcem len porozprávať. Dám ruku preč, ale keď budeš kričať, zastavím ťa, ver mi. Rozumieš mi?"

Houston prikývla, ale v tom momente ako ju pustil, zvrtla sa a vyrútila sa uličkou von. Kane ju zachytil s nadávkou precedenou pomedzi zuby a schmatol ju za šaty. Kus látky v páse povolil a odtrhol sa.

Houston sa k nemu zúrivo obrátila. Pozrela sa na šaty, ktoré teraz držali len na pár stehoch. „Budeš už niekedy konečne niekoho počúvať? Nechcem s tebou hovoriť! Keby som chcela, žila by som s tebou," kričala do dažďa. „Chcem ísť domov. Je mi jedno, či ťa ešte niekedy uvidím."

Opäť sa otočila na odchod, ale Kane ju zachytil. „Houston, čakaj, musím ti niečo povedať."

„Tak mi zavolaj," prehodila cez plece.

„Ty malá mrcha," povedal Kane so zaťatými zubami. „Budeš ma počúvať, a ja ťa k tomu prinútim."

Schmatol ju, odtrhol jej zvyšok sukne a obaja spadli do blata, ktoré bolo vďaka niekoľkým dňom intenzívneho dažďa hlboké asi päť centimetrov. Houston bola na spodku s tvárou v čľapkanici a Kane navrchu ostal pomerne čistý.

Podarilo sa jej zodvihnúť hornú časť tela z blata. „Vstaň zo mňa," povedala stisnutými perami, aby sa je blato nedostalo do úst.

Kane sa odvalil. „Houston, miláčik, nechcel som ti ublížiť. Chcel som sa s tebou len pozhovárať."

Houston sa obrátila a ostala sedieť v blate, nepokúsila sa vstať. Lemom sukne, ktorá jej visela už len na bokoch, si zotierala špinu z tváre. „Ty nikdy nikomu nechceš ublížiť," povedala. „Ty si len robíš, čo chceš a keď ti niekto skríži cestu, je to jeho smola."

Zubil sa na ňu. „Ty si pekná ešte aj takto."

Zazrela naňho. „Čo mi teda chceš povedať?"

„Ja... Chcem, aby si sa ku mne vrátila."

Neprestala si utierať tvár. „Samozrejme, že to chceš. Vedela som, že to tak bude. Aj Edan ťa opustil, však?"

„Kristapána, Houston, čo odo mňa chceš, aby som ťa prosil?"

„Ja od teba už nechcem vôbec nič. Jediné, čo teraz chcem je ísť domov a dať si horúci kúpeľ." *Začala* vstávať, bojovala s ťažkým blatom a roztrhanou sukňou.

„Ty nikomu nič neodpustíš, však?"

„Presne tak, ako ty nevieš odpustiť pánovi Fentonovi. Ja aspoň nezneužívam iných ľudí, aby som sa niekomu pomstila a aby som dostala, čo chcem."

Houston videla aj cez závoje dažďa, ako Kanovu tvár zalieva hnev. „Mám toho dosť," povedal, nebezpečne sa k nej priblížil a oprel ju chrbtom o stenu. „Si moja žena a teda podľa zákona môj majetok. Je mi jedno, či si ma vážiš, alebo či ma miluješ, čokoľvek si o mne myslíš, vrátiš sa do môjho domu. A urobíš to hneď teraz."

Pozrela sa naňho so všetkou dôstojnosťou, ktorú bola schopná pozbierať, napriek stavu svojej tváre a šiat. „Budem kričať celú cestu cez mesto a ujdem z tvojho domu pri prvej možnej príležitosti."

Naklonil sa k nej, až sa musela prehnúť. „Vieš, že tvoj nevlastný otec má pivovar, však? Pred rokom mal nejaké finančné problémy, o ktorých nikomu nepovedal. Pred dvoma mesiacmi predal tajne podnik neznámemu kupcovi, niekomu, kto ho nechal riadiť ho ďalej." „Tebe?" zašepkala Houston, chrbtom opretá o tehlový múr. „Mne. A minulý mesiac som kúpil Chandlerskú národnú banku. Nevieš, kto by si to odskákal, keby som ten podnik zavrel?"

„To by si neurobil," vykríkla.

„Práve si povedala, že urobím čo len chcem, bez ohľadu na to, kto sa mi pripletie do cesty. A práve teraz chcem, aby si sa vrátila do môjho domu."

„Ale prečo? Nikdy som pre teba nič neznamenala. Jediné, čo si odo mňa chcel bolo, aby som ti pomohla pomstiť sa Jacobovi Fentonovi. Niekto iný by bol pre teba určite lepší..."

Nevenoval jej slovám pozornosť. „Tak čo ty na to? Obetuješ sa kvôli celému mestu? Môj dom a moja posteľ budú hranicou, na ktorej zhoríš."

Zrazu ju chytil za bradu a prstami jej hladil od blata stvrdnutú pleť. „Dokázal by som ťa ešte rozpáliť? Dokázal by som ťa primať k výkrikom rozkoše?"

Zohol hlavu, akoby ju šiel pobozkať, ale zastal kúsoček od jej úst. „Myslím, že nemáš na výber. Buď teraz so mnou pôjdeš domov, alebo ohrozíš veľa iných ľudí. Sú ti tvoje úzkostlivé morálne zásady prednejšie ako jedlo pre chudobných?"

Zažmurkala, pretože mala v očiach vodu. Už nevedela, či sú to slzy alebo dážď. „Budem s tebou žiť," povedala. „Ale nemáš ani potuchy, aká dokáže byť ľadová dáma v skutočnosti chladná."

Neodpovedal, zdvihol ju do náručia a odniesol do voza. Po ceste k Taggertovmu sídlu už neprehovorili.

Houston nemala až také problémy s tým, aby zostala voči svojmu manželovi chladná. Len raz mala pokušenie mu podľahnúť. Ale príliš dobre si pamätala prečo si ju Kane bral a aká bola hlúpa, keď si myslela, že môže ľúbiť takého sebeckého muža. Leander bol aspoň úprimný v tom, že jej povedal, čo od nej chcel.

Robila iba nevyhnutné minimum, aby dom fungoval. Opäť zamestnala služobníctvo, ale žiadne zábavné večierky alebo rozptýlenie na voľný čas neorganizovala. S Kanom hovorila, len keď to bolo naozaj nevyhnutné a odmietala reagovať na akýkoľvek dotyk. To bolo asi najťažšie zo všetkého.

Prvá noc v jeho dome bola utrpením. Prišiel k nej do spálne a pomaly si ju privinul na hruď. Houston nedovolila svojmu telu, aby ju zradilo. Stála ako oceľový stĺp a myslela na Slnečnú uličku v baníckom tábore. Bola to zrejme jedna z najťažších vecí, ktoré kedy musela podstúpiť, ale už s ním neskončí v posteli po tom, ako ju odporne zneužil. Nepoľavila ani keď sa od nej odtiahol a pozrel sa na ňu s výrazom smutného šteňaťa. Pomyslela si, že zase len využíva svoj výzor, aby dostal svoje.

Na ďalšie ráno prišiel do jej izby a z podlahy zdvihol malý kufrík, ktorý jej dal ako svadobný dar. Vedela, čo v ňom je, ale čakala, že jej ho sám odovzdá. A keď jej teraz vysypal do lona šperky v hodnote okolo milióna dolárov, jediné čo pocítila bolo, aké sú studené. Studené, ako jej vnútro.

Kane odstúpil a čakal ako zareaguje.

„Ak sa ma pokúšaš kúpiť..." *začala.*

Prerušil ju. „Do horúcich pekiel, Houston! Mal som ti o Fentonovi povedať predtým, ako sme sa vzali? Mal som dosť problémov s tebou a s tým, ako si sa pokúsila dostať Westfielda dokonca aj pri oltári." Odmlčal sa. „Nebudeš popierať, že si chcela Westfielda, však?"

„Myslím, že nie je dôležité, čo som kedy chcela ja. Ty si odborník na veci, ktoré chceš. Ty si chcel dom, ktorým by si ohúril pána Fentona. Ty si chcel manželku z toho istého dôvodu. A bolo jedno, že dom stál milióny a že manželka je ľudská bytosť s vlastnými pocitmi. Tebe to je všetko jedno. Ty musíš urobiť všetko po svojom a snažiť sa, aby ti nikto nezmaril plány."

Kane bez slova odišiel z izby.

Šperky sa jagali v Houstoninom lone. Už im nevenovala ani jeden pohľad, prehodila cez ne prikrývku a vstala z postele.

Dni trávila čítaním v obývačke. Občas za ňou prišlo služobníctvo po radu, ale inak bola stále sama. Jej jedinou nádejou bolo, že Kane si uvedomí, že s ním naozaj nechce žiť a prepustí ju.

Týždeň nato, ako sa vrátila, sa vrútil do izby s papiermi z banky v ruke.

„Čo to má znamenať?" zareval. „Z účtu pani Houston Chandlerovej Taggertovej boli odčerpané peniaze za penu do kúpeľa, dva metre stuhy a za telefón."

„Myslím, že som tu jediná, kto používa telefón a stuhy, takže by som za ne mala platiť iba ja."

Posadil sa na stoličku oproti nej. „Houston, bol som niekedy lakomý? Sťažoval som sa niekedy na to, koľko míňaš? Urobil alebo povedal som niekedy niečo, čo by naznačilo, že by som ti chcel vziať peniaze, ktoré som ti dal?"

„Obvinil si ma z toho, že som si ťa vzala len preto, že máš veľa peňazí," povedala chladne. „A keďže sú ti tvoje peniaze také drahé, nechaj si ich. Ja ich nepotrebujem."

Chcel niečo povedať, ale zarazil sa. Po dlhej chvíli, keď si prezeral účty jej ticho oznámil: „Idem dnes večer do Denveru a budem tam asi tri dni. Bol by som rád, keby si ostala doma. Neprajem si, aby si sa zamotala do nejakých problémov, ako napríklad do vzbury v baníckom tábore alebo podobne."

„A čo urobíš nevinným ľuďom, keď to spravím? Vyhodíš tri rodiny von do snehu?"

„Ak si si nevšimla, je stále leto." Vykročil k dverám. „Ty ma nepoznáš veľmi dobre, však? Banke dám príkaz, aby všetky tvoje účty posielali mne. Môžeš si kúpiť čo len chceš." S tým ju opustil.

Keď odišiel, podišla k oknu a zadívala sa na mesto pod sebou. „Ani ty ma veľmi dobre nepoznáš, Kane Taggert," zašepkala. „Nepodarí sa ti uväzniť ma v tvojom hrade."

O tri hodiny neskôr, keď videla, ako sa Kanov voz stráca v diaľke, zavolala reverendovi Thomasovi, aby pripravil povoz. Sadie pôjde na návštevu do bane Malá Pamela.

KAPITOLA 27

Houston, preoblečená za Sadie, sa štverala hore kopcom k bani práve keď viedla kone popri dlhej hlbokej brázde v ceste, ktorú vymkla dažďová voda, mala pocit, že začula z voza nejaký zvuk. Minulé leto sa jej pod plátnom chytila mačka a bola si takmer istá, že sa aj teraz stalo niečo podobné.

Plesla kone opratami a sústredila sa len na to, aby vyšla hore kopcom. Pri bráne sa modlila, aby mačka alebo viac mačiek, ktoré boli na voze nezačali mňaukať a nevyprovokovali stráže, aby jej prehľadali voz.

Vydýchla si keď bola za bránou. Dnes ráno volala Jean a medzi jej vzrušenými výkrikmi, že ju Edan požiadal o ruku jej stihla povedať aj to, že Rafe teraz robil nočné zmeny a že bude doma, keď príde s vozom. Rafe o Houston nevedel, ale predstavil Sadie ďalšej žene, ktorá jej mala pomôcť s rozvozom zeleniny a ďalšieho tovaru. Jean nevedela, či nová žena pozná Sadinu pravú totožnosť.

Houston zastala pred Rafovým domom práve keď sa zjavil vo dverách.

„Dobré ráno," zvolala Sadie a keď zosadala z voza, bojovala so svojím tučným telom.

Rafe na ňu tak zazeral, že Houston radšej sklopila zrak a otrhaný klobúk jej zatienil tvár. „Počula som, že ste mi našli niekoho iného, kto mi pomôže zbaviť sa týchto vecí tu. Teraz keď už z Jean bude dáma, myslím, že ju nebudem často vídať." Sadie začala rozväzovať plátno na voze. „Mám tam nejaké mačky, čo sa dostali dnu. Musím ich vyhodiť."

Pozrela na Rafa, odhrnula plátno a vzala do rúk kapustnú hlavu, aby trošku vychválila svoj tovar. Ale keď sa pozrela späť do voza, kolená sa jej podlomili a musela sa chytiť, aby sa udržala na nohách. Pod kapustou bola tvár Kana Taggerta, ktorý na ňu lascívne žmurkol."

Rafe schytil Sadie za ruku a pozrel sa do voza. Kane sa posadil a po stranách voza začalo vypadávať jedlo. „Čo si hluchá, Houston? Si ma nepočula, ako som kričal? Myslel som, že sa tam zadusím. Bože, ženská! Povedal som ti, že dnes nemáš ísť do tábora."

Rafe sa pozeral z jedného na druhého. Potom vzal Houston za bradu, obrátil je tvár proti svetlu a skúmal ju. Ak ste vedeli, čo hľadáte, videli by ste mejkap. Za tie roky sa Houston naučila robiť ho dokonale a držať hlavu stále sklonenú. Vedela, že ľudia sa väčšinou len letmo pozrú a keď vidia, že je to stará žena, viac sa o ňu nezaujímajú.

„Nechcel som tomu uveriť," povedal Rafe pridusené. „Tak poď pekne dnu a začni rozprávať."

Kane sa postavil vedľa nej, stisol ju za lakeť a vtlačil do Rafovho malého domčeka.

„Povedal som ti, že s tým máš skončiť," začal Kane. Pozrel sa na svojho strýka. „Vieš, čo chandlerské dámy robia? Asi tri či štyri sa takto maškarádia a nosia sem nelegálny tovar zabalený do kapusty."

Houston sa mu vytrhla. „Nie je to také zlé, ako to ty podávaš."

„A, navyše, Fenton o nich vie a môže ich kedykoľvek zavrieť. Má v hrsti polovicu významných občanov mesta a oni o tom ani nevedia."

Rafe sa na chvíľku zahľadel na Houston. „Aký nelegálny tovar?"

„Nič veľké," povedala. „Lieky, knihy, čaj, mydlo, všetko, čo sa zmestí medzi zeleninu. Robí z toho vedu. A čo sa týka pána Fentona, keďže o tom vie a nič nepodnikol, chráni nás, pretože vidí, že do našich výjazdov sa nič iné nepletie. A okrem toho, nikomu neubližujeme."

„Nikomu!" vykríkol Kane. „Zlatko, niekedy ti porozprávam o akcionároch. Keby na vás prišli a zistili, ako klamete ich malé chamtivé hlavičky, všetky by vás zaraz obesili. Ale kým bude Fenton pri moci, bude zneužívať vás, ženičky, všetkých vašich manželov a tatkov, len aby sa mu darilo. Som si istý, že Fentonovi sa veľmi páči, čo robíte, pretože vie, že keby sa mu zachcelo a keby to potreboval, tak zasiahne. Má moc nad významnými občanmi mesta a kým o tom jeho akcionári nič nevedia, je v suchu."

„Len preto, že ty si niekoho vydieral, neznamená, že to tak budú robiť aj ostatní. Pán Fenton možno..."

Prestala, pretože ju Rafe začal vystrkovať z dverí. „Myslím, že by si sa mala ísť postarať o voz. Tá žena, čo ti má pomáhať býva vo vedľajšom dome, len jej zaklop, bude pripravená." A pribuchol za ňou dvere.

„Ako dlho to už trvá?" opýtal sa Rafe Kana. „A čo robí s peniazmi, ktoré dostane za jedlo?"

Kane nemal odpoveď na všetky strýkove otázky, ale bolí schopní poskladať si väčšinu príbehu. Rafe súhlasil s Kanom a s väčšinou jeho teórie o tom, prečo Fenton necháva ženy vstupovať do táborov.

„Stačila by jedna sekunda a predal by ich," povedal Rafe. „Takže, čo plánuješ? Dovolíš jej v tom pokračovať a riskovať, že si jedného dňa ublíži? Keď strážnici zistia, že z nich dva roky robí bláznov, budú najprv konať a až potom sa spýtajú, kto za ňou stojí."

„Povedal som jej, že dnes nemá ísť do baní a vidíš ako ma poslúchla. V tej sekunde ako si myslela, že som z dohľadu, nakúpila zeleninu a poďho sem."

„*Ona* ju kúpila?"

Kane si pritiahol stoličku a sadol si. „Nie je so mnou momentálne veľmi spokojná. Ale vráti sa. Pracujem na tom."

„Keď sa o tom chceš pozhovárať, budem počúvať," povedal Rafe a sadol si oproti synovcovi.

Kane sa nikdy s nikým nezhováral o svojich osobných problémoch, ale v ostatnom čase sa všetko nejako menilo. Opál už čosi zo svojho trápenia prezradil a teraz chcel niečo povedať aj svojmu strýkovi. Možno mu muž bude vedieť pomôcť.

Kane povedal Rafovi o tom, aké to bolo vyrastať vo Fentonových stajniach. O tom, ako sníval o veľkom dome, väčšom ako má Fenton. Rafe prikyvoval, akoby všetko, čo mu Kane hovorí, dávalo úplný zmysel.

„Jediné, čo nefungovalo bolo, že keď som Houston povedal, prečo som sa s ňou oženil, odišla z domu. Donútil som ju, by sa vrátila, ale nie je s tým veľmi spokojná."

„Hovoríš, že si to naplánoval tak, aby ti sedela za vrchstolom, keď k tebe príde Fenton. A čo potom?"

Kane si obzeral nechty. „Nechcel som manželku. A okrem toho som si myslel, že je celá preč z toho Westfielda, ktorý ju tak dostal a že bude len rada, keď ma po večeri s Fentonom už nikdy neuvidí. Myslel som si, že jej dám škatuľu šperkov a pôjdem späť do New Yorku. Najhoršie ale bolo, že som jej tie šperky aj dal, ale ona na ne ani nepozrela."

„Tak prečo ju tu teda neopustíš a nejdeš do New Yorku?"

Kanovi chvíľu trvalo, kým odpovedal. „Ja neviem. Mne sa tu celkom páči. Mám rád tieto hory a v lete tu nie je tak horúco ako v New Yorku a..."

„A máš rád Houston," povedal Rafe a škeril sa. „Je to pekná kosť, aj ja by som radšej mal ju ako celý štát New York."

„Tak prečo sa neoženíš?"

„Ženy, ktoré sa mi páčia ma nechcú."

„Tak to sme na tom rovnako. Keď mi bolo jedno, či si ma Houston vezme alebo nie a myslel som si, že by hociktorá iná ten účel splnila, vravela mi, že ma miluje a teraz keď si myslím, že to bez nej nezvládnem, pozerá sa na mňa akoby som bol kopa konského hnoja."

Obaja muži zmĺkli. Vzduch zhustol ich pocitmi a myšlienkami.

„Dáš si whisky?" opýtal sa Rafe.

„To by pomohlo," odpovedal Kane.

Keď Rafe vstal a šiel po fľašu whisky, Kane sa poobzeral po dome, ktorý by sa celý vpratal do jeho šatníka a kúpeľne. Izba bola špinavá tak, že by jej asi nepomohlo žiadne drhnutie, nedalo sa hovoriť o svetle a vo vzduchu sa vznášal pach tej najhlbšej chudoby.

Na kozube bola plechovka čaju, dve plechovky zeleniny a niečo, čo vyzeralo ako pol pecňa chleba zabaleného v obrúsku. Kane si pomyslel, že to je dozaista všetko jedlo v dome.

Okamžite sa mu vybavili izby nad stajňami, kde žil. Posielal plachty a šaty do Fentonovej práčovne a keď vyrástol, presvedčil slúžky, aby mu upratovali izbu. A vždy mal dosť jedla.

Čo to hovorila Houston, že nosí baníkom? Lieky, mydlo, čaj? Čokoľvek sa zmestilo do kapustnej hlavy. Kane sa nikdy nemusel báť, že bude hladný. A kdekoľvek žil, nikdy nemusel žiť takto.

Pozrel sa do rohu na strechu, kde bola diera a rozmýšľal, ako mohla jeho matka, ktorá bola vychovávaná ako v bavlnke vydržať tak dlho v takomto dome.

„Poznal si moju matku?" opýtal sa ticho Kane. Rafe položil na stôl plechový pohár s whisky.

„Poznal." Rafe sa díval na muža, ktorý mu bol príbuzný a predsa neznámy. Niekedy sa Kane hýbal tak, až sa mu zazdalo, že oproti nemu sedí Frank. A výraz, ktorý sa mu niekedy usadil na tvári nápadne pripomínal malú Charity.

Rafe si sadol k stolu. „Žila tu s nami pár mesiacov a bolo to pre ňu ťažké, ale bola húževnatá. Všetci sme si mysleli, že Frank je najšťastnejší chlap pod slnkom. Mal by si ju vidieť. Celý deň upratovala a varila a keď mal prísť Frank z roboty, celá sa vyparádila, akoby mal prísť sám prezident."

Kane sa na chvíľku na strýka zadíval. „Počul som, že bola rozmaznaná fiflena a ponižovala všetky ostatné ženy a že ju tu nenávideli."

Rafe sa zachmúril. „Neviem, kto ti to povedal, ale je to lož. Keď umrel Frank, nechcelo sa jej viac žiť. Povedala, že sa vráti domov, lebo vedela, že Frank by pre dieťa chcel len to najlepšie a želal si, aby sa bábätko narodilo pri svojom dedovi. Ten sviniar!" povedal Rafe s potlačovanou zúrivosťou. „Potom sme už len počuli, že Charity i jej dieťa umreli a že jej otec sa zo zármutku zastrelil. So Sherwinom sme boli radi, že posledné Charitine chvíle boli šťastné a že ju otec prijal späť. Nikto z nás netušil, že žiješ a nevedeli sme ani ako strašne Charity skončila. Dozvedeli sme sa to až po rokoch."

Kane sa chcel Rafeho opýtať prečo nič neurobil keď to všetko zistil, ale namiesto toho si k ústam priložil pohár a odpil si. Povedal síce Houston, že peniaze človeku zaručia moc, ale čo mohol ktorýkoľvek z Taggertovcov urobiť, keď mali ledva na živobytie? A okrem toho, jemu samému sa nedarilo až tak zle.

„Rozmýšľal som," začal Kane a díval sa do pohára. „Nezačali sme spolu veľmi dobre a tak mi napadlo, či by nebolo niečo, čím by som mohol pomôcť..." Už keď začal hovoriť, vedel, že mal byť radšej ticho. Houston mu povedala, že využíval peniaze a zneužíval ľudí. Pozrel sa na strýka a videl ako stuhol a čakal kým Kane dokončí. „laň má rád bejzbal a Zach takisto a teraz ich veľmi často nevidím, tak som myslel, či by sme tu nepostavili bejzbalový tím. Samozrejme, o všetko vybavenie by som sa postaral."

Rafe sa uvoľnil. „To by sa deckám páčilo. Najlepšie by bolo, keby si prišiel v nedeľu dopoludnia, vtedy nie sú v bani. Myslíš, že to Fenton povolí?"

„Myslím, že hej," povedal Kane a dopil. „Asi sa pôjdem pozrieť za svojou ženou. Bola by asi schopná ma tu aj nechať."

Rafe vstal. „Radšej ju pohľadám ja a myslím, že domov budeš musieť aj tak ísť na korbe voza. Keby ťa stráže videli odchádzať a nevideli ťa vchádzať, mohli by ju začať podozrievať a ostatné dámy by mohli mať v táboroch problémy."

Kane prikývol. Nepozdávalo sa mu to veľmi, ale porozumel.

„Kane," povedal Rafe na odchode. „Ak by som ti mohol s Houston trochu poradiť, musíš byť trpezlivý. Ženy majú tie najčudesnejšie predstavy a muži im často vôbec nerozumejú. Skús jej dvoriť. Urobil si niečo, čím si si ju získal, tak sa to pokús zopakovať.

„Nemá bohvieaký vzťah k darčekom," zamrmlal Kane.

„Možno jej nedávaš tie správne. Raz sa na mňa jedno dievča strašne naštvalo. A vieš čím som si ju udobril? Dal som jej šteňa. Takého malého orieška. Zbožňovala ho. A *odmenila* ma naozaj štedro, ak mi rozumieš." Rafe sa usmial, žmurkol a vyšiel z baraku.

Houston celú cestu do Kanovho domu čakala na výbuch zlosti, ale nič také neprichádzalo. Keď boli už z dohľadu stráží, vyšplhal sa k nej na kozlík. Nepovedala ani slovo, ale on celý čas rozprával o scenérii a chvíľku aj o obchodných záležitostiach. Niekoľkokrát mu takmer odpovedala, ale zarazila sa. Jej hnev bol príliš veľký a nemienila v ňom poľaviť. Musí si uvedomiť, že ho už nikdy nebude milovať a hádam ju potom prepustí z väzenia.

Doma jej zaželal dobrú noc a odišiel do pracovne. Na ďalší deň prišiel za ňou do obývačky a bez slova ju vzal za ruku a viedol ju dolu schodmi do kuchyne, kde si od pani Murchisonovej vzal piknikový košík. Nepúšťajúc jej ruku, viedol ju na koniec záhrady k soche Diany, kde sa raz milovali.

Houston sa ani nepohla, kým on rozprestrel biely obrus, povykladal jedlo a musel ju stiahnuť, aby ju prinútil sadnúť si. Počas pikniku Houston len kde-tu do niečoho zobla, a Kane jej rozprával o práci a o tom, aké ťažké je to preňho bez Edana. Houston na nič nereagovala, ale jej ticho ho zjavne nerušilo.

Keď dojedli, Kane si zložil hlavu do jej lona a pokračoval v rozprávaní. Povedal jej, že sa s Rafom rozprával o svojej matke. Povedal jej, v akom strašnom stave Rafov dom je a že akokoľvek jednoducho sám kedy žil, nikdy to nebolo také zlé.

„Myslíš, že by sa mi nejako podarilo dostať ho preč z baní? Už nie je mladý a rád by som mu pomohol."

Houston bola ticho. Nikdy predtým od Kaňa takéto reči nepočula. „Nemôžeš mu ponúknuť prácu, pretože to bude pokladať za dobročinnosť," konečne sa ozvala.

„To som si aj myslel. Neviem, ako to mám urobiť. Keď ťa niečo napadne, dáš mi vedieť?"

„Áno," povedala váhavo a v mysli sa jej zrazu vynoril obraz Rafá kráčajúceho s Pamelou. Bol by z nich krásny pár.

„Musím sa teraz vrátiť do práce," povedal a zmiatol ju, pretože ju rýchlo, ale nežne pobozkal. Potom vstal. „Ostaň tu a chvíľku sa ešte poteš v záhrade."

Nechal ju samu a Houston sa vydala na prechádzku záhradou. Obdivovala rastliny, v ružovom záhone si od záhradníka vypýtala nožnice a odstrihla si zopár pukov. Po prvýkrát, odkedy sa vrátila, urobila niečo, čo nebolo absolútne nevyhnutné. „Len preto, že pán domu je netvor, netreba nenávidieť aj jeho dom," povedala si, aby sama sebe ospravedlnila, že si dnu nesie ruže.

Keď Kane zišiel na večeru, dom bol plný čerstvo natrhaných kvetov. Počas večere ticho sedel a iba sa na Houston usmieval.

Na ďalší deň prišla na obed Blair a rozprávala o svojej priateľke z Pennsylvánie, doktorke Louise Bleekerovej, ktorá prišla na výpomoc do nemocnice. Bola zvedavá, či už je Houston v poriadku. Dokonca sa zdalo, že Blair prestala Kana nenávidieť.

„Nie je to omnoho lepšie," povedala Houston a pohrávala sa s jedlom na tanieri. „A čo ty?"

Blair chvíľku váhala. „Leeho to prejde. Som si istá."

„Čo ho má prejsť?"

„Je na mňa trochu nahnevaný. Ja... No, tajne som sa s ním zviezla vzadu na jeho koči. Ale poďme sa porozprávať o tebe."

„Alebo o časopise. Mám pre teba dva nové články."

V nedeľu Kane Houston zobudil, ale nepriblížil sa k nej. Udržiaval si odstup od jej spiaceho tela v teplej posteli. Hodil jej na posteľ temne ružové šaty lemované tenkými prúžkami čiernej zamatovej stužky. „Obleč si ich. Čo najrýchlejšie," prikázal a vyšiel z izby.

O pár minút sa vrátil v menčestrákoch s námorníckymi trakmi a v bledomodrej flanelovej košeli. Na chvíľku sa zarazil a díval sa na Houston, ktorá práve stála v spodnom prádle. Tesný korzet jej zdvíhal prsia nad stuhou olemovaný živôtik. Nohy mala od kolien dolu v čiernych hodvábnych podkolienkach s malými motýlikmi po stranách a obuté mala malé čierne kožené topánky na vysokom opätku.

Chvíľu na ňu bez slova hľadel, potom sa otočil a odišiel z izby. Vyzeral, že keby tam ostal o minútku dlhšie, nepreží je to.

Houston pustila župan, ktorý rýchlo chytila, ale už sa ním nestihla zakryť a vzdychla si. Povedala si, že to bol vzdych úľavy a nie vzdych ľútosti, ako by sa niekomu mohlo zdať.

Nepovedal jej kam idú. Pomohol jej nastúpiť do koča, ktorý jej daroval. Houston sa nič nepýtala, ale bola veľmi prekvapená, keď zabočili a vydali sa hore kopcom k bani Malá Pamela.

Stráž ich bez otázok a komentárov vpustila a keď boli za bránou, ľudia začali vychádzať z domov a kráčali za nimi. Houston zamávala ženám, ktoré poznala.

„Nepoznajú ťa v takýchto šatách," varoval ju Kane.

Nemohla si pomôcť, ale stále sa obzerala. Išlo za nimi stále viac ľudí a na tvárach detí sa zjavovali obrovské úsmevy.

„Čo si urobil?" opýtala sa.

„Aha," povedal a ukazoval niekam prstom. Pred nimi sa rozprestierala jediná voľná plocha v tábore. V pozadí bol vchod do bane. V strede roviny boli naskladané drevené debny.

Kane zastavil koč a dvaja chlapci s čierno olemovanými očami mu podržali koňa, keď pomáhal Houston vystúpiť. Keď zastali medzi ľuďmi, ktorí ich obkolesili, Kane sa zadíval na nedočkavé deti pri debnách, zaškeril sa a zakričal:

„Tak do toho, chlapci."

Deti sa vrhli na debny ako pominuté. Podišiel k nim Rafe.

„Tie debny dorazili pred dvoma dňami. Dúfam, že ti neprekáža, že som im povedal, čo v nich je. Odvtedy okolo nich tancujú ako štence," povedal Rafe a položil ruku synovcovi na plece.

Houston sa s údivom pozrela na ruku na manželovom pleci a potom sa obrátila k chlapcom, ktorí vyťahovali z debien rôzne veci. Bejzbalová výstroj: dresy, pálky, rukavice, lopty, chrániče, masky.

Kane sa obrátil na Houston s tvárou plnou očakávania. Rozmýšľala, či to všetko urobil len preto, aby na ňu urobil dojem. Pozrela sa na skupinku rodičov, ktorí sa zbožňujúce dívali na svoje ratolesti. „A čo dievčatá?"

„Dievčatá?" opýtal sa Kane. „Dievčatá nevedia hrať bejzbal."

„Nie? A čo tenis, šerm, bicykle, gymnastika?"

„Šerm?" opýtal sa Kane a už sa začínal durdiť. „Teba nikto neodkáže potešiť, však slečna ľadová? Nikto nie je nikdy podľa tvojich predstáv, však? Otočil sa a už ho nebolo. Vybral sa radšej za chlapcami, ktorí okolo seba mlátili pálkami hlava-nehlava.

Houston sa oddelila od davu. Možno bola naňho predsa len trochu pritvrdá. Možno mohla povedať niečo príjemné na to, ako to tu všetko zorganizoval. Vždy chcela, aby sa takéto niečo udialo a keď sa to stalo, bola nevďačná.

Aspoň sa posnaží využiť tento deň ako najlepšie sa bude dať a nebude stáť nadurdené v kúte. Vyšla z húfu ľudí a začala malému dievčatku vysvetľovať niektoré pravidlá bejzbalu. O pár minút mala už okolo seba kŕdeľ dievčatiek a žien, ba dokonca aj zopár mužov, ktorí nikdy predtým nevideli bejzbalovú hru. Kým Kane a Rafe postavili družstvo, Houston už mala povzbudzovací tím, ktorý mal tlieskať, vždy keď sa chlapcom niečo podarilo, ale aj vtedy, keď im to nešlo.

Dve hodiny nato prišiel do tábora štvorzáprah a voz zastal v strede medzi zhromaždenými ľuďmi. Všetci zamreli, pretože si mysleli, že sa blíži pohroma.

Z voza sa vyklonil spotený pán Vaughn s červenou tvárou. Majiteľ obchodu so športovými potrebami. „Taggert!" zakričal na Kaňa a snažil sa upokojiť spotené kone. „To je posledný raz, čo som zobral takúto objednávku. A je mi jedno, či vykúpite celý môj obchod. V nedeľu nepracujem. Pre nikoho."

„Máte všetko?" opýtal sa Kane a prešiel na koniec voza zakrytého plachtou. „A prestaňte šomrať. S tým, čo som od vás za ostatné mesiace nakúpil, by som už mohol vlastniť celý váš obchod."

Dav sa zasmial a tešil sa z toho, akú moc dali peniaze tomuto mužovi, že mohol komukoľvek čokoľvek povedať. Ale Houston sa dívala na korbu voza.

„No, tak sa na to pozrieme," povedal Kane a vytiahol tenisovú raketu. „S týmto asi do bejzbalovej lopty neudrieme, že?" Obrátil sa k malému dievčatku, čo stálo za ním. „Skús s tým niečo urobiť ty."

Dieťa si vzalo raketu, ale nepohlo sa. „Čo je to?" zašepkalo.

Kane ukázal na Houston. „Vidíš tam tú tetu? Ona ti ukáže, čo s tým robiť."

Houston vykročila k manželovi, ovinula mu ruky okolo krku a na všeobecnú radosť všetkých okolostojacich ho pobozkala. Keď ju nechcel pustiť, odstrkovala ho od seba.

„Myslím, že som konečne našiel správny darček," povedal niekomu cez plece a pritiahol si ju ešte tuhšie.

Keď sa Houston konečne podarilo od neho odlepiť, počula Rafov pridusený smiech.

Zvyšok popoludnia už Houston nemala veľa času, lebo ho strávila tým, že deťom ukazovala ako sa hrá tenis a ako sa používa luk a šípy. Vo voze boli lopty, obruče, palice, švihadlá, karty, bábiky, papierové bábky. Mala plné ruky práce už len s tým, aby všetko rozdelila rovnakým dielom a spravodlivo a matky jej pomohli s upokojovaním detí, ktoré si mysleli, že sa im nedostáva toľko, koľko ostatným.

Kým si všetko uvedomila, už zapadalo slnko a Kane k nej podišiel a položil jej ruku okolo pliec. Pozrela sa naňho a pochopila, že ho stále ľúbi. Možno to nebol muž, za ktorého ho pôvodne pokladala, možno bol schopný stráviť celý život túžbou po pomste a možno dnešný deň bol len ďalším z prejavov nenávisti k Jacobovi Fentonovi, ale v tom okamihu jej to bolo jedno. Sľúbila, že ho bude ľúbiť v dobrom i v zlom a jeho posadnutosť pomstou bola súčasťou toho druhého. Dívala sa naňho a vedela, že ho bude vždy ľúbiť. Bez ohľadu na to, čo urobí, bez ohľadu na to, aké strašné dôvody ho k tomu povedú. Bude pri ňom stáť a milovať ho, aj keď Fentonovi vezme všetko, čo má.

„Pripravená, miláčik?" opýtal sa.

„Áno," povedala a to slovo vyšlo zo samej hĺbky jej srdca.

KAPITOLA 28

Kane sa na Houston nedíval. Opustili banský tábor a prešli okolo tichých stráží. V rukách pevne zvieral opraty a oči upieral na celtu.

Houston sa naňho uprene pozerala a rozmýšľala ako je možné, že nemá žiadnu hrdosť a pripúšťa si, že ľúbi muža, ktorý ju tak zneužil. Ale čím dlhšie sa naňho dívala, tým jej bolo jasnejšie, že si nedokáže pomôcť.

Na úpätí kopca, tam kde sa cesta stáčala a pripájala sa na hlavnú, Kane zastavil voz. Slnko zapadalo v záplave ružovej a oranžovej, ktorá pohlcovala horizont ako oheň. Horský vzduch chladol a voňal šalviou, cesta bola posiata striebornými úlomkami uhlia a v jemnom vánku sa vznášali chumáče z topoľov.

„Prečo sme zastali?" opýtala sa a on prešiel na jej stranu voza a vzal ju na ruky.

„Pretože, láska moja," povedal a vytiahol ju z koča, „pretože si myslím, že už nevydržím ani minútu a musím sa s tebou okamžite milovať."

„Kane..." začala sa brániť, „tu nemôžeme stáť. Niekto môže ísť okolo."

Viac už nepovedala nič, pretože ju držal v náručí, priťahoval šiju bližšie a začal jej hladkať chrbát. Houston sa k nemu vrúcne privinula, so všetkou túžbou, ktorú v sebe zadržiavala.

Odtlačil ju a so zvláštnou jemnosťou jej pohladkal líce. „Chýbala si mi, láska," zašepkal. „Veľmi si mi chýbala."

Potom sa všetka jemnosť náhle vytratila a jeho ústa lačne zovreli jej pery, akoby sa nevedeli nabažiť.

Houston po ňom túžila rovnako ako on. Jej telo sa vlievalo do jeho, jej krivky kopírovali jeho obrysy.

Odstrčil ju od seba a zadíval sa na vytrženie a túžbu, ktoré sa jej zračili v tvári. S výrazom sebazaprenia od nej odišiel, načiahol sa do voza a vytiahol plachtu. Rozprestrel ju na zem za píniovými stromami a borievkami a vystrel k nej ruku.

Houston k nemu pomaly vykročila a dívala sa mu uprene do očí, s myšlienkou na rozkoš, ktorá ju čakala.

Roztrasenými rukami ju začal vyzliekať. Pomaly rozopínal malé gombičky, jednu za druhou. „Už som sa nemohol dočkať," povedal ticho. Tlmené večerné svetlo mu predĺžilo tieň mihalníc na tvári a dodalo mu to zvláštny mladý, nežný a zraniteľný výraz. „Raz si sa ma pýtala na iné ženy. Nemyslím, že by som niekedy na nejakú ženu pomyslel, keď som odišiel z jej postele, vlastne myslím, že som na žiadnu nemyslel, ani keď som bol v posteli *s ňou.* Ale čo je najhoršie, žiadnej žene som nepovedal toľko, koľko som povedal tebe. Si dáma, alebo čarodejnica?"

Rukou vkĺzol pod látku jej šiat, dotýkal sa jej pokožky, našiel jej ňadro a do celého tela jej vysielal slastné teplo. Houston mu ovinula ruky okolo krku a pobozkala ho. „Som čarodejnica, ktorá sa do teba zaľúbila", zašepkala.

Kane ju k sebe tak pritisol, že cítila ako jej takmer praskajú rebrá a len jemné zasipenie ho prinútilo uvoľniť zovretie.

Už nerozprávali. Kane sa jej zmocnil so všetkou nazbieranou túžbou, ktorú v sebe potláčal a Houston mu rovnako náruživo odpovedala.

Vášnivo začali jeden z druhého strhávať šaty a keď sa neposlušný gombík nechcel prevliecť cez dierku, pokojným nočným vzduchom sa niesol zvuk trhanej látky.

Houston nemala čas ani sa vyzuť a dať si dolu pančuchy. Kane bol už na nej, ústami našiel každučký kúsok nahého tela, ktorý sa jej uvoľnil spod šiat. Zaborila mu nechty do kože a priťahovala si ho bližšie a bližšie, až kým spolu opäť nerozlučne nesplynuli. Začala otvárať ústa, ale Kane sa na ne prisal svojimi. „Zakrič teraz, milá ľadová dáma, a budeme mať neželanú návštevu."

Houston nemala potuchy o čom hovorí, no ani chuť strácať čas tým, aby to zisťovala. Ale každých pár minút jej Kane zakrýval ústa čímkoľvek, čo bolo po ruke a Houston všetko bozkávala, čokoľvek to už bolo.

Nemala potuchy, koľko času ubehlo, ani ako dlho tam už boli, lebo jej myšlienky zamestnávalo jediné: Kanovo telo, ktoré bolo raz nad ňou, raz pod ňou, vedľa nej, raz sedelo a raz sa jej zdalo, že aj stálo. Vlasy jej v mokrých prameňoch splývali po tvári a padali jej na chrbát a všade bola obklopená Kanovou pokožkou: horúcou, vlhkou, plnou pohybu, živou a delikátnou pokožkou, ktorá patrila len jej, aby ju mohla ochutnávať, aby sa jej dotýkala. Dlho potláčaná túžba, pocit, že stratila muža, ktorého ľúbila, ju spravili nenásytnou. Spojili sa, potom oddelili, znovu sa spojili a napokon sa stretli v poslednom paralyzujúcom kŕči.

Na pár minút zaspali, s telami prilepenými k sebe.

Po chvíľke Kane vstal a pretiahol cez nich plachtu. Sakom jej prikryl obnažený chrbát. Pozrel sa na jej tvár v mesačnom svite, zahladil jej schnúce vlasy. „Kto by si to bol pomyslel, že dáma ako ty..." zašepkal, pritiahol si ju na plece a ľahol si na chrbát.

Houston sa prebudila na to, ako jej Kane rukou behá hore-dolu po tele a palcom sa hrá s jednou jej bradavkou. Usmiala sa naňho ako zo sna.

„Mám všetko, po čom môže chlap túžiť," povedal Kane. „Mám v náruči nahú ženu a ešte sa na mňa aj usmieva." Vsunul svoje veľké stehno medzi jej. „Hej, madam, nechceli by ste sa dať prekotiť koniarom?"

Zavrtela bokmi na jeho bedrách. „Jedine ak bude veľmi jemný a nebudete ma desiť svojimi barbarskými spôsobmi."

Kane zavrčal a jeho ústa pokračovali za jeho rukou. „Keď chce niečo chlap, použije nôž alebo pušku, ale miláčik, tie zbrane čo používaš ty, ma na smrť desia."

„Vyzeráš naozaj vydesene," povedala a zahryzla mu do ucha.

Tentokrát sa milovali lenivo, mali čas, nemuseli sa nikam ponáhľať a keď skončili, ležali bez pohybu jeden druhému v náručí až zaspali. Niekedy počas noci Kane vstal a odpriahol kone. Keď sa ho Houston ospalo pýtala, čo to robí, povedal len: „Raz koniar, naveky koniar," a ľahol si k nej na plachtu.

Zobudili sa ešte pred východom slnka a začali sa rozprávať. Kane ležal na chrbte, Houston na ňom zavesená a zhovárali sa o tom, aké pekné to bolo, vidieť všetky tie deti s hračkami. „Prečo ale niektorí chlapci vyzerajú ako mývali?"

Houston chvíľku trvalo, kým pochopila na čo sa pýta. „Pracujú v bani a ešte sa nenaučili, ako si poriadne vymyť z očí prach a sadze."

„Ale boli to len deti. Nemôžu predsa..."

„Ale áno," odpovedala mu Houston a na chvíľku boli ticho. „Vieš čo by som chcela urobiť pre všetky tábory, nielen pre jeden?"

„Čo?"

„Chcela by som kúpiť také štyri vozy, niečo ako veľké mliekarenské vozy a v každom by boli police s knihami. Vozy by putovali do všetkých táborov a bolo by to ako putovná knižnica zadarmo. Šoférovať by ich mohli knihovníci alebo učitelia a pomohli by aj deťom, aj dospelým naučiť sa vybrať tie správne knihy."

„Tak čo? Najmem chlapov, čo budú s tými vozmi jazdiť?" opýtal sa Kane veselo.

„Takže by sa ti tá myšlienka pozdávala?"

„Aj hej. A zopár vozov bude asi lacnejších ako ten vlak, čo som kúpil tvojej matke. Mimochodom, čo s tou vecou nakoniec spravila?"

Houston sa usmiala a na oblohe sa zjavili prvé slnečné lúče. „Hovorí, že si jej vnukol nápad. Presťahovala ho na dvor za domom a využíva ho ako súkromnú „pracovňu." Počula som, že pán Gates bol taký rozčúlený, že na to nedokázal nič povedať."

Slnko čoraz viac presvecovalo oblohu a Kane usúdil, že by sa mali vrátiť, kým začne prúdiť ranná doprava. Celú cestu domov sedela pri ňom Houston tesne nalepená a on niekoľkokrát zastal, aby ju mohol pobozkať. Povedala si, že na Fentonovcoch nezáležalo, a že bude Kaňa milovať, čokoľvek bude strojiť na pomstu.

Doma sa vykúpali v Houstoninej veľkej pozlátenej vani. Okolo bolo viac vody ako v nej, ale Kane ju všetku vysal, keď na zem naukladal dvadsaťjeden hrubých tureckých uterákov, položil na ne Houston a pomiloval sa s ňou. Susan im tam takmer vbehla, Kane len tak-tak stihol zabuchnúť dvere. Obaja sa rozosmiali a Susan ozlomkrky bežala po drevenej dlážke naprieč Houstoninou spálňou von.

Potom zišli dolu a dali si asi tie najväčšie raňajky aké kedy dvaja ľudia boli schopní zjesť. Pani Murchisonová k nim vyšla z kuchyne a osobne dohliadala či im chutí. Uškŕňala a usmievala sa, zjavne veľmi potešená tým, že sú Kane a Houston zasa udobrení.

„Bábätko," povedala cestou von. „Tento dom potrebuje bábätko."

Kane sa takmer zadusil kávou a zdesene sa pozrel na Houston. Nepozrela sa na neho, ale potuteľne sa usmiala do šálky. Práve keď pani Murchisonová opäť vošla do miestnosti s táckou plnou pečených hovädzích steakov, z ktorých stekala hnedá šťava, ozvalo sa mocné dunenie. Znelo to, akoby sa im pod nohami valilo niečo hlboké, tajomné a zlovestné. Poháre na stole sa roztriasli a na poschodí rinčalo sklo. Pani Murchisonová vykríkla a pustila tácku na zem. „Čo to, dopekla, bolo?" opýtal sa Kane. „Zemetrasenie?" Houston nepovedala ani pol slova. Ten zvuk počula len jediný raz v živote, ale odvtedy naň nikdy nezabudne. Nepozrela sa na Kaňa, ani na služobníctvo, ktoré už začalo vbiehať do jedálne, ale zdvihla telefón.

„Ktorá?" Bolo to jediné slovo, ktoré povedala do slúchadla. Predtým ako jej chladný prístroj vykĺzol z ruky, počula ešte: „Malá Pamela."

„Houston!" zakričal jej Kane do tváre a chytil ju za plecia. „Neopováž sa mi tu teraz odpadnúť. Bola to baňa?"

Houston mala pocit, že nedokáže prehovoriť. Uzol strachu jej zvieral hrdlo. V hlave počula ozvenu otázky. Prečo to musela byť práve *moja* baňa a v duchu videla tváre všetkých detí, ktoré včera hrali bejzbal. Ktoré z nich sú po smrti?

Pozrela sa na Kaňa nevidomými očami. „Rafe," zašepkala. „Rafe bol na poslednej zmene."

Kanove ruky jej zovreli plecia ešte tuhšie. „Takže to bola Malá Pamela?" zašepkal. „Je to zlé?"

Houston otvorila ústa, ale nedokázala nič povedať. Jeden zo sluhov vystúpil dopredu pred stíchnuté služobníctvo, ktoré sa zhromaždilo v hale. „Pane, ak tá explózia dokázala vybiť okná až v meste, potom je to veľmi zlé."

Kane chvíľu stál a potom začal konať. „Houston, zožeň všetky prikrývky a plachty čo tu máme, nalož všetko do veľkého voza a pôjdeš s tým do bane. Rozumieš? Idem sa obliecť a pôjdem tam pred tebou. Ale musíš prísť čo najskôr. Rozumieš?"

„Budú potrebovať záchranárov," povedal sluha.

Kane si ho premeral od hlavy po päty. „Tak vylez z tej fajnej uniformy a sadaj na koňa." Otočil sa chrbtom k Houston. „Živého, či mŕtveho. Dostanem Rafeho von, sľubujem." Rýchlo ju pobozkal a vybehol po schodoch.

Houston chvíľku trvalo kým sa rozhýbala. Nemohla zvrátiť to, čo sa už stalo, ale mohla pomôcť. Obrátila sa k žene po svojej ľavici. „Počuli ste pána. Doneste všetky deky, prikrývky, plachty a naložte ich na voz. A chcem to do desiatich minút."

Jedna zo slúžok vystúpila. „Môj brat pracuje v Malej Pamele. Môžem ísť s vami?"

„Aj ja?" ozvala sa Susan. „Už som ošetrila pár rozbitých hláv."

„Dobre," pritakala Houston a bežala hore schodmi v hodvábnom spodnom prádle. „Bojím sa, že budeme potrebovať každú jednu pomocnú ruku."

KAPITOLA 29

Kane nemal veľké skúsenosti s pohromami. Jeho boje sa väčšinou odohrávali jeden proti jednému, takže na to, čo ho čakalo v bani Malá Pamela nebol pripravený. Už z diaľky počul výkriky žien a vedel, že na ten zvuk do konca života nezabudne.

Brána do tábora bola roztvorená a bez stráží. Bola tam len žena, ktorá hojdala na prsiach dieťa a spievala mu. Kane a štyria muži, ktorí sa vydali na pomoc do bane vedno s ním, spomalili. Keď prešli bránou, objavili sa ďalšie ženy, ktoré utekali rôznymi smermi, alebo len stáli a plakali. Zosadli z koni.

Kane prešiel okolo jednej zo žien a tá ho schytila za plece rukou ako zo železa.

„Zabi ma!" vykríkla mu do tváre. „Je preč. Nič nemáme. Nič!"

Kanovi sa nepodarilo zabrániť jej, aby ho vtiahla do chatrče. Rafov dom bol oproti tomu, čo práve videl, palácom. Päť ufúľaných detí, ktoré nemali na sebe nič, len zdrapy, sa jedno k druhému tisli v rohu. Ich prepadnuté tváričky a veľké smutné oči svedčili o dlhom hladovaní. Tieto deti včera nevidel, ale ešte nikdy nebol v tejto časti tábora, kde domy pozostávali len z kartónov a vylisovaných plechoviek.

„Zabi nás tu všetkých," skrikla žena. „Bude nám lepšie, inak pomrieme od hladu."

Na drevenej tabuli, ktorá im slúžila ako stôl, bolo pol pecňa chleba. Žiadne iné jedlo v dome nebolo.

„Pane," ozval sa za ním sluha. „Budú potrebovať pomoc pri odnášaní tiel."

„Dobre," povedal Kane potichu. „Kto sú tí ľudia?" opýtal sa, keď už boli vonku.

„Nemôžu si dovoliť platiť dva doláre za prenájom domu, takže im spoločnosť prenajíma pozemok za dolár na mesiac, kde si môžu postaviť dom z čohokoľvek, čo nájdu." Kývol hlavou smerom k slumom - chatrčiam z vlnitého plechu a kartónov a Kane mal dojem, že videl aj kusy debien, v ktorých včera doviezol bejzbalovú výstroj.

„Čo sa stane so ženou, keď jej zomrie muž?"

Mužov výraz stuhol. „Ak bude mať šťastie, spoločnosť jej zaplatí polročnú plaču, ale potom bude aj s deťmi na ulici. Čokoľvek sa stane, spoločnosť prehlási, že výbuch zavinili baníci."

Kane sa narovnal. „Môžeme pomôcť aspoň teraz. Zoženiem tej žene nejaké jedlo."

„Kde?" opýtal sa muž. „Pred štyrmi rokmi sa baníci vzbúrili a rabovali v obchode s potravinami, takže teraz je v každom tábore len minimálne množstvo jedla." Ústa sa mu skrivili. „A mesto tiež nechce pomôcť. Keď naposledy vybuchla baňa, snažili sme sa zohnať pomoc na mestskej rade, ale povedali nám, že sa máme obrátiť inam."

Kane sa vybral do stredu tábora, kde bola štôlňa. Pred jej otvorom videl tri prikryté telá a dvaja muži niesli ďalšie. Vošli do obchodu s náradím, kde medzi ďalšími ľuďmi zbadal Blair s Leandrom. Kane podišiel k Leandrovi. „Je to zlé?"

„Najhoršie," povedal Leander. „V tej bani je toľko plynu, že záchranári zamdlievajú, skôr ako sa dostanú k baníkom. Neviem zatiaľ povedať, čo sa stalo, ani koľko je mŕtvych, pretože to explodovalo do vnútra bane a nie von. Dnu môžu byť štôlne plné chlapov, ktorí ešte stále žijú. Chyťte ju niekto, dobre?" zakričal Lee a skočil na výťah, ktorý smeroval do bane.

Kane sa pobral za ženou, ktorá sa práve vrhla k zhorenému telu, čo vytiahli z bane. Bola to drobná, chudá žena a Kane ju vzal na ruky. „Zoberiem vás domov," povedal, ale ona len potriasla hlavou.

Prišla k nim ďalšia žena. „Postarám sa o ňu."

„Máte brandy?" opýtal sa Kane.

„Brandy?" vyštekla naňho žena. „Nemáme ani čistú vodu." A pomohla chudere, ktorú Kane podopieral, na nohy.

O minútu sa už Kanov kôň rútil k Chandleru. Na ceste minul Houston, ktorá naňho volala, ale nespomalil.

A nespomalil ani keď už bol v meste a takmer prešiel desať ľudí, ktorí naňho vykrikovali rôzne otázky. Väčšina obyvateľov upierala pohľad k Malej Pamele. Rozmýšľali a dohadovali sa, čo sa tam stalo.

Kane sa rútil cez mesto k Archer Avenue, až dorazil k Edanovmu domu. Nová Westfieldova nemocnica naproti, bola vo vare. S Edanom sa nevideli od tej osudnej večere, kedy sa tak trpko rozišli.

Edan práve kráčal cez prednú verandu, kde ho už čakal osedlaný kôň. Kane zastavil koňa tak prudko, že mu predné kopytá vyleteli do vzduchu.

Zosadol a vybehol po schodoch. „Viem, že so mnou už nechceš mať nič do činenia, ale neviem na koho iného by som sa mohol obrátiť, aby mi pomohol zorganizovať to, čo práve potrebujem. Preto ťa prosím, aby sme na chvíľu zabudli na emócie."

„A o čo ide?" opýtal sa Edan opatrne. „Práve som na odchode do bane. Jeanin strýko je tam a..."

„Náhodou je to aj môj strýko!" zvreskol Kane. „Práve som sa odtiaľ vrátil. Záchranárov majú vyše hlavy, ale chýba im jedlo, voda a výbuch zrovnal väčšinu domov so zemou. Ak sa teda tie chatrče dajú nazvať domami. Chcel by som, aby si mi pomohol dostať tam jedlo a nájsť útočisko pre ľudí, záchranárov a ženy, ktoré postávajú okolo a kričia."

Edan sa uprene zadíval na svojho bývalého zamestnávateľa. „Podľa toho, čo Jean zistila po telefóne, potrvá veľmi dlho, kým sa im zo štôlne podarí vytiahnuť telá. Budeme musieť prenajať vozy a nájsť vlak... čo by ich odviezol. Dnes budeme potrebovať jedlo, ktoré netreba variť."

Kane sa na Edana žiarivo usmial. „Tak poď, dáme sa do práce."

Jean práve vyšla na verandu a jej tvár vyzerala ako tvár ducha. Edan sa k nej obrátil. „Zavoláš slečne Emily do čajovne a povieš jej, nech zvolá Sesterstvo, aby sa so mnou čo najskôr stretli v Randolphovom obchode s potravinami. Ale nehovor s nikým iným, len so slečnou Emily a daj si záležať, aby si povedala ‚sestry'. Jean! Je to veľmi dôležité. Rozumela si mi?"

Jean prikývla, Edan ju rýchlo pobozkal a vysadol na koňa.

V meste sa Edan s Kanom rozdelili a klopali na dvere každému o kom vedeli, že má nákladný voz. Väčšina majiteľov sa dobrovoľne podujala pomôcť a medzi ľuďmi narastal pocit spolupatričnosti a súcitu s baníkmi a ich rodinami.

Šesť mladých dám už na nich čakalo pred Randolphovým obchodom a Kanovi trvalo len pár minút, kým im vysvetlil, čo treba. Ženy sa hneď rozbehli a útla slečna Emily vykrikovala rozkazy hlasom delostreleckého generála.

Keď vozy pristavili pri zadnom vchode obchodu, ženy ich naložili debnami s konzervami s mäsom, fazuľou, kondenzovaným mliekom, suchármi a stovkami pecňov chleba. Keď sa začal zbiehať zvedavý dav, slečna Emily všetkých zapojila do nakladania tovaru na vozy.

Edan dohliadal na naplnenie cisterny s vodou.

Pamela Fentonová bežala dolu kopcom a držala si klobúk, Zachary dobehol ešte pre ňou. „Ako môžeme pomôcť?" opýtala sa hlasno ponad plece slečny Emily.

Kane sa pozrel na svojho syna a zaplavil ho pocit vďaky. Toto dieťa nebude nikdy vystavené hrôzam v banskom tábore. Položil mu ruku na hlavu a obrátil sa k Pam. „Zožeň všetkých priateľov, čo tu máš a doneste všetky stany v meste. Choď do môjho domu a zisti, čo Houston urobila s tými veľkými stanmi, čo sme mali na svadbe. Chcem ich všetky v tábore."

„Nemyslím, že Zach je už dosť veľký na to, aby videl, čo sa tam stalo," povedala Pam. „Tie výbuchy sú niekedy..."

Kane sa počas uplynulých hodín veľmi držal, ale teraz už vybuchol. „To ty!" skríkol jej do tváre. „To vy, Fentonovci, ste to predsa spôsobili. Keby tie bane neboli také nebezpečné a keby sa tvoj otec podelil o svoje drahé peniaze, nič z toho by sa nestalo. Tento chlapec je mojím synom a keď sú deti v jeho veku v baniach dosť veľké na to, aby tam umreli, on bude dosť veľký na to, aby videl, čo tvoj otec spôsobil. Hýb sa a rob niečo, lebo budem myslieť na to, kto si a že mojím želaním by teraz malo byť, aby som tvojho otca videl mŕtveho."

Keď sa Kane spamätal, uvedomil si, že všetci zrazu zastali a hľadeli naňho s otvorenými ústami.

Edan zišiel z voza. „To tu budeme teraz stáť celý deň? Ty!" zakričal na nejakého chlapca. „Nalož tú škatuľu fazule a pohni sa s tým vozom."

Ľudia sa pomaly začali vracať k tomu, čo bolo treba robiť, ale Kane neprestával myslieť na smrť mnohých ľudí, ktorú zapríčinil Jacob Fenton. Napriek tomu, čo povedal Pam, nedovolil by Zachovi, aby šiel vozom na miesto tragédie, keďže sám ešte nevie povoz ovládať.

Slnko už takmer zapadlo, keď sa Kane vyšplhal na voz a vyrazil späť do bane Malá Pamela. Zach sedel vedľa neho a hodný kus cesty nepovedal ani slovo.

„Naozaj môj starý otec zabil tých ľudí? Naozaj to bola jeho chyba?"

Kane mu chcel porozprávať, čo si o Fentonovi myslí, aký je chamtivý a baží po peniazoch tak veľmi, že dokázal podviesť Kaňa a vziať mu, čo bolo jeho, ale niečo v jeho vnútri ho zastavilo. Nech bol Fenton čímkoľvek, bol to Zacharyho starý otec a chlapec mal absolútne právo ľúbiť ho.

„Myslím, že ľudia sa niekedy dajú zlákať peniazmi, pretože si myslia, že im dokážu zabezpečiť všetko, po čom zatúžia a tak im nezáleží na tom, ako ich získajú. Je im jedno, či budú podvádzať alebo kradnúť, je im jedno, či peniaze patria niekomu inému."

„Moja mama povedala, že si bohatší ako môj starý otec. Takže to znamená, že si ich tiež ukradol? Aj ty si niekoho podviedol?"

„Nie," odpovedal mu potichu Kane. „Myslím, že ja som mal skôr šťastie. Ja som sa len musel vzdať žitia a namiesto toho som zarábal peniaze."

Zvyšok cesty už prešli bez slov a keď vchádzali do tábora, Kane opäť prežil hrôzu z katastrofy, ku ktorej dejisku sa práve blížili.

Pri ústí do bane ležalo osem nezakrytých tiel. Boli pripravené na odvoz do otvoreného obchodu, kde bez prestávky pracovali Blair, ďalšia lekárka a dvaja doktori.

Houston v špinavých šatách a s vlasmi padajúcimi do tváre, podišla k zadnej časti voza a zložila dosku.

„To bolo šľachetné, Kane," povedala mu a žene za ňou podávala debničku plnú sušeného mlieka.

„Teba sa to naozaj netýka... Ty si..."

Kane jej vzal debnu z ruky. „Tiež tu žijem a istým spôsobom mi tie bane patria. Možno, keby som si od Fentona vzal, čo je moje, nestalo by sa to. Houston, vyzeráš unavená. Zober voz a choď si domov oddýchnuť."

„Potrebujú každého. Záchranári sú priotrávení plynom a len ťažko sa prebíjajú k mužom v šachte."

„Dajte mi napiť," povedal známy hlas za nimi a keď sa Kane otočil, videl ako strýko Rafe na dúšok vypil džbán vody.

Houston si bola istá, že nikdy predtým nevidela Kaňa usmievať sa tak doširoka a tak úprimne. Buchol strýka po chrbte s takou silou, že mu džbán vyletel z rúk. Rafe povedal zopár šťavnatých slov na adresu Kanovej vrelosti, ale Kane tam len stál, a zubil sa, až kým Rafe neprestal hrešiť, žmurkol na Houston a stratil sa v ústí šachty.

Keď Kane vošiel do bane, zbadal Leandra, čierneho od sadzí. Podal mu naberačku s vodou. „Ešte je ich veľa?"

Lee sa hltavo napil. „Veľmi veľa." Zodvihol ruky a pozrel sa na ne v odumierajúcom svetle. „Telá sú na uhoľ a keď sa ich dotkneš, koža sa im okamžite odlupuje."

Kane na to nedokázal nič povedať, ale všetky jeho myšlienky sa upierali k mužovi, ktorý bol za to všetko zodpovedný.

„Vďaka za jedlo," povedal Lee. „Pomohlo to viac, ako si myslíš. Zajtra tu bude ešte viac ľudí. Novinári, príbuzní, vládni úradníci, banskí inšpektori, zvedavci. Na jedlo sa často zabúda. Idem radšej späť," povedal a obrátil sa na odchod.

Kane sa predral stále sa zväčšujúcim davom ľudí, našiel Houston a svojho syna a posadil ich na prázdny voz. „Ideme pozbierať ešte nejaké jedlo," povedal a vydal sa dolu kopcom. Houston si mu vzápätí oprela hlavu o plece a on jej už len ovinul ruku okolo drieku, aby mohla zvyšok cesty do Chandleru pokojne spať.

Houston so Zachom spali na korbe voza a Kane s Edanom zatiaľ pobudili obchodníkov a nakúpili tovar, ktorý bolo treba doviezť do tábora. Ráno išli do školy a vypýtali deti z vyučovania, aby im prišli pomôcť a zháňali ďalšie potrebné veci na záchranu ľudí.

Deti za svoje vreckové nakúpili zeleninu, lekvár, ovocie, prehovorili svoje matky, aby navarili jedlo a stovky vajíčok natvrdo. Pozbierali šatstvo, riady, drevo na oheň a všetko podonášali do zbernej stanice.

Celý deň sa šírili smutné správy. Zatiaľ našli dvadsaťdva tiel. Boli však také obhorené, zmrzačené a nafúknuté, že identifikácia bola takmer nemožná. Ešte bolo treba nájsť dvadsaťpäť tiel. Záchranári sa striedali na zmeny. Zatiaľ zahynul jeden z nich.

Na poludnie Kane doviezol kopcom naložený voz do bane a začal vykladať stohy prikrývok a stovky plienok. Videl ako z bane vychádzajú záchranári a niektorí zvracajú.

„To ten zápach," povedal muž vedľa Kaňa. „Telá tak silno zapáchajú, že to niektorí nezvládajú."

Kane chvíľu stál a bez pohnutia sa díval pred seba. Potom schytil prvého osedlaného koňa a vyrútil sa z kopca ako len najrýchlejšie sa dalo k domu Jacoba Fentona.

Po ceste, ktorá viedla k jeho domu nešiel odvtedy, ako ho odtiaľ pred rokmi vyhodili, ale všetko mu bolo také známe, že sa cítil, akoby nikdy nebol odišiel. Neunúval sa zaklopať, vykopol sklenú výplň vo dverách a vošiel dverami tak, že ledva ostali visieť na pántoch.

„Fenton!" zareval a služobníctvo sa zbehlo zo všetkých častí domu. Komorníci ho chytali za plecia, aby ho upokojili, ale striasol ich akoby to boli muchy. Dobre poznal ako je dom usporiadaný a pamätal si, kde je jedáleň. Jacob tam sedel sám za vrchstolom a pokojne jedol.

Chvíľu sa na seba pozreli. Kanova tvár zbrunátnela od hnevu, telom mu šklbalo.

Jacob kývol rukou a naznačil sluhom, aby ich nechali osamote. „Určite si neprišiel na obed, však je tak?" povedal pokojne a natieral si na rožok maslo.

„Ako tu môžeš takto sedieť, keď na tom kopci sú ľudia, ktorých si zabil?" podarilo sa vysúkať zo seba Kanovi.

„Dovoľ, aby som ťa poopravil. *Ja* som ich nezabil. Pravda je, že som sa ich všetkými možnými spôsobmi pokúsil udržať nažive, ale zdá sa, že majú samovražedné sklony. Nedáš si so mnou víno? Veľmi dobrý ročník."

Kanovou mysľou prebleskovali obrazy a zvuky, ktoré zažil za posledné dni. V ušiach ho pálili výkriky a nárek žien a ani si neuvedomoval, že dva dni nič nejedol. Teraz mu vôňa jedla, čistota izby a ticho spôsobovali závrate.

Jacob vstal, nalial do pohára víno, prisunul Kanovi stoličku a položil pred neho pohár. Kane si to nevšimol, ale Jacobova ruka sa triasla.

„Je to veľmi zlé?" opýtal sa Jacob, vzal zo skrinky tanier a začal naň naberať jedlo.

Kane sa mlčky díval na pohár. „Prečo?" zašepkal po chvíli. „Ako si ich mohol len tak pozabíjať? Čo ti stojí za smrť tých ľudí? Prečo ti nestačilo, že mňa si obral o všetky peniaze? Prečo ti treba viac? Sú aj iné spôsoby, ako zarobiť peniaze."

Jacob postavil pred Kaňa plný tanier, ale on sa ničoho nedotkol. „Mal som dvadsaťštyri rokov, keď si sa narodil a celý svoj život som veril, že všetko, čo som kedy zarobil a s čím som vyrastal, je moje. Miloval som toho muža, o ktorom som si myslel, že je mojím otcom... A myslel som si, že mu na mne záleží."

Jacob sa vystrel. „V tom veku ľudia bývajú idealisti. V tú noc, kedy sa Horace zabil som zistil, že som preňho neznamenal vonkoncom nič. V jeho poslednej vôli sa písalo, že mám byť tvojím poručníkom, kým dosiahneš dvadsaťjeden rokov a potom ti mám všetko odovzdať. Mal som odísť s batôžkom šiat na chrbte a stratiť sa. Nevieš si predstaviť, akú hlbokú nenávisť som v tú noc cítil voči tomu ukričanému batoľaťu, ktoré mi zničilo život. Myslím, že som neuvažoval veľmi racionálne, keď som ťa vtedy posielal na farmu k dojke a potom som podplatil právnikov. Tá nenávisť bola roky mojou hnacou silou. Bolo to jediné, o čom som rozmýšľal. Keď som podpisoval papiere, bolo to s vedomím, že niekde žije štvorročné dieťa, ktoré vlastní všetko, čo kúpim alebo predám. Jedného dňa som pre teba poslal, aby som sa presvedčil, že nie si hoden toho, čo ti môj otec zanechal."

Jacob si sadol oproti Kanovi. „Doktor hovorí, že mi ostáva tak jeden, dva mesiace života. Nepovedal som to nikomu, ale neviem prečo, tebe som chcel povedať pravdu, skôr ako umriem."

Zdvihol k perám pohár a odpil si. „Nenávisť stravuje toho, čo nenávidí viac ako nenávideného. Po celé tie roky, čo si tu žil, som mal pred očami a bál som sa toho, že sa ma snažíš obrať o všetko, čo mám. Bál som sa, že zistíš pravdu a vezmeš mne a mojím deťom všetko. A keď si si chcel vziať Pamelu za ženu, zdalo sa, že sa moje najhoršie obavy naplnili. Neskôr som pochopil, že som tvoj sobáš s mojou dcérou mohol brať ako isté riešenie, ale vtedy... Myslím, že vtedy som jednoducho nedokázal uvažovať racionálne."

Upil si z vina poriadny dúšok. „Tak tu to máš, Taggert. Posledná spoveď umierajúceho muža. Je to tvoje, vezmi si všetko, čo chceš. Dnes ráno som môjmu synovi povedal, kto je vlastníkom môjho majetku, pretože už nemám silu ani chuť ďalej s tebou bojovať."

Kane sedel na stoličke a díval sa na sivú pokožku pred sebou a uvedomil si, že jeho nenávisť sa zrazu vytratila. Houston mu povedala, že len nenávisť k Jacobovi Fentonovi ho vyprovokovala k tomu, aby dokázal tak veľa a možno mala pravdu. Vlastne dokonca spomenula aj nespravodlivosť, s akou Horace odrezal Jacoba od svojej poslednej vôle.

Kane si odpil z vína a pozrel sa na tanier s jedlom. „Prečo si musel nechať vyhladovať baníkov, aby si zarobil peniaze:

„Vyhladovať baníkov?" vykríkol Jacob s vytreštenými c mi. „Čo už naozaj nikto na svete nechápe, že sa nikdy s baníkmi nedohodnem? Jediné peniaze, čo naozaj zarábam v Denveri v oceliarňach, ale všetci sa obracajú k úbohým baníkom a na mňa sa dívajú ako na satana."

Vstal a začal chodiť hore-dolu po izbe. „Musím mať uhoľné bane pod zámkou, lebo inak mi tam prídu odborári a budú požadovať viac peňazí za menej hodín. Vieš, čo by chceli? Chcú zvoliť kontrolóra váhy. Pozri, ja viem, takisto ako všetci, že váhy sú upravené a že baníci vykopú viac, ako im naváži, ale keby som bol rovný a platil im to, čo majú dostať musel by som tonu uhlia predávať drahšie a potom by ma pohltila konkurencia a nemal by som viac kontraktov a oni by nemali prácu. Takže komu ublížim, keď zamestnám kontrolóra? Baníkov si nájdem viac ako potrebujem, ale myslím, že oni si nájdu prácu tak ľahko."

Kane sa na chvíľu zadíval na staršieho muža. Rozumel obchodu a vedel, že niekedy sa musia robiť kompromisy. „Ale čo bezpečnosť baní? Počul som, že používaš prehnité drevo a...

„No iste. Baníci majú svoj vlastný systém. Môžeš sa na to opýtať tvojho strýka. Chvália sa, ako vedia, kam až môžu zájsť, kým sa strecha nezačne zvažovať. Každú chvíľu sú tam inšpektori a zisťujú, že chlapi si nedajú námahu, aby všetko dobre podopreli."

Kane vzal vidličku a pomaly začal jesť, ale potom zistil, že umiera od hladu a začal do seba hádzať jedlo. „Neplatíš im za čas, ktorý strávia podopieraním štôlne, však? Platíš im za náklad, ktorý vynesú hore, tak je?"

Jacob si sadol oproti Kanovi a položil mu na tanier ďalší kus hovädzieho steaku. „Najímam ich ako subdodávateľov a je na každom jednom z nich, ako splnia svoju časť kontraktu. Vedel si, že platím mužov, ktorý preverujú, či majú na hlavách prilby? Tí idioti si tam pripaľujú cigarety a vyhodia celú baňu do vzduchu. Inšpektori majú za úlohu kontrolovať, či sú všetky vchody uzavreté, aby jeden druhého nepozabíjali."

Kane šibrinkoval s vidličkou v ruke a s plnými ústami povedal: „Takže raz sa k nim správaš ako k deťom, ktoré treba zamknúť a vzápätí ako k subdodávateľom, ktorí majú svoju vlastnú zodpovednosť... Ako sa hovorí tomu, keď pracuješ a nedostaneš zaplatené?"

„Slepá robota," pomohol Jacob. „Snažím sa, ako sa dá, aby som aj baníkom zabezpečil prácu. Najradšej by som nakupoval uhlie od niekoho iného a nechal si len oceliarne, ale neviem, ako mám toľkým ľuďom zobrať prácu. Vždy keď sa stane niečo takéto," rukou pokynul smerom k bani Malá Pamela, „poviem, že bane zatvorím. Je kopa konkurencie, ktorá bohato pokryje dopyt oceliarní v Denveri a keby som zavrel všetkých sedemnásť baní v okolí Chandleru, nikto po nich ani neštekne. Ale vieš, čo by sa stalo s týmto mestom, keby som zavrel bane? O dva roky by z neho bolo mesto duchov."

„Takže, podľa teba, vlastne celému mestu robíš jednu veľkú láskavosť."

„V podstate áno," povedal Jacob sebaisto.

„Ak sa nemýlim, vyplácaš svojich akcionárov, však?"

„Nie tak, ako by som chcel, ale robím, čo môžem."

Kane vytieral posledné zvyšky z druhého ponúknutého taniera kúskom chleba. „Tak to by si ich teda naozaj mal začať platiť lepšie. Ja mám totiž trocha peňazí odložených a mohol by som sa pokojne rozhodnúť, že povediem zopár sporov proti vedeniu Fenton Coal & Iron a myslím, že kompletná produkcia uhlia i ocele by mohla byť počas procesov zatvorená."

„Ale to by si zruinoval Chandler! To predsa nemôžeš!"

„Mám taký dojem, že majitelia FC&I by mohli mať dosť z úrokov, aby sa to nestalo."

Jacob sa na Kana uprene zadíval. „Tak dobre. O čo ti ide?"

„Keď chlapi potrebujú kontrolórov, aby sa chránili, chcem kontrolórov a chcem z baní von deti."

„Ale malé detské telá dokážu veci, ktoré dospelý muž nezvládne!" zaprotestoval Jacob.

Kane sa naňho ledva pozrel a prešiel k druhému bodu a snažil sa spomenúť si na všetko, čo mu Houston vyrátala ako problémy v baniach. Jacob oponoval každému jednému návrhu: od čítania, s tým, že „čítanie ich iba rozptyľuje a navádza na zlé myšlienky," cez omše „a to mám platiť kazateľa pre každé vierovyznanie? Mali by sme tam náboženské vojny, keby sme chceli, aby šli všetci na jednu bohoslužbu", až po znesiteľnejšie bývanie, na čo Jacob povedal, že je im vlastne lepšie, keď bývajú v tých chatrčiach, pretože sa im cez škáry dostáva oveľa viac čerstvého vzduchu.

Rozprávali a hádali sa celé popoludnie a Jacob Kanovi stále dolieval. Okolo štvrtej sa mu už začal pliesť jazyk a hlava mu padla na hruď. Napokon zaspal v polovici vety o tom, že odborári možno nie sú až takí zlí za akých ich Jacob považuje. Starší muž vstal a zadíval sa na Kana rozvaleného na stoličke.

„Keby som mal takého syna, dobyl by som svet," zamrmlal a poslal slúžku, aby Kana prikryla.

Bola už hlboká noc, keď sa Kane prebudil, celý dolámaný a stuhnutý zo spania na stoličke. Chvíľku mu trvalo, kým si spomenul kde je. Izba bola tmavá, ale na stole rozoznal balíček zabalený do obrúska. Hneď vedel, že sú v ňom sendviče.

S úsmevom si ho dal do vrecka a vyšiel z domu. Zrazu sa cítil tak ľahko, ako už roky nie a keď cválal späť do bane, cítil novú nádej, že jeho život bude odteraz iný.

Reed Westfield, Leanderov otec bol advokát a práve vystupoval na výťah, aby sa vrátil do bane a pokračoval v záchrannej akcii. Kane chytil muža, čo šiel s Reedom za golier. „Choďte si dať niečo na jedenie, pôjdem namiesto vás."

Kým sa spustil motor, Kane rozpovedal Reedovi, že mu vlastne patrí všetko, čo vlastní Fenton.

„Už nechcem, aby to viselo nad jeho hlavou a nepotrebujem jeho peniaze. Chcem, aby ste mi spísali papier, že naňho všetko prepisujem a že to môže odkázať komu len chce. Chcem, aby ste to urobili rýchlo, pretože starký umiera."

Reed pozrel na Kana pohľadom plným otázok, ale prikývol. „Mám v kancelárii ľudí, ktorí toho nemajú veľa na práci. Je zajtra ráno, dostatočne skoro?"

Kane len prikývol, pretože keď sa blížili na dno šachty, tvár mu stuhla od návalu zápachu.

KAPITOLA 30

Tri dni po výbuchu vytiahli z ústia bane štyridsaťosem tiel a sedem bolo ešte stále nezvestných. Na druhý deň poobede našli štyri telá kľačiacich mužov s rukami pritisnutými na ústa a nos. Prežili hlavný výbuch, ale plyn ich zabil. Obchody v meste boli zahalené čiernym súknom a vlajky stiahnuté na pol žrde. Pohrebné vozy križovali ulice a za nimi kráčali ľudia s nepokrytými sklonenými hlavami.

Snúbenec Sarah Oakleyovej zomrel po ceste domov zo záchrannej akcie. Bol zrejme príliš ustatý, aby videl kam ide, alebo aby niečo počul a nevšimol si prichádzajúci vlak, ktorý ho zachytil a okamžite usmrtil.

Leander a Kane, aj s Edanovou pomocou vyžadovali a nakoniec si vydobyli sľub, že na pozemku, ktorý daruje Fenton postavia záchrannú stanicu. Nikto sa neodvážil nič povedať, ale všetci boli toho názoru, že Kane šiel do Fentonovho domu a prinútil ho, aby ten kus pozemku daroval.

Houston strávila deň účasťou na pohreboch, upokojovaním vdov a starala sa, aby ich deti mali čo jesť.

„Tuje to, o čo ste ma žiadali," povedal Reed Westfield Kanovi a podal mu papier. Stáli práve pred vchodom do bane. „Keď sa tu všetko skončí, môžeme to spísať podrobnejšie, ale toto by malo pred súdom obstáť."

Kane rýchlo prebehol očami dokument, v ktorom stálo, že všetky práva na majetok Fentonovcov dáva do rúk Jacoba Fentona a má s ním naložiť, ako si želá.

„Keď to podpíšete, budem svedkom a založím to do spisu. Mám tu aj kópiu, ktorú môžete dať Fentonovi."

Kane sa na Reeda usmial. „Vďaka," povedal a vzal si od neho plniace pero. Podpísal papier. „Myslím, že mu to odnesiem hneď teraz. Možno mu to trochu pofúka boľačky za stratený pozemok a možno mu aj spomeniem, že by mal začať s programom školenia záchranárov."

Reed sa na Kana uškrnul. „Myslím, že Jacob by možno ostal bohatší, keby ste mu nedali práva na všetok ten majetok." Kane sa viezol smerom k Chandleru a rozmýšľal o hrôzach uplynulých dní. Stále toho bolo treba veľa urobiť a mal už aj nápad, ako by sa dalo v budúcnosti podobným výbuchom zabrániť. Mal v pláne pozhovárať sa o všetkom s Edanom a aj Leander by isto vedel poradiť. Dokonca aj Fenton. Keď Kane myslel na blížiacu sa smrť Jacoba, pocítil náhly smútok. Napokon, vyrastal s týmto mužom až do svojich osemnástich rokov. A majiteľom baní bude teraz Zachary. Po Marcoví. Kane si uvedomil, že na Marca akosi všetci zabudli.

Keď sa blížil k Fentonovmu domu, všimol si, že predné dvere sú dokorán otvorené. Sklo, ktoré prednedávnom vykopol, už vymenili.

Zosadol z koňa a zakričal do haly. Vošiel, ale neprichádzala žiadna odpoveď. Jacobova pracovňa bola na konci domu a Kane si teraz jasne spomenul, že bol v tej miestnosti naposledy, keď ho Jacob vyhodil, pretože si chcel vziať za ženu jeho Pam. Keď kládol papier na stôl, rozmýšľal ako asi by jeho život vyzeral, keby si bol býval vzal Pam a nemal by príležitosť pokúsiť sa o vlastné šťastie. Jedno bolo isté, nemal by za ženu Houston.

Pri tejto myšlienke sa znovu sám seba pýtal, či by si ho Houston vzala, aj keby nemal tých pár miliónov v banke.

Opäť zavolal, ale stále sa nikto neozýval, takže sa vybral cez kuchyňu von z domu, cestou, ktorá mu bola dôverne známa. Aj kuchyňa bola prázdna a aj dvere na zadnom vchode boli dokorán. Keď k nim prišiel, zbadal úzke schody, ktoré viedli na poschodie.

Keď tu vyrastal, stále sa túžil dostať na poschodie domu. Pri predstave, že si dal postaviť obrovský dom len preto, že mu nedovolili pozrieť si poschodie Fentonovho domu, sa musel usmiať.

S ruku na zábradlí ho premohla zvedavosť a vybehol po schodoch. Bral ich po dvoch. Rýchlo, ako zlodej, ktorý sa bojí, že ho prichytia prešiel chodbou a nazeral do spálni. Boli celkom obyčajné. Bol v nich ťažký, vyrezávaný tmavý nábytok a ťažké, depresívne závesy a záclony. „Houston má oveľa lepší vkus," zamumlal a potom sa zasmial nad vlastným snobizmom. Usmieval sa, ale keď prešiel k ústiu hlavného schodiska, úsmev mu okamžite z tváre zmizol.

Pod schodmi ležala neurčitá kopa oblečenia. Bol to Jacob Fenton a bol mŕtvy.

Prvé, čo Kanovi zišlo na um bolo, že prišiel neskoro a Jacob sa už nikdy nedozvie, že napokon sa naozaj stal oprávneným majiteľom všetkého, na čom celý život pracoval. Kane opäť pocítil nával smútku. Po všetky tie roky, keď pracoval v New Yorku, nemyslel na nič iné, iba na to, ako Fentonovi čistil čižmy. Teraz si však spomenul skôr na to, ako mu často robil zle. Ako ho strápňoval pred jeho hosťami, ako sa s ním hádal kedy môže a kedy nemôže použiť vlastné kone a na všetky tie dni, keď štuchal kuchárku a nahováral ju, aby dala do šťavy na mäso cibuľu, pretože vedel, že cibuľa Jacobovi spôsobuje takú kyselinu, že celú noc nezaspí.

Kane sa pomaly vybral dolu schodmi, ale zišiel len jeden, keď do dverí vpálil Mare Fenton aj s piatimi mladými priateľmi a podľa šiat a hlasov sa dalo usúdiť, že strávili celú noc zábavou v meste.

„Ak si Taggert myslí, že mi vezme dedičstvo," ozval sa opitý Mare Fenton, „tak to sa so mnou bude musieť biť. Nikto v tomto meste neuverí Taggertovmu slovu proti môjmu."

Dve ženy v žltom saténe, jedna s červeným páperovým boa, druhá s pávími perami vo vlasoch a traja muži namiesto odpovede súhlasne zakričali.

„Kde je whisky, láska?" opýtala sa jedna zo žien.

Skupinka zastala ako prikovaná, keď zbadala telo Jacoba Fentona. Mare sa pozrel hore a na vrchu schodov zbadal Kaňa.

„Prišiel som za tvojím otcom..." začal Kane, ale Mare mu nedal šancu dokončiť.

„Vrah!" zvreskol a vyrútil sa hore schodmi.

„Počkajte!" zakričal Kane, ale nikto mu nevenoval ani zrnko pozornosti a aj ostatní traja muži naňho skočili. Všetkých päť sa začalo valiť dolu schodmi a keďže bol Kane jediný triezvy vedel, že skončí aj ako jediný doudieraný. Napriek tomu, že boli štyria na jedného, zatiaľ vyhrával.

Ale potom jedna zo žien udrela Kana po hlave sochou Dávida pripravujúceho sa zabiť draka.

Štyria muži sa tackavo postavili na nohy a dívali sa na Kanovo bezduché telo.

„Čo teraz?" zašepkala jedna zo žien.

„Obesíme ho!" zareval Mare a začal Kaňa zdvíhať, ale keď sa mu s ním nepodarilo pohnúť, prosebné sa pozrel na ostatných. „Zabil mi otca."

„Na svete nie je toľko whisky, ktorá by ma prinútila obesiť takého boháča," ozval sa jeden z mladíkov. „Kým je mimo, vezmeme ho do väzenia. Nechajme, nech si s ním poradí šerif."

Mare sa s nimi začal hašteriť, ale bol príliš opitý na to, aby pokračoval, takže tí štyria chytili Kanovo veľké telo a preniesli ho na káru, ktorú nechali stáť vonku. Nikto sa nestaral o to, čo bude s telom Jacoba Fentona. Nechali ho ležať tam, kde bolo a dvere nechali za sebou dokorán.

„Napi sa," povedal Edan a držal Kanovi hlavu. Zabručal a pokúsil sa posadiť, ale bolesť v hlave ho prinútila zase sa oprieť o chladnú kamennú stenu. „Čo sa stalo?" pozrel sa na Edana. Leander so šerifom sa nad ním tiež skláňali.

„Bolo to nedorozumenie," povedal Lee. „Porozprával som šerifovi o dokumente a o tom, prečo si vlastne šiel za Fentonom."

„Je mŕtvy?" opýtal sa Kane. „Odtiaľ, odkiaľ som sa naňho díval tak vyzeral." Kane prudko zodvihol hlavu a to mu privodilo ešte väčšiu bolesť. „Posledné, čo si pamätám je, ako ma Mare Fenton s nejakými opilcami ťahá dolu schodmi."

Edan si sadol na pričňu vedľa Kaňa. „Podľa toho, čo sme zatiaľ zistili, služobníctvo našlo Fentona mŕtveho asi tri minúty pred tebou. Z nejakého dôvodu sa všetci rozbehli hľadať pomoc a nechali dom otvorený a jeho telo tam, kde si ho našiel. Potom prišiel Mare Fenton s ostatnými kumpánmi po prehýrenej noci a videl ťa stáť navrchu schodov a vyzeralo to, akoby si ho sotil dolu. Mal si šťastie, pretože Mare ťa hneď chcel obesiť na verande."

Kane si pošúchal hrču na zátylku. „To by ma asi bolelo menej."

„Môžete ísť, pán Taggert," povedal šerif. „A radím vám, choďte odtiaľto čo najskôr, lebo keď to zistí vaša žena... Ženy robia také scény, keď im ich manžela zatvoria."

„Houston nie je taká," povedal Kane. „Je to dáma do špiku kosti. Bola by pokojná, aj keby ma vešali." Práve keď vyslovil tie slová, mysľou mu preblesla diabolská myšlienka. Ako by asi Houston reagovala, keby sa dozvedela, že je vrahom? Niekde počul, že všetok majetok vrahov skonfiškuje štát. Alebo to bolo tak, že človek nemohol nič zdediť po osobe, ktorú zabil...?

„Koľko ľudí vie, čo sa stalo?" opýtal sa Kane. „Fentonovo služobníctvo dosvedčí, že som nevinný, ale už sa rozniesli klebety?"

„Zavolal som Leemu hneď keď som videl, ako vás Fenton vysypal z voza," povedal zmätený šerif.

„Všetci sú príliš zamestnaní výbuchom v bani, aby sledovali koho posadili do väzenia," povedal Leander. „Všetci reportéri sú v Malej Pamele a rozmýšľajú, ako ešte dramatickejšie popísať telá mŕtvych baníkov," dodal so znechutenou grimasou.

„Čo máš za lubom?" opýtal sa Edan s prižmúrenými očami.

Kane bol chvíľu ticho. „Šerif, prekážalo by vám, keby som tu ostal na noc? Chcel by som si vystreliť z mojej ženy."

„Vystreliť?" žasol šerif. „Ženy nevedia oceniť žart, akokoľvek je dobrý."

Kane sa pozrel z Edana na Leeho. „Môžem sa spoľahnúť, že budete dvadsaťštyri hodín mlčať?"

Edan vstal a keď videl Leeho nechápavú tvár, povedal: „Tipoval by som, že chce vyskúšať Houston, či bude pri ňom stáť, aj keď jej povie, že je obvinený z vraždy. Mám pravdu, však?"

Kane sa díval do vzdialeného rohu cely. „Tak nejako."

Lee aj šerif odfrkli.

„Do lásky sa ja nepletiem," povedal šerif. „Pán Taggert, keď sa túžite ubytovať v tejto cele, ste mojím hosťom, ale mesto Chandler vám to naúčtuje, ako keby ste si prenajali izbu v najlepšom hoteli v San Franciscu."

„To beriem," povedal Kane. „Lee? Edan?"

Leander ledva mykol plecom. „Je to na tebe. Poznám Houston celý svoj život, ale nikdy som ju nespoznal."

Edan sa naňho uprene zadíval. „Keď Houston prejde týmto testom, čo určite prejde, prestaneš ju už konečne skúšať a pochybovať o nej a začneme zasa normálne pracovať? Vanderbilt už určite kúpil východné pobrežie."

Kane sa zhlboka nadýchol. „No, tak nám ho možno predá hneď, ako zajtra vyjdem z väzenia," povedal s úškrnom.

Keď muži odišli, Kane si ľahol spať.

Houston mala v lone trojmesačné batoľa, ktoré sa práve snažila uspať a dvojročné a štvorročné deti po oboch stranách v jednej posteli. Bolo to len pár detí z toho množstva, ktoré prišli v bani o otcov. Ich matky boli celé bez seba a snažili sa vymyslieť, ako asi budú žiť so svojimi malými deťmi v nasledujúcich rokoch. Houston, Blair a ďalšie členky Sesterstva pripravili kampaň, aby obchodníci z mesta niečo vymysleli a zohnali ženám prácu. A Houston pracovala ako jedna z dobrovoľníčok, ktoré sa podujali starať sa o deti v detskom útulku. Blair ho zriadila podľa vzoru útulkov, ktoré videla v Pennsylvánii.

Keď sa v malom domčeku zastavil zástupca šerifa a zavolal si ju, nemala potuchy, čo by mohol chcieť.

„Váš manžel je vo väzení pre podozrenie z vraždy Jacoba Fentona," oznámil Houston.

Houston chvíľu trvalo kým zareagovala a prvé čo ju napadlo bolo, že Kanova popudlivosť ho dohnala priďaleko. „Kedy?" podarilo sa jej zašepkať.

„Niekedy dnes ráno. Nebol som tam, takže o tom veľa neviem, ale všetci v meste vedia, že sa tomu starkému vyhrážal smrťou, niežeby ho niekto obviňoval, lebo veď všetci vieme, čo má Fenton za ušami, ale Taggertovi to aj tak nepomôže. Ľudí vešajú za zabitie človeka. To je jedno, či zlého alebo dobrého."

Houston sa naňho pozrela tým najchladnejším pohľadom. „Ocenila by som, keby ste nesúdili môjho manžela, keď nemáte v rukách dôkazy." Dala mu do rúk batoľa. „Nech sa páči, postarajte sa tu o tieto deti a ja zatiaľ navštívim svojho manžela."

„To nemôžem, Blair-Houston. Som v práci. Zastupujem šerifa."

„Mala som dojem, že si myslíte, že ste sudca. Pozrite jej plienky, možno potrebuje prebaliť a keď sa zobudia aj ostatné, nakŕmte ich a zabavte. Ich matka sa vráti o dve hodiny."

„O dve hodiny!" Počula mládenca zavyť a odišla z chatrče. Houstonin koč čakal vonku a do väznice prišla za rekordný čas. Malá kamenná budova bola vstavaná do kopca na konci mesta. Väčšinu väzňov tvorili opilci, ktorí vyspávali sobotňajšiu noc. Vážnejšie prípady zväčša odvážali do Denveru.

„Dobré ráno, slečna Blair-Houston," pozdravil šerif, vstal a položil na stôl papier, ktorý práve čítal.

„Pani Taggertová," opravila ho. „Rada by som videla svojho manžela. Hneď."

„Ale zaiste, pani Westfieldová-Taggertová," povedal a z klinca na stene zobral kľúče.

Kane spal na prični a Houston mu na zátylku zbadala zaschnutú krv. Podišla k nemu a dotkla sa mu tváre. Počula ako šerif za ňou zamkol dvere cely.

„Kane, miláčik, čo ti to urobili?" *začala* ho bozkávať na tvár a on sa prebudil.

„Houston," ozval sa Kane a šúchal si hlavu. „Čo sa stalo?"

„Nespomínaš si? Hovoria, že si zabil Jacoba Fentona. Nezabil, však?"

„No určite, že nie!" vybafol, potom sa odmlčal. Houston si kľakla a položila si mu hlavu do lona. „Aspoň si myslím, že nie. Ja... No, na všetko si celkom nepamätám."

Začal jej pomaly rozprávať, ako sa to asi zbehlo. „Išiel som za Fentonom, ale nikto uňho doma nebol. Vyšiel som hore po schodoch a hľadal som ho na poschodí. Keď som prišiel do prednej časti domu, ležal tam. Pod schodmi. Mŕtvy. O chvíľku vrazil do domu Mare Fenton s nejakými kumpánmi a začali na mňa kričať, že som ho zabil. Bili sme sa a niekto ma niečím tvrdým bachol po hlave. Zobudil som sa už tu. Počul som, že sa hovorí o lynčovaní."

Houston sa naňho so strachom pozrela. Po chvíľke vstala a začala sa prechádzať po cele. „To je veľmi slabý príbeh."

„Slabý?" vykríkol Kane, ale potom sa upokojil. „Je to pravda, Houston, prisahám."

„Bol si v dome sám? Neboli tam žiadni svedkovia, ktorí by potvrdili, že už bol mŕtvy, keď si prišiel?"

„Nie celkom. Teda, nikto ma nevidel vchádzať do domu. Ale možno Fentona niekto už predtým videl mŕtveho."

„To nezaváži. Ak ho nikto nevidel zomrieť, nič by to na veci nemenilo, mohol si sa predsa niekoľko hodín schovávať v skrini. Videl ho niekto zomrieť?"

„Ja... Ja neviem, ale Houston..."

Sadla si k nemu na pričňu. „Kane, všetci v meste počuli, ako si hovoril, že by si ho rád videl mŕtveho. Ak nemáš svedka, ktorý ho videl zomierať, ako dokážeme, že si nevinný? Čo budeme robiť?"

„Neviem, ale začínam sa trochu báť. Houston, chcem ti niečo povedať. Týka sa to peňazí."

„Kane," povedala Houston potichu. „Prečo si bol vo Fentonovom dome? Nemal si ho v úmysle zabiť, však nie?"

„Isteže nie," povedal rýchlo. „Požiadal som pána Westfielda, aby mi pripravil dokument, v ktorom som všetko, aj moje nároky na Fentonov majetok odkázal Fentonovi. Chcem sa s tebou ale porozprávať o mojich peniazoch. Keď ma usvedčia, zoberú mi všetko, čo mám. Nebudeš len vdovou, ale ešte ťa aj ožobráčia. Jediný spôsob, ako by si mohla zachrániť nejaké peniaze je, že ma hneď teraz opustíš. Skôr ako začne proces. Keď to urobíš, Westfield zariadi, aby si dostala pár miliónov."

Houston ho už nepočúvala. Na jej tvári sa zjavilo ohromenie. „Prečo si šiel k Fentonovi?" zašepkala.

„Povedal som ti už," zareagoval netrpezlivo Kane. „Chcel som mu dať listinu, že sa zriekam nároku na jeho majetok. Chudák, keď som prišiel, bol už mŕtvy a nikdy ten papier ne videl. Ale, Houston, teraz záleží len na tom, aby si sa ty zachránila a musíš to urobiť hneď. Keď ma odtiaľto vezmú a zlynčujú, už bude neskoro."

Houston sa cítila ako vo sne. Necítila sa tak od okamihu, kedy zistila, že Kane zosnoval plán a oženil sa s ňou, len aby mohol uskutočniť svoju pomstu. Pripustila, že ho ľúbi aj napriek tomu, čo on cítil k nej, ale v srdci vedela, že nejaká časť v nej ju vždy bude zadržiavať pred bezvýhradnou láskou.

„Vzdal si sa pomsty, však?" opýtala sa ticho.

„Zase s tým začínaš? Povedal som ti, že som chcel len to, aby prišiel na večeru do môjho domu, ktorý bude väčší ako jeho. Mohol som si to dovoliť, tak čo sa ti na tom nepáči?"

„Ale tiež si chcel za manželku dámu a vzal si si ma len preto, že..."

„A ty si si ma vzala len pre moje peniaze!" vyletel na ňu. „A teraz stratíš každý cent, pretože ma obesia za vraždu, ktorú som nespáchal."

Houston vstala. Nikdy toľkými slovami nepovedal, že ju ľúbi. Ale ľúbi ju. Vedela to. Vedela to každou čiastkou svojho tela. Vzal si ju ako súčasť hlúpeho plánu na pomstu, ale po čase sa do nej zaľúbil a kvôli tej láske dokázal odpustiť starému mužovi, ktorý mu ublížil.

„Musím už ísť," povedala. „Mám na starosti veľmi veľa vecí."

Keby sa vtedy na Kaňa pozrela, videla by v jeho tvári bolesť. „Asi sa budeš musieť porozprávať s pánom Westfieldom o peniazoch."

„S niekým," zamumlala a naťahovala si rukavice. „Pán Westfield možno nebude ten pravý." Neprítomné ho pobozkala na líce. „Neboj sa. Viem presne, čo treba robiť." Zavolala na šerifa a ten ju pustil von.

Kane stál chvíľku v strede cely, neschopný pohybu. Pekne sa chopila šance, aby sa ho zbavila, pomyslel si. Vyštveral sa na pričňu a keď videl Houston ako sa veľkou rýchlosťou na koni od neho vzďaľuje, musel zažmurkať. Oči mu zaslzili. To od slnka, pomyslel si a zišiel z lavice.

Raz príde, raz odíde, povedal si sám pre seba. Nebolo mu zle bez ženy predtým, nebude mu ani potom.

„Šerif," zavolal. „Môžete ma pustiť. Zistil som, čo som chcel."

„Tak na to zabudni, Taggert," odvetil muž so smiechom v hlase. „Mesto Chandler bude potrebovať peniaze za ubytovanie na jednu noc, ktoré mu dlžíš."

Bez jediného slova sa Kane otočil a ľahol si na pričňu. Aj tak mu bolo jedno, kde strávi dnešnú noc.

KAPITOLA 31

„Si si istý, že vieš, čo robíš?" opýtala sa Houston Iana ešte raz.

Ian ticho prikývol a pozrel sa na malú drevenú debničku na konci voza. Vedľa neho sedel Zachary s očami upretými rovno pred seba a trblietajúcimi sa od vzrušenia. Nebol ešte dosť zrelý, aby si plne uvedomoval nebezpečenstvo, ktoré im hrozilo.

„Nehrozí, že by to samo vybuchlo, však?" opýtala sa Houston.

„Nie," odpovedal Ian, ale neubránil sa opätovnému pohľadu na drevenú debničku, v ktorej bol dynamit.

Houstonine hánky zbeleli od toho, ako zvierala opraty.

Zariadiť všetko potrebné zabralo takmer celých dvadsaťštyri hodín. Ale dnes v noci sa to udeje. Vedela, čo chce urobiť a hneď jej aj bolo jasné, že jej žiaden dospelý nepomôže. Keď požiadala o pomoc lana, vysvetlila mu, že je to riskantné, ale on jej odpovedal, že jej aj tak vďačí za všetko, čo momentálne má a že teda riskne čokoľvek. Houston bola nútená zavolať aj mladého Zacharyho s tým, že potrebujú niekoho, kto bude držať kone.

Dnes o polnoci sa Houston stretla s lanom v bani Malá Pamela a spoliehajúc sa na zmätok, ktorý spôsobil výbuch, vlámali sa do skladu a ukradli toľko dynamitu, čo by stačilo na vyhodenie dvoch mestských blokov do povetria. Napriek lanovým protestom, Houston znovu zamkla a reťazou pripevnila bránu na sklade.

Prekĺzli cez tábor, hoci ani jeden, ani druhý nevedeli skryť výraz previnenia, že robia niečo nelegálne, ale podarilo sa im dostať debničku do pristaveného voza. Zopár ľudí Houston pozdravilo, ale keďže ju za ostatné dni videli v tábore často, jej prítomnosť im nepripadala zvláštna.

Keď už s lanom boli v polovici kopca, stretli Zacharyho, ako kráča oproti nim. Po povraze vyliezol oknom a vybral sa do bane pešo.

„Nebudeš robiť nič iné, len strážiť kone. Nič iné," varovala ho Houston. A len čo vysadneme s tvojím otcom na kone, chcem, aby ste obaja zmizli. Ian, dostaneš sa späť do Edanovho domu?"

„Jasné."

„A ty Zach?"

Zachary prehltol, pretože keď šplhal dolu a bol asi dva metre nad zemou, lano sa uvoľnilo a hoci nevedel, ako sa do domu nepozorovane vráti, iba utrúsil: „Jasné, bez problémov."

Houston sa neuvoľnila ani keď dorazili do spiaceho mesta. Boli tri hodiny ráno, keď prišli k väznici. V ten večer schovala v lese dva osedlané kone s vakmi plnými jedla, šiat a peňazí, ktoré by im mali stačiť, aby sa mohli aspoň pár mesiacov skrývať.

Zastavila voz hodný kus cesty oď väznice a nervózne sledovala, ako laň vytiahol debničku s dynamitom. Vedela, že sa v baniach učil za mínera, ale nebola si celkom istá, či bude vedieť, ako má odpáliť len jednu stenu kamennej väznice.

Práve keď otvorila ústa a chcela sa ho na to opýtať, prehovoril: „Dám pár kolíkov do steny, ktorá je vstavaná do kopca a keď ju potom odpálim, celá sa zosunie. Bude to, ako by si otvorila nejaké veľmi veľké okno. Kane bude musieť vyskočiť z poschodia na koňa a pôjdete. Nie je nič jednoduchšie."

„Veľmi jednoduchý plán, za ktorý by sme mohli zvyšok života stráviť všetci vo väzení," zamrmlala Houston.

Včera keď jej Kane povedal, že ho môžu obesiť za vraždu, ktorú nespáchal, bola k sebe dostatočne úprimná a povedala si, že jej je jedno, či ju spáchal, alebo nie, ale treba niečo urobiť, aby ho dostali von. Mesto bude cítiť s ním, pretože pomáhal pri katastrofe, ale súd bude v Denveri a Fenton Coal & Iron tam má silné zázemie. Nemyslela si, že by bol proces spravodlivý a bez svedkov. Ani keby svedčili tí, čo ho našli hore na schodoch, pod ktorými ležal mŕtvy Jacob. Nebolo pochýb, že Kaňa vyhlásia za vinného.

Po krátkej úvahe hneď vedela, čo treba robiť. Musí ho dostať z väzenia a aj keby to malo znamenať, že sa budú po zvyšok života schovávať, urobí to. Pôjdu do Mexika a dúfala, že by im Blair poslala nejaké peniaze, aby vyžili. Keby sa Kane správal slušne a nepútal na seba pozornosť, možno by sa im podarilo uniknúť pred americkým zákonom. Škoda, že Kaňa poznali v mnohých štátoch, takže v Spojených štátoch sa ukryť nemohli.

Jediné, čo Houston ľutovala bolo-, že sa nemohla rozlúčiť s rodinou a priateľmi. Zrejme im ani nebude môcť napísať, lebo podľa listov by ich mohli vystopovať.

Ale vedela, že to musí urobiť a cítila, že kým bude mať Kaňa, bude šťastná kdekoľvek a čímkoľvek bude musieť prejsť.

Naznačila v tme Zachovi, aby doviedol kone so zatiahnutými uzdami zo skrýše bližšie k väznici.

Triasli sa jej ruky, ale pomáhala lanoví naklásť dynamitové kolíky do škár v kamennej stene. Keď bolo všetko pripravené, naznačila lanoví, aby ju postavil na plecia, aby mohla nakuknúť do okna.

„Povedz mu, nech si dá na hlavu matrac," povedal jej laň a zdvihol ju na ruky.

„Neublížime mu, však?" opýtala sa.

„Tie tvoje opätky ma pekne režú, tak, prosím, nestrácaj čas hlúpymi otázkami."

Houston nakukla do tmavej cely a videla Kaňa rozvaleného na malom matraci. Hodila do cely kamienok.

Ani sa nepohol. Musela tam nahádzať ešte ďalších šesť a jeden rovno do jeho hrude, aby sa zobudil.

„Kane!" zvolala tak nahlas, ako sa len odvážila.

„Čo je?" opýtal sa a sadol si. „Si to ty, Houston? Čo tu robíš takto v noci?"

Zamávala mu, aby prišiel k oknu. „Nemám teraz čas, aby som ti to vysvetľovala, ale s Ianom sme ťa prišli dostať von z väzenia. Strhneme túto stenu dynamitom, takže, prosím ťa, choď do najvzdialenejšieho kúta cely a daj si cez hlavu matrac."

„Čo ideš urobiť!?" vykríkol Kane. „Dynamit?!" Počúvaj, Houston, musím ti niečo povedať."

„Houston!" ozval sa Ian. „Tie opätky ma ničia. Budeš tu takto stáť celú noc?"

„Musím ísť," povedala. „Tak choď už do kúta a keď tá stena padne, budú ťa tu čakať kone. Milujem ťa." Zohla sa a zoskočila z Ianových pliec.

Kane stál pri okne ešte hodnú chvíľu. Neušla s jeho peniazmi, ale namiesto toho vymyslela plán, že vyhodí do vzduchu väznicu a vyslobodí ho. Dal si ruky do vrecák a začal si potichu popiskovať obľúbenú melódiu a usmieval sa myšlienke, že sa oňho Houston tak bojí.

Ešte si chvíľu popiskoval, keď začul zvláštny zvuk, akoby niečo horelo.

„Dynamit!" vykríkol, schmatol matrac a skočil do náprotivného kúta cely. Ale na zvuk explózie ho nemohlo pripraviť nič. Mal pocit, akoby mu niečo odtrhlo vrch hlavy a zvuk neprestával a neprestával.

Houston, Ian a Zach sa skryli za kopček a stena sa zrútila. Dynamit odpálil základ dvojposchodovej steny a kamene sa lenivo zosypali a odokryli čistý výhľad do vnútra cely. Kane sa chúlil v kúte miestnosti a keď sa začal usádzať prach, ani sa nepohol.

„Zabili sme ho!" zakričala Houston a rozbehla sa. Ian jej bol v pätách.

„Možno len ohluchol. Kane!" kričal laň cez hluk kameňov, ktoré ešte stále padali a keď Kane neodpovedal, vyšplhal sa po skalách do cely s tromi stenami.

Stiahol z Kaňa matrac, ale on aj tak nerozumel ani slovu a laň musel použiť gestá. Z nejakého dôvodu pôsobil ako vyšinutý, pretože tam len tak čupel a krútil neveriacky hlavou, laň ho musel takmer potlačiť na kopu skál, aby mohol vyjsť von.

Houston čakala na koni a keď sa k nej Kane priblížil, videla, že si stále prikladá ruky k hlave, akoby mal veľké bolesti. Zdalo sa, že jej chce niečo povedať, ale Houston mu nedala čas a laň so Zachom ho začali vysádzať na druhého koňa.

„choďte domov, obaja," rozkázala, keď videla, že sa začínajú zbiehať ľudia.

„Poďme," zakričala na Kaňa a on cválal za ňou južnou cestou z Chandleru, von do púšte.

Houston cválala tak rýchlo ako len mohla, vybičovala koňa do šialeného tempa a občas sa obzrela dozadu na Kaňa, ktorý ju nasledoval so zvláštnym, prázdnym výrazom.

Vyšlo slnko a oni stále cválali, spomalili len natoľko, aby kone mohli chytiť druhý dych. Napoludnie sa zastavili na stanici, na opustenom mieste v pustatine medzi Coloradom a Novým Mexikom a Houston zaplatila nekresťanské peniaze za dva nové kone.

„Je mu dobre?" opýtal sa správca stanice a kývol hlavou ku Kanovi, ktorý sa opieral o budovu a búchal si rukou do hlavy.

Houston dala chlapovi do ruky dvadsať dolárov. „Nikdy ste nás tu nevideli."

Vzal peniaze. „Starám sa sám o seba." Houston sa pokúsila s Kanom rozprávať, ale on na ňu len tupo civel a sledoval jej pery. Pohol sa, až keď mu ukázala rukou.

Počas dňa jedli za jazdy. Nezastali ani po západe slnka. Len raz sa Kane pokúsil prehovoriť, ale keď nepočul sám seba, naznačil Houston rukami, že chce vedieť kam idú.

„Mexiko," zakričala Houston asi päťkrát, kým sa zdalo, že konečne pochopil.

Kane potriasol hlavou, ale Houston popchla koňa ešte rýchlejšie. Nechcel, aby sa kvôli nemu dostala do problémov, ale nedá mu príležitosť, aby ju odhovoril od toho, na čo sa už podujala. Ak mal žiť vo vyhnanstve, ona bude žiť s ním.

Kane chytil jej koňa za uzdu a ťahal ju, až kým kôň nezastal.

„STOJ!" zakričal. „OSTANEME TU NA NOC."

Každé slovo vyšlo zo samého dna jeho pľúc a Houston párkrát žmurkla, ohúrená hlasom, ktorý prerezával tichý nočný vzduch.

Kane nepovedal už nič, zosadol a viedol koňa k malému výčnelku pri skupinke stromov.

Houston ho nasledovala. Odsedlal kone a rozložil oheň. Chcela ísť ďalej, aby získali väčší náskok, ale Kane sa možno zranil a potrebuje si oddýchnuť. Chvíľu to potrvá, kým sa ľudia v meste zorganizujú, takže dúfala, že majú ešte čas nazvyš.

Držala v rukách sedlo, a keď sa otočila na Kaňa, pozeral sa na ňu s výrazom, ktorý bol takmer desivý.

Veľmi pomaly jej vzal sedlo z rúk, hodil ho na zem a s pohľadom, ktorý si nevedela vysvetliť, sa na ňu vrhol.

Bol ako hladné zviera a keď sa Houston spamätala z prvého prekvapenia, odpovedala mu rovnako vášnivo. Gombíky odskakovali do púštneho prachu ako popcorn. Ústami hltal každý centimeter jej tela a veľkými silnými rukami trhal všetko, čo mu zavadzalo pri dotyku s jej nahou pokožkou.

„Kane," spola vykríkla, spola sa zasmiala. „Kane, moja jediná láska."

Zdalo sa, že nepotrebuje slová, len ju zatlačil na zem a vnikol do nej silou dynamitu, ktorý ho dnes ráno vyslobodil. Houston sa cítila ako tá kamenná stena, čo sa rúcala a keď sa spolu zvíjali vo vášni plnej potu a ohňa vedela, že toto je to jediné, po čom v živote túži a čo potrebuje a vedela, že to, čo dnes vykonala bolo správne.

Keď nakoniec spolu vyvrcholili, Houston sa chvela silou vášne a hĺbkou lásky, ktorú k tomuto mužovi cítila.

Chvíľu iba tak ležali a Kane ju zvieral v náruči, akoby ju už nikdy nemal pustiť. A Houston sa doňho zakvačila ešte tuhšie, keď si spomenula ako blízko bola k tomu, aby ho stratila. Ako málo chýbalo a mohli ho obesiť.

Po dlhej chvíli Kane vstal a šiel sa postarať o kone. Houston mu chcela pomôcť, ale naznačil jej nech ostane ležať a hodil jej plachtu, aby sa mohla zakryť.

Ani keď rozkladal oheň, nedovolil jej, aby mu pomohla. Houston *začala* protestovať, že ich môžu uvidieť, ale Kane zakričal, nech mu dôveruje a tak bolo. Bola rada, že mu môže odovzdať vedenie tohto divokého úteku, bola rada, že môže len tak ležať a nechať sa obsluhovať. Priniesol jej tanier fazule s tortillou a šálku odpornej kávy. Ale Houston si povedala, že je to najchutnejšie jedlo v jej živote.

Keď dojedli, Kane zahasil oheň, ľahol si k nej a privinul si ju do náručia. O minútu už obaja tvrdo spali.

KAPITOLA 32

Keď sa Houston prebudila, slnko bolo vysoko a Kane ju držal v náručí a anjelsky sa usmieval.

„Musíme ísť," povedala mu, posadila sa, striasla *zo* seba jeho ruky a začala si obliekať zvyšky dotrhaného odevu. Predok jej jazdeckého živôtika prišiel o toľko gombíkov, že by bolo naozaj neslušné, takto si ho obliecť. „Onedlho sa vydajú za nami a myslím, že nebudú dlho oddychovať." Chytil ju za ruku. „Si celá žeravá, aj keď som vrah, však?" „Naozaj si nemyslím, že je vhodná chvíľa na žartovanie." „Houston, povedz mi teraz hneď, prosím, čo si naplánovala? Prečo utekáš do Mexika?"

„Poviem ti, keď osedláme kone," odvetila a vstala. Netrpezlivo čakala, kým sa postaví aj Kane. „Myslím, že v Mexiku sa môžeme ukryť," povedala a dala pod sedlo deku.

„Na ako dlho?"

„No navždy, samozrejme," odpovedala. „Myslím, že zákony nemajú premlčaciu lehotu. Som si istá, že by sme to zvládli a počula som, že ľudia sa tam až tak veľa nevypytujú ako tu."

Opäť ju chytil za ruku. „Tak počkaj. Chceš povedať, že si si naplánovala, že odídeš so mnou do Mexika? Že keď budem vyhnancom, budeš v tom so mnou?"

„Iste, chcem žiť s tebou. Mohol by si si, prosím, teraz osedlať koňa, aby sme mohli vyraziť?"

Houston už nepovedala ani slovo, pretože ju Kane chytil okolo pása a zatočil ju vo vzduchu. „Miláčik môj, to je to najkrajšie, čo mi kedy kto povedal. Tebe naozaj nezáleží na mojich peniazoch."

„Kane!" skríkla. „Prosím, daj ma na zem. Chytia nás a ty..."

Dohovorila, pretože ju srdečne a náruživo pobozkal na pery.

„Nikto nás nebude naháňať. Jedine, že by si šerifa naozaj naštvala za ten zvalený väzenský múr. Ó, zlatko, keby som mohol vidieť tvár toho chlapa, keď to zistil."

Houston o krok ustúpila. To, čo práve hovoril, jej nedávalo žiadny zmysel, ale v kútiku duše sa začal vynárať strach. „Hádam by si mi mohol tú poznámku vysvetliť, nie?"

Kane topánkou nakreslil do piesku tri kruhy. „Ja som len chcel vedieť, či... Ako sa budeš správať, keď nebudem bohatý."

Pozrela na neho pohľadom, ktorý už neraz odstrašil aj toho najodvážnejšieho kovboja. „Rada by som teraz hneď počula, ako to bolo s Jacobom Fentonom."

„Houston, v ničom som ťa neoklamal. Len som ti asi nepovedal úplne všetko. Našiel som ho naozaj pod schodmi mŕtveho a naozaj ma vzali do väzenia pre podozrenie z vraždy, ale pravda je aj to, že sluhovia vybehli z domu, aby zohnali pomoc a videli, že je mŕtvy, skôr ako som tam prišiel.

Aj keď som sa ich nepýtal, či ho naozaj *videli* zomrieť. To, že ťa to napadlo, bolo naozaj inteligentné."

„Tak prečo si bol vo väzení, keď som tam prišla? Prečo ťa hneď nepustili?"

„No, oni ma aj pustili, Houston, chrobáčik," vystrel k nej ruky. „Ja som len chcel vedieť, či ma máš rada pre mňa samého a nie pre moje peniaze. Vieš, keď si vtedy vyšla z väznice po tom, ako som ti povedal, že o všetko prídem keď ma obesia, myslel som, že ideš za Westfieldom, aby si sa pokúsila získať, čo sa dá."

„To si si o mne myslel?" povedala takmer bez dychu. „Ty si naozaj o mne myslíš, že som žena, ktorá by opustila muža, ktorého ľúbi a nechá ho napospas obvineniu z vraždy bez toho, aby len pohla obrvou?" Obrátila sa ku koňovi.

„Houston, zlatko moje, chrobáčik, nechcel som ti ublížiť. Len som si chcel byť istý. Ani vo sne by ma nenapadlo, že by si bola schopná urobiť niečo také šialené ako... No, vieš, nemyslel som si, že by si vyhodila väzenie do povetria a takmer ma zabila, len aby som..."

„Myslím, že si sa z toho celkom vystrábil."

„Houston, nehneváš sa, však? Bol to len taký žartík. Vari nemáš zmysel pre humor? No a čo, všetci v meste budú..."

„Áno," prerušila ho s blčiacim pohľadom. „Tak pokračuj. Čo budú všetci v meste...?"

Kane sa na ňu chabo usmial. „Možno si to ani nevšimnú."

Vyrútila sa naňho. „Nevšimnú si, že som vyhodila do vzduchu celú jednu dvojpodlažnú kamennú stenu väzenia? Mohli predsa všetci počas explózie spať, nie? Veď napokon možno pôjdu okolo budovy väzenia a nič si nevšimnú a šerif možno bude desaťročia šíriť príbeh o tom, ako jedna z dvojičiek napchala do múra dynamit, aby vyslobodila manžela, ktorý ani nebol obvinený z vraždy. Možnože ľudia zo širokého okolia vôbec nebudú uzatvárať stávky na to, kedy som asi tak zistila, že som sa pomýlila a kedy ma asi tak obvinia z vraždy." Vykročila ku koňovi a každý jeden sval v jej tele bol v jednom ohni od zúrivosti.

„Houston, pokús sa ma pochopiť. Chcel som zistiť, či miluješ mňa, alebo moje peniaze. Videl som v tom vhodnú príležitosť, tak som ju využil. Nemôžeš ma viniť za to, že som to skúsil."

„Ale iste, že ťa *môžem* viniť. A aspoň raz by som chcela, aby si ma počúval. Povedala som ti, že ťa milujem. Nie tvoje peniaze, ale teba! Ale ty si nepočúval ani jedno slovo z toho, čo som hovorila."

„No, veď dobre," mykol plecom, „ale raz si mi už povedala, že nemôžeš žiť s mužom, ktorý si nezaslúži tvoju úctu, a netrvalo až tak dlho a nebolo ťa treba až tak veľmi presviedčať, aby si sa vrátila." Placho sa na ňu usmial.

„Zo všetkých arogantných, skazených mužov, ktorých som kedy stretla, si ten najhorší. Teraz ma naozaj veľmi mrzí, že som ťa zachránila. Kiež by ťa obesili." Dopovedala a vysadla na koňa.

„Houston, miláčik, to nemôžeš myslieť vážne," povedal Kane. Aj on sa vyštveral na koňa a cválal vedľa nej. „Bol to len žart. Nechcel som ti ublížiť."

Išli celý deň bez zastávky a Kane sa snažil buď vymýšľať argumenty na svoje ospravedlnenie, alebo sa ju pokúšal presvedčiť, že to, čo urobil bolo vlastne pre dobro celej veci. Houston si teraz naozaj mohla byť istá svojimi citmi k nemu. Snažil sa, aby si všimla komickosť celej tej situácie. Pokáral ju, že na to nahovorila aj chlapcov a upozornil ju na nebezpečenstvo, ktorému ich vystavila. Pokúsil sa o všetko, čo len mohol vymyslieť, aby ju prinútil nejako zareagovať.

Ale Houston sedela na koni ako socha. Myslela na ľudí v Chandleri. Po hrôzach v bani budú potrebovať niečo, na čom by sa mohli pobaviť. A bola si istá, že z tohto príbehu vyťažia každú jednu kvapku humoru, čo sa bude dať. Šerif ho určite ešte prikrášli a miestne noviny možno vydajú aj sériu článkov, ktorá bude začínať svadbou a končiť... Končiť bude pri mužovi, ktorého mali asi naozaj radšej obesiť.

Keď si pomyslela na Kaňa, zovrela jej krv v žilách a nebola ochotná venovať mu ani chvíľku pozornosti. Fakt, že mu dala svoju lásku a on o nej tak verejne, tak okázalo a vedome pochyboval, bol pre ňu nanajvýš ponižujúci.

Prvé známky toho, čo ich čakalo v meste pobádala už na stanici, kde si menili kone. Starec sa ich pýtal, či sú ten pár z Chandleru, o ktorom sa rozpráva. Ani nedokázal dokončiť príbeh, tak srdečne sa na ňom zabával a keď odchádzali, snažil sa Houston vrátiť dvadsať dolárov, ktoré mu predtým dala.

„Tá príhoda bola hodna sto dolárov," povedal a plesol Kaňa po chrbte. Ešte aj naňho žmurkol. „Dlhujem vám osemdesiat."

Houston zdvihla bradu a šla ku koňovi. Z celej sily sa snažila predstierať, že ani jeden z mužov pre ňu neexistuje. Keď boli opäť na ceste, Kane sa s ňou začal rozprávať s obnoveným zápalom, ale stratil veľa z výrečnosti, pretože musel každú chvíľu zastavovať, aby sa mohol vyrehotať.

„Keď som ťa tam videl, ako stojíš lanoví na pleciach a hovoríš mi, že ma odtiaľ dostaneš a zachrániš ma pred šibenicou, nevedel som, čo mám na to povedať. Bol som taký ohúrený a keď som potom počul lana, ktorý začal vykrikovať, že tie tvoje malé opätky..." Musel prestať, aby si zakryl rukou úškrn, čo sa mu dral na tvár. „Houston, všetky ženy na západ od Mississippi ti budú závidieť. Všetky si budú želať, kiežby aj ony mali takú odvahu a statočnosť, aby zachránili svojich manželov z čeľustí smrti a..."

Zmĺkol, lebo si musel odkašľať a Houston mu venovala príkry pohľad. Neúspešne sa snažil zadržiavať smiech.

„Keď si spomeniem na výraz, čo si mala na tvári, keď si sedela na koni. Ako sa volajú tie ženy, čo majú na hlavách rohy? Vikinské dámy? Presne tak si vyzerala. Ako vikinská žena, ktorá je odhodlaná urobiť čokoľvek, aby zachránila svojho muža. A ten výraz na Zacharyho tvári! Keby ma tak strašne nebolela hlava..."

Zarazil sa, pretože Houston popchla koňa a vyrazila dopredu.

Čokoľvek Houston očakávala, keď dorazili do Chandleru, bolo to ešte horšie. Nevenovala Kanovi žiadnu pozornosť a celkom ho ignorovala. Rozhodla sa ísť vonkajšou stranou mesta smerom na sever, aby na ceste do Kanovho domu stretla čo najmenej ľudí.

Bolo šesť ráno, keď dorazili k Taggertovmu domu, ale už vtedy tam bolo asi dvadsať párov, ktoré sa „náhodou" prechádzali po okolí. Väčšina Taggertovho služobníctva bola pred domom a zhovárali sa s ľuďmi z mesta.

Houston si držala predok svojho poničeného jazdeckého kostýmu a so všetkou dôstojnosťou, ktorú bola schopná v tej situácii pozbierať, vošla cez kuchyňu do domu. Kane zosadol pred hlavným vchodom a všetci sa k nemu rozbehli.

„Ešte sa bude aj chváliť," zašepkala si v duchu Houston. Nejako sa jej napokon podarilo prejsť cez kuchyňu a dostať sa cez úsmevy a netaktné otázky pani Murchisonovej.

Hore na poschodí povedala Susan, že ju nepotrebuje a pripravila si kúpeľ. Po chvíli vo vani sa osušila, vliezla do postele a zaspala. Počula, ako neskôr vošiel do izby Kane, ale keďže predstierala, že tvrdo spí, odišiel.

Po deviatich hodinách spánku a výdatnom jedle sa cítila fyzicky lepšie, ale nálada sa jej len zhoršila. Keď vyšla na strešnú záhradu, na ulici videla množstvo ľudí, ktorí sa hemžili okolo domu.

Kane raz vošiel do izby, aby jej oznámil, že sa chystá do Malej Pamely, aby zistil, či je treba ešte pomôcť a poprosil Houston, aby šla s ním. Odmietla.

„Nemôžeš sa tu schovávať naveky," povedal nahnevane. „Mala by si byť hrdá na to, čo si urobila. Ja teda som."

Keď odišiel, Houston vedela, že mal pravdu. Musí sa stretnúť s ľuďmi a čím skôr to urobí, tým lepšie. Pomaly sa obliekla do modrých bavlnených šiat, zišla dolu a poprosila, aby jej zapriahli koč.

Netrvalo ani desať minút a Houston bolo jasné, že to, čo Kane hovoril o ľuďoch v meste bolo úplne mylné. Nebrali ju ako hrdinku, ktorá zachránila život svojmu manželovi, ale ako hysterku, ktorá najprv konala a potom sa pýtala.

Prešla kočom po okraji mesta a vyšla na cestu do Malej Pamely. V bani budú mať možno toľko práce, že nebude čas, aby sa vypytovali na jej útek.

Ale veru nie. Obete katastrofy potrebovali niečo na obveselenie a Houstonin útek bol výborným zdrojom zábavy.

Veľmi sa snažila zachovať pokoj. S hlavou hrdo vztýčenou pomáhala s odpratávaním sute a organizovala presun vdov a sirôt.

Sťažovala sa len na to, že Kane si zjavne všetko veľmi užíval. Na svadbe mu ublížili, pretože ľudia verili, že ktorákoľvek žena by mala radšej Leandra ako jeho, ale teraz mal celkom verejný dôkaz toho, ako veľmi ho Houston ľúbi.

Predstavovala si všetky tie okamihy, kedy jej mohol pokojne povedať, že v skutočnosti z vraždy nieje obvinený. Iste vedel rozprávať dosť rýchlo, keď chcel, ale prečo sa mu jazyk nerozviazal keď mu povedala, že mu práve pod nohy dala dynamit?

Ako deň pokračoval a ľudia začali byť veľmi dotieraví s otázkami, ako napríklad: „Takže ty si sa na nič nespýtala ani šerifa ani advokáta? Leander o všetkom vedel. Mohol ti niečo povedať. Alebo si sa mohla..." Houston mala sto chutí sa niekam schovať. A keď vedľa nej prešiel Kane, a štuchol ju do rebier, žmurkol a povedal: „No tak, pozbieraj sa, zlatko, bol to len žart," chcelo sa jej plakať a kričať, že možno jemu to pripadá všetko vtipné, ale pre ňu to je strašné verejné poníženie.

Večer videla Pamelu Fentonovú, ako stojí nos pri nose s Kanom a v chladnom večernom vánku sa k nej doniesli slová: „Na svadbe si tvrdil, že by si ju nemohol ponížiť. Čo si myslíš, čo si jej teraz asi spôsobil?"

Skutočnosť, že niekto bojoval aj za ňu, ju zaplavila pocitom vďaky.

Navečerala sa sama v izbe a Kane urobil ešte jeden pokus, aby sa s ňou porozprával. Len sa naňho dívala a nepovedala ani slovo. Vyrútil sa z izby a reptal, že nemá vôbec zmysel pre humor a že je síce do špiku kosti dáma, ale po celý čas, až je to nudné.

Houston zaspávala s plačom.

KAPITOLA 33

Na druhý deň aranžovala kvety do veľkej vázy pred Kanovou pracovnou. Bola stále nahnevaná, ešte stále cítila ostne poníženia a nechcela s ním prehodiť ani jediné slovo. Ale zároveň sa cítila ohrozená pri predstave, že by prekročila ochranný prah vlastného domu.

Kane mal dvere do pracovne otvorené a boli s ním Rafe, Edan aj Leander. Kane zvolal stretnutie, aby prebrali možné dôsledky výbuchu v bani. Veľmi ho pobúrila správa, že vdovy po baníkoch pravdepodobne nedostanú žiadnu kompenzáciu.

Houston počúvala mužov, ktorí diskutovali o budúcnosti Chandleru a bola pyšná na to, čo jej manžel robí. Rozmýšľala, ako len mohla uveriť, že by dokázal ublížiť ľuďom, ktorí mali hypotéku v Chandlerskej národnej banke. Opál s ňou mala včera dlhý rozhovor a vysvetlila jej, prečo Kane použil vydieranie, aby ju prinútil vrátiť sa.

„Veľmi ťa miluje," povedala jej Opál, „a nechápem, prečo by si sa naňho mala teraz hnevať."

Možno by to pomohlo, ale práve vtedy začula v hale tri ženy, ktoré sa chichotali ako školáčky. Prišli ju navštíviť a ako povedali slúžke, chceli sa dozvedieť čerstvé správy. Houston im slušne odkázala, že si neželá stretnúť sa s nimi ani s nikým iným.

Teraz však stála v hale a pyšne počúvala plány a rozhodnutia svojho manžela. Potom začula, ako sa Leander opýtal na niečo, čo spôsobilo, že je opäť stuhol chrbát.

„Toto je účet od mesta Chandler?" opýtal sa Lee.

„Hej," odvetil Kane. „Šerif chce päťsto dolárov za opravu väzenia. Myslím, že to bude jediný účet, ktorý som kedy *chcel* zaplatiť."

„Mohli by ste urobiť slávnostné otvorenie a Houston by mohla prestrihnúť pásku," povedal Rafe.

Všetci ostali ticho. „Ak s ním ešte niekedy prehovorí," povedal Edan.

Ticho sa prehĺbilo.

Potom sa ozval Leander. „Asi sa nikdy nikomu nepodarí dobre spoznať druhú osobu. Poznám Houston celý svoj život, ale tá Houston, ktorú som poznal ja, by nikdy nevyhodila do vzduchu väznicu. Pred pár rokmi som ju vzal na bál a ona si obliekla krásne neobyčajne červené šaty, ale Gates je povedal niečo, čo sa jej dotklo a ona sa zabalila do plášťa, takže z tých šiat nebolo vidieť ani centimeter. Kým sme dorazili na bál, bola taká nervózna, že som je povedal nech si ten plášť nechá, keď sa necíti pohodlne, že mi to nebude prekážať. Ale ona strávila celý večer v kúte, zabalená do plášťa a so slzami na krajíčku."

Houstonina ruka s kvetom zastala v polovici cesty. Aké zvláštne. Jeden príbeh sa dá vnímať z dvoch strán. Teraz, keď sa na to díva z iného pohľadu a s odstupom času, možno mal Leander naozaj pravdu a nemusela byť s tými šatami taká úzkostlivá. Zrazu si spomenula, že Nina Westfieldová často nosila šaty v takom odtieni.

Houston sa usmiala a pokračovala v aranžovaní. „Ale aj tak, keď sa rozhodla vyhodiť tú stenu do vzduchu, mohla to urobiť trochu bezpečnejšie," ozval sa Kane. „Neviete si predstaviť aké to je, keď vám niekto oznámi, že vám dal práve pod zadok dynamit a vy nemáte kam ujsť."

„Prestaň sa chvastať," povedal mu Edan. „Tešíš sa z toho, čo urobila, priznaj si to."

Houstonin úsmev sa rozžiaril.

Leander sa zasmial. „Škoda, že si nevidel, čo sa stalo tesne po explózii. Všetci si mysleli, že zase vybuchla baňa. Vybehli sme z domov v spodnej bielizni. Keď sme videli väzenie bez jednej steny, všetci sme tam len tak stáli a nechápali, čo sa stalo. Edan bol prvý, kto si spomenul, že si vo väzení ty."

Houston sa chcela nahlas zasmiať, ale ovládla sa.

„Počúvaj," povedal Edan, „hneď ako som videl tú spúšť, vedel som, že v tom má prsty Houston. Kým ste sa vy všetci klaňali ľadovej princeznej, ja som ju sledoval. Pod škrobeným jemným zovňajškom je žena... No, neverili by ste, čo všetko tá žena robí a tvári sa pri tom ako..."

Houston už myslela, že nevydrží a rozosmeje sa. Edanov hlas znel pohoršene, ale zároveň obdivne. Spomenula si, ako sa schoval v šatníku a sledoval dámsky večierok na rozlúčku so slobodou. V ten deň, keď jej povedal, že všetko videl, nedokázala myslieť na nič iné, len na to, že si vypočul všetky ich tajomstvá a plány o baniach. A spomenula si na boxera, na kankán a na, preboha, aj na Fanny Hill. Vtedy sa bála, že Kane všetko odhalí. Sesterstvo, aj to, ako každý týždeň chodí do banského tábora. Ale nakoniec ju prichytil takmer pri všetkom a jej život sa nezrútil. V ten večer, keď mala na sebe červené šaty, myslela si, že keď z nich niekto uvidí čo i len milimeter, jej reputácia utrpí a nebude už pre Leandra vhodnou manželkou.

Ale pozrite, čo všetko urobila za posledných pár mesiacov! Šplhala sa v spodnom prádle po úponkoch ružového kríka. Pozvala kopu príbuzných, aby žili v ich dome za Kanove peniaze, a oznámila mu to až keď už boli všetci nasťahovaní.

Čím viac vecí si vybavovala, tým ťažšie sa jej darilo udržať smiech. Kým sa zosobášili, bola si celkom istá, že vie, kto sa za Kana Taggerta vydáva. Chcel dámu a ona vedela, že jeho predstavy spĺňa. Ale keď si spomenula na všetky situácie, ktorým ho vystavila, na všetky okamihy keď jej s tým zvláštnym výrazom v tvári hovoril, že nemal tušenie, čo to znamená, keď si berie túto od hlavy po päty dámu, Houston už nedokázala ovládnuť výbuch smiechu. Vyletel z nej tak silno, až sa váza na stole roztriasla.

Chytila sa okraja stola a smiala sa, až sa jej podlamovali kolená.

Muži okamžite vybehli z miestnosti.

„Houston, miláčik, si v poriadku?" opýtal sa preľaknuto Kane a chytil ju za plece, aby jej pomohol vstať. Ale bolo to ako keby sa snažil postaviť morskú riasu.

„Zakrývala som si červené šaty," vykríkla, „pretože som sa bála, že keď ich ľudia uvidia, povedia si, že nie som dáma, ale potom som vyhodila do vzduchu väzenie." S rukami na bruchu nakoniec padla na zem. „Bol môj klobúk pri tom v poriadku?" opýtala sa. „Mala som ho vôbec na hlave v tú noc, keď som vyzývala boxera, aby ukázal svaly?"

„O čom to hovorí?" opýtal sa Kane.

Edan sa začal usmievať a usmieval sa stále viac. „Stratila si ho, keď si tancovala." Začal sa už nezadržateľne rehotať. „Houston, v tú noc som si vzal so sebou do skrýše fľašu whisky, pretože som si myslel, že sa unudím na smrť, keď budem celý večer sledovať dámsky čajový večierok."

Kým dopovedal, už bol na zemi pri Houston.

„A slečna Emily!" kričal. „Nedokážem okolo jej čajovne prejsť s vážnou tvárou."

Houston sa tak smiala, že jej nebolo rozumieť, keď prehovorila. „A Leander! Po celé tie roky som bola taká opatrná. Nikdy som ti nepovedala o Sadie, ani o iných veciach."

Leander sa s úsmevom prizeral. „Ty vieš, o čom to hovorí?" opýtal sa Kana.

Rafe mu odpovedal. „Táto malá útla dáma, ktorá vyzerá, že nedokáže nič iné, len vyšívať, pravidelne každý týždeň jazdí so štvorzáprahom."

„Viem jazdiť aj s dvanástimi koňmi," vyhlásila a to vyvolalo ďalší výbuch smiechu, pri ktorom sa už s Edanom váľali po zemi.

„A má pravačku, ktorá dokáže zložiť chlapca takého veľkého ako ona," povedal pyšný Kane, „a odíde z vlastnej svadby, aby našla svojho barana, za ktorého sa práve vydala, čo sa práve zosmiešnil pred celým mestom, a vyplatí moju milenku, aby ju vyhnala z mesta a vie jačať ako vyšinutá." Pri posledných slovách sa zarazil a dokonca sa zazdalo, že sa hanbí.

Leander sa pozrel na Houston, ktorá objímala Edana a obaja sa klátili od smiechu. Obrátil sa na Kana a videl, že sa na Houston díva pohľadom plným pýchy a lásky. „A keď si pomyslím, že som ju nazval ľadovou princeznou," zamrmlal Lee.

Kane sa zhupol na opätkoch, strčil si palce do pútok na opasku a povedal: „Roztopil som ľadovec."

Rafe aj Lee sa rozrehotali na Kanovom chvastaní, aj na tom, čo povedal.

Rafe kývol smerom k Houston. „Teraz by si mal s tým kusom ladu niečo urobiť, lebo sa ti úplne roztopí a zmizne v škárach v podlahe. Asi by si si ju mal postrážiť."

Kane sa prestal smiať a vzal Houston na ruky. „Tejto dáme už *nikdy* nedovolím odísť."

Houston sa stále smiala, aj keď ju niesol ku schodom.

„Nie, pane," povedal Kane. „Nás už nič nerozdelí. Žiadne iné ženy, ani deti, o ktorých neviem, že ich mám, ani obesenci. Asi preto ju tak veľmi ľúbim. Však je tak, Houston?"

Houston sa naňho pozrela s očami plnými hviezd.

Naklonil k nej hlavu a šepol tak, aby to nikto nepočul. „Keď vyjdeme hore, vysvetlíš mi, čo si myslela tou ‚ukážkou svalov'. A nie aby si sa zase začala smiať!... Houston!"